

ХАРЛАН КОУБЪН НЕВИННИЯТ

Превод от английски: Павел Главусанов, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ти не искаше да го убиваш.

Казваш се Мат Хънтър и си дваисетгодишен. Израснал си в богаташко предградие в северната част на Ню Джърси, недалеч от Манхатън. Младите ти години протичат в по-бедната част на града, но пък в замяна на това самият град е изключително богат. Родителите ти се трудят упорито и те обичат безгранично. Ти си второто от три деца. Имаш по-голям брат, когото боготвориш, и по-малка сестра, която търпиш.

Като всяко друго дете от района, и ти се безпокоиш за бъдещето си, както и в кой колеж ще се запишеш. Учиш упорито и получаваш ако не смайващи, то достатъчно добри оценки. Средният ти успех е отличен с един минус. Не влизаш в най-горната десетка по успех, но се доближаваш. Извънучебните ти прояви са задоволителни. Ти си ковчезник на училището. Играеш както футбол, така и баскетбол достатъчно добре за критериите на Трета дивизия, но не и дотолкова, че да получиш стипендия за спортни умения. Падаш си малко дървен философ, но имаш и природен чар. Що се отнася до общата ти популярност, кръжиш непосредствено под ешелона на звездите. Високите ти оценки изненадват приемната комисия в колежа.

Целиш се в Бръшляновата лига^[1], но за нея не ти достига съвсем мъничко. От Харвард и Йейл ти отказват направо. Пенсилвания и Колумбийският те слагат в резервите. Накрая постъпваш в Бодоин — малък елитен колеж в Брунсуик, щата Мейн. Възхитен си от това място. Само по няколко души сте в група. Намираш си приятели. Нямах си постоянно момиче, но май не ти и трябва. На втората година те включват във футболния отбор на колежа като дефанзивен бек. Влизаш триумфално и във втория състав на баскетболния отбор, а когато някои титуляри се дипломират, пред теб се открива широко поле за изява.

И точно сега, на връщане в студентския град след коледната ваканция, ти убиваш човек.

Прекарал си невероятно приятни дни с близките си, но баскетболните тренировки те зоват. Целуваш мама и тате за довиждане и поемаш с колата назад заедно с най-добрия си приятел, с когото делиш стая в общежитието, Дъф. Той е от Уестчестър, щат Ню Йорк. Набит и дебелокрак. Във футболния отбор той играе дясно крило, а в баскетболния неизменно търка пейката на резервите. Дъф е най-сериозният пияч в цялото студентско градче — никога не губи състезание по лочене.

Ти караш.

Дъф настоява да спрете пътьом в Масачузетския университет. Негов съученик от гимназията е член на страхотно студентско братство там, а самото братство организира щур купон точно сега.

Ти не си особено въодушевен от идеята, но не искаш да се показваш сухар. Макар че лично ти предпочиташ събирания в по-тесен кръг, при които познаваш всички присъстващи. В твоя колеж има 1600 студенти. В Масачузетския те са 40 000. Ранният януарски студ щипе безмилостно. Земята е заснежена. По пътя към братството виждаш дъха си.

Двамата с Дъф хвърляте палта върху обща купчина. През следващите години много често ще си спомняш за това, за този небрежен жест. Ако беше останал облечен, ако беше оставил палтото в колата или на кое да е друго място...

Но не би.

Купонът си го бива. Малко див, но според теб дивотията е в известна степен пресилена. Приятелят на Дъф настоява и двамата да пренощувате в неговата стая. Приемаш. Пиеш доста — колежанско събиране е все пак — макар и не чак колкото Дъф. Купонът започва да замира. В един момент и двамата отивате за палтата си. Дъф държи бира в ръка. Взема своята дреха и я мята през рамо.

Точно тогава се разлива малко от бирата му.

Не много. Само няколко пръски. Но и те стигат.

Излятото попада върху червено шушляково яке. Това е едно от нещата, които ясно помниш. Навън е кучи студ, а ето че някой се разхожда само по тъничко яке. Второто нещо, което никога няма да излезе от главата ти, е обстоятелството, че тези якета са непромокаеми. Излятата бира, при това в толкова незначително количество, по никой

начин не е в състояние да повреди дрехата. Тя може да се изплакне за секунди.

Но ето че някой крещи:

— Ей!

Той, собственикът на червеното яке, е едър момък, но не чак огромен. Дъф свива рамене. Не се извинява. Момъкът, господин Червено яке, се изпречва през Дъф, досами лицето му. Това е грешен ход. Дъф е прочут побойник и много лесно дава накъсо. Всяко училище си има своя Дъф — момче, което никога не губи битка.

И точно тук е проблемът, разбира се. Всяко училище има своя Дъф и от време на време нашият Дъф се сбива с техния.

Ти правиш опит да замажеш нещата, да се измъкнеш с шега, но насреща ти са две подгизнали от бира дебели глави, чиито лица са вече зачервени, а юмруците — свити. Отправено е предизвикателство. Ти не помниш кой точно го прави, но всички излизат навън. В ледения мраз на нощта си даваш сметка за това, че яко си го закършил.

Едрият момък с якето си има приятелчета.

Осем или девет на брой. Вие с Дъф сте сами. Оглеждаш се за Дъфовия приятел от гимназията — Майк, Марк, или дявол го знае как се казва — но от него няма и следа.

Боят започва без никакво протакане.

Дъф свежда глава като бизон и тръгва срещу Червеното яке. Противникът прави крачка встрани и хваща главата на Дъф в ключ с едната ръка, а с другата му нанася удар в носа. Продължава да го държи и удря втори път. След това пак. И пак.

Главата на Дъф е натисната надолу. Той се извърта и мята настрани, но без ефект. След седмия или осмия удар Дъф престава да се дърпа. Приятелите на Червеното яке бурно аплодират. Ръцете на Дъф се отпускат безпомощно.

Искаш да сложиш край на всичко това, само че не знаеш как. Червеното яке подхожда към задачата си методично, без да бърза, нанася ударите с широк размах. Приятелите му го окуражават. При всеки удар охкат и ахкат.

Ти си вцепенен от ужас.

Пердаха го отнася приятелят ти, но ти си притеснен главно за себе си. От това те хваща срам. Искаш да направиш нещо, но те е страх. Много те е страх. Не можеш да помръднеш. Краката ти са като

гумени. Ръцете треперят. И от всичко това ти иде да потънеш вдън земя.

Червеното яке нанася пореден удар право в лицето на Дъф. Сетне отпуска хватката. Дъф се свлича на земята като дрипа. Червеното яке го рита в ребрата.

Ти не си никакъв приятел. Не можеш да помогнеш, защото трепериш като лист от страх. Никога няма да забравиш това уничително чувство. Страх. То е по-лошо, отколкото да те напердашат. Твоето бездействие. Твоето мълчание. Това страховито усещане за безчестие.

Още един ритник. Дъф простенва и се обръща по гръб. Лицето му е поаленяло. След това ще разбереш, че нараняванията му са били леки. Той се отървава с две подути очи и множество синини. И толкоз. Но в момента изглежда зле. Ти прекрасно знаеш, че той в никакъв случай не би стоял безучастен, ако пребиваха теб по същия начин.

Повече не можеш.

Изскачаш от тълпата.

Всички извързват глави към теб. За един миг никой не помръдва. Никой не обелва дума. Червеното яке диша тежко. Виждаш дъха му в студения въздух. Ти трепериш. Опитваш се да звучиш благоразумно. Вижте какво, проговаряш ти, стига му толкова. Разтваряш ръце. Пускаш в ход очарователната си усмивка. Той загуби, казваш. Край. Ти печелиш, обръщаш се към Червеното яке.

Някой ти скача отзад. Хваща те в меча прегръдка.

Попадаш в капан.

Червеното яке идва към тебе. Сърцето ти се блъска в гърдите като птичка в маломерен кафез. Отмяташ глава назад. Черепът ти разбива нечий нос. Червеното яке е вече съвсем близо. Ти се изплъзваш от хватката на непознатия. От тълпата се откроява някакъв. Рус и червендалест. Решаваш, че е още някой от приятелите на Червеното яке.

Той се казва Стивън Макграт.

Посяга към теб. Ти се дръпваш като ухапала куката риба. Приближават се и други. Изпадаш в паника. Стивън Макграт те хваща за раменете. Мъчиш се да се освободиш. Въртиш се трескаво във всички посоки.

И тогава посягаш — хващаш го за шията.

Удари ли го? Той ли те дръпна, или ти го блъсна? Не знаеш. Да не би някой от двамата да се е подхлъзнал върху паважа? Поледицата ли е виновна? Ще се връщаш към тези въпроси безброй пъти, но задоволителен отговор няма.

Както и да е, падате и двамата.

Двете ти ръце са все още около шията му. На гърлото. Не го пускаш.

Падате с трясък. Тилът на Стивън Макграт се удря в ръба на бордюра. Чува се звук, отвратително изхрущяване, влажно и кухо, каквото през живота си не си чувал.

Този звук бележи края на един живот и ти го знаеш.

Ще го запомниш завинаги. Този страховит звук. Никога няма да напусне съзнанието ти.

Всичко спира. Ти гледаш надолу. Очите на Стивън Макграт са широко отворени и немигачи. Но ти вече знаеш. Усетил си по внезапно отпуснатото тяло. Разбрал си от онова пъклено хрущене.

Всички се пръсват накъдето им видят очите. Ти не помръдваш. Оставаш неподвижен много дълго време.

И после нещата забързват своя ход. Пристига охраната на комплекса. След нея — полиция. Разказваш как се е случило. Родителите ти наемат лъскав адвокат от Ню Йорк. Той те съветва да пледираш самоотбрана. Така и правиш.

Но ужасяващият звук не излиза от ушите ти.

Прокурорът се гаври с теб. Дами и господа съдебни заседатели, казва той, обвиняемият случайно паднал на земята, стиснал съвсем случайно Стивън Макграт за шията. Наистина ли очаква да му повярваме?

Процесът не отива на добре.

За теб всичко това е без значение. Едно време се тревожеше за бележки и спортни постижения. Колко тъпо. Приятели, момичета, място в обществото, успехи. Въздух под налягане. Всичко това е заместено от оня проклет звук на трошача се о камъка кост.

По време на процеса родителите ти ронят неудържимо сълзи, това е така, но ти ще запомниш завинаги лицата на Соня и Кларк Макграт — родителите на Стивън. Соня Макграт не откъсва очи от теб по време на целия процес. Иска да привлече погледа ти.

Ти нямаш сили да срещнеш нейния.

Мъчиш се да чуеш становището на съдебните заседатели по въпроса за вината, но онези, другите звуци, не ти позволяват. Те не престават нито за миг, не отслабват, дори когато съдията поглежда строго надолу от високата си банка и произнася присъдата. Репортерите гледат напрегнато. Няма да те пратят в затвор-пансион за привилегирани бели момченца. Не и в този случай. Не и когато предстоят избори.

Майка ти припада. Баща ти се мъчи да бъде силен. Сестра ти излита от съдебната зала. Брат ти Бърни стои като вкаменен.

Оковават те в белезници и те отвеждат. Досегашното ти възпитание не може да ти бъде от полза за онова, което предстои. Гледал си по телевизията и много си слушал за изнасилвания по затворите. Това не се случва — няма сексуални посегателства — но те пребиват с юмруци още през първата седмица. Допускаш грешка: посочваш виновника пред управата на затвора. Пребиват те още два пъти и прекарваш три седмици в карцера. Години по-късно ще продължаваш да виждаш понякога кръв в урината си — спомен от един тежък удар в бъбреците.

Живееш в постоянен страх. Когато те връщат от карцера, научаваш, че едничкият начин да оцелееш в тая джунгла е като присламчиш към някой сбъркан привърженик на Арийската нация^[2]. Те не проповядват велики идеи, нито настояват да налагат модел за развитие на американския народ. Но много си падат по омразата.

Шест месеца след присъдата баща ти умира от сърдечен удар. Знаеш, че вината за това е твоя. Искат ти се да заплачеш, но не можеш.

В затвора оставаш четири години. Четири години — повечето студенти прекарват толкова в университета. Ти се срамуваш малко от двайсет и петия си рожден ден. Казват, че си се променил, но не си убеден.

Когато те пускат, пристъпяш предпазливо. Сякаш почвата под краката ти може да поддаде.

В известен смисъл цял живот ще се придвижваш по същия начин.

Пред затвора те очаква твоят брат Бърни. Току-що се е оженил. Жена му Марша е бременна с първото им дете. Прегръща те. Последните четири години като че ли се изпаряват от спомените ти.

Брат ти пуска някаква шега и ти се смееш, наистина се смееш за първи път от много време насам.

Не си бил прав — животът ти не е приключил в оная мразовита нощ в Масачузетс. Родният ти брат ще ти помогне да се върнеш към нормалното. Даже ще се запознаеш с една красива жена. Казва се Оливия. Тя ще те направи непостижимо щастлив.

Ще се ожениш за нея.

Един ден — девет години, след като минаваш през ония метални врати — ще разбереш, че твоята красива жена е бременна. Купуваш мобилни телефони с камери, та да се чувате и гледате постоянно. Веднъж, докато си на работа, твоят телефон звъни.

Ти се казваш Мат Хънтър. Телефонът звъни втори път. И тогава ти го включваш...

[1] Осемте най-престижни университета в САЩ: Принстън, Йейл, Харвард, Корнел, Браун, Колумбийският, Дартмут и Университета на Пенсилвания. — Б.пр. ↑

[2] Неонацистка организация, основана през 1970 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

След девет години

Рино, Невада

18 април

Звънецът на входната врата изхвърля Кими Дейл от дълбок мъртвешки сън.

Тя се върти в леглото, стене и поглежда дигиталния будилник до себе си.

11:47 преди обяд.

Макар денят да е така напреднал, в караваната цари полумрак. На Кими така ѝ харесва. Тя работи нощем и обикновено сънят ѝ е лек. Едно време, в дните на нейната слава, протекли безметежно в Лас Вегас, години наред прави опити с пердета, завеси, щори и превръзки за очите, докато стигна до вярната комбинация от всичко това, която наистина държи жигосващото слънце на Невада встрани от неприкосновеното царство на нейния сън. Лъчите в Рино не са така безмилостни, но все пак съумяват да открият и да се възползват от най-тесния процеп.

Кими сяда в двойното си легло. Телевизорът куча марка, купен на разпродажба от близък мотел, когато собствениците му най-последно се решават да го модернизират, е още включен, но без звук. Образите се движат като призраци в някакъв далечен свят. В дадения случай спи сама, но това е обстоятелство, което подлежи на непрестанна промяна. Имало е времена, когато всеки посетител, всеки евентуален житейски партньор донася надежда в това легло, идва с оптимистичната перспектива да се окаже именно той истинският. Една перспектива, за която Кими си дава подсъзнателно сметка, че граничи с пълната самозаблуда.

Вече не стават такива неща.

Тя бавно се надига. Подутината върху гърдния ѝ кош, незаздравял спомен от последната козметична операция, засмъдява от това движение. Трета интервенция на същото място, а тя вече не е

дете. Тя самата не искаше да я прави, но Тали, който си въобразява, че разбира от тези неща, настоя. Бакшишите ѝ намаляват. Също и популярността. Затова се съгласява. Само че кожата там се е опънала прекалено в резултат от предишните две операции. Когато Кими ляга по гръб, двете проклетии висват настрани и мязат на рибешки очи.

Звънецът се обажда отново.

Кими поглежда надолу към абаносовите си крака. На трийсет и пет години е, неражда, а разширените вени се вият по тях като охранени червеи. Твърде много време прекарва на крак. Тали ще иска и тях да оперира. Все още е във форма, с красива фигура и страхотен задник, обаче ей, трийсет и пет години са това, не са осемнайсет. Има си и малко целулит. И тия гадни вени. Същинска релефна карта.

Втъква цигара в уста. Кибритът е рекламен, от сегашната ѝ работа — стриптийз локал, известен като „Надървеният бобър“. Навремето бе прима във Вегас. Подвизаваше се с артистичния псевдоним Черната магия. Не съжالياва за онези дни. Всъщност не жалее за които и да било дни.

Кими Дейл намята някаква роба и отваря вратата на спалнята. Другото помещение не разполага със защита против слънце. Яркият блясък я заслепява. Тя засляня очи с длан и примигва. Кими няма много посетители — никога не работи у дома — и решава, че най-вероятно са от Свидетелите на Йехова^[1]. За разлика от повечето обитатели на свободния свят, Кими няма нищо против техните периодично изнасяни по домовете проповеди. Всеки път кани тези религиозни фанатици да влязат и внимателно ги слуша, завидяла на късмета им да намерят смисъл в този живот, пожелала и на нея да се случи нещо подобно. Също като с мъжете в нейната биография, тя всеки път си казва, че ето, може пък това да е истината, тук да е скрито спасението.

Отваря, без да попита кой е.

— Вие ли сте Кими Дейл?

Въпросът е зададен от младо момиче. Осемнайсет-двайсет, там някъде. Не, не е от Свидетелите на Йехова. Няма тяхната безмозъчна усмивка. За миг се усъмнява да не е от новите кадри на Тали, но и това не е. Не че момичето е грозно или му има нещо — просто не става за Тали. Той харесва пищна плът и блясък.

— Коя сте вие? — пита Кими.

— Това е без значение.

— Моля?

Момичето свежда поглед и започва да хапе долната си устна. Кими забелязва нещо бегло познато в този тик и тънка иглица я бодва в сърцето.

Посетителката се обажда:

— Познавали сте майка ми.

Кими върти цигарата между пръстите си.

— Аз познавам доста майки.

— Моята бе Кандис Потър.

При тези думи Кими примигва и неволно прибира полите на робата.

— Мога ли да вляза?

„Да“ ли казва Кими? Не е ясно. Дръпва се от вратата и момичето влиза.

Кими проговаря:

— Нищо не разбирам.

— Кандис Потър ми е майка. Дала ме е за осиновяване още в деня на раждането ми.

Кими се мъчи да запази самообладание. Затваря вратата на караваната.

— Искате ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Двете жени се споглеждат. Кими скръства ръце.

— Нямам представа за какво сте дошли — отбелязва тя.

Момичето започва като навито:

— Преди две години научих, че съм осиновена. Обичам си осиновителите, така че недейте да си мислите разни неща. Имам две сестри и прекрасни родители. Всички се държат чудесно с мен. Не става дума за тях. Просто... когато човек научи нещо такова... ще му се да узнае цялата истина.

Кими кимва, макар да не знае точно защо.

— Та започнах да ровя насам-натам. Никак не е лесно. Слава богу, има организации, които помагат на осиновени деца да откриват истинските си родители.

Кими измъква цигарата от уста. Ръката ѝ трепери.

— Само че, знаете ли... Канди... вашата майка, Кандис...

— ... е мъртва. Да, знам. Била е убита. Научих го миналата седмица.

Краката на Кими омекват. Сяда. Спомените нахлуват, за да я изгорят като с киселина.

Кандис Потър. Известна по заведенията като Канди Кейн^[2].

— Какво искате от мен? — пита Кими.

— Разговарях с полицаия, който е разследвал убийството. Казва се Макс Дароу. Помните ли го?

О, да. Тя много добре помни стария Макс. Познава го още отпреди убийството. Първоначално той не се натяга много-много. Случаят не е от първостепенна важност. Мъртва стриптийзърка, без близки. Още едно бездомно куче, премазано на пътя. Това е тя за инспектор Дароу. И тогава се намесва Кими. Танто за танто. Така върви светът.

— Да — казва сега тя. — Помня го.

— Вече е пенсионер. Макс Дароу имам предвид. Каза ми, че знаят кой е убиецът, но нямат представа къде се намира.

Кими усеща очите си да овлажняват.

— Беше толкова отдавна.

— Приятелки ли бяхте с моята майка?

Кими едва успява да кимне. Спомня си всичко съвсем ясно, разбира се. Канди бе повече от приятелка. В този живот не се намират под път и над път хора, на които можеш истински да разчиташ. Канди бе такава — може би дори единствената, откакто собствената ѝ майка умря, когато Кими беше само на дванайсет години. Бяха неразделни, Кими и това бяло маце. Дори понякога си викаха, поне на работа, Пик и Сайърс, като в оня стар филм „Песента на Браян“^[3]. А после, също като във филма, белият приятел умира.

— Беше ли проститутка? — пита момичето.

Кими поклаща глава и тръсва опашката лъжа, която ѝ звучи като света истина:

— Дума да не става.

— Но се събличаше.

Кими не отговаря.

— Не се опитвам да я съдя.

— Какво се опитваш тогава?

— Искам да разбера истината за майка ми.

— Вече няма никакво значение.

— За мен има.

Кими си спомня мига, в който научи. На подиума е за изпълнение на един бавен номер в Тахо пред обедната тълпа — безпросветна гмеж от най-пропадналите типове в историята на човечеството, мъже с кал по ботушите и дупки в сърцата, които стават още по-големи от гледане на голи жени. Не е виждала Канди от три денонощия, но пък Кими все пътува напоследък. И ето че сега, на подиума, дочува слуха. Усеща, че е станало нещо лошо. Моли се да не е замесена Канди. Но тя е.

— Животът на майка ти не бе от леките.

Момичето стои като хипнотизирано.

— Канди все се надяваше, че ще намерим начин да се измъкнем. Отначало разчиташе на някое познанство от заведенията. Някакви мъже щели да ни изведат от тия дупки. Но това са глупости. Няколко момичета опитаха по този път. Не става и не става. Мъжът има нужда от своята фантазия — не от теб самата. Майка ти доста бързо усвои тази истина. Тя бе мечтателка, но с цел пред очите.

Кими млъква с отнесен вид.

— И? — подканва я момичето.

— И тогава оня копелдак я премаза, сякаш е хлебарка.

Момичето се размърдва на мястото си.

— Инспектор Дароу каза, че името му е Клайд Рангор.

Домакинята кимва.

— Спомена и някаква жена на име Ема Лемей. Тя му била нещо като партньорка.

— В някои отношения — да. Само че не знам подробности.

Кими не заплака, когато научи новината. Тя е силна. И прави своята стъпка напред. Рисува всичко, като разказва на инспектор Дароу онова, което знае.

Човек гледа да не се завира между шамарите в тоя живот, но Кими няма да предаде Канди, дори тогава, когато е вече късно да ѝ помогне. Защото заедно с Канди умря и най-доброто в нея самата.

Затова тя говори пред полицията и най-вече пред инспектор Дароу. Който го е направил — а за нея няма съмнение, че са Клайд и Ема — може да ѝ навреди и дори да я убие, но тя няма да се огъне.

В края на краищата Клайд и Ема не тръгват да я преследват. Предпочитат да си оберат крушите по живо по здраво.

Вече десет години оттогава.

Момичето се обажда отново:

— Вие знаехте ли за мене?

Кими свежда утвърдително глава.

— Майка ти спомена, но само един път. Твърде силна болка ѝ причиняваше. Трябва да я разбереш. Канди е била съвсем млада, когато се е случило. Петнайсет-шестнайсетгодишна. Взели са те в мига, в който си се пръкнала на бял свят. Тя дори не знаеше момиче ли си, или момче.

Настава плътна тишина. На Кими ѝ се иска момичето да си тръгне.

— Какво ли е станало с онзи? Клайд Рангор имам предвид.

— Сигурно е мъртъв — отвърща тя, макар да не го вярва. Хлебарки като него не мрат. Те само се завират по-надълбоко в дупката си, за да вредят още.

— Искам да го намеря — заявява гостенката.

Кими вдига поглед към нея.

— Искам да открия убиеца на майка ми и да го изправа пред съда. Не съм богата, но разполагам с малко пари.

И двете замълчават. Въздухът е тежък и лепкав. Кими се чуди какво да прави.

— Искаш ли да ти кажа нещо? — обажда се тя.

— Разбира се.

— Твоята майка направи опит да се опълчи.

— Срещу какво?

Кими кара нататък:

— Повечето момичета се предават. Разбираш ли? А твоята майка не пожела. Не се огъна. Тя бе мечтателка. Но не можеше да спечели тази битка. Никога.

— Нищо не разбирам.

— Ти щастлива ли си, момиче?

— Да.

— Още ли учиш?

— Започвам колеж.

— Колеж — повтаря Кими унесено. — Ти.

— Какво аз?

— Не разбираш ли? Ти си победата на своята майка.

Момичето замълчава.

— Канди, твоята майка, не би искала да се забъркваш в тази история. Разбираш ли ме?

— Май да.

— Чакай малко. — Кими дърпа едно чекмедже. Тук е, разбира се. Вече не я държи на показ, но снимката е най-отгоре. Двете с Канди се усмихват срещу широкия свят. Пик и Сайърс. Кими гледа собствения си образ и разбира, че младото момиче, което наричат Черна Магия, ѝ е непознато. Че Клайд Рангор е пребил и нейното тяло, за да го прати в забрава. — Вземи я — казва тя.

Момичето поема снимката, като да е от китайски порцелан.

— Била е красива — шепне то.

— Много.

— Тук изглежда щастлива.

— Не беше обаче. Но днес би била.

Гостенката вирва брадичка с думите:

— Не съм сигурна, че бих могла да забравя тази история.

„Ами значи си се метнала на майка си в по-голяма степен, отколкото допускаш сама“ — казва си Кими.

После двете се прегръщат, обещават да поддържат връзка. След като момичето си тръгва, Кими се облича. Отива в цветарския магазин и иска дузина лалета. Любимите цветя на Канди. После се отправя на четиричасово пътешествие до гробището, където коленичи край могилата на своята приятелка. Наоколо няма жива душа. Тя бърше праха от миниатюрната плоча. Сама е платила за нея, както и за мястото. Няма да я заровят като куче я.

— Дъщеря ти идва днес — казва тя на висок глас.

Полъхва ветрец. Кими затваря очи и се заслушва. Струва ѝ се, че чува гласа на Канди, останал толкова дълго време замлъкнал. Моли я да се погрижи за безопасността на нейната дъщеря.

И коленичила на това място, под жарките лъчи на слънцето в Невада, Кими се зарича да го направи.

[1] Християнска секта, наричана така от 1931 година, която отрича Светата троица, както и ред други постулати на Католическата

църква. Най-ревностните ѝ последователи се стремят с досадна упоритост да приобщават нови членове. — Б.пр. ↑

[2] Захарна пръчица (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Филм от 1971 година, основан върху истинската история на двама играчи от клуба за американски футбол „Чикаго Беърс“. Пик се сприятелява с чернокожия си съотборник Гейл Сайърс. Връзката им става особено драматична, когато се разбира, че Пик е болен от рак. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Ървингтън, Ню Джърси

20 юни

— Видеотелефон — мърмори Мат Хънтър и поклаща глава.

Вдига поглед за напътствие свише, но оттам го гледа единствено колосална бирена бутилка.

Гледката му е позната — натъква се на нея всеки път, когато излезе от порутената къща-близнак с олющена боя. Извисена на 62 метра, бутилката доминира над цялата околност. Имало е навремето прочута пивоварна на това място, но била изоставена още през 1985 година. Преди години бутилката е представлявала горда водонапорна кула от покрити с бакър стоманени листове, с лъскав емайл и златна капачка. Нощем я осветявали със специални прожектори, така че да се вижда от много километри.

Нищо подобно вече. Днес цветът ѝ прилича на кафяв, какъвто трябва да бъде, но всъщност това е цветът на ръждата. По неин пример околните къщи не че са се разпаднали, но са на път бавно да го сторят. Пивоварната не работи от две десетилетия. От вида на развалините обаче, би могло да се предположи, че срокът е значително по-дълъг.

Мат спира на малката им веранда. Оливия, любовта на неговия живот, не го прави. Ключовете от колата се полюшват от ръката ѝ.

— Не мисля, че трябва да ги купуваме — обажда се той.

Оливия не забавя крачка.

— Хайде, хайде. Ще бъде голям майтап.

— Телефонът си е телефон, а камерата — камера. Така трябва да бъде.

— Ама че го каза.

— Един апарат да прави две толкова различни неща — това е перверзия.

— Ти си специалистът в тая област — отвърща Оливия.

— Ха-ха. Не съзираш ли опасността?

— Никак дори.

— Камера и телефон в едно... — Мат млъква в търсене на подходящи думи — това е, де да знам и аз... нещо като ония кръстоски между видовете, дето ги дават по телевизията, от които се пръкват чудовища, за да унищожат света.

Оливия го наблюдава.

— Толкова си смахнат.

— Просто не съм убеден, че трябва да си купуваме видеотелефони — това е цялата работа.

Тя натиска дистанционното и вратите на колата се отключват с щракване. Посяга към дръжката. Мат се колебае.

Оливия го поглежда.

— Какво? — пита той.

— Ако и двамата имаме видеотелефони, ще мога да ти се показвам гола, докато си на работа.

Мат отваря вратата с думите:

— Варайзън или Спринт^[1]?

Оливия го дарява с усмивка, от която му се разтуптява сърцето.

— Знаеш ли колко те обичам?

— И аз те обичам.

И двамата са вече в колата. Тя поглежда. Той забелязва загриженото ѝ изражение и понечва да се извърне.

— Всичко ще е наред — казва тя. — Нали знаеш?

Той кимва и се усмихва престорено. Не че може да я излъже, но тя ще оцени усилието.

— Оливия... — започва Мат.

— Да?

— Разкажи ми повече за голите снимки.

Тя блъсва ръката му.

Но щом влизат в магазина на Спринт и чува за двугодишния договор, безпокойството на Мат се връща. В усмивката на продавача има нещо сатанинско, също като на дявола в ония филми, дето наивници му продават душата си. Когато онзи изважда карта на Съединените щати, за да илюстрира „непокритите участъци“, които били оцветени в червено, Мат започва да дава на заден.

Що се отнася до Оливия, няма насита за нейното въодушевление, но съпругата му е природно предразположена към пристъпи на ентузиазъм. Тя е от оная рядко срещана порода хора, които са в

състояние да се радват на всяко нещо — било то голямо, или миниатюрно, а тяхната връзка бе ярко доказателство, че противоположностите се привличат.

Продавачът продължава да мели. Мат го е изключил от възприятията си, но Оливия го слуша със зяпнала уста. Задава два-три въпроса от учтивост, но мошеникът знае, че с тази няма проблем — не само е захапала въдицата, но е вече опържена и наполовина изядена.

— Да ида да подготвя документите — заявява адското изчадие и се затрива нанякъде.

Оливия хваща Мат за ръката с грейнало лице.

— Чудесно, нали?

Мат прави гримаса.

— Какво има?

— Нали обеща голи снимки?

Тя се засмива и опира глава о рамото му.

Разбира се, причината за тази вятърничавост на Оливия, както и за разцъфналата физиономия, е далеч по-дълбока от покупката на нови мобилни телефони. Тази стъпка е само жест, крайпътен знак, символ на нещо много по-съществено, което предстои.

Дете.

Само преди два дни тя си купи домашен тест за бременност и върху бялата пръчица се появи червен кръст — обстоятелство, което Мат намира заредено с дълбок религиозен подтекст. Той онемява поразен. Опитват се да имат дете вече година — откакто са женени. Стресът от последователните неудачи превръща онова, което е било спонтанно и в известна степен магическо занимание, във внимателно планирана епопея от измерване на вагинална температура, календарни отметки, продължително въздържание, съсредоточено усърдие.

Сега всичко това е зад гърба им. Рано е още да се радват, предупреждава той. Дай да не дърпаме дявола за опашката. Но Оливия е изпаднала в настроение, на което не може да се устои. Положителната ѝ енергия се излива в могъщ, бурен поток, истински океански прилив. Мат няма никакви шансове пред него.

Затова са тук.

Видеотелефонът, подчертава Оливия, ще даде възможност в близко бъдеще тричленното им семейство да поддържа почти непрекъснат контакт по един начин, който е останал напълно

недостъпен за поколението на техните родители. Благодарение на тази техника нито един от двамата няма да бъде лишен от непосредствени впечатления във връзка с житейския прогрес на бъдещото дете — прохождане, проговаряне и каквото друго ти дойде на ума.

Поне такава е идеята.

Час по-късно, след като влизат в тяхната половина на къщата, Оливия го дарява с бегла целувка и се устремява към горния етаж.

— Ей — вика Мат подире ѝ, като вдига своя телефон и бърчи вежди, — искаш ли да пробваме с голите снимки?

— Видеото изтрайва само петнайсет секунди.

— Петнайсет секунди — повтаря той озадачен. — Тогава ще удължим интродукцията.

Оливия простенва с разбиране.

Те живеят в район, който повечето хора биха намерили за мърляв, в спокойствието на хвърлената от гигантската бутилка сянка. Току-що излязъл от затвора, Мат смята, че не заслужава по-добро място за живеене, която позиция е и твърде удобна, доколкото трудно би могъл да си позволи нещо по-добро, и независимо от семейните протести се нанася преди девет години. Ървингтън е омаломощен град с огромен дял чернокожо население — може би доста над осемдесет на сто. Някои биха стигнали твърде лесно до заключението, че този избор е мотивиран от чувството за вина заради онова, което го вкара в затвора. Мат знае, че нещата никога не са толкова прости, но сам не стига до по-добро обяснение за странната си неохота и липса на готовност да се завърне в шикозните предградия. Промяната би била прекалено рязка.

Както и да е, този квартал — бензиностанцията на Шел, старият железарски магазин, магазинът за полуготови храни на ъгъла, пияндурите по напуканите тротоари, преките пътища към летище „Нюарк“, скътаното край старата пивоварна кръчме — се превръща в негов дом.

Когато Оливия пристига от Вирджиния, той очаква от нея да настоява да се преместят в по-добър квартал. Свикнала е — той знае това — с ако не по-богати, то във всички случаи доста по-различни райони. Оливия е израснала в неизвестното градче Нортуейс в щата Вирджиния. Когато е едва проходила, майката духва в неизвестна посока. Баща ѝ я отглежда и възпитава самичък.

Малко позакъснял за ролята на млад баща — той е на петдесет и една, когато се ражда Оливия — Джошуа Мъри работи усилено, за да осигури дом за себе си и за дъщеря си. Той е градският лекар — общопрактикуващ, който лекува всичко: от грипа на шестгодишната Мери Кейт Джонсън до подаграта на стария Райтман.

Джошуа е според Оливия мил човечец, нежен и прекрасен баща, който трепери над едничката си истинска роднина. Те са само двамата — баща и щерка — обитаващи тухлена къща недалеч от Главната улица. Кабинетът на таткото е залепен от другата страна на алеята за автомобили. В повечето дни Оливия бърза да се прибере след училище, за да му помага с пациентите. Ще успокои някое уплашено дете или ще побъбри с Каси, отколешната секретарка на бащата и по съвместителство медицинска сестра. Каси изпълнява функциите и на детегледачка. Ако бащата е прекалено зает, тя приготвя вечерята и помага на детето с уроците. Оливия, от своя страна, боготвори баща си. Мечтата ѝ е — макар сега да съзнава нейната безнадеждна наивност — да завърши медицина и да работи заедно с него.

В последната година от колежа обаче всичко се променя. Баща ѝ, нейният единствен близък на тази земя, умира от рак на белите дробове. Новината изтръгва почвата изпод краката ѝ. Старата амбиция да завърши медицина умира заедно с баща ѝ. Оливия прекъсва връзката си с колега на име Дъг и се завръща в родната къща в Нортуейс. Но животът в нея е прекалено болезнен без присъствието на баща ѝ. Продава я и се премества в Шарлотсвил, в апартамент. Започва работа в софтуерна фирма. Тя е свързана с доста пътуване, което пък става причина да възобновят с Мат по-раншното си, доста мимолетно познанство.

Ървингтън в Ню Джърси няма нищо общо нито с Нортуейс, нито с Шарлотсвил във Вирджиния, но Оливия го изненадва. Настоява да си останат на това място, мърляво или не, за да пестят пари за сега вече договорената къща-мечта.

Три дни след закупуването на новите телефони Оливия се прибира у дома и тръгва право към втория етаж. Мат си налива чаша лимонада и взема едно подобно на огромна пура хлебче със зърна морска сол отгоре. Пет минути по-късно я последва. Оливия не е в спалнята. Поглежда в малкия кабинет. Седнала е пред компютъра с гръб към вратата.

— Оливия — вика я той.

Тя се обръща към него с усмивка. Мат винаги се е отворачавал от изтърканото клише „усмивката ѝ озари стаята“, но Оливия наистина го прави. Нейната усмивка е заразителна. Действа му като катализатор, прибавя плът и кръв към собствения му живот, прави всичко наоколо да се променя.

— Какво си мислиш? — пита го тя.

— Че ме подлудяваш.

— Дори бременна?

— Особено бременна.

Оливия натиска един бутон и дисплеят помръква. Изправя се и го целува нежно по бузата.

— Трябва да си събирам багажа.

Заминава в командировка в Бостън.

— В колко ти е полетът? — пита Мат.

— Мисля да ида с колата.

— Защо?

— Една приятелка пометна след полет. Не искам да поемам никакъв риск. Впрочем утре имам час при доктор Хадън, преди да потегля. Искан да потвърди резултата от теста и да се увери, че всичко е наред.

— Да дойда ли с теб?

Тя поклаща глава.

— Имаш си работа. Ще дойдеш следващия път, когато ще ме гледат на видеозон.

— Добре.

Оливия го целува отново с пърхащи устни.

— Ей — шепне тя, — щастлив ли си?

Той понечва да пусне някоя шега или двусмислица, но не го прави. Взира се право в тези очи и казва:

— Много.

Оливия отстъпва крачка все още с усмивка на уста и повтаря:

— По-добре да си събера багажа.

Мат я наблюдава. Остава още малко на прага. Усеща лекота в гърдите. Наистина е щастлив и съзнанието за това го уплашва до смърт. Хубавото е крехко. Тази истина се научава, след като убиеш

някое момче. Знанието се затвърдява в течение на четиригодишен престой в затвор с усилено строг режим.

Хубавото е толкова неустойчиво, толкова мимолетно, че можеш да го ликвидираш с едно духване.

Или с телефонен звън.

Мат е на работа, когато видеотелефонът му започва да вибрира.

Поглежда дисплея и вижда, че е Оливия. Той продължава да използва двойното бюро — от ония, при които седиш лице в лице срещу партньора си, макар второто място да е празно вече три години. Брат му Бърни купи това бюро, когато Мат излезе от затвора. Преди да се случи онова, което близките евфемистично наричат „случката“, Бърни крои големи планове за тях двамата — „Братя Хънтър“. Сега не иска да ги променя. Мат трябва да загърби онези години. Случката е само дупка по пътя, нищо повече, и сега „Братя Хънтър“ са отново на бойна нога.

Бърни демонстрира такава вяра, че Мат започва да вярва сам.

Братята споделят това бюро в течение на шест години. Практикуват право в това същото помещение — Бърни като добре печелещ съдружник, а Мат — който не може да се явява в съдебна зала заради осъждането си — нито като добре печелещ, нито като съдружник. Останалите партньори на Бърни намират ситуацията донякъде странна, обаче никой от двамата братя не позволява на външни лица да им се месят. През цялото детство са споделяли двуетажно легло — Бърни на горното. Глас свише в тъмнината. И двамата скърбят по онези дни, или поне Мат го прави. Никога не му е било уютно да е сам. Присъствието на Бърни в стаята го успокоява.

Цели шест години.

Мат отпуска длани върху махагоновата повърхност. Би трябвало вече да е разкарал това бюро. Половинката на Бърни не е докосвана от три години, но понякога той все още вдига поглед в очакване да срещне неговия.

Телефонът вибрира отново.

В един период Бърни има всичко — страхотна жена, две невероятни момчета, огромна къща в скъпо предградие, партньорство в богата адвокатска къща, прекрасно здраве, повсеместна любов и

уважение, а в следващия близките хвърлят шепа пръст върху ковчега му и се мъчат да осъзнаят какво точно се е случило. Мозъчна аневризма, казват лекарите. Ходиш си с подобно нещо в черепа години наред и из един път бам! — и те няма.

Телефонът е настроен така, че след няколко вибрирания запява песничката от „Батман“ — онази, чийто мъдър текст се състои основно от „на-на-на“ и после следва вик „Батман!“.

Мат откачва новия си видеотелефон от колана. Изпитва необяснимо притеснение. Оливия, макар да е в компютърния бизнес, е технически саката. Тя много рядко го търси по тази линия, а когато знае, че си е в офиса, неизменно използва обикновен телефон.

Мат включва апарата, но вместо глас на дисплея се изписва съобщение, че „се зарежда образ“. И това е учудващо. Независимо от първоначалния си ентузиазъм, Оливия още не се е научила да използва камерата.

Бръмчи интеркомът.

Роланда — Мат би я определил като секретарка или асистентка, но тя ще му разбие главата — се прокашля откъм тонколоната.

— Мат?

— Да.

— Марша на втора линия.

Все още с прикован върху дисплея поглед, той вдига телефонната слушалка, за да разговаря със снаха си, вдовицата на Бърни.

— Здравсти.

— Здравсти — отвръща Марша. — Оливия още ли е в Бостън?

— Да. Всъщност мисля, че точно в този момент ми изпраща снимка по новия видеотелефон.

— Така ли? — Следва кратка пауза. — Ще ходиш ли днес?

Като друга проява на крепки семейни връзки, Мат и Оливия ще се местят в нова къща недалеч от Марша и момчетата. Къщата е в Ливингстън, където са израснали Бърни и Мат. Мат се пита доколко е разумно това завръщане. Хората са злопаметни. Колкото и години да минат, той ще си остане обект за клюки и сплетни. От една страна, отдавна е надживял тези житейски дребнавости. От друга, безпокои се за Оливия и очакваното бебе. Проклятието на бащата тегне над детето и прочее.

Но Оливия приема риска. Такова е нейното желание.

Освен това изнервената Марша има... той се чуди какъв евфемизъм да употреби... проблеми. Година след смъртта на Бърни преживява краткотраен срыв. Марша „отива на почивка“ — друг евфемизъм — за две седмици, докато Мат се грижи за момчетата. Тя е добре сега — така казват всички — но Мат все пак предпочита да е подръка.

За днес е насрочен огледът на новата къща.

— Тръгвам след малко. Защо, какво има?

— Можеш ли да наминеш?

— Край вас ли?

— Да.

— Разбира се.

— Ако си притеснен...

— Не се безпокой, ще мина.

Марша е красива жена с овално лице, което понякога изглежда печално, и с навик да поглежда от време на време нагоре, сякаш да се увери, че черният облак си е на място. Това, разбира се, е външна черта, която отразява същността на човешката природа също толкова точно, колкото ниският ръст или белязаната буза.

— Всичко наред ли е? — пита Мат.

— Да, добре съм. Не е кой знае какво. Просто... Можеш ли да гледаш децата няколко часа? Трябва да ходя в училището, а Кайра има почивен ден.

— Да ги заведе ли на вечеря?

— Би било великолепно. Но не в Макдоналдс, нали?

— При китаеца?

— Чудесно — казва тя.

— Добре, там сме.

— Благодаря ти.

Образът се е заредил в паметта на видеотелефона. Той присвива очи към екрана. Изглежда миниатюрен. Максимум пет сантиметра. Слънцето е особено ярко днес. Завесата е дръпната. От тази ярка светлина не се вижда добре. Мат свива пръсти на тръба около дисплея и се изгърбва отгоре му за сянка. Това върши донякъде работа.

На екрана се появява непознат мъж.

Трудно се различават подробности. Като че ли е на трийсет и няколко — възрастта на самия Мат — а косата му е много черна, кажи-

речи синя. Облечен е в червена риза със затворена яка. Ръката му е вдигната, сякаш за поздрав. Намира се в стая с бели стени и прозорец от пода до тавана. Мъжът се усмихва с превъзходство. Мат го гледа втренчено. Погледите им се срещат и той може да се закълне, че в очите на другия има подигравка.

Не познава този мъж.

Няма представа за какво ѝ е на жена му да го снима.

Дисплеят умира. Мат не помръдва. В ушите му бучи, сякаш е допрял до тях раковини. Това не му пречи да долавя други звуци — далечен факс, приглушени гласове, уличното движение отвън — но сякаш през филтър.

— Мат?

Това е Роланда Гарфийлд, споменатата асистентка-секретарка. Фирмата не е във възторг, когато Мат я назначава. Роланда малко „простее“ в очите на надутите пуяци от богатската фирма. Но той настоява. Тя е сред неговите първи клиенти, а също и една от болезнено малкото му победи.

Докато изтърпява присъдата си в затвора, Мат успява да се дипломира. Дипломата, удостоверяваща степен по право, пристига малко след освобождаването му. Бърни, водеща фигура в преуспяващата адвокатска къща на Картър Стърджис, смята, че ще убеди гилдията да направи едно изключение и да пусне брат му, бивш затворник, в съдебна зала.

Но греши.

Бърни обаче не е човек, който се отказва лесно. Той убеждава съдружниците си да вземат Мат в качеството му на „параюрист“ — чудесен и всеобхватен термин, който в основната си част предполага вършене на черната работа.

Съдружниците отначало не захапват. И нищо чудно. Само това им липсва: бивш затворник в тяхната лъскава фирма. Но Бърни гъделичка струната на хуманността, за която те претендират. Назначаването на Мат би повлияло положително върху имиджа на фирмата пред широката общественост. Подобно назначение ще покаже, че тя има сърце и вярва в способността на всеки да се поправи. Поне на теория. Той е умен. Ще бъде истинска придобивка. И което е най-важно, Мат би могъл да върши голяма част от задължителната безвъзмездна юридическа помощ, като даде по този

начин възможност на останалите по-дълбоко да бръкнат в богаташките джобове, вместо да губят време с дела на бедняци.

И накрая двете основни съображения: Мат ще работи за малко пари — къде ще върви на майната си? А братчето Бърни — основен източник на приходи — може лесно да ги отсвири, ако не приемат.

Съдружниците преценяват плюсовете и минусите: защо да не сторят добро, като същевременно се облажат? Върху подобна логика се изграждат повечето благотворителни програми.

Очите на Мат остават приковани върху избледнелия дисплей. Пулсът му леко забързва. Кой може да е този тип със синьо-черна коса?

Роланда застава в позиция „амфора“.

— Мама му стара — обажда се тя.

— Какво? — сепва се Мат.

— Да не ти е зле?

— На мен? Нищо ми няма.

Роланда му хвърля особен поглед. Видеотелефонът звъни пак. Роланда остава вече със скръстени ръце. Мат я поглежда. Тя се прави, че не разбира намека. Рядко става иначе. Телефонът вибрира отново, преди да запее за Батман.

— Няма ли да отговориш? — интересува се Роланда.

Той поглежда към апарата. Върху дисплея отново е изписано името на жена му.

— Айде, Батман.

— Ей сега.

Палецът му се поколебава над зеления бутон, преди да го натисне. Екранът светва отново. Сега тече видеоклип.

Макар тази технология да се усъвършенства с невероятни темпове, качеството на клипа отстъпва с две степени на филма Запрудър^[2]. Секунда-две Мат не може да схване какво става. Клипът не е дълъг — той знае това. Десет-петнайсет секунди.

Някаква стая. Това поне се вижда. Телевизор върху конзола. На стената виси картина — Мат не може да различи каква — но общото впечатление е за хотелска стая. Камерата се спира на вратата към банята.

И тогава се появява жена.

Косата ѝ е платиненоруса. Носи тъмни очила и прилепнала синя рокля. Мат смръщва вежди. Коя е тази, по дяволите?

Жената остава неподвижна за миг. Мат има усещането, че тя не знае за камерата. Обективът я следи. Блясва ярка светлина — през прозореца нахлуват слънчеви лъчи — и след това всичко идва на фокус.

Когато жената приближава леглото, дишането на Мат спира — той разпознава походката. Познати са му и начинът, по който присяда, по който вирва брадичка и кръстосва крака, колебливата усмивка, която следва.

Той не помръдва.

От другия край на стаята се разнася, вече по кротък, гласът на Роланда:

— Мат...

Не ѝ обръща внимание. Сега камерата е поставена някъде — най-вероятно върху маса. Все още е насочена към леглото. Някакъв мъж приближава платинената блондинка. Мат вижда само гърба му. Той е в червена риза, а косата му е синьо-черна. С приближаването си закрива жената. Също и леглото.

Очите на Мат започват да смъдят. Той примигва няколко пъти. Дисплеят помътнява. Образите започват да подскачат, а сетне изчезват. Мат остава неподвижен. Роланда го гледа с любопитство. Снимките откъм братовата страна на бюрото са по местата си, а той е сигурен — е, почти сигурен, понеже този екран е все пак по-малък от пет сантиметра, нали така — че жената в непознатия хотел, седналата върху леглото блондинка в прилепнала рокля носи платиненоруса перука, а всъщност е брюнетка и се казва Оливия — неговата съпруга.

[1] Телефонни компании. — Б.пр. ↑

[2] Няма филм, направен с осеммилиметрова камера от случаен гражданин на име Ейбрахам Запрудър, на който е запечатано убийството на американския президент Кенеди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Нюарк, Ню Джърси

22 юни

Инспекторът от отдел „Убийства“ за окръг Есекс — Лорън Мюз, седи в кабинета на шефа си.

— Чакай малко — обажда се тя, — да не искаш да кажеш, че монахинята е имала силиконови импланти на гърдите?

Ед Стейнбърг, прокурор за окръг Есекс, се е разположил зад бюрото и се почесва по корема с вид и размери на топка за боулинг. Конструкцията му е такава, че в гръб никой не би заподозрял количеството на неговите килограми — само дето задникът му е плосък. Обляга се назад и сплита пръсти зад тила. Ризата му е пожълтяла под мишниците.

— Ами така изглежда.

— Но нали е починала от естествена смърт? — пита Лорън.

— Така си помислихме и ние.

— Но вече не си убеден?

— Вече в нищо не съм убеден.

— Бих могла да кажа нещо неприятно по този пункт, шефе.

— Но няма да го направиш. — Стейнбърг въздъхва и слага очила за четене. — Сестра Мери Роуз, преподавателка по обществени науки в десети клас, е намерена мъртва в метоха. Няма следи от борба, никакви рани. Монахинята е на шейсет и две години. Явно естествена смърт — сърдечен пристъп или нещо подобно. Нищо подозрително.

— Обаче? — добавя Лорън.

— Обаче се появили някои нови неща.

— Да ги назовем обстоятелства.

— Стига, ще ме убиеш.

Лорън обръща нагоре длани.

— Продължавам да не виждам причината за моето присъствие тук.

— Да речем, защото си най-добрият следовател по убийства, с когото разполагаме в окръга. Какво ще кажеш? — Лорън прави гримаса. — М-да, не се надявах особено, че номерът ще мине. Тази монахиня — Стейнбърг отново насочва очилата надолу — преподава в гимназията „Света Маргарита“.

Той вдига поглед.

— Е, и?

— Нали и ти си учила там?

— Отново питам: е, и?

— Ами майката игуменка нещо недолюбва началниците. Настоява за теб.

— Майка Катерина?

Той поглежда в бележките.

— Така се казва.

— Майтапиш се, нали?

— Не. Тя го представи като лична услуга — назова те по име.

Лорън клати глава.

— Ти я познаваш, предполагам?

— Майка Катерина ли? Само защото непрекъснато ме изпращаха в кабинета ѝ.

— Ама да не си била някоя непослушница? — Стейнбърг слага ръка на сърцето си. — Не думай. Направо ме уби.

— Пак не разбирам за какво съм ѝ точно аз.

— Сигурно предполага, че ще бъдеш дискретна.

— Ненавиждам онова място.

— Защо?

— Ти не си ходил в католическо училище, нали?

Шефът вдига бронзовата табела с името си от бюрото и сочи буквите една по една.

— Виждаш ли тука това Стейн? Ами Бърг до него? Сигурно знаеш, че хора с подобни фамилии не се прескачат из черквите.

Лорън кимва.

— Ясно, значи ми предстои да преподавам музика на глухоними. Кой е наблюдаващ прокурор?

— Аз.

Тя е изненадана.

— Директно?

— Директно и единствено. Никоя жива душа да не си завира носа в този случай. Ясно ли е?

Тя отново кимва.

— Ясно.

— Значи си готова?

— За какво?

— За среща с майка Катерина.

— Какво по-точно?

— Тя е в съседната стая — отвърща Стейнбърг и се надига да заобиколи бюрото. — Настоява да разговаря с теб насаме.

* * *

Когато Лорън Мюз учи в девическата католическа гимназия „Света Маргарита“, майка Катерина е висока четири метра и е над стогодишна. Времето я е спаружило и забавило процеса на остаряване, но без особен резултат. През годините на Лорън в онова училище игуменката се носи в пълна бойна униформа. Сега е облякла нещо несъмнено благочестиво, но далеч по-неофициално. Монашески отклик на съвременните тенденции, казва си Мюз.

— Ще ви оставя насаме — съобщава Стейнбърг.

Майка Катерина е права. Ръцете ѝ са заели предмолитвено положение. Вратата се затваря. Никоя от двете не продумва. Тази техника е позната на Лорън и тя няма да се обади първа.

През втората година в гимназия „Ливингстън“ бъдещият криминален инспектор Лорън Мюз е окачествена като „трудна ученичка“ и преведена на бърза ръка в „Света Маргарита“. Тогава тя е миниатюрна — едва метър и петдесет — а през последвалите години не е пораснала съществено. Другите инспектори, все мъже и все големи умници, я наричат „Ситнеж“.

Но Лорън не всякога е била между така наречените проблемни деца. В началното училище тя е топчеста мъжкарана, неустрашим и пълен с енергия мъник, готов по-скоро да умре, отколкото да облече нещо момичешко. Бащата минава от една физическа работа на друга, все свързани с автомобили. Той е приятен кротък мъж, допуснал

фаталната грешка да се влюби в прекалено красива за неговото положение жена.

Кланът Мюз обитава квартал „Ковънтри“ в Ливингстън, щата Ню Джърси. Това е част от скъпо предградие, което никак не е по джоба му. Но така иска очарователната мадам Мюз, майката на Лорън, понеже — ей богу! — тя го заслужава. Никоя жива душа — ама никоя! — не може да гледа със снизхождение на Кармен Мюз.

Непрекъснато ръчка бащата да работи още по-упорито и повече, да взема все нови и нови заеми, да търси начини за оцеляване след всичко това, докато — точно два дни след като Лорън навършва четиринайсет — таткото си пръсва черепа в издигнатия отделно от къщата гараж за две коли.

От сегашните си позиции допуска баща ѝ да е страдал от маниакална депресия. Това днес изглежда логично. Химичен дисбаланс на мозъка. Някой се самоубива — не е редно да се винят други. Но Лорън го прави. Обвинява родната си майка. Пита се какво би станало с нейния мил и кротък баща, ако се бе оженил за съпруга с по-евтина поддръжка от тази на Кармен Валос.

Малката Лорън приема тази трагедия както може да се очаква: въстава срещу всичко и всички. Започва да пие, да пуши, да се мъкне с неподходящи компании, да спи с когото ѝ падне. В нейните очи е израз на дълбока несправедливост обстоятелството, че момчетата с множество завоевания стават обект на почит, докато момичетата в същото положение минават за тъпи курви. Но всъщност — макар сама да не го признава — независимо от всичките феминистки аргументи, Лорън прекрасно съзнава, че безразборният секс е в обратнопропорционална (макар и пряка) зависимост от нейното самочувствие. С понижаването му се повишава степенята на нейната достъпност. Мъжете, изглежда, не са под въздействието на подобен фактор или много умело се прикриват.

Майка Катерина нарушава чоглавото мълчание:

— Радвам се да те видя, Лорън.

— И аз — отвърща предпазливо инспекторката с несвой глас. А да видим какво ще последва. Дали няма отново да си загриза ноктите? — Прокурор Стейнбърг каза, че искате да говорите с мен.

— Няма ли да седнем?

Лорън свива рамене, с което иска да каже, че посетителката е свободна да прави каквото намира за уместно. Двете сядат. Лорън скръства ръце и се свлича върху стола. Премият крак връз крак. Майка има дъвка в устата. Лицето на майка Катерина се сгърчва в гримаса на неодобрение. Лорън не се дава и лекото движение на челюстта преминава в нещо като волско преживяне.

— Ще ми кажете ли за какво става дума?

— Положението е твърде деликатно — започва майка Катерина.
— Трябва...

Тя вдига поглед към тавана, сякаш моли Големия шеф за помощ.

— Да се пипа внимателно? — подсказва Лорън.

— Да, внимателно.

— Доообре — провлачва Лорън. — Става дума за монахинята, която преподава оня идиотски предмет, нали?

Майка Катерина затваря очи и пак ги отваря.

— Може и така да се каже, но ти изпускаш основното.

— Което е?

— Загубихме един прекрасен учител.

— Имате предвид сестра Мери Роуз. — А наум добавя: „Светата Дева на социалното разслоение“.

— Да.

— Убедена ли сте, че е починала от естествена смърт?

— Абсолютно.

— Тогава?

— Много ми е трудно да говоря за това.

— Бих помогнала с удоволствие.

— Ти беше добро момиче, Лорън.

— Напротив — бях трън в окото за всички.

Майка Катерина скрива една усмивка.

— Е, може и така да се каже.

Лорън се усмихва на свой ред.

— Има различни видове смутители на реда — отбелязва майка Катерина. — Ти се бунтуваше, това е така, но винаги си имала добро сърце. Никога не си проявявала жестокост към другите. А това за мен е било всякога най-важното. Не един път си патила заради застъпничество за други. По-слаби.

Лорън се навежда напред, за да изненада сама себе си: взема ръката на монахинята в своята. Игуменката също има крайно озадачен вид при този жест. Сините ѝ очи се взират в тези на Лорън.

— Обещай ми да запазиш само за собствена информация онова, което се готвя да споделя с теб. Много е важно. При този обществен климат, дори най-слабият намек за скандал...

— Не мога да прикривам нищо.

— Не настоявам за подобно нещо — заявява монахинята вече с тон на обиден теолог. — Необходима ни е истината. Най-сериозно обмислях възможността просто да... — тя махва неопределено с ръка — да оставя нещата такива, каквито са. Щяхме да я погребем мирно и кротко и край.

Лорън продължава да държи ръката на майка Катерина. Тя е тъмна, като изваяна от махагон.

— Ще направя всичко по силите ми.

— Трябва да знаеш, че сестра Мери Роуз бе сред най-добрите ни учителки.

— Нали преподаваше обществени науки?

— Да.

Лорън рови в складовете на паметта си.

— Не я помня.

— Дойде при нас след дипломирането ти.

— Колко време е била в „Света Маргарита“?

— Седем години. И нека ти кажа още нещо: тази жена беше светица. Знам, че думата е изтъркана от употреба, но няма как иначе да я обрисувам. Сестра Мери Роуз никога не се е стремилa към признание и слава. Лишена бе от самолюбие. Искаше просто да прави онова, което е правилно.

Майка Катерина дръпва ръката си. Лорън се обляга назад и отново кръстосва крака.

— Продължавайте.

— Когато ние — под „ние“ разбирам аз и две други сестри — я открихме на сутринта, сестра Мери Роуз беше по нощница. Тя, като повечето от нас, беше изключително скромна жена.

Лорън кимва окуражаващо.

— Притеснихме се, естествено. Тя вече не дишаше. Опитвахме какво ли не, включително сърдечен масаж. Неотдавна служител от

местната полиция показва на децата някои животоспасяващи техники. Така че ги опитахме. Именно аз направих сърдечния масаж и... — Гласът ѝ заглъхва.

— И тогава разбрахте, че сестра Мери Роуз има плънки на бюста.

Майка Катерина кимва.

— Споменахте ли това обстоятелство пред другите сестри?

— Не. Не, разбира се.

Лорън свива рамене.

— Откровено казано, не виждам какъв е проблемът.

— Не виждаш?

— Сестра Мери Роуз положително е живяла някога извън стените на метоха. Кой би могъл да ни каже що за живот е водила?

— Точно тук е проблемът — отвърща майка Катерина. — Не е водила никакъв.

— Какво искате да кажете?

— Сестра Мери Роуз пристигна при нас от една крайно консервативна енория в Орегон. Осиротяла, тя постъпва в метоха на петнайсетгодишна възраст.

Лорън обмисля чутото.

— И вие сте нямали представа, че...?

Прави неохотно жест с ръка пред собствените си гърди.

— Абсолютно никаква.

— Какво е вашето обяснение?

— Мисля — майка Катерина прехапва устна, — че сестра Мери Роуз е дошла при нас със скрити подбуди.

— Какви?

— Не знам.

Монахинята вдига пълен с очакване поглед.

— Значи — продължава Лорън — тук идва моят ред?

— Да.

— Искате да разбере що за подбуди са били нейните?

— Да.

— При това дискретно.

— Силно се надявам, Лорън. Но истината трябва да излезе наяве.

— Дори ако е неприятна?

— Особено тогава. — Майка Катерина се надига. — Така трябва да се постъпва с неприятните и грозни истини — да се извадят под Божията светлина.

— Да — съгласява се Лорън. — На светло.

— Ти май не си вече вярваща, Лорън?

— Никога не съм била.

— Е, не съм го знаела. — Лорън е станала права, но майка Катерина все пак стърчи над нея. Няма грешка, казва си инспекторката, четири метра, та дрънка. — Ще ми помогнеш ли?

— Много добре знаете, че ще го направя.

ГЛАВА 4

Секундите текат. Мат Хънтър ги отброява. Вперил очи в телефона, той тръпне в очакване. Нищо не се случва. Мозъкът му е като във фризер. След малко това състояние се изпарява, а той жадува за него.

Телефонът. Обръща го откъм другата страна и впива поглед в апарата, сякаш го вижда за първи път в живота си. Екранът, напомня си той, е малък. Образите — неясни. Ярката светлина е допълнителен проблем.

Той кимва утвърдително наум. Давай нататък. Оливия не е с платиненоруса коса. Дотук добре. Нататък, нататък...

Той я познава добре. Обича я. Мат не е сред най-апетитните парчета. Бивш затворник с недотам блестящи перспективи. Склонен към вътрешно усамотяване. Не заобичва и не вярва с лекота. Оливия е пълна противоположност. Красива и умна, тя завършва Университета на Вирджиния не просто първа, а с рядко даваното отличие за особено високи постижения *summa cum laude*. На всичкото отгоре разполага със солидна сума пари, оставени от баща ѝ.

Всичко това не е в негова полза.

Да. Работата е именно там, че независимо от всичко Оливия избира него, бившият затворник с нулеви перспективи. Тя е първата жена, на която разказва миналото си. Никоя друга не се задържа достатъчно дълго, за да стигнат до темата.

Как реагира тя?

Е, не запърха от радост. Усмивката ѝ, от която той изпитва желание да падне на колене, тази поразяваща като с мълния усмивка, помръкна за миг. Тук Мат иска да сложи точка. Исква да си тръгне на секундата, тъй като не може да се примири с мисълта, че е станал причина да угасне — макар и за миг — тази даряваща живот усмивка. Но мигът не трае дълго. Лъчът отново бликва с цялата си мощ. Мат прехапва устна с облекчение. Оливия се пресяга над масата, за да хване ръката му, и в известен смисъл оттогава не я е пускала.

Но седнал сега на това място, Мат се връща към онези първи предпазливи стъпки, които прави отсам портите на затвора. Когато примигва срещу слънцето и прекрачва прага, изпълнен от никога ненапусналото го напълно чувство, че стъпва върху тънък лед, а той може да се пречупи всеки миг, за да потъне в ледена вода.

Какво обяснение да даде за току-що видяното?

Мат разбира човешката природа. Това едно. Той разбира и нейните скрити подсъзнателни страни. Ставал е свидетел на случаи, при които съдбата хвърля своето проклятие над него самия, както и над цялото му семейство, за да намери обяснение, или ако щете — антиобяснение за всяка житейска неправда: в крайна сметка никакво обяснение няма.

Светът не е нито жесток, нито преизпълнен с радост. Той е просто свят на случайности, пълен с устремени във всички посоки частици, с безброй химикали, които се разминават или съединяват. Няма ред. Няма предопределени проклетия над злосторниците или закрила за праведните.

Хаос, моето момче. Всичко е хаос.

И във въртопа на целия този хаос за Мат съществува само едно нещо — Оливия.

И ето че сега, точно в тази минута, докато седи тук в кабинета си с вперен в телефона поглед, една мисъл не иска да излезе от главата му: какво прави тя в онази хотелска стая?

Затваря очи и търси изход.

Може да не е Оливия.

Дай пак: екранът малък, образите неясни. Мат продължава да анализира всичко това. Създава различни построения с надеждата някое от тях да издържи теста на логиката.

Не става.

В гърдите му се затаява усещането, че пропада.

Нахлуват образи. Опитва се да ги прогони, но напорът им е неударим. Синьо-черната коса на онзи мъж. Неговата проклета знаеща усмивка. Представя си как Оливия се отпуска назад, преди да се любят. Как прехапва устна и затваря очи. Как се втвърдяват жилите на шията ѝ. Чува звуци. Отначало тихи стенания, а сетне викове на екстаз...

Стига вече!

Вдига поглед и вижда все така втренчената в него Роланда.

— Ти май искаше нещо — обажда се Мат.

— Искях.

— И?

— Толкова дълго висях тук, че забравих какво е.

Роланда свива рамене, завърта се на пети и излиза, без да затваря вратата след себе си.

Мат се изправя и отива при прозореца. Поглежда снимката на братовите синове — и двамата във футболни екипи. Преди три години Бърни и Марша използват тази снимка за коледните си картички. Рамката е от онези евтини имитации на бронз, които могат да се купят от специализираните щандове във всички големи супермаркети. На снимката момчетата на Бърни — Пол и Етан — са съответно на пет и три години и се усмихват по подходящ за възрастта им начин. Вече не го правят. Те са добри деца, отлично възпитани и прочие, но в израза на лицата им вече има неизбежна, подчертана печал. Ако се взре човек по-внимателно в усмивките им днес, ще долови напрежение и малко страх. Безименен страх, да не би да им бъде отнето още нещо.

И какво да прави сега?

Очевидното, решава той. Ще позвъни на Оливия. Да разбере какво става.

От една страна, това изглежда разумно, а от друга — крайно тъпо. Какво очаква наистина? Да долови тежкото дишане на жена си или мъжки смях зад кадър? Или смята, че Оливия ще се обади с обичайния си слънчев глас и тогава — какво тогава? — той ще каже: „Здрасти, скъпа, какво става в този мотел — в съзнанието му вече не става дума за хотел, а за мотел, като уж невинната замяна на «Х» с «М» създава разлика отгук до небето — каква е тая платинена перука, какъв е оня тип със синьо-черната коса?“.

Не звучи нормално.

Прекалено голяма свобода дава на въображението си. Трябва да има логическо обяснение за всичко това. Може още да не го вижда, но това не означава, че то липсва. Мат е гледал по телевизията как правят своите трикове разните там илюзионисти. Показват ти фокус — и ти нищо не вдяваш. После ти обясняват как става и си викаш: как мога да съм такъв идиот, та да не забележа още от първия път. Така и сега.

Като не намира друго решение, Мат решава да позвъни.

Номерът на Оливия е програмиран в системата за бързо набиране на бутона, означен с 1. Натиска и го задържа в това положение. Апаратът започва да избира. Поглежда през прозореца към градския пейзаж на Нюарк. Чувствата му към този град са — и винаги са били — доста объркани. Вижда потенциала, скритата енергия, но най-вече в очи се набиват упадъкът и разрухата. И поклаща глава. Поради неясно каква причина мисълта му се връща към оня ден, в който Дъф го посещава в затвора. Гостът се гневи и крещи със зачервено лице като малко дете, но Мат го наблюдава безмълвно. Няма какво да каже.

Телефонът звъни шест пъти, преди да се включи гласовата поща на Оливия. Звукът от гласа на неговата жена, толкова познат, толкова... негов, кара сърцето му да замре. Изчаква търпеливо да приключи. След това апаратът бипва един път.

— Здравсти, аз съм — обажда се Мат. Сам долавя напрежение в гласа си и се мъчи да го потисне. — Ще се обадиш ли, когато имаш възможност? — Той замълчава. Обикновено завършва с баналното „обичам те“, но този път натиска бутона за изключване без добавката, която всеки друг път изглежда толкова естествена.

Продължава да гледа през прозореца. Онова, което го промени в затвора, не бяха бруталността или отвращението. Тъкмо обратното. Случи се, когато прие тези неща като нормални. След известно време Мат започва да харесва братята си от Арийската нация — по-точно да се чувства уютно в тяхната компания. Перверзна изява на стокхолмския синдром^[1]. Важното е да оцелее. В името на тази цел съзнанието е способно на всякакви фокуси. Всяко нещо може да стане нормално. Това кара Мат да се замисли.

Спомня си смеха на Оливия. Как той го кара да забрави всичко останало. Пита се дали е истински, или пореден жесток мираж, предназначен да се погаври с неговата любов.

И сега Мат прави нещо наистина странно.

Отдалечава видеотелефона на една ръка разстояние и се снима. Без усмивка. Просто гледа в обектива. Снимката се появява на малкия екран. Поглежда собственото си лице и не е сигурен в онова, което вижда.

Набира номера и изпраща снимката на Оливия.

[1] Феномен, наблюдаван в поведението на отвлечени заложници: след известно време, прекарано в плен, те започват да харесват и дори да се възхищават от похитителите си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Минават два часа. Оливия не се обажда.

Мат прекарва това време в компанията на Айк Кайър, богопомазан старши съдружник с дълга прошарена коса, която носи пригладена назад. Той произхожда от заможно семейство. Умее да използва връзки и кажи-речи нищо повече, но понякога и това стига. Притежава вайпър^[1] и два харлея. Прякорът му в кантората е Средкриз — съкратено от „криза на средната възраст“.

На Средкриз му стига умът да разбере, че не е надарен с голямо количество от него. Поради тази причина често прибъгва до услугите на Мат. Известно му е, че той е съгласен да върши черната работа, като през цялото време остава на заден план. Това дава възможност на Средкриз да ръководи делата с големите корпоративни клиенти и да поддържа реноме. Допуска това да уязвява в някаква степен Мат, но не дотолкова, че да направи нещо по въпроса.

Корпоративните измами може да не носят добро на Америка, но това не важи за лъскавите и богати адвокатски къщи, като тази на Картър Стърджис. Сега обсъждат делото Майк Стърман, главен изпълнителен директор на огромната фармацевтична компания „Пентакол“, който е обвинен — между другото — в манипулиране на счетоводната документация, с цел да влияе върху цените на акциите в стоковата борса.

— В общи линии — казва Средкриз с най-приятния си за ушите на съдебните заседатели тон — защитната ни линия ще бъде...? — Той поглежда Мат очаквателно.

— Прехвърли вината върху другия — казва той.

— Другия?

— Да.

— Кой друг?

— Обвиняваме когото ни падне — пояснява Мат. — Финансовият директор — зет на Стърман и някогашен най-добър приятел, деловодството, одиторската фирма, банките, борда на

директорите, по-ниско поставени в йерархията началници. Твърдим, че някои от тях са мошеници. Заявяваме, че други са допуснали неволни грешки, чийто ефект е излязъл от контрол.

— Това не оставя ли впечатление за известно противоречие? — пита Средкриз, като скръства ръце и бърчи вежди. — Да твърдим, че има едновременно зла умисъл и небрежност?

Млъква, вдига поглед към тавана, усмихва се и кимва. Злонамереност и небрежност. Харесва му.

— Целта ни е да внесем объркване — посочва Мат. — Обвиняваме цял куп хора, но нищо конкретно. В края на краищата съдебните заседатели ще останат с впечатлението, че нещо не е наред, но няма да знаят с кого да свържат вината за това. Засипваме ги с факти и цифри. Навираме им в очите всяка нищожна грешка, всяка пропусната запетайка. Представяме нещата така, сякаш и най-незначителният пропуск е фатален, макар да знаем, че не е така. Поставяме под въпрос всяко нещо. Подозрителни сме към всекиго.

— Ами с Бар Мицва^[2] какво ще правим?

Стърман прахосва два милиона долара за Бар Мицва на своя син. Програмата включва чартърен полет до Бермудските острови и специален концерт на Бионсе и Я Рул^[3]. Видеозаписът — всъщност професионално DVD — ще бъде показан в съдебна зала.

— Най-обикновени делови разноски на фирмата.

— Я пак?

— Погледни кои са присъствали. Ръководители на огромни фармацевтични вериги. Топбизнесмени. Високопоставени държавни служители от Агенцията за контрол над лекарствените средства, които дават разрешителни за производство и разпространение. Лекарри, изследователи, кой ли не. Нашият клиент печели клиенти, а също така лобира за развитие на бизнеса си посредством това тържество. Напълно законна практика още отпреди Бостънския чай^[4]. Стореното от него е за доброто на компанията.

— А това, че повод за тържеството е празникът на неговия син?

Мат свива рамене.

— Това е дори много добре. Тоя Стърман е умна глава. — Средкриз прави гримаса. — Помисли само. Ако той бе казал така: „Вижте сега, организирам колосален купон за нашите клиенти“, това не би му помогнало да установи отношенията, към които се стреми.

Затова Стърман, този скромен гений, прибегва към много по-изтънчен ход. Кани своите бизнес партньори на тържество по случай Бар Мицва на сина. Хваща ги по бели гащи. Те намират за крайно мила тази покана за участие в едно толкова лично, чисто семейно тържество, вместо да ги набута в до болка познато делово мероприятие. Стърман, като всеки интелигентен изпълнителен директор, проявява вкус към нетрадиционни подходи.

Средкриз бърчи вежди и кима мъдро.

— Е, това ми харесва.

Мат е очаквал подобна реакция. Поглежда мобилния телефон, за да се убеди, че батерията му е заредена. Заредена е. Проверява за пропуснати обаждания или съобщения. Няма такива.

Средкриз се надига.

— Утре ще продължим ли?

— Разбира се — успокоява го Мат.

Онзи излиза. Роланда провира глава през откренатата врата. Сетне я обръща подир излезлия и като бърка с пръст в уста, симулира повръщане. Издава къркорец звук. Мат поглежда часовника. Време е да тръгва.

Устремява се към фирмения паркинг. Погледът му се рее из пространството — забелязва всичко и нищо. Томи, момчето от паркинга, маха за поздрав. Все още замаян, Мат може би махва в отговор. Неговото място е най-отзад, под пробитите улуци на съседната сграда. Светът е организиран съобразно сложна йерархия — това му е известно — дори спрямо местата за паркиране.

Някакъв мъж почиства зелен ягуар — собственост на някой от старшите съдружници. Мат се обръща. Един от харлеите на Средкриз е тук, покрит с непромокаемо чергило. Вижда се изоставена пазарска количка. Преобърната. Три от четирите ѝ колелца липсват. За какво са притрябвали някому колелца от пазарска количка?

Погледът на Мат се плъзва над автомобилните покриви към колите по улицата, главно таксита, и забелязва един сив форд таурус, който привлича вниманието му със своя номер: MLN-472, докато неговият собствен е МКН — доста близо, а подобни съвпадения правят впечатление.

Влязъл един път в колата и останал напълно сам, той започва да се измъчва от нова мисъл.

Е, добре, казва си Мат, положил невероятни усилия да се придържа към здравия разум. Да допуснем най-лошото: видяното по телефона е увертюра към някакъв род връзка.

За какъв бяс ѝ е на Оливия да му изпраща клипа?

Какъв е смисълът? Искане да я хванат? Или това е зов за помощ?

Нещо не се връзва.

Но сега съобразява друго: не го е пратила Оливия.

Пристигна от нейния телефон, това — да, но тя — ако се приеме, че платинената блондинка е Оливия — май няма представа, че я снимат. Тя е обект на този клип — снимана, а не снимаща.

Кой тогава е изпращачът? Дали господин Синьо-черна коса? Ако е той, кой тогава прави първата снимка — неговата? Той самият?

Отговор: не.

Синьо-черният бе вдигнал ръка като за поздрав. Мат си спомня пръстена на ръката му. Или онова, което взема за пръстен. Няма сили в момента да погледне отново снимката. Но мисли за нея. Възможно ли е да е венчална халка? Не, беше на другата ръка.

Но така или иначе, кой го е снимал?

Оливия?

Защо ще му я праща? Или е станало неволно? Някой е натиснал неволно бутон за бързо избиране. Малко вероятно. Дали в стаята няма и трети?

Мат нищо не разбира. Блъска си главата още известно време, но тя нищо не ражда. И двете послания са от телефона на жена му. Това е ясно. Но ако тя е кръшна от пътя, защо ѝ е да го осведомява за това?

Отговор — явно мисълта му се върти в кръг: — няма защо.

Кой тогава?

Мат си спомня отново пакостливата усмивка върху лицето на Синьо-черния. Стомахът му се свива. Като по-млад бе много чувствителен. Колкото и странно да изглежда това днес. Той всеки път плачеше след загуба на баскетболен мач. Макар и махленски. Всяка неприятна дреболия оставаше в съзнанието му седмици наред. Всичко това се промени вечерта, когато загина Стивън Макграт. Ако затворят е в състояние да те научи на нещо, то е как да умъртвиш чувствата си. Да не показваш нищо. При никакви обстоятелства. Никога не си позволяваш нищо, дори чувство, защото от него или ще се възползва някой, или ще ти го отнемат. Сега Мат прави опит. Опитва се да

умъртви усещането за пропадане, стаено в дъното на стомаха. Не успява.

Нападат го образи, ужасни образи, подсладени от болезнено щастливи спомени, а те нараняват най-дълбоко. Спомня си един уикенд, прекаран с Оливия във викториански хотел на V&V^[5] край Ленокс, щата Масачузетс. Вижда се да постила одеяла и разпръсва възглавници пред камината, а сетне да отваря бутилка вино. Помни начина, по който Оливия е хванала столчето на чашата, по който го гледа, по който светът, миналото, изпълнените с уплаха първи негови стъпки след затвора, всичко това избледнява, начина, по който зелените очи отразяват пламъците на огъня в камината — и как след всичко това да си я представи с друг мъж?

Нова мисъл превзема съзнанието му и тя е толкова ужасна, че за миг губи контрол над колата: Оливия е бременна.

Пред него светва червено и Мат за малко не минава през кръстовището. Скача върху спирачката в последния момент. Някакъв пешеходец, вече стъпил върху пътеката, се дръпва рязко назад и му показва юмрук. Мат държи волана с две ръце.

И двамата са преполовили четвъртото си десетилетие и часовникът безмилостно тиктака в главата на Оливия. Толкова ѝ се иска да си има пълноценно семейство. Доста дълго време опитите им в това направление не водят доникъде. Мат започва да се безпокои — и то не на шега — дали причината не е у него. В затвора е изял доста бой. През третата седмица неколцина мъжаги го просват по лице на земята, разчекват краката му настрани, докато един от тях безмилостно го рита в слабините. За малко да изгуби съзнание от болка.

А сега из един път Оливия е бременна.

Иска му се да изключи съзнанието си, но не става. Овладейн е от гняв. Така е по-добре, казва си той, отколкото да го изпива мъчителна болка от загубата на единственото нещо в този свят, на което държи.

Трябва да я намери. Веднага.

Оливия е в Бостън, на пет часа път оттук. Майната ѝ на новата къща. Тръгвай веднага. Изясни нещата.

Къде е отседнала?

Обмисля въпроса. Казала ли му е? Не помни. Още един недостатък на мобилния телефон — човек престава да се безпокои за подробности от подобен характер. Какво значение има дали е

настанена в „Мариот“, или в „Хилтън“? Тя е в командировка. Постоянно ще е в движение, по делови срещи и обеда — почти няма да се спира в стаята на хотела.

Най-лесно е, разбира се, да я открие на мобилния.

Сега какво?

Не знае къде се е настанила. А дори да я открие, не е ли по-разумно първо да я предупреди? От онова, което е видял, дори не може да е сигурен, че става дума за хотелска стая. Може да е в дома на самия Синьо-черен? Да речем, че знае кой е хотелът. Изтърсва се там без предупреждение и удря с юмрук по вратата. Оливия отваря полуоблечена, а отзад наднича онзи с увит около слабините пешкир. И какво прави Мат тогава? Спуква му главата? Или го посочва с пръст и виква ехидно: „Аха!“.

Опитва се отново да я набере. Пак няма отговор. Не оставя второ съобщение.

Защо не му е казала къде ще отседне?

Много ясно защо, нали, Мат, тъпо копеле?

Червена пелена заслания погледа му.

Достатъчно.

Опитва да се свърже със службата ѝ, но отново попада на телефонния секретар: „Здравейте, аз съм Оливия Хънтър. Ще отсъствам от бюрото до петък. Ако е нещо неотложно, свържете се с помощничката ми, Джейми Су, като наберете шест-четири-четири“.

Това и прави Мат. Джейми отговаря веднага.

— Офисът на Оливия Хънтър.

— Здравсти, Джейми, Мат се обажда.

— Здравсти, Мат.

Държи с две ръце волана и говори през закрепен над главата му микрофон, което всеки път му се струва идиотско — чувства се като луд, който беседва с въображаем приятел. Когато човек говори по телефон, трябва да го държи в ръка.

— Искам да те питам нещо набързо.

— Давай.

— Знаеш ли в кой хотел е отседнала Оливия?

Мълчание.

— Джейми.

— Тук съм — отвърща тя. — Мога да проверя, ако изчакаш така. Но защо не я потърсиш на мобилния? Тя остави номера в случай, че я търсят спешно.

Не знае как да отговори, без да издаде отчаянието си. Ако ѝ каже, че го е сторил и е оставил съобщение, Джейми ще попита защо просто не изчака обаждането ѝ. Блъска си главата да измисли нещо правдоподобно.

— Искам да ѝ пратя цветя. Изненада, нали разбираш.

— А, ясно. — В гласа ѝ няма ентузиазъм. — Някакъв специален случай?

— Не. — И добавя крайно неубедително: — Още караме медения месец.

Смее се над собствената си жалка реплика. Нищо чудно, че Джейми не следва примера му. Продължително мълчание.

— Още ли си на линия? — пита Мат.

— Да.

— Ще ми кажеш ли къде е отседнала?

— Точно това гледам. — До слуха му стигат звуци от почукване по клавиатура. После: — Мат?

— Какво?

— Търсят ме по друга линия. Да ти звънна, когато го намеря?

— Разбира се — отвърща той, но работата никак не му харесва. Дава ѝ номера си и затваря.

Какво става, по дяволите?

Апаратът отново вибрира. Поглежда номера. От службата. Роланда не се лигави с поздрави.

— Имаме проблем — съобщава без увертюри тя. — Къде си?

— Тъкмо излизам на Седемдесет и осма.

— Обърни. Улица „Уошингтън“. Изхвърлят Ева.

Той псува полугласно.

— Кой?

— Пастор Джил и ония два вола, синовете ѝ. Отишли са там и я плашат.

Пастор Джил. Същата, която получава духовен сан по пощата и организира „благотворителни“ пансионни, в които млади хора могат да остават неограничено време, стига да ѝ кихат социалните си помощи.

Шарлатанските ѝ схеми са достойни за нещо повече от обществено порицание. Мат обръща колата.

— На път съм — съобщава той.

Десет минути след това паркира на улица „Уошингтън“. Мястото се намира недалеч от парка, в който Мат играе тенис като малък. Отначало състезателно — всеки втори уикенд родителите му го мъкнат по турнири. Дори е включен в ранглистата за юноши младша възраст. После всичко приключва. Мат така и не проумява какво се случва с Нюарк. Той бе толкова преуспяващ град. По-богатите напускат района по време на миграционната вълна към предградията през петдесетте и шейсетте години. В това няма нищо странно — случва се повсеместно. Но Нюарк е изоставен. Тези, които го напускат — дори преселилите се едва на десетина километра оттук — никога повече не се вясват наоколо. Отчасти за това са виновни размириците в края на шейсетте. Отчасти става дума за проява на най-рафиниран расизъм. Но има и нещо друго, нещо по-лошо, а Мат не знае как точно да го характеризира.

Излиза от колата. Наоколо живеят предимно чернокожи. Такива са и повечето негови клиенти. Мат често се замисля по този въпрос. Като затворник той чува „Н-думата“^[6] по-често откъдето и да било. Използва я и той, отначало, за да се впише в затворническото общество, но с течение на времето тя започва да звучи все по-малко отблъскващо в неговите уши, което само по себе си е повече от отблъскващо.

Най-накрая се вижда принуден да изостави убеждението, с което е живял винаги: либералната богатска лъжа, че кожната пигментация е без значение. В условията на затвора цветът на кожата е най-главният фактор. Навън той е също толкова важен, макар по коренно различен начин.

Погледът му обхожда обстановката. Привлича го интересен надпис върху една стена от очукани тухли. Напръсканите със спрей букви са високи над метър: „Кучките лъжат!“.

В нормални условия Мат не би се занимавал с подобно нещо. Но днес го прави. Буквите са червени и наклонени. Дори неграмотен ще усети заредената в тях омраза. Мат се пита какво ли е накарало автора да сътвори подобно чудо. И дали реализацията му е утолила в някаква

степен неговия гняв, или напротив — превърнала се е в първа стъпка към още по-голяма вандалщина.

Приближава къщата на Ева. Колата на пастор Джил е отпред — лъскав мерцедес 560. Един от синовете ѝ я пази със скръстени на гърдите ръце и озъбена мутра. Очите на Мат продължават да шарят. Съседите се навъртат наоколо. Някакъв дребосък на около две години се е възкачил върху седалката на старинна косачка. Майка му я използва вместо количка. Тя изглежда притеснена и си мърмори нещо под носа. Хората зяпат Мат. Бял в района не е чудо невиджано, ама все пак си е гледка.

Синовете на пастор Джил блещат очи към него, докато той се приближава. Улицата притихва като в уестърн. Зрителите тръпнат в очакване на спектакъла.

Мат проговаря:

— Как върви?

Братята си приличат като близнаци. Единият го наблюдава. Вторият започва да товари вещите на Ева в багажника. Мат с око не мигва. Усмивва се и приближава.

— Ще се радвам, ако прекратите веднага всичко това.

Единият вол пита със скръстени на гърдите дънероподобни ръчища.

— Ти пък кой си?

Показва се и пастор Джил. Тя съзира Мат и също се озъбва.

— Не можете да я изхвърлите — заявява Мат.

Пастор Джил го дарява с царствен поглед.

— Тази сграда е моя.

— Не е. Тя принадлежи на щата — отвръща Мат. — Вие твърдите, че е благотворителен пансион за бездомни младежи от града.

— Ева не спазва правилата.

— Кой по-точно?

— Ние сме религиозна институция. Имаме си строг морален кодекс. Ева го престъпи.

— Как?

Пастор Джил се усмивва.

— Не мисля, че е ваша работа. Кой сте вие впрочем?

Синовете ѝ се споглеждат. Единият пуска на земята нещата на Ева. Обръщат лица към него.

Мат сочи с ръка мерцедеса.

— Хубава каручка.

Братята смръщават вежди и се отправят към Мат. Единият изпуква с вратните прешлени, докато напредва с походка на пуяк. Другият свива и отпуска юмруци. Кръвта на Мат кипва. Макар да е странно, смъртта на Стивън Макграт — „случката“ — не го е накарала да се плаши от проявите на насилие. Ако през оная нощ бе проявил повече агресивност... а не по-малко... Само че това няма никакво значение в дадения момент. Научил е ценен урок, що се отнася до физическата разправа: нищо не може да се предскаже, но обикновено който нанесе първия удар, печели. Също така в повечето случаи побеждава по-едрият. Но започне ли забавата, падне ли червената пелена пред погледа на участниците в битката, всичко може да се очаква.

Пукацията врат отново пита:

— Кой си ти?

Мат не иска да рискува. Въздъхва и вади видеотелефона.

— Боб Смайли от новините на Канал девет.

Това ги кара да спрат.

Мат насочва обектива към двамата и се прави, че включва камерата.

— Ако не възразявате, смятам да заснема онова, с което се занимавате тук. До три минути пристига екипът, за да направи по-качествен материал.

Братята обръщат взор към майката. Лицето на пастор Джил е огряно от блажена, но уви, престорена усмивка.

— Помагаме на Ева да се пренесе — съобщава тя. — В по-хубава квартира.

— Ясно.

— Но ако тя предпочита да остане...

— Тя явно предпочита да остане — уверява я Мат.

— Майло, върни й нещата обратно.

Майло, Пукация врат, хвърля към Мат рибешки поглед. Той продължава да държи високо видеотелефона.

— Задръж малко така, Майло.

Двата вола започват да разтоварват вещите на Ева. Пастор Джил се устремява към своя мерцедес и чака там. Ева поглежда от прозореца

на първия етаж и мълви беззвучно: „Благодаря“. Мат кимва и се извъръща.

И точно в този миг, без да е търсил с поглед нещо специално, той съзира сивия форд таурус.

Колата стои с работещ двигател на трийсетина метра от него. Мат застива. Сиви фордове таурус се срещат под път и над път. Няма съмнение. Те са може би най-често срещаните леки автомобили в страната. Да види два за един ден не е кой знае какво. Мат не се съмнява, че в радиус от сто метра има поне още един. Дори повече от същия вид. И никак не би останал изненадан, ако някой от тях се окаже също така сив на цвят.

Но дали номерът му ще започва с MLH, толкова близо до неговия МКН?

Погледът му остава прикован в табелата.

MLH-472.

Същата кола, която видя пред службата. Мат се опитва да овладее дишането си. Може да е съвпадение. Не е изключено. Като си помисли човек, дори е напълно възможно. Човек може да попадне два пъти в един и същи ден на една и съща кола. Та той се намира... на колко... няма и километър от офиса. Не е кой знае какво. Чудо голямо.

В един нормален ден — да се отбележи: в който и да било друг ден — Мат би отминал това съвпадение без дори да се замисли.

Но не и днес. Колебае се, но не дълго. После тръгва към колата.

— Ей — провиква се Майло, — къде отиваш?

— Карай нататък, мъжки.

Мат не е направил и пет крачки, когато предните гуми на форда започват да се завъртат, преди да потегли. Мат ускорява крачка.

Без да дава мигач, колата рязко пресича улицата. Блясва бялата светлина за заден и Мат разбира, че водачът иска да обърне посоката. Натиска спирачката и завърта волана като бесен. Мат е само на броени крачки от задното стъкло.

Крясва високо:

— Ей, почакай!

Сякаш може с думи да спре тежката машина. Спринтира и се хвърля пред нея. Неправилно решение.

Гумите на тауруса загребват чакъл от банкета, изсвирват върху асфалта и колата се устремява към него.

Няма бавене, няма колебание. Мат отскача встрани. Таурусът дава газ. Мат е сега в хоризонтално положение. Калникът на колата закача глезена му. Ослепяваща болка поражява съзнанието. Ударът завърта тялото му във въздуха и го запокитва ничком върху земята. Претъркулва се. Остава възник.

Известно време лежи така и примигва срещу слънцето. Наоколо се събират хора.

— Как сте? — обажда се някой.

Той поклаща глава и сяда. Проверява глезена. Здравата охлузен, но без счупване. Някой му помага да се изправи.

Целият екшън — от мига, в който съзира колата, до онзи, в който тя прави опит да го прегазии — е продължил пет, максимум десет секунди. Не повече. Мат гледа втрещено.

Някой — най-меко казано — го следи.

Бърка в джоба. Телефонът си е там. Тръгва обратно към апартамента на Ева. Пастор Джил и воловете ѝ са се измели. Проверява дали всичко при Ева е наред. Сетне влиза в собствената си кола и дълбоко въздъхва. Обмисля какво ще прави сега и решава, че първата стъпка е повече от очевидна.

Обажда се на личния ѝ телефон. Когато Сингъл отговаря, той пита:

— В кантората ли си?

— Аха — отзовава се Сингъл.

— До пет минути съм при теб.

[1] Мощна спортна кола. — Б.пр. ↑

[2] Общественоправен статут на еврейските юноши (12 години за момчетата и 13 за момчетата), след добиване на който имат пълни права и задължения в рамките на юдейската религиозна община. Актът на това обществено-религиозно признание е свързан с разнообразни тържества и подаръци. — Б.пр. ↑

[3] Американски рапър и актьор. — Б.пр. ↑

[4] Акция на съпротива от страна на американските колонисти срещу властта на Англия и наложените мита над доставяния от английски компании китайски чай. На 16 декември 1773 г. разярена тълпа напада пристанището на Бостън и унищожава голямо

количество чай, с което допринася за пламването на Американската революция. — Б.пр. ↑

[5] Световна верига от сравнително евтини хотели. — Б.пр. ↑

[6] „Негър“ и изменената форма „нигър“ звучат подчертано обидно в контекста на северноамериканската действителност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

В мига, когато окръжният инспектор от отдел „Убийства“ Лорън Мюз отваря входната врата на апартамента си, вълна остър тютюнев дим я удря право в носа. Тя замръзва на прага и преглъща.

Апартаментът ѝ е партерен, с прилежаща градинка, поради което се води „градински“. Намира се на булевард „Морис“ в градчето Юниън на щата Ню Джърси. Тя така и не успява да проумее кое му е „градинско“. Мястото е същинска дупка — изцяло от тухли и без помен от зеленина. Без капка индивидуалност. Такава е местната версия на чистилището. Етапна гара, където хората престояват, поели нагоре или надолу по социалната стълбица. Тук живеят млади семейства, преди да се сдобият с къща. Тук пребивават пенсионери без късмет, след като децата излетят от родното гнездо.

И, разбира се, тук се настаняват самотни жени на прага на старомоминството, които работят прекалено усилено и не са много по развлеченията.

Лорън е трийсет и четири годишна, принципен противник на трайната връзка, която, ако трябва да цитираме нейната майка — заклет пушач, просната в момента върху собствения си диван — „никога не спуска кепенците“. Полицейската ѝ битност има особено голяма заслуга в случая. Отначало тя интригува мъжете, а сетне ги кара да бягат като от огън, когато наближи неизменната крайна дата. В момента ходи с един на име Пит, когото майка ѝ характеризира като „пълна нула“, а на Лорън ѝ е трудно да обори подобна оценка.

Двата ѝ котарака, Оскар и Феликс, не се виждат никакви, но това е в реда на нещата. Майката, възхитителната Кармен Валос Мюз Брютър и така нататък, се е излегнала върху дивана с вперен в екрана на телевизора поглед. Гледа състезание, което не изпуска нито един божи ден, като никога досега не е успяла да даде верен отговор на някой от въпросите.

— Здравсти — казва Лорън.

— Тук е пълна кочина — отговаря мами.

— Ами изчисти — съветва я щерката. — Или още по-добре — изнеси се.

Кармен се е разделила неотдавна със Съпруг номер четири. Тя изглежда много добре. Значително по-добре от неугледната дъщеря, която се е метнала на склонния към самоубийство баща. Все още секси, макар и поувехнала вече. Красотата ѝ е започнала да се спаружва, но все още успява да си осигури по-свестни ухажори от тези на дъщерята. Мъжете обичат Кармен Валос Мюз И-така-нататък.

Кармен отново се обръща към телевизора и дръпва яко от цигарата.

Лорън се обажда:

— Казала съм ти милион пъти да не пушиш тук.

— И ти пушиш.

— Не, мамо. Отказах ги.

Кармен насочва към нея погледа на огромните кафяви очи и пита с прелъстителен — по навик — гласец:

— Отказала си ги?

— Да.

— Я стига. От два месеца. Това не е отказване.

— Пет месеца.

— Е, и? Преди не пушеше ли тук?

— Какво от това?

— Ами защо го правиш на въпрос? Да не би да се е измирисало? Тук да не е някой шикозен хотел, в който е забранено да се пуши?

Майката хвърля познатия преценяващ поглед, както прави всеки път. И всеки път вижда позната картинка. Лорън очаква неизбежните „само искам да ти помогна“ съвети: би могла да си направиш някоя прическа, трябва да носиш по-прилепнали дрехи, защо ти е да приличаш на момче, видя ли новите укрепващи сутиени на улица „Виктория“, малко грим няма да те убие, ниските момичета никога не трябва да си показват носа навън без висок ток...

Кармен отваря уста и в същия миг звънва телефонът.

— Запомни си мисълта — казва Лорън и вдига слушалката.

— Здравсти, Ситнеж, обажда се моа^[1].

Моа е Елдън Тек, шейсет и две годишен беловлас дядо, който слуша единствено рап. Вън от това Елдън е главен съдебен медик на окръг Есекс.

- Какво има, Елдън?
- Ти ли се занимаваш с Пълнената калугерка?
- Така ли му викате?
- Само докато измислим нещо по-смешно. Аз предложих „Светата Дева от Долината“ и „Светите Хълмове“, но не се прие.
- Лорън внимателно разтрива очи с палец и показалец.
- Да не би да имаш нещо за мене?
- Имам.
- Като например?
- Като например факта, че смъртта не е естествена.
- Убита е?
- Уха. С възглавница връз лицето.
- Че как са пропуснали това?
- Как са го пропуснали кои?
- Нали първоначално е заведена като починала от естествена смърт?
- Да.
- Ами, Елдън, точно това имам предвид, когато питам как са пропуснали това обстоятелство.
- Аз пък те питам кого имаш предвид.
- Който я е прегледал пръв.
- Никой не го е правил. Там е цялата работа.
- Защо?
- Майтапиш ли се?
- Не. Мисълта ми е, не трябваше ли това да се установи в самото начало?
- Много филми гледаш. Всеки ден умират ен на брой хора. Жената намира съпруга пукнал на пода. Да не искаш да му правим аутопсия? Да не би да се заблуждаваш, че някой проверява дали не се касае за убийство? В повечето случаи ченгетата дори не отиват на място. Моят старец си замина преди десетина години. Мама се обади в едно погребално бюро, някакъв лекар подписа смъртен акт и го отнесоха. Така става обикновено и това ти е добре известно. И сега какво? Умира някаква монахиня. Смъртта не привлича с нищо вниманието на хората, които не знаят какво именно да търсят. Никога не бих я качил на масата, ако твоята майка игуменка не се бе обадила.
- Сигурен ли си, че е станало с възглавница?

— Тъй вярно. С възглавница в собствената ѝ килия. Факт.
Колкото щеш влакна по шията.

— А под ноктите?

— Чисто е.

— Това не е ли необичайно?

— Зависи.

Лорън поклаща глава с усилие да подреди фактите.

— Идентифицирана ли е?

— Кой?

— Жертвата.

— Мислех, че е сестра Силиконова. За чий ти е опознаване?

Лорън си поглежда часовника.

— Още колко време си там?

— Два часа — отвръща Елдън Тек.

— Тръгвам.

[1] Аз (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Ето така се попада на сродна душа.

Пролетна ваканция през първата година в колежа. Повечето ти приятели отиват на плаж, но другарчето от гимназията Рик има майка, която работи в туризма. Намира ви супер евтини билети до Вегас и ето че заедно с още шестима се настаняваш за пет денонощия в хотел „Фламинго“.

Последната вечер отивате в нощния локал на „Цезар палас“, защото сте чули, че е страхотно местенце за студенти във ваканция. Нищо чудно, че заведението е препълнено и шумно. Прекалено много неон. Не ти допада. Напрягаш слух, за да чуеш приятелите си в невероятната шумотевица, когато погледът ти се прехвърля на бара.

Така се запознаваш с Оливия.

Не, музиката нито спира, нито преминава в ангелски хор. Но с теб самия нещо се случва. Гледаш я и те свиват гърдите, някаква гореща топка има в тях и си сигурен, че с нея се случва същото.

Ти си нормално срамежлив и обикновено не се запознаваш с безгрижна лекота, но тази вечер няма място за фалове. Отиваш при нея и се представяш. Всеки има своята вечер, казваш си наум. Отиде човек на гости и види някое хубаво момиче. То също те забележи и двамата се заговаряте, докато щрак — започваш да мислиш в контекста на цял един живот, а не само на някаква си мимолетна вечер.

Говорите си. Говорите часове наред. Тя те гледа като да си единственият мъж на света. Усамотявате се, доколкото това е възможно. Целуваш я. Отвърща на целувката. Започвате да се натискате и го правите с часове, но нещо не ти позволява да отидеш по-нататък. Прегърнал си я. Отново си приказвате. Обичаш нейния смях, нейното лице. Обичаш всичко, свързано с нея.

И двамата заспivate прегърнати, напълно облечени, а после се питаш дали някога ще усетиш същото щастие. Косите ѝ ухаят на люляк и ягода. Никога няма да забравиш това ухание.

Правиш всичко възможно да остане така винаги, но знаеш, че няма как. Подобни интермедии нямат траен характер. Имаш си собствен живот, а Оливия се е обзавела със „сериозен“ приятел, годеник по-скоро, който я чака у дома. Но не за това става въпрос. Става дума за вас двамата, за вашия свят, за прекалено краткото време. Тъпчеш цял житейски етап в рамките на броени часове: пълен цикъл от запознаване, ухажване, сериозна връзка и раздяла.

Накрая ти се връщаш към своя, а тя към нейния живот.

Не си разменяте телефони — никой от двамата не иска да се преструва — но тя те откарва до летището и ти страстно я целуваш за сбогом. Очите ѝ са овлажнели, когато я освобождаваш от прегръдката си. Ти се връщаш в колежа.

Продължаваш по жизнения си път, разбира се, но никога не можеш да забравиш напълно нея и онази нощ, целувките и уханието на косите ѝ. Тя е неизменно с теб. Мислиш за нея. Не всеки ден и може би дори не всяка седмица. Но тя е тук. Спомените са нещо, към което човек се обръща понякога, когато е самотен, и не може да определи дали те го успокояват, или нараняват.

Питаеш се дали и при нея е същото.

Минават единайсет години. През цялото време не си я виждал.

Вече не си същият човек, разбира се. Смъртта на Стивън Макграт те е изхвърлила от релси. Лежал си в затвора. Но вече си свободен. Май са ти върнали живота. Работиш в адвокатската къща на Картър Стърджис.

Един ден пускаш в търсачката на компютъра нейното име.

Знаеш, че постъпваш глупаво и незряло. Тя сигурно се е омъжила за оня годеник, родила е три-четири деца, може би е приела фамилията на съпруга. Но какво от това? Нямах нищо сериозно предвид. Чисто любопитство.

Има няколко с името Оливия Мъри.

Задълбаваш малко повече и попадаш най-вероятно на нея. Тази Оливия Мъри е маркетингов директор на консултантска фирма, която оборудва малки до средни предприятия с компютърни системи. Компанията се нарича „Дейта Бетър“ и поддържа уебсайт с биографиите на служителите. Нейната е съвсем кратка, но включва информацията, че е завършила Университета на Вирджиния. Точно там се завръщаше Оливия Мъри, когато се разделихте преди много години.

Мъчиш се да забравиш.

Не си от хората, които вярват в предопределение или късмет — тъкмо напротив — но след още половин година съдружниците в „Картър Стърджис“ решават да обновят оборудването. Средкриз знае, че си се квалифицирал в компютърното програмиране още в затвора. Предлага те в комисията по въвеждане на нова компютърна система. Ти пък предлагаш да се разгледат офертите на няколко фирми.

Една от тях е на „Дейта Бетър“.

Двама нейни представители пристигат в офисите на „Картър Стърджис“. Изпадаш в паника. Най-накрая заявяваш, че те чака спешна работа и не отиваш на презентацията. Би било прекалено — да цъфнеш така, из един път. Оставяш останалите трима от комисията да проведат разговорите. Затваряш се в кабинета си. Краката ти треперят. Гризеш си ноктите. Чувстваш се като идиот.

По обяд на вратата се чука.

Отваряш и виждаш Оливия.

Познаваш я начаса. Изпитваш почти физическа болка. Горещата топка заема мястото си. Едва говориш. Поглеждаш безименния ѝ пръст.

Там няма нищо.

Оливия ти съобщава с усмивка, че е пристигнала в „Картър Стърджис“ за презентация. Ти се опитваш да кимнеш. Нейната фирма предлага да се погрижи за оборудването на неговата, съобщава тя. Вижда името ти в списъка на натоварената със същата задача комисия и се пита дали този Мат Хънтър не е оня, с когото се е срещнала преди много години.

Все още парализиран, ти питаш дали не иска чаша кафе. Тя се поколебава, но приема. Когато минаваш покрай нея, долавяш уханието на косите ѝ. Люляците и ягодите са си на мястото и ти се притесняваш да не забележи влагата в очите ти.

И двамата се впускате в изкуствена увертюра, което ти е добре дошло. Откриваш, че и тя е мислила за теб през тези години. Годеникът е стара история. Не се е омъжвала.

Сърцето те боли. Даваш си сметка, че цялата работа е просто невъзможна. Никой от двамата не вярва в теорията за любов от пръв поглед.

Но гледай ти какво става.

В течение на последвалите седмици научаваш какво е истинска любов. Тя те научава. Най-накрая ѝ казваш истината за своето минало. Тя го преглъща. Жените се. Тя забременява. Ти си щастлив. Двамата отпразнуват добрата новина чрез покупка на чифт видеотелефони.

И после, най-неочаквано, телефонът звъни, за да видиш срещнатата по време на пролетна ваканция преди толкова години жена — единствената, която си обичал — в някаква хотелска стая в компанията на непознат мъж.

* * *

Защо, по дяволите, някой ще го следи?

Мат стиска здраво кормилото, а в главата му гъмжат хипотези. Нито една от тях не изглежда приемлива.

Нужна му е помощ. Професионална. А това ще рече Сингъл.

Ще закъснее за срещата с представителя на строителната фирма. Не му пука особено. Неочаквано бъдещето, за което си е позволил да мечтае — къща с дъсчена ограда, вечно красивата Оливия, две до четири деца и голдън ретрийвър — започва да изглежда плашещо нереалистично. Сън в лятна нощ, казва си той. Съден за убийство се връща в богаташкото предградие, където е отраснал, и създава идеалното семейство — дрън-дрън, та пляс.

Мат звъни на Марша, снахата, за да ѝ каже, че ще я посети покъсно, обаче попада на телефонния секретар. Остава съобщение и паркира колата.

Заела офиси в модерна сграда от стъкло недалеч от службата на самия Мат, НЕД (Най-ефикасни детективи) е голяма детективска агенция, чиито услуги ползва Картър Стърджис. По принцип Мат не е голям почитател на частните детективи. В романите ги представят като големи пичове, но на практика са в най-добрия случай пенсионирани ченгета (на които всичко им е до смърт дотегнало), а в най-лошия — неуспели да станат ченгета субекти, които вечно си остават в категорията „нереализиран полицаи“. Много от тях е виждал да работят като надзиратели в затвора. Смесицата от неуспех и въображаемо мъжество ражда нестабилни и често пъти грозни последици.

Мат седи в кабинета на едно от щастливите изключения от това правило — прекрасната и противоречива госпожица Сингъл Шейкър. Мат не допуска, че това е истинско име, но с него тя се подвизава из професионалните среди. Сингъл е висока метър и осемдесет, а косите ѝ са с цвят на мед. В лице е доста привлекателна. Телесните ѝ форми предизвикват сърдечна аритмия. Даже Оливия възкликва: „Леле мале!“, когато я вижда за първи път. Говори се, че Сингъл е участвала навремето в състава на Нюйоркските мажоретки, но другите момичета се оплакали, че им разваляла „симетрията“. Мат не храни съмнения по този повод.

Сингъл е вдигнала крака върху бюрото. Обула е каубойски ботуши, които я правят с още пет сантиметра по-висока, а черните джинси ѝ стоят като чорапогащник. Нагоре е облякла черен пуловер с обърната яка, който при някои жени би минал за прилепнал, но на нея стои направо неприлично.

— Регистрацията от Ню Джърси — казва ѝ Мат. — MLH-472.

Сингъл не помръдва. Подпряла е чене във V-то, образувано от палеца и показалеца. Гледа го втренчено.

— Какво? — обажда се Мат.

— На кой клиент да си изпратя сметката?

— Няма клиент. Даваш я на мен лично.

— Значи... лично...

— Да.

— М-да. — Сингъл пуска нозе на пода и се протяга с усмивка. —
Нещо интимно, а?

— Мама му стара — ръмжи Мат, — бива си те. Казвам ти да дадеш на мен сметката, че случаят е свързан с мен — и хайде, вече стана интимно.

— Професионална деформация, Хънтър. Не се плаши.

Мат се опитва да пусне измъчена усмивка.

Тя не отделя поглед от него.

— Искаш ли да чуеш едно от десетте правила в детективския наръчник на Сингъл Шейкър?

— Никак дори.

— Правило номер шест: когато мъж ти възложи да провериш регистрационен номер на автомобил по лични причини, може да става

дума за едно от следните две неща. Първо — Сингъл вдига един пръст, — смята, че жена му го мами и иска да разбере с кого.

— А второ?

— Второ няма. Излъгах те. Само първо.

— Няма такова нещо. — Сингъл клати глава. — Какво?

— Бившите затворници трябва да лъжат по-убедително.

Той пуска това покрай ушите си.

— Добре де, да речем, че ти вярвам. С каква цел, за бога, искаш това?

— Въпросът е личен. Забрави ли? Аз плащам, за мен става дума, толкова ли е трудно да го проумееш?

Сингъл се изправя в целия си внушителен ръст и слага ръце на кръста. Гледа го от горе надолу. За разлика от Оливия, той не възкликва „леле-мале“, но със сигурност си го помисля.

— Приеми ме като изповедник — казва тя. — Изповедта пречиства душата.

— М-да. Религия. Ще направиш ли това за мене?

— Добре бе — отвърща тя и продължава да го гледа. Мат не потрепва. Сингъл отново се тръшва на стола и протяга крака към бюрото. — Станала права с ръце на кръста. Това обикновено разколебава мъжете.

— Аз съм железен.

— Върши работа в друг един случай.

— Ха-ха.

Тя отново го гледа с любопитство.

— Нали обичаш Оливия?

— Няма да дискутирам този въпрос с теб, Сингъл.

— Не ти искам отговор. Виждала съм ви двамата.

— Тогава знаеш.

Тя въздъхва.

— Кажу ми го пак оня номер.

Той го казва. Този път Сингъл си записва.

— Няма да отнеме повече от час. Ще ти звънна по мобилния.

— Благодаря. — Той се насочва към вратата.

— Мат.

Обръща се към нея.

— Имам известен опит с подобни случаи.

— Не се съмнявам.

— Ако отвориш тази врата — тя вдига ръка с листчето, — става нещо като опит да разтървеш биещи се на живот и смърт. Почнеш ли един път, никой не може да ти каже как ще свърши цялата работа.

— Браво, Сингъл, много си деликатна.

Тя разперва ръце.

— Приключих с деликатното в деня, в който влязох в пубертета.

— Просто ми направи тази услуга.

— Добре.

— Благодаря.

— Но — тя вдига показалец, — ако решиш да задълбаеш, искам обещанието ти, че ще ме оставиш да ти помогна.

— Няма накъде да задълбавам — отвърща той, а по израза на лицето ѝ разбира колко му е повярвала.

* * *

Мат тъкмо навлиза в родния Ливингстън, когато телефонът му звъни отново. Най-накрая се обажда Джейми Су, помощничката на Оливия.

— Съжалявам, Мат, но не мога да открия нищо за хотела.

— Не може да бъде! — сопва се той инстинктивно.

Последвалата пауза е прекалено дълга.

Мат прави опит да замаже нещата:

— Мисълта ми е... тя не си ли оставя обикновено координати?

Ами ако възникне нещо спешно?

— За тази цел съществуват мобилни телефони.

Той не знае какво да отговори.

— Обикновено аз ѝ резервирам хотелите — продължава Джейми.

— Но не и този път?

— Не. Но и в това няма нищо необикновено — понякога тя сама си прави резервацията.

Мат отново не знае какво да каже и какво да мисли по въпроса.

— Днес чувала ли си я?

— Обади се сутринта.

— Не каза ли къде е?

Нова пауза. Мат си дава сметка, че поведението му ще се разтълкува като излязло извън пределите на обикновеното съпружеско любопитство, но решава, че рискът си заслужава.

— Каза, че ѝ предстоят няколко срещи. Нищо особено.

— Добре, ако отново се обади...

— Ще ѝ кажа, че си я търсил. — И Джейми затваря.

Пореден спомен завладява съзнанието му. С Оливия имаха страхотен скандал. Една от онези словесни схватки, при които ясно съзнаваш, че не си прав, но продължаваш безразсъдно нататък. Тя избяга от къщи разплакана и не се обади два дни. Цели две денонощия. Той звъни ли, звъни — тя не отговаря. Търси я, но не я намира. Това го наранява дълбоко. Отново усеща същата болка. Мисълта, че тя няма да се върне никога при него, поражда цялото му съществуване. Чак се изпотява от притеснение.

Държавният строителен инспектор тъкмо приключва огледа на новата къща, когато пристига Мат. Преди девет години той е излязъл от затвора, след като е излежал присъда за убийство. Днес — ако щете вярвайте — е на път да си купи къща, в която да заживее с любимата жена и чаканото с нетърпение дете.

Поклаща глава.

Къщата е част от обширен жилищен проект, реализиран върху бивша земеделска земя, каквато е по-голямата част от територията на Ливингстън. Повечето къщи са еднакви, но ако това не се е харесало на Оливия, тя съумява да го скрие. Поглежда къщата с почти религиозен плам и прошепва: „Съвършена е“. Нейният ентузиазъм заличава без следа всичките му резерви по повод завръщането в града.

Мат застава в бъдещия преден двор и се опитва да си представи живота тук. Обзема го особено чувство. Не му е уютно. Никога не му е било уютно през последното десетилетие, но появата на Оливия притъпява това усещане. И ето, сега е отново тук.

Зад гърба му спира полицейска патрулна кола. От нея излизат двама. Първият е в униформа. Млад и в добра физическа кондиция. Хвърля към Мат типичен полицейски поглед. Вторият е цивилен.

— Здравсти, Мат — обаждат се мъжът в кафяв костюм. — Доста време не сме се виждали.

Изтекло е наистина доста време от ученическите години, но Мат познава Ланс Банър начаса.

— Здравсти, Ланс.

Новодошлите затварят вратите на колата едновременно, сякаш специално са репетирали това движение. Униформеният скръства ръце и застива в това положение. Ланс приближава.

— Знаеш ли, и аз живея на тази улица — съобщава той.

— Вярно?

— Ми да.

Мат замълчава.

— Вече съм инспектор в полицията.

— Поздравления.

— Благодаря.

Откога познава Ланс? Поне от втори клас. Не са били нито приятели, нито врагове. Три години подред и двамата играят в Младшата лига. В осми клас споделят часовете по физическо, а през първата година на гимназията — занималнята. Ливингстънската гимназия е огромна — по шестстотин деца се записват на година. Двамата се движат в различни среди.

— Как я караш? — пита Ланс.

— Супер.

Строителният инспектор се показва от къщата. Държи планшет.

— Как е, Харолд? — пита го Мат.

Мъжът вдига нос от бележките си и казва:

— Доста е солидна, Мат.

— Сигурен ли си?

Нещо в интонацията му кара Харолд да направи крачка назад. Ланс поглежда Мат в очите.

— Имаме си хубав квартал.

— Затова го избрахме.

— Наистина ли мислиш, че е добра идея, Мат?

— Кое?

— Да се завърнеш.

— Излежах си каквото ми се полага.

— И си викаш: пито-платено?

Мат не отговаря.

— Онова момче, дето го уби, то си е все така мъртво, нали?

— Виж какво, Ланс...

— Сега съм инспектор Банър.

— Значи, инспектор Банър, сега смятам да вляза вътре.

— Всичко съм изчел за твоя случай. Даже с неколцина колеги го анализирахме най-подробно.

Мат го поглежда. Мъжът има сиви петънца в очите. Наддал е доста. Пръстите му непрекъснато шават, а усмивката му никак не се харесва на Мат. Семейството на Ланс е обработвало от край време тукашните земи. Дядо му или може би пращадото ги продал за жълти стотинки. Банърови продължават да гледат на Ливингстън като на своя собственост. Те са солта на земята из тези места. Бащата пие бая. Същото правят и двамата братя-глупаци на Ланс. Самият той винаги е правил впечатление на доста будно момче.

— Следователно трябва да си се убедил, че става дума за нещастен случай.

Ланс Банър поклаща бавно глава.

— Може би.

— Какво те притеснява тогава?

— Това, че си бивш затворник.

— Смяташ ли, че трябваше да влизам в затвора?

— Труден въпрос — отвръща Ланс и потрива брадичка. — От онова, което съм прочел, излиза, че си го отнесъл здравата.

— И?

— И си загазил. Влязъл си в затвора, искам да кажа.

— Не те разбирам.

— Непрекъснато се мъчат да втълпят на обществото онази тъпотия за изправителния ефект на присъдата. Добре — нямам нищо против. Но аз — той бучва палец в гърдите си — знам друго. И ти — сега сочи Мат — също знаеш друго.

Мат замълчава.

— Може и да си влязъл в панделата като свестен човек. Но не ми казвай, че сега си същият.

Мат знае колко е трудно да се отговори правилно на така поставения въпрос. Обръща се и тръгва към входа. Ланс добавя:

— Може би твоят инспектор ще открие някакъв кусур. Така ще ти даде възможност да дръпнеш на заден.

Мат влиза и приключва работата с инспектора. Има някои незначителни забележки — нещо по водопровода, един претоварен електрически прекъсвач — но това са бели кахъри. Двамата подписват протокола и Мат поема към Марша.

Спира върху трилентовото платно на улицата пред къщата на племенниците и снахата — дали още се брои за снаха, след като брат му е мъртъв, щото „екс“ би звучало доста тъпо. Момчетата, Пол и Етан, се търкалят връз опадалите листа на предната градинка. С тях е гледачката им Кайра. Нейното фамилно име е Уолш, а самата тя е задочничка в университета „Уилям Патерсън“, пристигнала за очни занятия през лятото. Наела е стаята над гаража на Марша. Кайра се присъединява със солидни препоръки към паството на посещаваната от самата Марша църква, и макар Мат да се отнася скептично към самата идея гледачката на децата да живее в къщата, се справя отлично със задачите си. Кайра се оказва страхотно момиче, така необходим слънчев лъч, пристигнал от някой щат на Средния запад — Мат така и не може да запомни кой точно.

Сега излиза от колата. Кайра заслания очи с една ръка, а с другата маха за поздрав. Усмивва се по достъпния единствено за млад човек начин.

— Здравсти, Мат.

— Здравсти, Кайра.

Момчетата чуват гласа му и обръщат едновременно глави насам също като кучета, доловили стъпките на приближаващ с лакомства в ръце стопанин. Втурват се към него с писъци:

— Чичо Мат! Чичо Мат!

Внезапно му става по-леко. На устните му заиграва усмивка. Етан го сграбчва за десния крак, Пол обхваща кръста му.

— Макнаб подава точно — задъхва се Мат в най-добрата имитация на Грег Гъмбъл^[1], която му е по силите, — но, о, небеса! Страхан^[2] се подхлъзва и...

Пол го пуска с думите:

— Аз съм Страхан!

Етан не може да допусне подобно нещо.

— Не, аз съм Страхан!

— И двамата можете да бъдете Страхан — уверява ги Мат.

Малчуганите го поглеждат така, сякаш е кварталният идиот.

— Не може да има двама Майкъл Страхан — заявява Пол.

— Няма начин — подкрепя го брат му.

Сетне и двамата привеждат рамене и нападат отново. Мат изиграва цял цирк, докато се прави на загазил нападател. Тъпче на място, оглежда се отчаян за въображаем съотборник, комуто да подаде, мята невидимата топка и накрая се свлича на земята като в забавен каданс.

— Ура! — реват момчетата и пляскат длани във въздуха, тупат се с юмруци в гърдите.

Мат стене седнал на земята. Кайра се кикоти.

Пол и Етан продължават с танца на победата, а на вратата се показва майка им. Тя изглежда, казва си Мат, прекрасно. Носи рокля и грим. Косата ѝ е вчесана с очарователно небрежност. Ключовете за колата подрънкват от ръката ѝ.

Когато Бърни умира, двамата с Мат са до такава степен съсипани и отчаяни, че се мъчат да скалъпят нещо заедно, така че Мат да поеме ролята на съпруг и баща.

Пълна катастрофа.

Двамата чакат да изтече подходящият период от време — половин година — и тогава, без да се сговарят, но с ясно съзнание за предстоящото, се напиват здравата. Марша подема инициативата. Целува го, целува го яко, и веднага избухва в ридания. И това е краят.

Преди „подхлъзването“ семейството на Мат е като благословено, или по-скоро — благословено наивно. Мат е двайсетгодишен, а всичките му баби и дядовци са живи и в добро здраве — двама в Маями, двама в Скотсдейл в щата Аризона. Различни трагедии сполетяват останалите семейства, но Хънтърови си живеят като имунизирани. Подхлъзването слага край на цялата работа. Заварва всички неподготвени за предстоящото.

Нещастieto настъпва горе-долу така: промъква се подло и незабелязано, неутрализира всичките ти защиты и предпазни мерки, след което довежда своите събрата и посестрими, за да те довършат. Докато Мат е в затвора, двама дядовци и една баба умират. Нещастieto довършва бащата и поразява непоправимо майката. Тя се мести във Флорида. Сестрата бяга в Сиатъл. Бърни получава аневризма.

Ей така, като на шега, всички си отиват.

Мат се изправя на крака. Маха на Марша. Тя отвърща на поздрава.

Кайра проговаря:

— Мога ли да вървя?

Марша кимва с думите:

— Разбира се, Кайра. Благодаря ти.

— За нищо. — Кайра замята раницата. — Чао, Мат.

— Чао, малката.

Телефонът му звъни. Върху дисплея се изписва името Сингъл Шейкър. Мат показва на Марша със знаци, че трябва да се обади. Тя му казва да върви. Той се връща до колата и взема апарата.

— Ало.

— Имам известна информация за колата.

— Давай.

— Взета е под наем. От AVIS на летище „Нюарк“.

— Значи задънена улица?

— При повечето частни детективи — абсолютно. Но за тебе работи почти легендата в този бизнес.

— Почти?

— Опитвам се да бъда скромна.

— Не ти се удава, Сингъл.

— Може би, но важното е да се опитваш. Обадих се на един човек от летището. Той ми дължи услуга. Колата е наета от някой си Чарлс Тали. Познаваш ли го?

— Не.

— Надявах се името да ти говори нещо.

— Нищо не ми говори.

— Да го разуча ли?

— Да.

— Пак ще се обадя.

Тя затваря. Мат отпуска ръка с телефона и в същия миг забелязва патрулната кола да излиза иззад ъгъла. Край къщата на Марша забавя ход. Униформеният придружител на Ланс му хвърля едно око. Мат отвърща на погледа и усеща, че се изчервява.

Пол и Етан се изправят, за да погледат патрулката. Мат се обръща към Марша. Тя е видяла всичко. Той махва небрежно с ръка. Тя смръщва вежди.

И в този момент телефонът иззвънява отново.

Все още с устремен към Марша поглед, Мат поднася апарата към ухото, без да погледне кой се обажда.

— Ало.

— Здравсти, скъпи, как върви денят?

Оливия.

[1] Спортен телевизионен коментатор. — Б.пр. ↑

[2] Защитник във футболния отбор на „Ню Йорк Джайънтс“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Телевизията непрекъснато внушава на зрителите, че съдебните медици се срещат с полицията най-вече над някой прострян върху метална маса в моргата труп. В действителност обаче това твърде рядко се случва. И Лорън е дълбоко благодарна за тази черта от нейната действителност. Не че е гнуслива или нещо подобно, обаче държи смъртта като феномен да бъде всеки път шок за нея самата. Никога не пуска шеги по време на оглед. Не се опитва да изключи своята емоционалност или да използва други защитни механизми, за да се предпази. За нея моргата е прекалено делова, твърде неофициална, в огромна степен елемент от нашия свят, за да бъде съизмерима с величината на смъртта.

Лорън се готви да отвори вратата на Елдън, когато някой я изпреварва отвътре и на прага се появява колегата инспектор Тревор Уайн. Тревор е шишко от старата школа. Към Лорън се отнася като към симпатично пале, което от време на време пикае върху скъп килим.

— Здравсти Ситна — приветства я дебелият.

— Някое убийство ли ти падна?

— Уха. — Тревор Уайн повдига колана си. Той е от ония затлъстели мъже, чиято форма никога не позволява да се определи точното място на талията. — Огнестрелна рана. Даже две — в главата. От упор.

— Грабеж, гангстерска история, какво по-точно?

— Може да излезе грабеж, ама определено не гангстерски. Жертвата е белокож пенсионер.

— Къде открихте трупа?

— Близо до Еврейското гробище на Четиринайсета. Предполагаме, че е турист.

— Точно на това място? — Лорън прави гримаса. — Че какво има там за гледане?

Тревор пуска изкуствен смях и поставя месеста лапа върху рамото ѝ.

— Ще ти кажа веднага, щом науча. — Не добавя „малка госпожо“, но все едно го е сторил. — Чао, Ситна.

— До по-късно.

И той се отнася нанякъде. Лорън влиза.

Елдън се е настанил зад бюрото. Облечен е в чист панталон и къса манта от бял памук. Той е облечен винаги така. Кабинетът му е напълно лишен от колорит или индивидуалност. Когато заема този пост, Елдън възнамерява да въведе известни промени, но обстоятелството, че хората пристигат тук, за да научат подробности около нечия смърт, го кара да запази неутралната обстановка, която не влияе върху чувствата.

— Дръж — обажда се той, като подхвърля нещо.

Инстинктивно Лорън го улавя във въздуха. Оказва се пластмасова торбичка с мътен жълт цвят. Вътре има нещо като гел. Елдън държи подобна в ръка.

— Това да не е...?

Елдън кимва.

— Дълго използван и поради тази причина силно овехтял имплант за женска гърда.

— Може ли да изразя смайване за протокола?

— Можеш.

Лорън вдига торбичката към светлината на лампата и смръщва вежди.

— Винаги съм мислела, че са прозрачни.

— Отначало са. Най-вече органичните.

— А тези какви са?

— Силикон. И са престояли в гърдите на жертвата повече от десетилетие.

Лорън се опитва да запази лицето си безизразно. Вътре има нещо като гел. Елдън вдига вежди и започва да го размачква между пръстите си.

— М-да, това значи изрязах. — Той свива рамене. — Както и да е, това тук принадлежи на твоята Сестра Непорочни Цици.

— А ми го показваш, понеже...?

— Понеже ни дава известна информация.

— Цяла съм в слух.
— Първо, те са направени от силикон.
— Това го каза.
— Спомняш ли масовата страхова психоза отпреди осемнайсет години по повод тези импланти?
— Когато установиха, че пропускат?
— Именно. Производителите се видяха принудени да преминат към органични.
— Ама днес отново някои се връщат към силикона.
— Така е, но това не променя нещата. Тия тук са стари, доста стари. Много повече от десет години.
Лорън кимва.
— Добре, това е някакво начало.
— Има още. — Елдън вади лупа. Обръща единия от имплантите.
— Погледни тук.
Лорън взема увеличителното стъкло.
— Виждам табелка.
— А номера върху нея виждаш ли го?
— Да.
— Това е сериен номер. Поставя се върху почти всички хирургически импланти: стави, гърди, пейсмейкъри, каквото ти дойде наум.
Лорън кимва.
— А производителят ги води на отчет, така ли?
— Точно така.
— Значи, ако се обадим на съответния производител и му дадем този сериен номер...
— Ще научим истинското име на загадъчната сестра.
Лорън го поглежда в очите.
— Благодаря.
— Но има и един проблем.
Тя потръпва.
— Компанията, която е произвела точно тези импланти, се нарича „Сърджи Ко“ и е фалирала преди осем години.
— А документацията?
Елдън свива рамене.

— Мъчим се да я открием. Много е късно, нали виждаш? Тази вечер нищо не можем да направим. Надявам се да се ориентирам в обстановката утре заран.

— Добре. Друго?

— Нали пита защо под ноктите ѝ няма влакънца?

— И?

— Все още не сме приключили цялостния токсикологичен анализ. Възможно е да е била предварително упоена, макар да не ми се вярва особено много.

— Твоята хипотеза е различна?

— Именно.

— И каква е тя?

Елдън се обляга назад и кръстосва нозе. Обръща глава настрани и съзерцава стената.

— Имаше едва забележими синини откъм вътрешната страна и на двата бицепса.

Лорън присвива очи.

— Какво означава това?

— Ако един силен физически и професионално подготвен мъж се прокрадне до заспала жена — започва съдебният медик с напевен като за пред дете глас — и я обърне внимателно по гръб (а може тя поначало да спи в това положение), той има възможност да възседне гръдния ѝ кош, като затисне с колене ръцете в горната им част, но трябва наистина да бъде професионалист, за да остави минимални следи по тях, а сетне да я задуши с възглавница.

Температурата в стаята спада с десет градуса. Гласът на Лорън от своя страна слиза до шепот.

— Мислиш, че с нея е станало именно това?

— Трябва да изчакаме всички резултати — отвърща Елдън, като оставя стената на мира и я поглежда в очите. — Но в този момент, да, мисля, че точно така е станало.

Тя замълчава.

— Моята хипотеза намира потвърждение в лицето на още едно обстоятелство. То може да ни бъде от полза. — Елдън изважда някаква снимка и я оставя върху повърхността на бюрото. На нея се вижда лицето на монахинята. Очите са затворени, сякаш очаква да ѝ сложат грим. В началото на шейсетте е, но бръчките са изгладени от досега на

смъртта. — Имаш ли представа за оставяните върху кожа отпечатъци от пръсти?

— Знам само, че много трудно се снемат.

— Почти невъзможно е, особено ако не се заемеш с тази работа веднага. Повечето учени препоръчват това да се направи още на местопрестъплението. Най-малкото, което са длъжни да сторят експертите, е да обработят трупа, преди да бъде отнесен^[1].

Съдебномедицинските и техническите прийоми не са стихията на Лорън.

— Ъхъ — изразява становището си тя.

— Е, в случая с нашата Умираща монахиня е късно за тази процедура. — Той вдига поглед. — Чат ли си? Умираща, вместо Летяща^[2]?

— Аз да не съм попаднала тук в компанията на Крис Рок^[3]? Я карай нататък.

— Добре. Значи правя експеримент. Имахме късмет, че трупът не бе още замразен. Кондензацията, която неминуемо съпътства този процес, съсипва цялата работа. Но както и да е, реших първоначално да прибягна до полиетиленово терефталатово полутвърдо покривало. То работи на принципа на електростатичното привличане на миниатюрни частици...

Лорън вдига отвесно длан в класическия жест за стоп.

— Спести ми тези абракадабри. Имаме ли отпечатъци, или не?

— Да и не. Открихме размазани петна по двете слепоочия. Едното прилича на отпечатък от палец, а другото — от десен показалец.

— Върху слепоочията?

Елдън кимва. Сваля очилата, избърсва ги, поставя ги отново върху върха на носа си и ги побутва нагоре.

— Мисля, че извършителят я е хванал за лицето с едната ръка. Също както се хваща баскетболна топка, като дланта е притискала носа на жертвата.

— Господи!

— Да. След това според мене я е възседнал и натиснал главата назад.

— А самите отпечатъци? Могат ли да се използват за идентифициране?

— Съмнителна работа. В най-добрия случай ще разполагаме с частични отпечатъци. За съда не стават, но нали знаеш, онези нови компютърни програми, с чиято помощ могат да се запълват празноти в отпечатъка. Ако успееш да докопаш някого, това ще бъде достатъчно за собствената ти убеденост.

— Това може да помогне.

Докторът се изправя.

— А сега ще се хващам за работа. Може да отнеме ден-два. Ще ти звънна, когато съм готов.

— Добре. Друго?

Връз лицето на мъжа се спуска сянка.

— Какво има, Елдън?

— Ами, има още нещо.

— Не ми харесва тонът ти.

— Никак не ми е приятно да ти го кажа — можеш да ми вярваш. Но мисля, че който го е сторил, е направил още нещо. Не е само удушаването.

— Какво имаш предвид?

— Запозната си с действието на електрошока, нали?

— В известна степен.

— Мисля, че е бил използван такъв. — Той преглъща. — Вътре в нея.

— Какво значи това „вътре в нея“...?

— Значи точно онова, което си мислиш — прекъсва я той. — И аз съм възпитаник на католическо училище.

— Има ли следи от електроди?

— Слаби. Но ако си разбираш от работата и особено на такова чувствително място, просто няма защо да оставяш следи. Бил е с два електрода. Повечето — като полицейските например — имат по четири. Допускам, че е умряла в страхотна болка. — Лорън затваря очи. — Ситна...

— Какво?

— Направи ми лична услуга: закови го това говедо.

[1] Става дума за следната процедура: тялото се вкарва в контейнер, пълен с топъл въздух под налягане. В него е пулверизиран химикал (цианоакрилат), който реагира с оставени в пръстовите

отпечатъци аминокиселини и глюкоза, при което характерните линии на отпечатъка стават видими. — Б.пр. ↑

[2] „Летящата монахиня“ е комедиен сериал, излъчван през периода 1967–1970 г. — Б.пр. ↑

[3] Комедиен актьор, продуцент, режисьор и сценарист. — Б.р. ↑

ГЛАВА 9

Оливия казва:

— Здравсти, скъпи, как мина денят?

Мат само държи телефона.

— Мат?

Полицейската кола е изчезнала. Мат поглежда назад. Марша стои на верандата с ръце на кръста. Пол гони Етан. Двамата се заливат от смях.

— Е — продължава Оливия, сякаш абсолютно нищо не е било, — къде си сега?

— При Марша.

— Всичко наред ли е?

— Ще водя децата на вечеря.

— Да не ги набуташ отново в Макдоналдс. Стига с тия боклуци.

— Няма.

Трябва да действа предпазливо. Да не стъпи накриво. Мат държи телефона и си мисли: Не мога сега да й кресна: „О-хо, пипнах ли те!“.

— Има ли нещо ново? — пита Оливия.

— Не, няма — отвръща той. Кайра се качва в колата си. Тя му праща широка усмивка и махва с ръка за довиждане. Той кимва. — Търсих те — съобщава Мат с възможно най-безучастната интонация.

— Така ли?

— Да.

— Кога?

— По обед.

— Вярно?

— Не, измислям си. Вярно, разбира се.

— Странна работа.

— Кое му е странното?

— Не съм чувала телефона да звъни.

— Може да не си била в обхват — опитва се да й даде възможност за измъкване.

— Може би — повтаря бавно тя.

— Оставих съобщение.

— Чакай малко. — Следва пауза. — Да, тук пише „три пропуснати обаждания“.

— Моите ще са.

— Съжалявам, скъпи. Все още не мога да свикна с този апарат. При стария изваждах съобщенията с 676 и после звездичка. Ту не знам дали е пак така.

— Не е. Сега трябва да въведеш последните четири цифри от собствения си номер и после — „ок“.

— Така ли? Добре.

Мат затваря очи. Не може да повярва на ушите си — толкова обичайно и дори банално е всичко това.

— Къде беше? — пита я той.

— Кое?

— Когато се обаждах. Къде беше?

— А, на семинар.

— Къде?

— Какво къде? В Бостън.

— На каква тема?

— Някои нови програми, които пречат на служителите да си бродят из мрежата в услуга на собствени интереси през работно време и за сметка на фирмата. Нямаш представа какво огромно количество работни часове отиват за оня, дето клати гората.

— Ъ-хъ.

— Слушай, трябва да бягам. Имам делова вечеря.

— Познавам ли някого?

— Не, нито един. — Оливия въздъхва, сякаш малко пресилено.

— И забележи: няма такива, с които би желал да се запознаеш.

— Досадници?

— Страшни.

— В кой хотел си?

— Не ти ли казах?

— Не.

— „Риц“. Но съм в постоянно движение. Най-добре е да ме търсиш на мобилния.

— Оливия...

— Чакай малко...

Следва продължителна пауза. Марша прекосява поляната в негова посока. Показва мълчаливо колата си, за да разбере дали може вече да тръгва. Той кимва утвърдително. Уморени от търчане в кръг, Пол и Етан също го приближават. Всеки го хваща по за един крак. Мат им прави гримаса и сочи телефона, за да разберат, че в момента е зает с друго. Не разбират.

Обажда се Оливия:

— Пристигнала ми е някаква снимка. Кой бутон да натисна?

— Дясно горе.

— Чакай малко... Я, та това си ти! Виж за какъв хубавец съм се омъжила.

Мат не може да сдържи усмивката си. И от нея го заболява още повече. Обича я. Този удар може да бъде смекчен, но няма начин да го избегне.

— Не е в мой интерес да споря по въпроса — казва той.

— Но това не е най-красивата ти усмивка.

— Даже няма такава. Ни помен.

— И си свали ризата другия път.

— Ти също.

Оливия се засмива, но не с обичайната лекота.

— Най-добре още сега — добавя Мат, а следващите думи излитат като от само себе си: — А може и платинена перука да си сложиш.

Мълчание.

Този път го нарушава той:

— Оливия...

— Тук съм.

— Тогава... когато те потърсих...

— Какво?

— Всъщност отговорях на твое обаждане.

Усетили сякаш напрежението, момчетата освобождават краката му. Пол обръща глава към Етан.

— Но аз не съм те търсила — възразява Оливия.

— Напротив. Искам да кажа, че ми се обадиха от твоя телефон.

— Кога?

— Малко преди да те потърся аз.

— Нищо не разбирам.

— По линията получих изображение. На мъж с черна коса. А после пристигна видеоклип.

— Видеоклип ли?

— Ти бе в някаква стая. Поне жената много прилича на тебе. Само че беше с платинена перука.

Ново мълчание, а след това:

— Нямам никаква представа за какво говориш.

Дали й вярва? Толкова му се иска, така много жадува просто да зареже цялата работа...

— Днес преди обед, точно преди да ти оставя съобщението, получих образ след твое обаждане...

— Не-не, това ми е ясно, обаче...

— Обаче какво?

— Я чакай — казва Оливия, — това може би обяснява някои неща.

Пол и Етан отново започват да кръжат в главомайваща спирала. Прекалено близо са до уличното платно. Мат закрива микрофона с длан и виква към тях да се върнат по-навътре в двора.

— Какво обяснява? — пита той.

— Ами мисля... не мога да разбера защо не съм чула първото ти обаждане. В обхват съм. Сега проверявам пропуснатите разговори и знаеш ли какво? Джейми също е звъняла. И нея не съм чула.

— Е?

— Е, работата е там, че участниците в тия семинари до един се мислят за големи майтапчии. Може някой да си е направил някоя дебелашка шега.

— Шега.

— Ами по време на днешния семинар направо задряхах — до такава степен бе скучно. Когато се окопитвам, виждам чантата си леко отместена. Не много. Но като се сецам сега: категорично мога да кажа, че е местена. В оня момент не му мислих много-много.

— И сега смяташ, че...

— Да, че са я взели, правила, каквото правила и сетне оставили на мястото й. Де да знам и аз — шантава работа.

Мат не знае какво да мисли, но нещо в тона на Оливия не звучи убедително.

— Кога се прибираш?

— В петък.

Той премества апарата в другата ръка.

— Ще прескоча до теб.

— Нямаш ли работа?

— Нищо съществено.

— Но — казва тя с малко унил глас — утре е твоят четвъртък... в музея.

Почти е забравил за това.

— Не можеш да го пропуснеш.

Три години не го е пропускал. От доста време насам Мат с никого не споделя за тези свои срещи, които се провеждат през четвъртък в музея. Никой не би разбрал. Там съществува връзка от особен характер, обвързаност, обоснована от необходимост и тайна. Трудно е да се каже повече. Просто тези срещи са прекалено важни. Но той въпреки това казва:

— Мога да го отложа.

— Не би трябвало, Мат. Отлично знаеш.

— Мога да взема полет още сега...

— Няма защо. Аз съм си у дома другиден.

— Не ми се чака.

— Бездруго съм затънала в работа до шия. Трябва да вървя. Ще се чуем по-късно, става ли?

— Оливия...

— До петък — казва тя. — Обичам те.

И затваря.

ГЛАВА 10

— Чичо Мат!

Пол и Етан са в безопасност под ремъците на специалните детски седалки, които Мат е съумял да монтира зад гърба си в рамките на четвърт час. Кой ги е проектирал тия неща, мама му стара? В НАСА ли?

— Какво има, мой човек?

— Да знаеш само какво дават сега в Макдоналдс!

— Вече казах и на двамата: никакъв Макдоналдс.

— Знам, знам. Само ти казвам.

— Ъ-хъ.

— Ама не знаеш какво дават сега в Макдоналдс, нали?

— Не знам.

— Ама новата серия на „Шрек“ я знаеш?

— Да.

— Ами дават играчки от филма — съобщава Пол.

— Искан да каже, че ги раздават от Макдоналдс — пояснява Етан.

— Вярно?

— И са напълно безплатни.

— Не са безплатни — възразява Мат.

— Дават ги, ако си поръчаш „Късметлийски сандвич“.

— Който е с надута цена — уточнява Мат.

— Каква цена?

— Никакъв Макдоналдс.

— А, това ни е ясно.

— Само ти казвахме.

— Дават играчки без пари — това е всичко.

— От новата серия на „Шрек“.

— Помниш ли, като ходихме да гледаме първия филм, чичо Мат?

— Помня.

— Аз харесвам магарето — обажда се Етан.

— И аз — съгласен е Мат.

- Точно него раздават тази седмица.
- Няма да ходим в Макдоналдс.
- Не бе, само казвам.
- Щото при китаеца също не е зле — угодници Пол.
- Макар там да не дават играчки.
- Да. Аз обичам ребра на скара.
- И хрупкава патица.
- Мама обича соеви кълнове.
- Ъ-хъ. Ти не ги обичаш, нали чичо Мат?
- За вас са полезни — отвърща чичото.

Етан се обръща към брат си с думите:

- Това означава „не“.

Мат се усмихва. Хлапаците са много добри в навивките.

Пристигат в „Катай“ — старомоден китайски ресторант с напукани сепарета от пластмаса и свадлива старица зад шибъра, която следи с орлов поглед да не ѝ задигне някой лъжиците. Тук сервират ретро класика от рода на чау мин и фу юн.

Всички храни тук са мазни, но точно такива трябва да бъдат. Момчетата се тъпчат до пръсване. В Макдоналдс кълват като пилци. Едва изяждат по половин сандвич и два-три пържени картофа. Тук омитат чиниите. Нищо няма да загубят китайските ресторанти, ако започнат да раздават свързани с популярни филми играчки.

Както всеки път, Етан е крайно възбуден. Брат му се държи презервирано. Двамата дължат произхода си на един и същ генетичен резерв, израшли са при абсолютно еднакви условия, но все пак човек не може да си представи две по-различни личности. Етан сякаш има пирони в гащите — за секунда не остава на едно място. Той е жизнен и разхвърлян, не обича лигави външни прояви на любов. Макар Пол да му подражава понякога, той винаги се стреми да остава в границите на приличието. Ужасява се от допускане на грешки. Той е добър в спортовете и обича да се гушка.

Природата казва тежката си дума.

На връщане се отбиват за сладолед. Етан похабява повече, отколкото изяжда. Когато влиза в алеята за автомобили, Мат забелязва с изненада, че Марша още не се е върнала. Отваря сам — разполага с ключ за външната врата — и къпе момчетата. Осем часът е.

Мат им пуска епизод от „Твърде странни родители“, който е доста смешен от гледна точка на възрастните, след което използва всичките си професионални умения на преговарящ, за да убеди двамата да си лягат. Етан се плаши от тъмното, поради което Мат оставя запалена нощната лампа.

Мат си поглежда часовника. Осем и половина. Няма нищо против да позакъсне, но вече започва да се притеснява.

Отправя се към кухнята. Последните произведения на изкуството, дело на Пол и Етан, висят върху стените на хладилника, притиснати с магнити. Има и снимки в пластмасови рамки, които никога не държат снимката по средата си. Повечето са се изхлузили наполовина. Мат внимателно бута снимките назад, където трябва да стоят.

Близо до горния ръб на хладилника, където децата не могат да достигнат (но нали могат да виждат?) са поставени две снимки на Бърни. Мат спира с устремен към образа на своя брат поглед. След малко се извърща и набира мобилния телефон на Марша.

Нейният апарат може да разчита името на обаждания се и затова тя веднага се обръща към девер си с думите:

— Здравсти Мат. Тъкмо щях да ти звъня.

— Здравсти.

— У дома ли си?

— Всички сме у вас. Момчетата са изкъпани и по леглата.

— Браво! Бива си те.

— Благодаря.

— Не, не, аз ти благодаря.

Известно време двамата мълчат.

Накрая Мат пита:

— Да остана ли още малко?

— Ако не те затруднява.

— Няма нищо. Оливия е още в Бостън.

— Благодаря ти — казва Марша с малко особен глас.

Мат премества телефона на другото си ухо.

— По кое време смяташ, че ще се...

— Мат — прекъсва го Марша.

— Какво има?

— Излъгах те.

Той замълчава.

— Никаква среща в училище не е имало.

Той продължава да чака.

— На друга среща съм.

Като не знае какво да отговори при това положение, Мат прибегва до услугите на всеобемащото „О!“.

— Трябваше да ти кажа по-рано — преминава в шепот Марша.

— Още повече, не става дума за епизодичен случай.

Очите му срещат погледа на брата, който наблюдава от хладилника.

— Ъ-хъ.

— Срещам се с един човек. Вече над два месеца, но момчетата нищо не знаят, разбира се.

— Никакви обяснения не ми дължиш.

— Напротив, Мат, дължа.

Той нищо не казва.

— Мат?

— Слушам те.

— Ще имаш ли нещо против да останеш за през цялата нощ?

Той затваря очи.

— Не — отвръща Мат. — Ще остана с голямо удоволствие.

— Ще се прибера преди събуждането на момчетата.

— Добре.

В този миг дочува подсмърчане — тя плаче.

— Всичко е наред, Марша.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Ще се видим утре заран.

— Обичам те, Мат.

— И аз.

Той оставя телефонната слушалка. Не е зле Марша да се поразсее. Дори е много добре. Но погледът му се връща обратно към образа на брата. Колкото грозно и нечестно да е, Мат не може да пропъди мисълта, че Бърни изглежда по-умрял от всякога.

ГЛАВА 11

Изглежда всекиму е съдено да сънува онзи ужасяващ сън за това, как му предстои изпит върху предмет, чиито часове не е посещавал в течение на цялата година. Мат не го сънува. За сметка на това, по силата на някакъв сходен механизъм, често го спохожда сън, в който отново е в затвора. Няма представа какво е сторил, за да попадне отново зад неговите стени. Няма спомен за някакво престъпление, нито за съдебен процес. Просто е пак в затвора и този път излизане няма.

Събужда се цял в студена пот. Очите му са насълзени. Цялото тяло трепери.

Оливия е свикнала с това. Тя го прегръща и шепне в ухото му, че нищо не се е случило и нищо не може да го нарани занапред. Тя сънува собствени кошмари, тази негова прекрасна жена, само че, изглежда, никога не изпитва необходимост да бъде утешавана.

Той спи на дивана в кабинета. В стаята за гости на втория етаж има разтегателно двойно легло, което му е прекалено голямо, за да спи в него самичък. Сега, вперил взор в мрака, по-самотен, отколкото в който и да било миг след първото появяване на Оливия в кабинета му, Мат фактически се страхува да заспи. Той държи очите си отворени. В четири призори колата на Марша тихо влиза в алеята.

Когато чува шума от ключалката, Мат отпуска клепачи и се преструва на дълбоко заспал. Марша пристъпя на пръсти и го целува по челото. От нея се разнася аромат на сапун и шампоани. Къпала се е, където и да е ходила. Дали сама? А него какво го интересува?

Тя влиза в кухнята. Все още „заспал“, Мат отваря едно око. Снаха му приготвя обеди за момчетата. Твърде опитната ѝ ръка тъкмо маже филия със сладко. По бузите ѝ се стичат сълзи. Мат мълчи. Изчаква я да свърши, слуша леките стъпки нагоре по стълбата.

В седем му се обажда Сингъл.

— Пробвах у вас — казва тя. — Няма никого.

— У снаха си съм.

— Ясно.
— Пазя племенниците.
— Да съм те питала?
Той разтрива лице.
— Какво има?
— Ще ходиш ли на работа?
— Да, но малко по-късно. Защо?
— Открих преследвача ти. Казва се Чарлс Тали.
Мат се привдига върху дивана.
— Къде?
— Да го обсъдим на четири очи. Става ли?
— Защо?
— Трябва ми още малко време за една работа.
— Каква по-точно?
— Във връзка с него. Ще дойда в кабинета ти в четири.
Така или иначе му предстои среща в музея.
— Добре.
— И още нещо.
— Какво?
— Каза, че е лично. Нещо свързано с Тали?
— Да.
— Значи си го закършил здравата.

* * *

Мат е член на управата на Нюаркския музей. Показва удостоверението си, но това не е необходимо. Пазачите при входа го познават отлично. Той им кимва и влиза. Малцина посетители се виждат във фойето по това никое време. Мат се насочва към художествената експозиция, разположена в западното крило. Отминава най-новата придобивка — платно от Вазене Ворке Косроф^[1] — и поема към втория етаж.

Тя е там сама.

Вижда я застанала чак в противоположния край на коридора. На постоянното си място — пред картината от Едуард Хопър. Лекичко е наклонила глава наляво. Тя е необикновено привлекателна жена.

Наближава шейсетте, почти метър и осемдесет, с високи скули и оня рус тон на косите, който изглежда е достъпен само за богатите. Както обикновено, излъчва интелект, стил и вкус.

Казва се Соня Макграт. Майка на Стивън Макграт, момчето, което Мат уби.

Тя винаги чака при Хопър. Творбата се нарича „Кино «Шеридан»“ и внушава чувство на пълно отчаяние и самота посредством изображението на един киносалон. Смайваща картина. В музея има десетки прочути работи, които пресъздават опустошения от войни, смърт и разруха, но нещо в този простиичък наглед Хопър, нещо в този почти празен балкон говори на двама им на недостъпен за останалите език.

Соня Макграт чува стъпките му, но не се обръща. Мат отминава Стан, пазача, който винаги охранява този етаж в четвъртък сутрин. Разменят си мимолетни усмивки и кимвания. Мат се пита какво ли мисли този мъж за неговите редовни срещи с възрастната жена.

Застава редом с нея и устремява поглед към творбата на Хопър. Тя му прилича на необикновено огледало. Съзира върху платното тях двамата: той — разпоредителят на Хопър, и тя — самотният собственик на салона. Дълго време и двамата мълчат. Мат поглежда профила на Соня Макграт. Един път видя снимката ѝ в неделна притурка на „Ню Йорк Таймс“. Тя е нещо като лидер на хайлайфа. Усмивката ѝ от онази снимка е заслепяваща. Никога не я е виждал на живо. Пита се дали изобщо я има другаде, освен върху фотографска лента.

— Не изглеждаш особено добре — отбелязва Соня.

Тя не го гледа. Поне той не забелязва да го е сторила. Мат кимва утвърдително. Соня обръща поглед към лицето му.

Тяхната връзка — макар думата „връзка“ да е крайно неподходяща за определяне на отношенията им — започва няколко години след излизането на Мат от затвора. Телефонът му звънва, той вдига слушалката, а тя остава безмълвна. Не затварят. Дума не обелват. Понякога му се струва, че долавя нечие дихание, но най-често цари пълна тишина.

Нещо дава на Мат да разбере кой е отсреща.

На петия път Мат вдишва и издишва мъчително няколко пъти, преди да събере сили за думата:

— Съжалявам.

Следва продължително мълчание. После Соня казва:

— Кажете ми какво стана в действителност.

— Казах го. В съдебната зала.

— Кажете го пак. Всичко.

Той опитва. Отнема доста време. Тя мълчи. Когато приключва, Соня затваря.

На следващия ден звъни отново.

— Искам да ти разкажа за моя син — започва тя без предисловие.

И го прави.

Сега Мат знае за Стивън Макграт повече, отколкото би желал. Той вече не е просто едно непознато момче, с което се е сбил. Не е гредата върху релсите, запратила локомотива на Мат Хънтър извън коловоза. Макграт има две по-малки сестри, които го боготворят. Той обича да свири на китара. Пада малко хипи. Както признава самата Соня с лек смях, наследил го е от собствената си майка. Имал дарбата да изслушва всекиго. Всичките му приятели отиват с проблемите си при Стивън. Никога не изпитва необходимост да се превръща в център на внимание. Задоволява го втората линия. Винаги се смее на вицовете ти. Има един само провал — полицията го залавя с неколцина други хлапаци да пият преди навършване на осемнайсет — но никога не се е забърквал в сбиване, дори като малък, изпитва смъртен ужас от физическото насилие.

В рамките на този телефонен разговор Соня го пита:

— Знаеше ли, че Стивън не е познавал нито един от участниците в онова сбиване?

— Да.

Тогава тя заплаква.

— Защо тогава се е намесил?

— Нямам представа.

Запознават се лично преди три години именно тук, в Музея на Нюарк. Пият кафе и почти не разменят дума. След няколко месеца обядват заедно. Постепенно срещите им се превръщат в неотклонно следвана традиция — всеки втори четвъртък сутрин пред платното на Хопър. Никой от двамата не пропуска нито веднъж.

Първоначално не казват за това никому. Съпругът и дъщерите на Соня не биха разбрали в никакъв случай. Те двамата също не са в състояние да разберат. Мат не може да обясни причините, поради които тези срещи са от толкова огромно значение за него. Повечето хора биха приели, че го прави заради чувството за вина, че се опитва да възмезди в някаква степен мъката ѝ. Но не за това става дума въобще.

В течение на два часа — толкова траят техните рандевута — Мат се чувства свободен, тъй като изпитва чиста болка и мъка — усеща. Не знае какво получава тя от цялата работа, но допуска да е нещо подобно. Говорят си за онази нощ. За живота на тях двамата. Обсъждат предпазливите стъпки, усещането, че почвата може всеки миг да поддаде под краката. Соня нито един път не казва: „Прощавам ти“. Никога не споменава, че той не е виновен, че е нещастен случай, че е излежал своето наказание.

Соня тръгва по коридора. Мат задържа още малко поглед върху картината и я следва. Спускат се по стълбите към преддверието на музея. Вземат си по чаша кафе и сядат край обичайната маса.

— Е — започва тя, — кажи ми какво става.

Не го прави от любезност или за да разчупи някакъв лед помежду им. Това не е елемент от схемата „здрости-как-си-добре-съм-ами-ти?“. Мат ѝ разказва всичко. Той споделя с тази жена, Соня Макграт, неща, за които не смее зъб да обели пред другото. Никога не я лъже, не украсява и не редактира събитията.

Когато приключва, Соня го пита:

— Смяташ ли, че Оливия се е забъркала в някаква връзка?

— Уликите ми изглеждат доста красноречиви.

— Обаче?

— Обаче съм научен, че уликите рядко дават вярна представа за действителното състояние на нещата.

Соня кимва.

— Трябвало е да ѝ се обадиш пак — казва тя.

— Направих го.

— Опитай в хотела.

— Опитах.

— И я няма?

— Изобщо не е записана там.

— В Бостън има два хотела на „Риц“.

— Пробвах и в двата.

— Ясно. — Тя се обляга назад и подпира с длан брадичка. —
Значи научаваш, че по един или друг начин Оливия не ти е вярна.

— Така излиза.

Соня обмисля казаното. Никога не е виждала Оливия, но знае за връзката му с нея повече от всеки друг. Отклонява поглед.

— Какво? — пита Мат.

— Мъча се да открия приемливо обяснение за такова поведение от нейна страна.

— И?

— И засега не намирам. — Тя свива рамене и отпива от кафето си. — Винаги ми е изглеждала странна връзката ви с Оливия.

— Защо?

— Начинът, по който налапваш въдицата след една-единствена нощ преди десет години.

— Не стана така. Тогава не сме преспивали.

— В което може би се крие и причината.

— Не те разбирам.

— Ако бяхте преспали, може би магията щеше да се разчупи. Всички разправят, че любовният акт бил най-интимното преживяване под това небе. Всъщност е по-скоро обратното.

Той изчаква.

— Много странно съвпадение — обажда се Соня.

— Какво съвпадение?

— Кларк също е хлътнал до уши.

Мат не пита дали е сигурно или как е научила. Казва само:

— Много съжалявам.

— Не е каквото си мислиш.

Той замълчава.

— Няма никаква връзка с онова, което се случи с нашия син.

Мат прави опит да кимне.

— Ние имаме навика да обясняваме всичките си несгоди със смъртта на Стивън. Превърнахме го в най-силния си „животът е несправедлив“ коз. Но зад увлечението на Кларк се крие нещо много по-банално.

— И то е?

— Кларк е похотлив.

Тя се усмихва. Мат прави опит да ѝ отвърне.

— Казах ли, че тя е много млада? Момичето, с което спи Кларк.

— Не си.

— На трийсет и две. Имаме дъщеря на същите години.

— Много съжалявам — повтаря Мат.

— Недей. Това е обратната страна на медала, който споменахме преди малко — интимност и секс.

— Какво искаш да кажеш?

— Както повечето жени на моята възраст, аз не се интересувам особено от секс. Знам какво пишат специализираните списания. Известни са ми всички глупости за мъжете, които били най-активни на деветнайсет, а жените — в трийсетте си години. Но истината е, че мъжете са просто в много по-висока степен похотливи. Точка. За мене днес сексът няма нищо общо с интимното. От друга страна, Кларк изпитва нужда от него. Ето това е тя, това момиче, за него — секс. Освобождаване от напрежението. Физиологическа нужда.

— И това не те наранява въобще?

— Не става изобщо въпрос за мене.

Мат нищо не казва.

— Като си помисли човек, нещата са съвършено прости: Кларк има нужда от нещо, което изобщо не ме интересува. И той го намира другаде. — Соня забелязва особен израз на лицето му. Тя въздъхва и отпуска ръце в скута си. — Нека ти дам един пример: Ако Кларк обича например да играе покер, а аз не обичам...

— Стига, Соня. Това са различни неща.

— Така ли мислиш?

— За секса и покера?

— Добре, нека разгледаме нещата на равнище физическо удоволствие. Нещо като професионален масаж. Кларк го мачка професионално всяка седмица някакъв си Гари. В клуба...

— И това е друго.

— Но не виждаш ли връзката? То е едно и също. Сексът с това момиче няма нищо общо с интимността. Това е чисто физическо изживяване. Нещо като почесване по гърба или ръкостискане с приятел. Защо да имам каквото и да било против?

Соня вдига поглед в очакване.

— За мен не би било приемливо — заявява Мат.

Тя се усмихва под мустак. Соня си пада по умствените построения. Обича интелектуалните предизвикателства. Пита се дали наистина мисли онова, в което го убеждава, или просто го закача.

— И какво ще направиш сега? — пита тя.

— Оливия се прибира утре.

— И смяташ, че можеш да изтърпиш дотогава?

— Ще се опитам.

Тя го гледа втренчено.

— Какво има? — пита Мат.

— Не можем го избегна, нали. Мислех си... — Тя млъква.

— Какво си мислеше?

Погледите им се срещат.

— Знам, че това е до немай-къде изтъркано клише, но всичко тогава бе като в кошмар. Случилото се със Стивън. Процесът. Все очаквах да се събудя и разбера, че е някаква жестока шега, че всичко е наред.

Същото бе и с него самия. Попаднал е в лош сън, но всеки момент ще се появи усмихнат Стивън, за да му посочи скритата камера и да го освободи от непоносимото бреме.

— Но днес светът прилича на тъкмо обратното, нали, Мат?

Той кимва.

— Вместо да си мислим, че злото е кошмар, от който ще се пробудим — продължава тя, — днес доброто е илюзия. И точно това е сторил оня изпратен по телефона видеоклип — прекъснал е хубавия сън и те е върнал в суровата действителност.

Мат няма думи.

— Знам, че никога няма да се оправя от преживяното — продължава Соня Макграт. — Просто не е възможно. Но си мислех... Надявах се ти да можеш.

Мат очаква още нещо. Но тя мълчи. Изправя се рязко, сякаш е казала прекалено много. Двамата се насочват към изхода. Соня го целува по бузата, а когато се прегръщат, го задържа миг по-дълго от обичайното. Но както всеки път, той усеща вътрешната ѝ разруха. Смъртта на Стивън неизменно присъства навсякъде — в жестовите, в думите ѝ. Той постоянно стои край тях — техен вечен спътник в живота.

— Ако мога да ти помогна с нещо — шепне тя, — обаждай се по всяко време.

— Добре.

Гледа я как си отива. Мисли върху чутото от нея относно неуловимата черта между лошия и хубавия сън, а след това, когато най-после гърбът ѝ изчезва зад ъгъла в края на коридора, той поема в обратна посока.

[1] Етиопски художник; понастоящем живее и твори в Калифорния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Мат влиза в стаята на Роланда, която съобщава:

— Сингъл те чака вътре.

— Благодаря.

— Средкриз иска непременно да му позвъня в секундата, в която се появиш. — Роланда вдига поглед. — Появил ли си се?

— След десет минути.

Тя впира отново поглед в дисплея и започва да кълве по клавиатурата. Мат влиза в кабинета си. Сингъл Шейкър стои права, с насочен през прозореца навън поглед.

— Хубава гледка — отбелязва тя.

— Мислиш ли?

— Ми да. Такава е моята представа за безсмислен разговор.

— Много те бива в това отношение.

— Мислех, че си квазиюрис.

— Такъв съм.

— Каква е тогава цялата тази показност?

— От брат ми останаха.

— Е, и?

— Е, и, Бърни беше основен генератор на пари в това заведение.

— Е, и? — Сингъл се обръща към него. — Не искам да бъда коравосърдечна, но той е мъртъв.

— Мисля, че преди минутка си даде доста несправедлива оценка — ти си царица на безсмислените разговори.

— И все пак той почина преди колко — три години? Не мога да повярвам, че ще продължат да държат един бивш затворник и пишман-адвокат в подобна кантора.

Той се усмихва.

— Ясно.

— Та какво се крие зад цялата работа?

— Може пък да са преизпълнени от чувство на благодарност към покойния ми брат.

— Кой бе? Адвокатите ли? — Сингъл прави гримаса на отвращение.

— Струва ми се, че моето присъствие им допада.

— Щото си такова готино копеле?

— Заради затворническото минало. Толкова атрактивна екзотика. Сингъл кимва с разбиране.

— Като да си поканиш лесбийска двойка на сватбата.

— Нещо такова, но още по-изчанчено. Много е особено. В някакъв смисъл аз съм крайно любопитен екземпляр. Когато се напоркат, все ме питат, уж на майтап, какво е за човек от тяхната черга да попадне в — Мат показва кавички с пръсти — Голямата къща.

— Значи си нещо като местна знаменитост.

— По един извратен начин, да.

— И поради тази причина не те изхвърлят от кабинета?

Той свива рамене.

— Може и да се плашат от тебе — подхвърля Сингъл. — Вече си пречукал един с голи ръце.

Мат заема мястото си с въздишка. Сингъл също сядва.

— Извинявай — обажда се тя.

Той махва пренебрежително с ръка.

— Казвай какво има.

Сингъл кръстосва дълги крака. Прави го умишлено — той е наясно с това — но се пита дали не се е превърнало в нещо като инстинктивна реакция за нея.

— Я ми кажи сега — започва тя, — защо ти беше проследяването на този номер?

Мат разперва ръце.

— Отново ли ще дискутираме понятието „лично“?

— Само в случай, че наистина държиш да научиш до какво съм се добрала.

— Значи прибягваш към изнудване? — Но Мат забелязва, че тя е сериозна. — Мисля, че ме следеше — казва той.

— Какво те кара да мислиш подобно нещо?

— Какво ли? Ами например забелязах колата му на няколко места.

— И се хвана само за това?

— Номерът е много сходен с моя.

— Какво каза?

Мат разказва за приликата на двата номера, за трите сходни букви, за това, как колата се изпарява на бърза ръка, когато тръгва към нея. Сингъл слуша безмълвно.

Когато Мат млъква, пита:

— И за какво му е на Чарлс Тали да те следи, а, Мат?

— Де да го знам.

— Изобщо нямаш представа?

Той не отговаря. Известно му е, че най-добрият отговор в случая е мълчанието.

— Тали има съдебно досие.

Мат се изкушава да каже „Също като мене“, но си затрайва. Наличието на съдебно досие, на такова, което да привлече вниманието на Сингъл, явно означава нещо. Обстоятелството, че неговото не означава нищо в очите ѝ, е просто изключение от правилото. Подобен подход не му е по вкуса — не страда ли Ланс Банър от същия предразсъдък? — но никак не е лесно да се опълчваш срещу житейски дадености.

— Побой — продължава Сингъл. — Използвал бронзов бокс. Не убил нещастното копеле, но до такава степен му смлял кратуната, че е по-добре да го бе довършил.

Мат преживя чутото. Мъчи се да го постави на правилното място в преценките си.

— Колко са му дали за тая работа?

— Осем години.

— Доста.

— Не му е първица. И освен това Тали в никакъв случай не е образцов затворник.

Мат обмисля чутото.

За какво му е на Тали да го следи?

— Искаш ли да му видиш муцуната? — пита Сингъл.

— Имаш снимка?

— От полицейския архив.

Сингъл носи тъмносин блейзър и джинси. Бърка във вътрешния джоб на самото, измъква снимките и запраща целия свят на Мат в бездната.

Как, по дя...?

Знае, че погледът ѝ е прикован право в него — попива и най-малкото движение — но не може да се овладее. Когато вижда двете снимки — класическите фас и профил — той едва не ахва високо. Ръцете му се впиват в ръба на бюрото. Има усещането, че са го запратали в свободно падане.

— Значи го познаваш — констатира Сингъл.

Познава го, наистина. Същата полуусмивка. Същата синьо-черна коса.

Чарлс Тали е мъжът от видеоклипа.

ГЛАВА 13

Лорън Мюз се е качила в машина на времето.

Завръщането в старото училище, в католическата гимназия „Света Маргарита“, дава живот на един куп клишета: коридорите са по-къси, таваните по-схлупени, шкафчетата — по-малки, а учителите — по-ниски. Но останалите неща, по-важните, не са претърпели кой знае каква промяна. Портите на училището се превръщат във времева дупка: в стомаха ѝ се загнездва познатото неприятно усещане на постоянна несигурност, стремеж към признание и бунт започва да се бори сам със себе си.

Почуква по вратата на майка Катерина.

— Влез.

В кабинета е седнало младо момиче. Носи същата униформа, която е обличала самата тя преди толкова години — бяла блузка и карирана пола от тъмен вълнен плат. Господи, колко я е ненавиждала. Момичето е свело глава, видимо след кастрене от страна на игуменката. Косата ѝ на масури се спуска пред лицето като съдрана завеса.

Чува се гласът на майка Катерина:

— Можеш да си вървиш, Карла.

С приведени рамене и поглед надолу Карла се изнизва от стаята. Лорън ѝ кимва, сякаш иска да каже: „Съчувствам ти, сестро“. Карла не вдига очи. Затваря вратата след себе си.

Майка Катерина наблюдава цялата сцена с израз на удовлетворение и известно съжаление, сякаш чете мислите на Лорън. Върху бюрото ѝ се мъдри цяла колекция от гривни в най-разнообразни разцветки. Когато Лорън ги посочва, благият израз напуска лицето на игуменката.

— Всичките ли са на Карла? — интересува се Лорън.

— Да.

Нарушение на правилата за обличане — казва си посетителката с усилие да не поклати глава. — Господи, това място няма никога да се

промени.

— Не си ли чувала за това? — пита майка Катерина.

— За кое да съм чувала?

— Гривните. — Тя си поема дълбоко дъх. — Играта на гривна.

Лорън свива рамене.

Майка Катерина затваря очи.

— Сега сигурно му викат... мода някаква.

— Ъ-хъ.

— Различните гривни... Даже не знам как да го кажа... Всеки цвят има определен сексуален смисъл. Черният цвят означава... едно нещо. А пък червеният...

Лорън вдига ръка.

— Мисля, че картинката ми е ясна. Значи момичетата носят тези неща като материален израз на някакво завоевание.

— По-лошо.

Лорън изчаква.

— Не си дошла тук заради това.

— Кажете ми, все пак.

— Момичета като Карла си слагат подобни гривни в компанията на момчета. Ако някое от тях успее да отмъкне някоя гривна, тогава момичето трябва да... да извърши акта, който съответният цвят символизира.

— Шегувате се, нали?

Майка Катерина я поглежда със смазващата тежест на своята възраст.

— На колко години е Карла? — пита Лорън.

— На шестнайсет. — Майка Катерина посочва друг комплект върху бюрото си с изражение като че ли я е страх да го докосне. — Но тези тук взех от една осмокласничка.

Няма какво да се добави към казаното.

— Ето разпечатките на телефонните разговори, които поиска — казва игуменката, докато посяга зад себе си.

Сградата все още пази оня застоил дъх на тебеширен прах, който Лорън винаги досега е свързвала с представата за наивност на възрастните. Майка Катерина ѝ подава малък свитък листове.

— Ние сме осемнайсет на брой и разполагаме с три телефона — съобщава тя.

— Значи по шест на един апарат — констатира Лорън.

Майка Катерина се усмихва и казва:

— А пък разправят, че вече не сме преподавали математиката както се полага.

Гостенката хвърля поглед към разпнатия Исус над главата на игуменката. Спомня си един стар виц, който научава още при постъпването си на това място: Някакво момче получава само двойки и тройки по математика и родителите му го изпращат в католическо училище. В края на първия срок те остават смаяни от пълната му шестица по същия предмет. Попитали сина защо се е излагал до този момент, получават следния отговор: „Ами щом видях оня пич закован към знака +, начаса разбрах, че тука няма лабаво“.

Майка Катерина се прокашля.

— Мога ли да задам един въпрос?

— Давайте.

— Известни ли са вече всички обстоятелства около смъртта на сестра Мери Роуз?

— Изследванията продължават.

Майка Катерина замълчава.

— Само това мога да ви съобщя в момента — допълва Лорън.

— Ясно.

Сега е ред на Лорън да замълчи. Но когато игуменката се извъръща встрани, тя се обажда:

— Известно ви е повече от онова, което споделяте.

— Относно какво?

— Относно сестра Мери Роуз и случилото се с нея.

— Установихте ли действителната ѝ самоличност?

— Не. Но ще го направим. Още преди да се стъмни. Готова съм да се обзаложа.

Майка Катерина изправя гръб.

— Би било добро начало.

— И нямате да ми кажете нищо повече?

— Точно така, Лорън.

Гостенката изчаква за момент. Старата жена... „лъже“ е прекалено силна дума. Но Лорън умее да надушва шикалкавенето.

— Прегледахте ли списъка с обажданията, майко?

— Да. Накарах и другите пет сестри, които използват същия апарат, да го прегледат. Повечето разговори са, разбира се, с роднини. Обаждали са се на сестри, братя, родители, на някои приятели. Има и разговори с местни магазини. Поръчвани са пици, китайска храна.

— Винаги съм мислела, че монахините са длъжни да се хранят в метоха.

— Мислите ти са били неправилни.

— Така си е — съгласява се Лорън. — Някои номера да са направили впечатление?

— Един-единствен.

Очилата за четене на майка Катерина висят на верижка върху гърдите ѝ. Тя ги нахлузва на носа си и шава с пръсти за листчетата. Лорън ѝ ги връща. Тя преглежда първото, плюнчи пръст и отгръща на второто. Взема химикалка и огражда нещо с нея.

— Ето.

Връща листчето на Лорън. Кодът на повикването е 973. Трябва да е в Ню Джърси, на максимум петдесет километра оттук. Обаждането е направено преди три седмици, а разговорът е продължил шест минути.

Нищо особено.

Върху малка масичка край бюрото на игуменката е поставен компютър. Странна е мисълта за майка игуменка, която сърфира из Мрежата, но в днешно време не са останали много бастиони на нейните противници.

— Мога ли да използвам вашия компютър? — пита Лорън.

— Разбира се.

Лорън опитва една проста програма за издирване на телефонния номер. Нищо.

— Номерът ли проверяваш? — пита сестра Катерина.

— Да.

— Според уебстраницата на Verizon този номер не е регистриран никъде.

Лорън вдига смаян поглед.

— Вече сте проверила?

— Всичките ги проверих.

— Ясно.

— За да съм сигурна, че нищо не е пропуснато.

— Много предвидливо от ваша страна.

Майка Катерина кимва.

— Допускам, че вие имате начини да проследявате подобни нерегистрирани номера.

— Имаме.

— Искаш ли да видиш жилището на сестра Мери Роуз?

— Да.

Стаята е такава, каквато би могло да се очаква — малка, чиста, с боядисани в бяло стени от шпаклован бетон, с един прозорец и огромно разпятие над леглото. Почти нищо лично, нищо, което да издаде каквото и да било относно характера на обитателката. Все едно, че умишлено се е стремяла към това.

— Съдебните експерти пристигат до час — съобщава Лорън. — Те ще потърсят отпечатъци, косми... такива неща.

Ръката на майка Катерина бавно намира устата ѝ.

— Значи мислиш, че сестра Мери Роуз е била...

— Не си правете прибързани заключения.

Телефонът звъни и Лорън отговаря. Елдън Тек.

— Здравсти, сладурано, ще наминеш ли днес? — пита той.

— До час. Защо, да няма нещо ново?

— Издирих сегашния собственик на нашия цицопроизводител. „Сърджи Ко“ е днес част от „Локуд Ко“.

— Ония, големите от Уилмингтън ли?

— Да, някъде из Делауеър.

— Звъня ли им?

— Да.

— И?

— И не мина добре.

— Защо?

— Аз им казвам, че имаме тук труп, сериен номер на гръден имплант и се нуждаем от идентифициране.

— А те?

— А те не щат да съобщят нищо.

— И защо?

— Де да ги знам. Шикалкавят през цялото време и все ми повтарят за „медицинската тайна“.

— На баба им хвърчилката — отзовава се Лорън, но, забелязала гримаса върху лицето на игуменката, преминава в делови порядък: — Ще взема съдебна заповед.

— Те са голяма компания.

— Искат да си вържат гащите. Всичко да е по правилата.

— Ще отнеме време.

Тя мисли по въпроса. Елдън има право. Локуд са от друг щат. Ще й трябва заповед от федерален съдия.

— И друго — обажда се Елдън.

— Какво?

— Отначало сякаш нямаха никакви възражения. Звъня аз, обажда ми се някаква и вече е готова да провери серийния номер. Не казвам, че при тях това е рутинна процедура, но с такова впечатление останах.

— И какво?

— След това някакъв адвокат с такова едно напмпано име се обажда и ме отрязва като кисела краставица.

Лорън се замисля отново.

— Уилмингтън е на два часа път оттук, нали?

— При твоето каране — на четвърт.

— Възнамерявам да проверя на практика. Имаш ли името на надутия юридически пуяк?

— Тук някъде е. На фирмата. А, ето: „Рандал Хорн, Букман и Пиърс“.

— Обади се на господин Хорн. Кажи му, че съм на път да го сюрпризирам със съдебна заповед.

— Но ти нямаш такава.

— Откъде знаеш?

— Да бе.

Тя затваря и на свой ред звъни. Отговаря някаква жена. Лорън казва:

— Искам проследяване на нерегистриран телефонен пост.

— Име и идентификационен номер, моля.

Лорън съобщава личните си данни. След това диктува номера, получен от майка игуменка.

— Моля, изчакайте — казва жената.

Майка Катерина се прави на заета. Оглежда стаята, после прелиства книгата върху бюрото си. Лорън дочува по телефона

почукване на клавиатура. После:

— Записвате ли?

Лорън измъква огризка от молив и касов бон от бензиностанция.

— Казвайте.

— Интересуваният ви номер е на Марша Хънтър с адрес 38 „Дарби Терас“, Ливингстън, Ню Джърси.

ГЛАВА 14

— Мат...

Той разглежда полицейските снимки на Чарлс Тали. Същата знаеща усмивка, която е видял върху дисплея на видеотелефона. Отново го обзема усещането за свободно падане, но продължава да се взира.

— Познаваш го значи — констатира Сингъл.

— Ще те помоля за една услуга.

— Не правя услуги. Това ми е професия. За всичко ти изпращам сметки, както ти е известно.

— Още по-добре. — Вдига поглед към Сингъл. — Искам да ми изровиш всичко, което може да се изрови, във връзка с Чарлс Тали. Ама абсолютно всичко.

— Какво да търся?

Уместен въпрос. Мат се пита как да му отговори.

— В каква насока? — настоява Сингъл.

Мат изважда мобилния телефон. Поколебава се, но решава, че наистина няма никакъв смисъл да пази тази глупава тайна. Той включва апарата, влиза в папката за приети разговори и превърта записите, докато стигне снимката на Тали, онази от хотелската стая. Човекът е същият — няма спор по въпроса. Той го съзерцава известно време.

— Мат?

Думите му са бавни, обмислени.

— Вчера ми се обаждат от телефона на Оливия. — Подава апарата. — Видях ето това.

Сингъл протяга ръка за телефона. Отправя поглед към екрана. Мат забелязва как очите ѝ се разширяват от изненада.

Започват да шарят между дисплея и двете полицейски фотографии. Накрая ги обръща към Мат.

— Какво, по дяволите, е всичко това?

— Натисни бутона „напред“ — отговаря Мат.

— Този отдясно ли?

— Да. Така ще видиш видеоклипа, който пристигна веднага след тази снимка.

Сингъл се съсредоточава и това ясно личи от израза на лицето ѝ. Когато клипът свършва, отново проговаря:

— Този в средата трябва да натисна, за да го видя пак, нали?

— Да.

Сингъл натиска бутона. Превърта късия запис още два пъти. Когато приключва, внимателно оставя апарата върху бюрото.

— Каква е твоята версия по въпроса? — пита тя.

— Никаква.

— Виждала съм Оливия само един път.

— Знам.

— Не мога да кажа тя ли е, или не е.

— Мисля, че е тя.

— Мислиш?

— Лицето не се вижда особено добре.

Сингъл прехапва устна. Пресяга се към чантичката си и започва да рови из нея.

— Какво търсиш?

— Да не мислиш, че само ти си оборудван по последната дума на техниката? — казва Сингъл и вади миниатюрен компютър, малко по-голям от неговия телефон.

— Palm Pilot?

— Rocket PC — поправя го тя. Измъква някакъв кабел и свързва компютъра с видеофона на Мат. — Не възразяваш да прехвърля записите при мене, нали? — пита за сведение тя.

— За какво са ти?

— Ще си ги занеса в офиса. Там разполагаме с всякакви програми за допълнителна обработка на образите. Можем да ги увеличаваме, анализираме точка по точка, да ги изчистваме и прочее.

— Но си остава между нас, нали?

— Няма нужда от приказки. — След минута записите са прехвърлени. Сингъл му връща телефона. — Само още едно нещо.

— Цял съм в слух.

— Сведенията, които ще събера за нашия приятел Чарлс Тали, може и да не се окажат достатъчни. — Тя се привежда напред. —

Трябва да започнем с издирване на връзки. Нужно е да разберем какво общо има между Тали...

— И Оливия — завършва мисълта ѝ Мат.

— Именно.

— Искаш да разследваш жена ми.

Сингъл се обляга назад и разменя местата на кръстосаните си крака.

— Ако е някаква мимолетна връзка за една нощ, най-вероятно това би било излишно. Искам да кажа, може да е чиста случайност. Може да са се срещнали в бара, един бог знае. Обаче Тали те следи. Освен това ти изпраща снимки и клипове.

— С което имаш предвид какво?

— С което имам предвид, че тук се крие нещо по-голямо. Ще ти задам един въпрос, но няма да се обиждаш.

— Добре.

Тя се размърдва в стола си. Всяко нейно движение, умишлено или не, започва да става двусмислено.

— Какво по-точно ти е известно за Оливия? Имам предвид миналото ѝ.

— Известно ми е всичко — откъде е, къде е ходила на училище...

— А семейството?

— Майката избягва, докато е още малка. Бащата умира, когато тя е на двайсет и една.

— Братя, сестри?

— Няма.

— Значи бащата я отглежда самичък.

— По принцип. Е, и какво от това?

Сингъл продължава:

— Къде е израсла?

— Нортуейс, Вирджиния.

Сингъл си го записва.

— И е завършила тамошен колеж?

Мат кимва.

— Завършила е Университета на Вирджиния.

— Друго?

— Какво значи „друго“? Друго за нея ли? Работи за „Дейта Бетър“ от осем години. Любимият ѝ цвят е синият. Очите ѝ са зелени. Чете повече от когото и да било сред моите познати. С чувство за вина и огромно удоволствие гледа по телевизията глупостите по „Холмарк“. И — с ясно съзнание за риска да те накарам да повърнеш — когато се будя сутрин, всеки път си казвам: „Аз съм най-щастливото човешко същество на тази планета“. Записваш ли си?

Вратата се отваря рязко. И двамата подскочат при влитането на Средкриз.

— О, извинете ме. Нямах намерение да се натрапвам по този начин.

— Няма нищо — успокоява го Мат.

Средкриз си поглежда часовника, като изиграва цял театър с този жест.

— Спешно трябва да обсъдя с тебе случая Стърман.

Мат кимва.

— Бездруго се готвех да ти се обадя всеки миг.

И двамата поглеждат Сингъл. Средкриз несъзнателно оправя връзката и приглажда косите си.

— Айк Кайър — съобщава той и подава ръка.

— Ясно — отзовава се Сингъл, като съумява да не направи гримаса. — Очарована съм. — Поглежда Мат. — Пак ще си поговорим.

— Благодаря ти.

Тя му хвърля още един, ненужно продължителен поглед, и се отправя към вратата. Средкриз се отмества от курса ѝ. След нейното излизане заема мястото ѝ с думите:

— Коя е па тая?

— Сингъл Шейкър. Работи за НЕД.

— Да не искаш да кажеш, че е частен детектив?

Средкриз се засмива на абсурдното предположение. След като Мат не се присъединява, смехът преминава в кашлица и той кръстосва крака. Сивата му коса е акуратно разделена на път. Сивите коси отиват на адвокатите — особено когато са изцяло запазени. Придават им известна тежест в очите на съдебните заседатели.

Мат дърпа чекмеджето и вади делото „Стърман“. Двамата го обсъждат в продължение на близо три часа: предварителни становища,

аргументация, какво би могъл да извади насреща им прокурорът. Почти приключват, когато телефонът на Мат звъни отново. Поглежда дисплея, за да разбере кой го търси. Там се мъдри надписът: „Непознат абонат“. Поднася апарата към ухото си.

— Ало?

— Ей — шепне мъжки глас, — познай какво правя с жена ти в този момент.

ГЛАВА 15

Няма измъкване от дежавю за Лорън Мюз в днешния ден.

Ливингстън, Ню Джърси. Ливингстън е родният град на Лорън. Порастването не е лесна работа — казва си тя. Юношеството е състояние на война, без значение къде живее човек. За уютни градчета като Ливингстън се предполага, че смекчават всички удари. При кореняците може и да е така. За Лорън това е мястото, в което попада по волята на баща си. Той пък решава, че няма за него роден град, никъде не се чувства уютно, нито дори в компанията на собствената си дъщеря.

Ливингстън притежава всякакви атрибути: прочути училища, мащабни спортни програми, могъщ клуб „Киуенис“^[1], действена Асоциация на учители и родители, великолепни годишни продукции на средните училища. Докато Лорън расте в този град, еврейските деца играят водеща роля навсякъде. Сега мястото им е заето от индийци и азиатци — следващата млада генерация имигранти. Гладни. Такова е това място. Пристигаш тук, купуваш си къща, плащаш си данъците, постигаш американската мечта.

Но не бива да забравяш старата поговорка: Внимавай какво ще си пожелаеш.

Чука по вратата на Марша Хънтър. Лорън не може да измисли каквато и да било друга връзка между тази самотна майка — голяма рядкост в условията на Ливингстън — и сестра Мери Роуз, освен оня проклет шестминутен разговор по телефона. Може би трябваше да се подготви малко, да направи някои проучвания, но няма време за това. И ето я сега, изправена върху напечена от слънцето веранда, вторачила взор в отварящата се врата.

— Марша Хънтър?

Жената, привлекателна по неочебиен начин, кимва.

— Да.

Лорън показва служебното си удостоверение.

— Аз съм инспектор Лорън Мюз от прокуратурата на окръг Есекс. Бих ви помолила да ми отделите малко време.

Марша Хънтър примигва объркана.

— За какво става дума?

Лорън се опитва да пусне обезоръжаваща усмивка.

— Мога ли да вляза за момент?

— Разбира се, заповядайте.

Жената прави крачка назад. Лорън влиза вътре и опа — ново дежавю. Какво сходство в интериорите. Това тук би могло да се отнесе в който и да било момент от периода 1964 година до наши дни. Нула промяна. Телевизорът може да е по-модерен и килимът — не толкова плюшен, както и цветовете — по-убити, но усещането за връщане в странния свят на нейното детство присъства с пълна сила.

Оглежда се за разпятие, икона с Богородица или някакъв друг намек за господство на католическия дух, който да обяснява необяснимия телефонен разговор със сестра Мери Роуз. Няма такова нещо. Никаква религия. В края на дивана има сгънати чаршаф и одеяло — някой е нощувал тук.

В стаята вижда млада жена — не повече от двайсетгодишна, — както и две момченца.

— Пол, Етан — обръща се майката към тях, — това е инспектор Мюз.

Възпитаните малчугани се ръкуват прилежно с гостенката, без да си позволяват нещо повече от по един крадлив поглед.

По-малкият — Етан навярно, казва си тя — пита:

— Полицай ли сте?

— Полицайка — отговаря автоматично Лорън. Но точният отговор гласи: нещо като. — Аз съм следователка при окръжната прокуратура. То е същото като да работи човек в полицията.

— Имате ли пистолет?

— Етан — смъмря го Марша.

Лорън би отговорила и даже би показала оръжието си, но мисълта за това, че някои майки се ужасяват от подобни неща, я спира. Лорън ги разбира — желание да предпазят Съкровището от привикване към насилие — но превръщането на оръжието в негов символ като трайна практика ѝ се струва достоен за съжаление подход.

— А това е Кайра Слоун — обажда се Марша. — Помага ми за децата.

Младата жена на име Кайра махва за поздрав откъм противоположния край на помещението и се навежда да вдигне някаква играчка. Лорън маха в отговор.

— Кайра, би ли извела за малко момчетата навън?

— Разбира се. — Кайра се обръща към децата: — Какво ще кажете да си поиграем на обръч?

— Аз съм пръв!

— Не, аз! Ти беше пръв миналия път!

Двамата се отправят навън, за да продължат спора по това, кой ще хвърля пръв към побитото в земята колче. Марша се обръща към Лорън с думите:

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не, не, разбира се.

— Тогава защо сте тук?

— Просто рутинен етап от течащо понастоящем разследване. — В това отношение съществува цял набор заблуждаващи реплики, но Мюз намира специално тази за най-ефикасна.

— Какво разследване?

— Госпожо Хънтър...

— Наричайте ме Марша. Моля.

— Добре. Католичка ли сте, Марша?

— Моля?

— Нямам желание да си завирам носа в лични въпроси. Само искам да установя дали по някакъв начин сте обвързана с католическата общност „Света Маргарита“ в Ийст Ориндж.

— „Света Маргарита“ ли?

— Да. Член ли сте на паството?

— Не. Ние сме в „Света Филомена“. Тук, в Ливингстън. Защо питате?

— Свързана ли сте по какъвто и да било начин със „Света Маргарита“?

— Не — отвръща Марша и веднага пита на свой ред: — Какво имате предвид под „свързана“?

Лорън кара нататък — не иска да губи темпо:

— Познавате ли някого от тяхното училище?

— „Света Маргарита“ ли? Не, никого.

— А някоя от преподавателките?

— Не.

— Ами сестра Мери Роуз?

— Коя?

— Познавате ли някоя от сестрите в метоха?

— Не. Познавам две-три от „Света Филомена“, но сред тях няма Мери Роуз.

— Значи това име нищо не ви говори?

— Абсолютно нищо. За какво става дума?

Лорън не отделя поглед от лицето на тази жена в очакване да регистрира „издайническо“ трепване. Такова няма, но това не означава кой знае какво.

— Сама ли живеете с децата?

— Да. Е, Кайра обитава стаята над гаража, но тя е дошла тук от друг щат, за да учи.

— Но живее при вас?

— Наема стаята и помага вкъщи. Ходи на лекции в университета „Уилям Патерсън“.

— Разведена ли сте?

— Вдовица.

Казаното от Марша Хънтър кара едно-две неща да застанат по местата си. Не всички — дума да не става. Дори съвсем недостатъчно. На Лорън ѝ иде да се напсува. Трябваше да се подготви по-сериозно.

Марша скръства ръце пред гърдите си.

— За какво става дума, все пак?

— Една сестра на име Мери Роуз почина съвсем наскоро.

— И е преподавала в това училище?

— Да, тя бе учителка в „Света Маргарита“.

— Все още не мога да разбера какво общо...

— Когато прегледахме разпечатката на телефонните ѝ разговори, попаднахме на един, който не сме в състояние да обясним.

— Обаждала се е тук?

— Да.

Марша Хънтър добива объркан вид.

— Кога?

— Преди три седмици. На 2 юни, ако трябва да бъдем съвсем точни.

Марша поклаща глава.

— Може да е бил погрешно набран номер.

— За цели шест минути?

Тези думи карат Марша да се замисли.

— Кой ден казахте?

— Втори юни. Осем вечерта.

— Мога да проверя в календара си, ако желаете.

— Дори настоявам. Благодаря ви много.

— Гор е. Веднага се връщам. Но съм сигурна, че никой от нас не е разговарял със сестра Мери Роуз.

— Никой от нас?

— Моля?

— Казахте „от нас“. Кого имахте предвид?

— Де да знам. Когото и да било от този дом.

Лорън не задълбава повече.

— Имате ли нещо против да задам няколко въпроса на детегледачката ви?

Марша Хънтър се колебае.

— Мисля, че няма никаква пречка за това. — Усмивва се насила.
— Но момчетата ще вдигнат голям скандал, ако ги назовете „деца“ в тяхно присъствие.

— Ясно.

— Ей сега се връщам.

Лорън се отправя през кухнята към задната врата. Наднича през прозорчето. Кайра подава обръч на Етан, който хвърля и пропуска. Следва Пол, чието попадение е точно.

Лорън се извърща. Нещо привлича вниманието ѝ.

Хладилникът.

Лорън не е омъжена, няма деца и не е отраснала в някое от онези щастливи семейства, но ако има нещо по-американско, по-семеино от един домашен хладилник, тя в никакъв случай не знае какво може да е то. Всичките ѝ приятели имат подобни хладилници. Тя самата няма и съзнава колко достойно за съжаление е това обстоятелство. Лорън разполага с две котки и няма истински близък човек, ако не се брои

мелодраматичният образ на собствената ѝ, изцяло погълната от себе си майка.

Но в повечето американски домове, ако искаш да надникнеш в техния интимен кръг, трябва да потърсиш с поглед масивното туловище на хладилника. Тук са закачени детски рисунки. Съчинения от училище, целите в забележки за посредственост, които минават за отличия. Виждат се напечатани покани за рождени дни, провеждани на места като „Малкия физкултурен салон“ и „Боулинг зала «Източен Хановер»“. Формуляри за ваксинация, ученически пътувания, членство във футболен клуб.

И, разбира се, семейни снимки.

Лорън е единствено дете и независимо от това, колко често се натъква на подобни — това магнетизирано множество от усмивки — все ѝ се струва, че цялата работа пада малко нереална, също като лошо предаване по телевизията или получена нескопосна поздравителна картичка.

Мюз пристъпя с прикован към една снимка поглед. Още неща заемат местата си в нейното съзнание.

Как не го е забелязала досега?

Трябваше да се сети веднага. Хънтър. Името не е някаква рядкост, но и не се среща под път и над път. Очите ѝ обхождат останалите фотографии, но пак се връщат върху първата — онази, която изглежда е правена по време на бейзболен мач. Лорън продължава да съзерцава снимката, когато Марша се връща.

— Всичко наред ли е, инспектор Мюз?

Гласът ѝ стресва посетителката.

— Намерихте ли календара си?

— Нищо няма записано в него. Наистина не си спомням какво съм правила този ден.

Лорън кимва и пак се обръща към хладилника.

— Този мъж — започва тя, като посочва снимката — е Мат Хънтър, нали?

Лицето на Марша става непристъпно като крепостна стена.

— Госпожо Хънтър...

— Какво искате?

Допреди малко се долавяха някои дружелюбни нотки. Сега от тях няма и помен.

— Познавах го. Преди много години.

Пълна тишина.

— В началното училище. И двамата бяхме в „Бърнет Хил“.

Марша скръства ръце. Не реагира.

— Роднина ли ви е?

— Девер. Много добър човек.

Как иначе, казва си Лорън. Истински принц от приказките. Тя знае за инцидента с неволното убийство. Мат Хънтър е излежал присъда в затвор с усилено строг режим. Не е лесна работа. Спомня си сгънатите завивки върху дивана.

— Често ли идва тук? Искам да кажа, понеже е чичо на момчетата и така нататък.

— Инспектор Мюз...

— Моля?

— Бих желала да напуснете моя дом.

— И защо?

— Мат Хънтър не е престъпник. Случилото се с него е тежко нещастие. Той е платил скъпо и прескъпо за всичко.

Лорън мълчи с надежда Марша да продължи. Тя не го прави. Дава си сметка, че по този начин няма да стигне доникъде. Нека опита другояче:

— Аз го харесвах — заявява съвсем неочаквано тя.

— Не разбрах...

— Когато бяхме деца. Той бе много мил.

Това е точно така. Мат Хънтър бе добро дете. Един от „непременно-искам-да-стана-такъв“ малчугани на Ливингстън, който може би не е трябвало да полага чак такива прекомерни усилия.

— Тръгвам си — съобщава Лорън.

— Благодаря.

— Ако ви хрумне нещо във връзка с този разговор от 2 юни...

— Ще ви уведомя.

— Ще възразите ли, ако поприказвам с помощничката ви отвън?

Марша свива рамене с въздишка.

— Благодаря — казва Лорън и тръгва към изхода.

Марша се обажда зад гърба ѝ:

— Мога ли да попитам нещо?

Лорън се обръща с лице към нея.

— Убита ли е онази монахиня?

— Защо питате?

Марша отново свива рамене.

— Мисля, че въпросът ми изобщо не е неуместен. Иначе защо ще идвате тук?

— Нямам право да обсъждам подробности от разследването. Съжалявам.

Марша нищо не казва. Лорън отваря вратата и излиза на двора. Слънцето в този дълъг юнски ден е все още високо в небосклona. Момчетата играят с толкова прекрасна непринуденост. Възрастните са абсолютно неспособни на подобно нещо. Абсолютно. Лорън си спомня своята мъжкаранска младост. Безкрайните игри, които никога, ама никога не ѝ доскучаваха. Дали Марша Хънтър излиза понякога да играе с децата си? При тази мисъл нещо отново бодва Лорън в сърцето.

Не е време за това точно сега.

Марша сигурно гледа през кухненския прозорец. Трябва да действа експедитивно. Приближава момичето — как ѝ беше името? Кайли, Кайра, Келси? — и махва с ръка.

— Здравсти.

То поставя свити на тръби длани пред очи и примигва. Доста е красива, а косите ѝ имат ония руси отблясъци, които могат да се видят единствено при младежи или в бутилка с определен вид алкохол.

— Здравсти.

Лорън не губи време за празни приказки.

— Често ли идва тук Мат Хънтър?

— Мат ли? Разбира се.

Момичето отговаря без сянка от колебание. Лорън прикрива една усмивка. Ех, младост.

— Колко често?

Кайра — това ѝ е името — се променя леко, проличава ѝ умората, но си остава все така млада. Докато Лорън запазва авторитет в нейни очи, тя ще отговаря с охота на задаваните въпроси.

— Не съм ги броила, но по няколко пъти седмично.

— Добър човек ли е?

— Какво?

— Мат Хънтър викам. Добър човек ли е той?

Кайра разтяга лице в усмивка.

— Страхотен.

— Добър ли е към децата?

— Най-добрият.

Лорън кимва с престорено безразличие.

— Бил ли е тук снощи? — пита инспекторката с възможно най-безизразен тон.

Но Кайра накланя глава встрани.

— Защо не попитайте госпожа Хънтър?

— Просто за проверка и потвърждение. Бил е значи тук, така ли?

— Да.

— Цяла нощ?

— Ходих в града с приятели. Нямам представа.

— Върху дивана имаше сгънати завивки. Някой е преспивал.

Кой?

Момичето свива рамене.

— Сигурно е бил Мат.

Лорън си позволява един поглед назад. Марша я няма на прозореца. Изглежда е отишла при задната врата. Момичето нищо не си спомня за 2 юни. На Лорън ѝ стига засега, макар да не разбира накъде води всичко това.

— Знаете ли къде живее Мат?

— В Ървингтън мисля.

Задната врата се отваря. Достатъчно, казва си Лорън. Откриването на Мат Хънтър няма да я затрудни. Оттегля се с усмивка и мисълта, че не бива да подплашва Марша Хънтър, която би могла да предупреди своя девер. Мъчи се да върви колкото е възможно безгрижно. Махва на Марша за довиждане. Нейният отговор се позабавя.

Лорън тръгва по алеята към колата си, но в този момент забелязва още един образ от далечното минало — мама му стара, всичко това започва да прилича на автобиографичен филм — да се пръква пред погледа ѝ. Облегнат върху капака на собствената ѝ кола с виснала от устните цигара.

— Здравсти, Лорън.

— А стига бе! — отзовава се тя. — Инспектор Ланс Банър.

— От плът и кръв.

Той запраща цигарата на земята и я стъпка с пета. Тя сочи с пръст угарката.

— Мога да изпратя сигнал срещу тебе заради това.

— Пък аз си мислех, че се занимаваш с убийства.

— Пушенето убива. Не си ли прочел какво пише върху кутията?

Ланс Банър ѝ дарява кисела усмивка. Колата му, явно необозначена полицейска машина, е паркирана край отсрещния бордюр.

— Отдавна не сме се виждали.

— От онази конференция в Трентън — казва Лорън. — Преди шест години? Седем?

— Там някъде. — Той скръства ръце, като продължава да се подпира върху капака на колата. — По работа ли си тук?

— Да.

— Замесен е наш стар съученик, доколкото разбирам.

— Може би.

— Ще ми кажеш ли нещо повече?

— А ти ще ми кажеш ли какво правиш тук?

— Живея наблизко.

— И какво от това?

— Това, че забелязах служебна кола от окръга и си рекох дали не мога да помогна с нещо.

— С какво например?

— Мат Хънтър иска да се върне в квартала. Избрал си е къща недалеч оттук.

Лорън мълчи.

— Това помага ли ти в случая?

— Не виждам с какво би могло.

Ланс отваря врата на колата с усмивка.

— Защо не ми кажеш какво става? Може пък да си помогнем един на друг.

[1] Структура от 8000 клуба по цял свят, основана през 1915 г., за да насърчава прилагането на високи нравствени стандарти. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

— Ей, познай какво правя с жена ти в този момент?

Мат притиска телефона към ухото си.

Мъжът шепне отново:

— Чуваш ли ме, Мат?

Той не отговаря.

— Ей, Мат, да не си ме издал? Имам предвид, да не си казал на жена си, че съм ти пратил ония снимки?

Мат не е в състояние да помръдне.

— Щото Оливия почна нещо прекалено много да си пази телефона. Е, няма да ме опази. Няма начин. Тя е като дрогирана, ако правилно ме разбираш.

Мат затваря очи.

— Ама из един път заяви, че трябвало повече да се внимава. Та си викам, нали ме разбираш, казвам ти го като мъж на мъж, да не си се изпуснал нещо? Да си изпял нашата малка тайна?

Дланта на Мат се свива рязко и с такава сила, че той се пита дали не е сплескал телефона. Прави опит да се овладее, да диша бавно, обаче гърдите му се вълнуват като море в буря. Когато успява да се окопоти донякъде, той съска:

— Когато ми паднеш в ръчичките, Чарлс Тали, ще ти откъсна главата с тях, а преди това ще ти скърша врата.

Мълчание.

— Чуваш ли ме, Чарлс?

Шепотът се чува отново:

— Трябва да бягам. Тя се връща.

И телефонът умира.

Мат нарежда на Роланда да отмени всичките му срещи през следобед.

— Нямах насрочена нито една — уведомява го тя.

— Не се прави на голяма умница.

— Няма ли да ми кажеш какво става?

— По-късно.

Поема към къщи. Видеотелефонът е все още в ръката му. Изчаква докато спре пред тях, на главната улица в Ървингтън. Вече оредялата трева е доста изсъхнала — три седмици не е капнала една капка по Източното крайбрежие. В жилищни райони от рода на Ливингстън на пищната зеленина се гледа най-сериозно. Запускането ѝ, седенето със скръстени ръце, докато зеленото на моравата се превръща в кафяво, се удостоява със съседско скърцане на зъби, също както занемаряването на газовия грил в задния двор. Тук, в Ървингтън, никой пет пари не дава за подобен кахър.

Моравите са играчка за богаташи.

Мат паркира колата и излиза от нея. Двамата с Оливия обитават запусната двуфамилна къща, която не се разпада само благодарение на алуминиевата си обшивка. Те държат дясната половина, а в лявата живее петчленното семейство Оуен. Те са чернокожи. И двете половинки от къщата разполагат с по две спални и по една баня и половина.

Взема стълбите по две наведнъж. Когато се озовава вътре, веднага натиска бутона за бързо набиране на Оливия. Отново се обажда гласовата поща. Не е изненадан. Чака да чуе сигнала за начало на входящия запис.

— Знам, че не си в „Риц“ — започва Мат. — Знам, че онази с платинената перука си ти. Знам и че това не е никакъв майтап. Знам дори за Чарлс Тали. Така че обади се и обясни по някакъв начин.

Затваря и поглежда през прозореца. На ъгъла има бензиностанция на Шел. Гледа я известно време. Дишането му е неравномерно. Прави опит да го овладее. Измъква куфар от килера, хвърля го върху леглото и започва да тъпче дрехи вътре. Спира. Пълни куфар с дрехи. Глупава, истерична реакция. Стига вече.

Оливия се връща утре.

Ами ако не се върне?

Няма смисъл да гадае. Ще се върне. След няколко часа всичко ще се изясни. По един или друг начин.

Но вече не смята, че тършуването е унижително. Залавя се с чекмеджетата на Оливия. Почти не се мрази заради това. Оня глас по телефона го е извадил от релси. Най-доброто за момента: Оливия крие нещо от него, а той открива какво е то.

Но не намира абсолютно нищо.

Нито в чекмеджетата, нито в килера. Мъчи се да измисли други възможни скривалища, когато му хрумва нещо.

Компютърът.

Качва се горе и го включва. Машината се съживява. Струва му се, че е изтекла цяла вечност. Десният му крак започва да подскача. Притиска коляното с длан.

Най-накрая са се снабдили с кабелен модем и връзката с Мрежата е осигурена за броени секунди. Известна му е паролата на Оливия, макар никога през ум да не му е минавала възможността да я използва при такива обстоятелства. Влиза в пощата ѝ, за да прегледа съобщенията. Най-новите не крият никаква изненада. Опитва в по-старите.

Директорията е празна.

Преглежда папката „изпратени“. Същата работа — всичко е изтрито. Преминава към сектора „Изтрити съобщения“. Той е като облизан. Пробва „История“, за да разбере в кои области е сърфирала напоследък жена му. Нищо.

Мат се обляга назад, стигнал до очевиден извод: Оливия замита следите си. А неизбежният следващ въпрос гласи: Защо?

Остава да провери още едно място: бисквитките^[1].

Хората изтриват записаното в пощенската си кутия, както и историята на сърфирането, но „бисквитките“ са нещо по-различно. Ако Оливия ги бе изтрила, Мат автоматично би разбрал, че нещо не е както трябва. Собствената му обща страница на Yahoo например, не би се показвала автоматично. Други ползвани от него страници не биха го разпознали. Подобен ефект е очевидно нежелан от страна на всеки, който възнамерява да скрива нещо от потребител на същата компютърна система.

Изтриването на „бисквитките“ е прекалено лесно за откриване.

Мат намира тяхната папка. Тук са цели пълчища. Подава команда да се систематизират хронологически. При това положение най-последните застават начело в списъка. Погледът му ги проучва бързо. Повечето са му познати — Google, Explorer — но има и два непознати индекса. Той ги маркира, намалява размера на страницата и се връща отново в Мрежата.

Въвежда първия адрес. Той отвежда към „Невада Сън Нюз“ — вестник, който изисква да вкараш лични данни, преди да те допусне до своите архиви. Редакцията на това издание се намира в Лас Вегас. Проверява личните данни, за да установи, че Оливия се е регистрирала с измислено име и адрес за електронна поща. В това няма нищо чудно. Правят го и двамата, за да се предпазят от „спам“ и да не допуснат чужда намеса.

Но какво е търсила тя?

Няма как да разбере.

Вторият адрес се оказва още по-загадъчен.

Програмата се нуждае от известно време, за да разпознае въведеното от него. Тя скача от място на място, за да се установи най-накрая върху нещо, което се нарича www.Stripper-Fandom.com.

Мат смръщва вежди. Върху заглавната страница е отбелязано изрично, че лица под осемнайсетгодишна възраст нямат право да продължават нататък.

Мат го прави. Както и може да се очаква, показаните снимки са доста провокационни. Страницата се оказва „ценителска“ за... стриптийзьорки?

Мат поклаща глава. Пълно е с миниатюрни снимки на голи от кръста нагоре жени. Увеличава една от тях на цял екран. Тя съдържа биографични данни, както и всички останали:

„Кариерата на Бъни^[2] като екзотична танцьорка започва в Атлантик сити, но нейните впечатляващи танцови движения, както и прилепнали дрехи бързо я правят звезда и тя се премества в Лас Вегас. «Влюбена съм в това място! Обичам богати мъже!» Бъни е специализирана в танците на пилон със заешки уши на главата...“

Мат натиска съответния бутон и върху дисплея се появява адрес за имейл в случай, че някой реши да се поинтересува относно цените на „частна аудиенция“. Точно така е написано — сякаш Бъни е нещо като римския папа.

Какво става тук, по дяволите?

Мат влиза в страницата на феновете и накрая свят му се завива. Нищо не може да измисли. Нищо не е на мястото си. Объркването му става все по-дълбоко. Може би тази уебстраница няма никакво отношение към каквото и да било? Повечето стриптийзъорки са от района на Вегас. Може Оливия да се е натикала там, без да иска, когато е търсела нещо в оня невадски вестник? Може дори да не е подозирала, че става дума за стриптийзърска страница?

Но какво изобщо търси в оня вестник? И защо си е изтрила всичките имейли?

Няма отговор за тези въпроси.

Мат се сеца за Чарлс Тали. Въвежда името му в търсачката. Нищо интересно. Изключва машината и слиза долу, а в главата му съска оня шепот и прави всяка логика на пух и прах: „Ей, познай какво правя с жена ти в този момент?“.

Трябва да глътне малко свеж въздух. Въздух и нещо по-силно.

Излиза и поема към булевард „Саут Ориндж“. Няма никакъв начин да отмине гигантската бирена бутилка, която е окупираше целия небосклон. Но другата забележителност в района, освен бутилираната водонапорна кула, е проснатото от двете страни на магистралата гробище. Автомобилната артерия разрязва точно през средата този свят на мъртвите. Когато човек се движи по нея, чувства се обсаден от безкрайните редици изядени от дъжд и вятър надгробни камъни, проснати от двете му страни. Усещането при каране по тази магистрала обаче не е като да си разрязал нещо, а тъкмо напротив: все едно си закопчал гигантски цип, за да направиш от половинките едно цяло. И ето там, в непосредствена близост, се извисява кафявата бирена бутилка. Мълчалив страж, който пази съня или пък напротив — явно се гаври с погребаните отдолу обитатели.

Понесените от пивоварната щети са донякъде объркващи. Всеки от прозорците е разбит само частично, сякаш някой си е направил труда да хвърли по един — и само по един — камък във всяко от очите на дванайсететажната сграда. Пълно е с боклуци и парчетии. Всяко отворстие представлява зейнала, ръбата заплаха. Комбинацията от упадък и гордост, от могъщ скелет и липсващи зъби придава на този мастодонт унилата осанка на победен воин.

В скоро време ще го срутят до основи, за да изградят на това място модерен мол. Точно от това се нуждае Ню Джърси — казва си

Мат — от още един мол.

Отбива по алеята и се отправя към избледнялата червена врата. Кръчмата няма изписано отвън име. На един от прозорците е монтирана неонова реклама на някогашната пивоварна. Също като нея самата — като целия град? — тя е престанала да свети.

Мат отваря вратата, за да пусне в полумрака на помещението ярката светлина на летния ден. Мъжете — в момента вътре има само една жена и тя може да ти разбие мутрата, ако я наречеш дама — започват да примигват като прилепи, срещу които е насочен прожектор. Няма джубокс да свири, няма никаква музика въобще. Разговорите се водят с приглушени като светлините гласове.

Зад бара пак си стои Мел. Мат не е идвал тук поне от две-три години, но барманът все още го знае по име. Кръчмата е класическа пивница. Има такива из целите Съединени щати. Посетителите — мъже в повечето случаи — са привършили работата, до която са успели да се докопат, и сега бързат да си наваксат пиенето. Ако към това се прибави някой скандал или побой, така да бъде, но тези места са поначало предназначени за напиване, а не за намиране на покой или кротък събеседник.

Преди престоя си в затвора на Мат през ум не би минало да се появи на подобно място. А сега харесва дори още по-окаяни бърлоги. Сам не знае защо. Мъжете тук са с масивни туловища, но мускулатурата им не личи. Есенно време и зиме носят фланелени ризи, а лете и пролет — тениски, които подчертават изпъкналите им обли тумбащи. Джинси обуват целогодишно. Точно тук няма много сбивания, но и не се влиза в подобно място, ако не умееш да си служиш с юмруци.

Мат се настанява върху едно от високите столчета пред бара.

— Бира? — поглежда го Мел.

— Водка.

Барманът му налива. Мат вдига чашата и се вторачва в нея. Поклаща глава. Да удави проблемите. Какво изтъркано клише. Отмята глава и лисва водката в гърлото си. Топла вълна го залива целия. Кимва за още една, но Мел не е вчерашен — тя е вече налята. Мат я излива след първата.

Започва да се чувства по-добре. Или да го кажем обратно: започва по-малко да чувства. Очите му бавно се насочват ту в една, ту

в друга посока. Усеца се — както на повечето други места — неуместен, нещо като шпионин върху вражеска територия. Вече никъде не му е уютно — нито в предишния по-милостив свят, нито в сегашния по-корав. Затова бяга и от двата. Тъжно е да се каже, но се чувства в свои води единствено в компанията на Оливия.

Да пукне дано.

Трета порция в мивката. В главата му започва тихо бръмчене.

Това е то, мъжагата се налива по мъжки.

Вече е малко нещо отпуснат. Такава е и целта на занятието. Да забрави всичко. Но не завинаги. Той не иска да се напива до смърт всеки ден. Това е просто отсрочка. Само за една нощ, само докато Оливия се върне и обясни какво търси в хотелска стая с друг мъж, защо льготи и защо онзи знае, че той ѝ е казал за снимките.

Това е всичко. Дребни неща.

Дава знак за още една. Мел, който не е бъбрица, нито обича да се натрапва със съвети, налива.

— Хубав човек си ти, Мел.

— Благодарско, Мат. Често ми го казват, но всеки път ми е приятно, нали разбираш?

Мат поглежда чашата с усмивка. Само за една нощ. Само да забрави.

От кенефа се връща огромен пияндур, който блъсва Мат, без да ще. Стреснат, той го поглежда накриво.

— Ей, я внимавай.

Пияндурът фъфли някакво извинение и по този начин разрежда наелектризираната атмосфера. Мат почти съжالياва за това. Човек би очаквал от него повече благоразумие — би трябвало по-добре от всеки друг да познава скритите в една безсмислена свада опасности. Но тази вечер не е така. Не, тази вечер едно хубаво сбиване ще е добре дошло.

Майната им на последиците, нали така?

Търси духа на Стивън Макграт. В миналото той често сяда до него, на съседното столче в бара. Но тази вечер го няма никакъв. Още по-добре.

Мат не е голям пияч и го знае. Алкохолът му замъглява разсъдъка. Вече е прехвърлил стадия на опиянение и започва да става агресивен. Разковничето, разбира се, се крие в това, да знаеш кога да спреш — да се удовлетвориш с приповдигнатото настроение, без да

навлизаш в следващите свински фази. Тази граница е цел за мнозина. И мнозина я прехвърлят най-неусетно.

Тази вечер той не дава пет пари за нея.

— Още една.

Думите излизат от устата му сдъвкани. Той ги чува. Прозвучават враждебно. Водката го прави гневен или по-точно позволява му да пусне гнева навън. В момента жадува неприятности, макар в същото време да го е страх от тях. Гневът го кара да се съсредоточи. Или поне така му се иска да бъде. Разсъдъкът вече не е разбъркан. Знае какво иска. Исква да прасне някого по муцуната. Нуждае се от физическа конфронтация. Няма никакво значение дали ще я разбие, или ще разбият неговата.

Хич не му пука.

Мат е изненадан от всичко това, от този устрем към насилие. От неговия източник. Може пък старият му съученик, инспектор Ланс Банър, да има право. Затворът променя хората. Влизаш един, а излизаш съвършено различен.

Инспектор Ланс Банър.

Пазителят на градските порти в Ливингстън. Тъпото селско копеле.

Времето си върви. Не може да каже колко е изтекло. Най-накрая дава знак на Мел за сметката. Когато слиза от високото столче, главата му иска да се пръсне на парчета. Хваща с две ръце бара, за да запази равновесие.

— До следващия път, Мел.

— Приятно ми беше да те видя, Мат.

Проправя си път с ръце, а в главата му кънти едно име.

Инспектор Ланс Банър.

Спомня си случка от втори клас, когато и двамата са по на седем години. След игра на четири квадрата^[3] — най-тъпата от всички игри след въжебола^[4] — панталонките на Ланс са съдрани по шева. Но още по-ужасното — онова, което превръща подобни инциденти от детството в истинска трагедия, е обстоятелството, че тъкмо този ден Ланс е забравил да си обуе долни гащи. Веднага се ражда един възглас, който неизменно преследва момчето чак до прогимназията: „Дръж си го в гащите, Ланс!“.

Мат се засмива на глас.

След това отново чува гласа на копелето: „Имаме си хубав квартал“.

— Така ли? — отново на глас казва Мат. — Тукашните деца носят ли долни гащи, а, Ланс?

Мат отново вие от собствената си шега. Смехът се разнася из кръчмата, но никой не му обръща внимание.

Блъска входната врата. Вечер е. Кандилка се по улицата, като продължава да грачи над шегата си. Колата му е паркирана недалеч от къщи. Неколцина от неканените съседни са застанали край нея. Всичките пият от кафяви хартиени пликове^[5].

Един-двама от... *бездомниците*... това е точният термин, който се употребява днес, но те самите предпочитат стария — *пиянка* — се провиква към него:

— Здравсти, Мат.

— Как си Лорънс?

— Добре, мой човек. — Протяга му кесията. — Искаш ли да си глътнеш?

— Не ща.

— Айде бе. — Лорънс прави загребващ жест с ръка. — Ти май си поел дозата, а?

Мат се усмихва. Бърка в джоба си и вади двайсетачка.

— Я вземете да си купите нещо свястно. За мое здраве.

Широка усмивка изгрява върху лицето на скитника.

— Страхотен си, Мат, така да знаеш.

— Да бе, еша си нямам.

Лорънс избухва в такъв смях, сякаш гледа шоуто на Ричард Прайър^[6]. Мат маха с ръка и си тръгва по пътя. Изравя ключовете за колата от джоба си. Поглежда ги, поглежда колата и застива.

Ясно, гипсирал се е.

В този момент не може да разсъждава. Оглупял е. Ще му се да изпотроши всичките ребра някому — Ланс Банър заема водещо място в списъка (Чарлс Тали е номер две, но не знае къде да го намери) — но пък чак толкова глупав не е. Няма да подкара кола в това състояние.

Лорънс се обажда отново:

— Ей, Мат, не искаш ли да се повеселиш с нас?

— Може би по-късно, момчета.

Мат се завърта на пети и поема към автобусната спирка на „Гроувстрийт“. Зачаква там кола на линия № 70 и се олюлява под напора на вятъра. Самичък е. Повечето пътуват в обратната посока по това време — отрудени домошари, тръгнали да се прибират от по-шикозните райони в своите скромни обиталища.

Добре дошли в сенчестата страна на щастието.

Когато автобусът пристига, Мат наблюдава изморените жени, които слизат от него като зомбирани. Някоя не говори. Някоя не се усмихва. Някой не ги посреща.

Пътуването трае петнайсет километра, но какви! Тръгваш от упадъка на Ървингтън и Нюарк и сякаш от един път попадаш в друга вселена. Промяната действа като удар с юмрук в носа. Ето ти го Мейпълуд, после Милбърн и Стортсхилс, а най-накрая Ливингстън. Мат отново се замисля за разстоянията, за географията, за най-мъчно забележимата от всички разделителни линии.

Опира глава о прозореца на автобуса. Неговите вибрации му действат като необикновен масаж. Мисли си за Стивън Макграт и онази ужасна нощ в Масачузетс. Спомня си собствените си ръце, склучени около шията на Стивън. Колко ли силно е стискал тогава? Пита се дали би могъл да освободи шията му, когато падат, дали това би променило нещата. Пита се дали може би, само може би, не го е стиснал тогава мъничко по-здраво.

Често пъти си задава тези въпроси.

Мат слиза на кръговото и се отправя към „Ландмарк“ — най-прочутото заведение в Ливингстън. Паркингът на булевард „Нортфийлд“ е претъпкан. Мат се усмихва презрително. Тук няма никакви разделителни линии. Това не ти е кръчмата на Мел. Това си е истински пътувски бар. Той блъсва вратата.

Ланс Банър трябва да е тук.

Заведението наистина с нищо не напомня това на Мел. То е ярко осветено. Шумно. Носи се песен за уханье на рози — безопасна музика от негърското гето. Няма напукани пластмаси, няма олющена боя, няма дървени стърготини по пода. Светлинните реклами на „Хайнекен“ работят. Концентрати сервират в минимални количества. Множество високи чаши за бира красят масите. Най-малко половината мъже са в спортни костюми за софтбоул с щамповани на тях емблеми на различните спонсори. Празнуват поредната среща за първенството —

съотборници и съперници, всички заедно. Присъства цяла колежанска подборка, пуснати във ваканция хлапаци от Принстън и Руджърс или — ах, недей! — от почти родния за Мат Бодоин.

Никой не поглежда към него, когато Мат влиза. Поне в началото. Всички се заливат от смях. Всички са развеселени, зачервени и пращящи от здраве. Всички говорят едновременно. Усмивват се, ругаят безгрижно и незлобливо.

И в този момент съзира своя брат Бърни.

Само дето това не е Бърни, разбира се. Бърни е мъртъв. Но каква прилика, господи! Поне в гръб. Навремето Мат и Бърни идват понякога тук с фалшиви документи — заради възрастта. Те също се смеят, ругаят незлобливо и пращят от здраве. Слушат приказките на играчите от Първа лига за кухненски прибори, кариери, деца, съблекални на стадиона, случки из треньорския им опит в Младшата лига, жалби по повод закърняващия сексуален живот.

Атмосферата изведнъж се променя. Някой го е познал и в помещението се чува ропот. Хората шепнат оживено, извърщат се глави. Мат търси с поглед Ланс Банър. Не го вижда. Вижда обаче масата на ченгетата — веднага се познават — и мярва сред тях хлапака, който придружаваше вчера Ланс.

Все още силно пиян, Мат се опитва да стъпва стабилно. Полицайте го фиксират с прилични на прожектори погледи. Те не го впечатляват. Вижда е и по-лошо. Когато застава пред хлапака полицай, останалите замлъкват.

Мат се изправя пред малкия в цял ръст. Момчето не се дръпва. Мат се мъчи да не се люлее.

— Къде е Ланс? — пита той.

— Кой се интересува?

— Добре са те научили — кимва Мат одобрително. — Кой ти пише репликите?

— Какво?

— „Кой се интересува“? Колко смешно, а? Застанал съм цял пред очите ти, питам те направо, а ти, без да се замислиш, ме питаш кой се интересува. — Мат пристъпва по-близо. — Ето ме тука, пред тебе. Кой тогава се интересува, как мислиш?

Мат чува драскането на крака от столове по пода, но не се извърща встрани. Хлапакът полицай хвърля поглед към приятелите си,

а после отново към Мат.

— Ти си пиан — констатира той.

— Е, и?

Сега и хлапакът завира лице в Мат.

— Е, и, ако искаш, мога да те замъкна в участъка за алкохолна проба.

— Първо — Мат вдига един пръст, — това място се намира доста извън юрисдикцията на твоя участък. Много полицейски филми гледаш. И второ, аз не карам пиан, та да ти свърши дрегерът някаква работа. И трето, понеже си говорим за проверка на дъха, а твоят лъха право в носа ми, мога да ти услужа с една ароматизирана дъвка. Сега много бавно ще бръкна в джоба за нея, а може да ти подаря и цялото пакетче.

Още един полицай става на крака.

— Разкарай се от тук, Хънтър.

Мат се обръща към него примижал. Трябва му известно време, за да разпознае човека с мутра на гризач.

— Господи, да пукна, ако това не е Флайшър. Ти си малкият брат на Дъги, нали?

— Никой не те ще тук.

— Никой ли? — Мат мести поглед от единия върху другия. — Вие майтап ли си правите? Искате да ме изгоните от града? Ти — обръща се той рязко към плъхоподобния, — малкия брат на Дъги, как ти е името?

Онзи не отговаря.

— Няма значение. Твоят брат Дъги беше най-големия дръвник в моя клас. Посмешище за всички. Викахме му „вдовицата“, щото обичаше да реве на глас.

— Разправяш гадости за брат ми.

— Не разправям гадости, а истини.

— Искаш ли да прекараш нощта на топло?

— Заради какво бе, задник? Искаш да ме арестуваш по скалпено обвинение? Карай. Аз работя в една доста голяма адвокатска къща. Ще различиш миналото ти час по час чак до матурата в гимназията, която така и не си успял да вземеш.

Отново скърцане на стол по пода — става трети полицай. После още един. Сърцето на Мат забързва ритъм. Някой се пресяга и го

стисва за китката на лявата ръка. Мат се дръпва, а дясната свива в юмрук.

— Мат...

Гласът е мек и събужда в съзнанието му далечен спомен. Хвърля поглед отвъд бара. Пит Апъл. Стар негов приятел от училище. Играли са заедно в парка „Райкър Хил“. Самият парк е бивша ракетна площадка от времето на Студената война. Двамата с Пит играят на космически полети върху напуканите бетонни фундаменти.

Пит му се усмихва. Мат отпуска юмрук. Ченгетата си стоят по местата до едно.

— Здравсти, Пит.

— Здравсти, Мат.

— Радвам се да те видя, мой човек.

— Аз също — казва Пит. — Тъкмо си тръгвам. Искаш ли да те закарам до вас?

Мат поглежда към полицаите. Някои са вече със зачервени лица — готови за действие. Обръща се към стария си приятел.

— Благодаря, Пит, но ще се оправя и сам.

— Сигурен ли си?

— Да, да. Виж какво, извини ме, ако съм предизвикал неприятности.

Пит кимва.

— Приятно ми бе да се видим.

— И на мене.

Мат чака. Двама от полицаите му правят път и той излиза на паркинга, без да се обръща назад. Поема дълбоко нощния въздух и тръгва по улицата. Скоро преминава на бегом.

Има си нещо съвсем определено наум.

[1] Следи, оставяни в персоналния компютър на потребителя от посещавани от него уебстраници. — Б.пр. ↑

[2] Зайче — така се наричат и полуголите сервитьорки в клубовете на „Плейбой“. — Б.пр. ↑

[3] Игра с топка върху разделено на четири квадрата поле. — Б.пр. ↑

[4] Играе се от двама души, застанали един срещу друг, а помежду им се издига триметров прът, за чийто горен край е вързана с

въже топка. Единият играч я запраща по посока на часовниковата стрелка, а другият — в обратната. Печели онзи, който успее да навие цялото въже около стълба в своята посока. — Б.пр. ↑

[5] В САЩ е забранено да се пие открито на обществени места, но тази забрана се заобикаля, като шишето или кутията бира се поставят в амбалажен плик. — Б.пр. ↑

[6] Чернокож комедиен актьор и писател-сатирик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Ланс Банър продължава да се усмихва на Лорън.

— Хайде, влез да си поговорим — казва ѝ той.

Лорън поглежда още един път към къщата на Марша Хънтър и се пъхва в колата. Ланс започва да обикаля из стария квартал.

— Е — обажда се той, — какво търсиш при снахата на Мат?

Тя го заклева да си трае, но въпреки това му подхвърля само огризки: как разследва подозрителни обстоятелства около смъртта на сестра Мери Роуз, как още не били сигурни дали става дума за убийство, или не, как съществувала възможност монахинята да се е обаждала по телефона в дома на Марша. Нищо не споменава за имплантите или факта, че нямат представа коя е покойната всъщност.

Ланс от своя страна я информира, че Мат Хънтър е вече женен и работи като „дребен посерко“ в адвокатската къща на своя брат. Жената на Мат била от Вирджиния или Мериленд — не можел да си спомни точно. Добавя още — с малко прекален ентусиазъм — че би помогнал с удоволствие на Лорън да разплете случая.

Тя му казва да не се притеснява, но ако му дойде нещо наум, да звънне. Ланс кимва и я връща при нейната кола.

Преди да излезе, тя го пита:

— Помниш ли го? Като малък имам предвид?

— Хънтър ли? — Ланс бърчи вежди. — Разбира се, че го помня.

— Беше доста пряма личност, нали?

— Като повечето убийци.

Лорън хваща дръжката на вратата и поклаща глава.

— Да не би наистина да вярваш в оная история?

Ланс не отговаря.

— Наскоро четох нещо. Не помня подробности, но в общи линии се твърди, че още на пет години бъдещето ни е предопределено: дали ще се учим добре, дали ще се превърнем в престъпници, в каква степен сме способни да обичаме. Вярваш ли в подобни неща, Ланс?

— Де да знам. А и не ме интересува особено.

— Ти си изловил бая кофти народ, не е ли така?

— Така си е.

— Ровил ли си в миналото им?

— В някои случаи.

— На мене ми се струва, че всеки път попадам на нещо — казва Лорън. — Почти винаги се натъквам на някаква психоза или травма в миналото. По телевизията съседите всеки път разправят едно и също: „Боже мили, кой би повярвал?! Толкова мил човечец, пък да кълца деца в мазето. Такъв приятен, такъв един — възпитан. Вечно се усмихва и поздравява“. Но я иди да поразпиташ учителите от едно време. Съучениците. Съвсем друга песен пеят. Те не остават изненадани.

Ланс кимва.

— Та в дадения случай виждаш ли нещо в миналото на Мат, което да го направи годен да убива?

Ланс мисли по въпроса.

— Ако всичко се предопределя до петата година, ние с тебе трябваше да сме безработни.

— Това не е отговор.

— По-добър не ми идва наум. Но ако вземем да градим прогнози въз основа изявите на питомците в някоя детска градина, доникъде няма да я докараме.

Има право. Така или иначе Лорън трябва да се ориентира в обстановката, а в дадения случай това означава да поразрови около Мат Хънтър. Качва се в колата и поема на юг. Все още може да стигне до „Локуд Ко“ в Уилмингтън, Делауеър, преди мръкнало.

Опитва да се свърже с Мат Хънтър в офиса му, но той отсъства днес. Звъни му вкъщи и оставя съобщение: „Мат, обажда се Лорън Мюз. Работя като инспектор в Окръжната прокуратура на Есекс. Познавахме се преди цяла вечност. Моля те да ми се обадиш при първа възможност“.

Съобщава му както служебния, така и домашния си номер.

Скъсява нормалните два часа път до Делауер до час и двайсет минути. Не използва сирена, но малката синя лампа, прикрепена с магнит към покрива, не спира да мига през целия път. Обича да кара бързо — какъв смисъл има да работи в тези органи, ако не кара бързо и не носи оръжие?

Фирмата на Рандал Хорн представлява нещо като адвокатска пчелна пита. Тя заема три етажа от офис сграда, разположена сред редица други — всичките като извадени от една кутия.

Секретарката от приемната — типична бойна кранта, видимо преминала първа младост — хвърля към Лорън поглед, все едно я е разпознала от афиш за издирвани сексуални манази. Намръщена като от зъбобол, бойната кранта ѝ казва да седне.

Рандал Хорн я кара да чака цели двацет минути — класически, макар прозрачен адвокатски номер. Прекарва това време в преглед на изключително занимателната колекция от периодика: „Известия на Правната асоциация“, „Третата власт“, „Новини от Федералния съд“ и други подобни. Лорън въздъхва. Какво не би дала в момента за някоя скандална история с цветни снимки върху корицата.

Хорн най-после се появява в чакалнята и застава така, че да я притесни с извисения над посетителката ръст. По-млад е, отколкото е очаквала, макар да притежава от онези сияйни лица, които е свикнала да свързва с „Ботокс“^[1] или Джърмейн Джаксън^[2]. Косата му е малко длъжка, зализана назад и къдрава по врата. Костюмът е безупречен, макар реверите да са възширочки. Може би тази мода се връща.

Той прескача официалната част.

— Не мисля, че има какво да обсъждаме с вас, госпожице Мюз.

Рандал Хорн е застанал толкова близо, че тя няма възможност да се изправи. Ясно. Опитва се да я потиска с ръста си. Само че Лорън от много отдавна е висока само метър и петдесет и три, така че също от доста отдавна е свикнала с подобен похват. За миг ѝ се прищява да го сграби за топките и да го принуди по този начин да отстъпи, но се отказва — нека си изиграе играта докрай.

Бойната кранта от рецепцията — тя изглежда с петнайсет години по-стара от подходящата възраст за роля на затворническа кралица в долнопробен филм — наблюдава сцената с нещо като усмивка, изписана върху сухо лице с обилно начервени устни.

Лорън проговаря на свой ред:

— Бих желала да ми съобщите личните данни на жената, закупила импланти за бюст със сериен номер 89783348.

— На първо място — започва Хорн, — това е много отдавна произведен продукт. „Сърджи Ко“ не са записали името на клиентката, а само това на извършилия операцията лекар.

— Отлично — това е повече от достатъчно.

Хорн скръства ръце.

— Носите ли съдебна заповед, инспекторе?

— Пътува насам.

Върху лицето му се изписва самодоволство.

— Добре тогава — казва той, — аз съм в кабинета си. Моля, осведомете Тифани — кимва към чудовището на рецепцията, — когато пристигне.

Бойната кранта заприда с уши и пуска широка усмивка. Лорън насочва към нея показалец и съобщава:

— Имате червило по зъбите. — Сетне отново насочва вниманието си към Рандал Хорн: — Ще бъдете ли така любезен да ме осведомите по един въпрос: За какво ви е съдебна заповед?

— Съществуват един куп нови закони за закрила личната сфера на пациентите. Ние тук, в „Локуд Ко“, сме убедени в необходимостта те да бъдат най-стриктно съблюдавани.

— Става дума за покойница.

— Въпреки това.

— Тук не може да има никаква лекарска тайна. Ние знаем, че жената е имплантирала бюста си. Искаме да установим нейната самоличност.

— Ще трябва да потърсите други начини, инспектор.

— Търсим, не се съмнявайте в това, но засега... — Лорън свива рамене.

— За съжаление това обстоятелство не е от естество да промени нашата позиция.

— Но вашата позиция, при цялото ми уважение, не е нещо повече от инат.

— Не ви разбирам.

— Задръжте така. — Лорън започва да вади сгънати листчета хартия от джобовете си. — Намерих малко време, преди да дойда тук, и се осведомих за някои дела от Ню Джърси. Останах с впечатлението, че вашата фирма винаги досега е сътрудничила с готовност на правораздавателните органи. Миналият юли сте предоставили сведения във връзка с намерен в окръг Съмърсет труп. На някой си господин Уилър му отрязват главата и ръцете, за да избягнат

идентифициране, но забравили пейсмейкъра. Компанията ви помага на властите при опознаването на трупа. Има и друг случай...

— Инспектор... Мюз ли беше?

— Инспектор.

— Инспектор Мюз, аз съм много зает човек. Моля, настанете се удобно, а когато съдебната ви заповед пристигне, не се колебайте, а начаса уведомете Тифани за това.

— Почакайте. — Лорън поглежда бойната кранта. — Да не искате да кажете, че Тифани е истинското й име?

— Ще ви помоля сега да ме извините...

— Господин Хорн, много добре знаете, че не разполагам със заповед — че блъфирам.

Рандал Хорн мълчи.

Лорън поглежда надолу и съзира брой от „Третата власт“. Това списание се издава от Федералния съд. Тя смръщва вежди и се обръща към адвоката. Този път е на крака.

— Вие не подозирахте, а знаехте с положителност — цеди бавно думите си Лорън.

Хорн прави крачка назад.

— В действителност обаче — продължава да говори Лорън по-скоро на себе си, отколкото на адвоката, — аз наистина бих могла да се снабдя със съдебна заповед по пътя насам. Вярно, че отнема време, но за такава заповед не се иска много мислене. Никой федерален съдия, който е все още с всичкия си, не би отказал да удари печата в рамките на пет минути, освен ако...

Рандал Хорн изчаква. Изглежда така, сякаш направо се надява тя да достигне сама до истината.

— ... освен ако някой на федерално равнище не ви е запушил устата — ФБР или Федералната прокуратура.

Хорн се прокашля и поглежда часовника си.

— Наистина е крайно време да вървя — съобщава той.

— Компанията ви е била напълно сговорчива с нас в самото начало. Така ми каза Елдън. Но внезапно нещата се променят. Защо? Защо бихте променили позицията си, ако федералните не са ви наредили да го направите? — Тя вдига поглед. — И за какво им е на тях да си завират носовете в това дело?

— Това не ни влиза в работа — заявява адвокатът и мигом вдига длан към устата си, сякаш е потресен от своята недискретност. Погледите им се срещат и тя разбира, че е получила услуга. Хорн няма да обели зъб повече. Но е казал достатъчно.

ФБР. Те са пуснали дълга ръка.

И тя май знае защо.

* * *

Върнала се в колата, Лорън напряга мозък.

Кого познава във ФБР?

Знае този-онзи, но никого на такова ниво, че да е в състояние да ѝ помогне. Потръпва от познат гъдел — попаднала е на нещо голямо. Няма съмнение. Федералните се интересуват от случая. Поради някаква причина те не искат друг да се добере до истинската самоличност на Мери Роуз и залагат капани навсякъде, включително в системата на компанията, произвела гръдните импланти.

Кимва сама на себе си. Разбира се, това са чисти предположения, но в тях има логика. Да започнем с жертвата: сестра Мери Роуз трябва да е свидетел или да се укрива поради друга причина. Но явно е от значение за някого във ФБР.

Дотук добре. Давай нататък.

Преди доста време сестра Мери Роуз (или както ѝ е там истинското име) се покрива — трудно е да се каже кога точно, обаче в гимназията „Света Маргарита“ преподава от седем години. Значи поне от толкова.

Лорън спира, за да осмисли всичко това. Сестра Мери Роуз се крие най-малко от седем години. Дали федералните я издирват през цялото това време?

Би било логично.

Сестра Мери Роуз се покрива дълбоко-дълбоко. С положителност сменя своята самоличност. Сигурно започва цялата операция още в Орегон, в оня консервативен метох, за който споменава майка игуменка. Кой знае колко време е престояла там?

Но това е без значение. Онова, което има значение, е обстоятелството, че преди седем години някакви причини са я

накарали да се премести на изток.

Лорън потрива ръце. Е, не е зле.

И така, сестра Мери Роуз пристига в Ню Джърси и започва преподавателска дейност в католическата гимназия при метоха „Света Маргарита“. Според всички събрани сведения тя е примерна монахиня и добър преподавател. Води кротък живот. Минават седем години. Може би вече си мисли, че е в безопасност. Може би инстинктът ѝ за самосъхранение отслабва и тя се обажда някому. Установява връзка с миналото.

И по някакъв начин то я догонва. Някой разбира коя е тя в действителност. И тогава отново някой, някой неизвестен засега, я издебва в малката стаичка на метоха, измъчва я и накрая я задушаваша с възглавница.

Лорън спира мислите си, сякаш за да почетете тази смърт с миг мълчание наум.

Добре, казва си след това тя, а сега накъде?

Трябва да получи нейната самоличност от федералните.

Но как?

Единственото, което ѝ идва на акъла, е класическата формула „танто за танто“. Дай ми, да ти дам. Но с какво разполага самата тя?

Мат Хънтър, да речем.

Федералните са поне на ден или два след нея. Дали са се добрали вече до телефонните разпечатки? Надали. А даже да са се добрали, дори да знаят за разговора с дома на Марша Хънтър, това съвсем не означава, че са направили и връзката с Мат Хънтър.

Лорън излиза на магистралата и включва телефона си. Той е мъртъв. Лорън проклина тъпия уред. Една от най-опашатите лъжи на тоя свят — редом с „чекът е вече в пощенската ви кутия“ или „вашето обаждане е от изключително значение за нас“ — е отбелязанието върху тия телефони живот на батерията. Нейната би следвало да изкара цяла седмица. А в действителност може да се смята за късметлия, ако проклетото чудо изтрае 36 часа.

Бърка в жабката и вади зарядното. Пъха единия край в отвора на запалката, а другия — в телефона. Дисплеят мигом се връща към живот, за да я уведоми за приемането на три съобщения.

Първото е от майка ѝ: „Здрасти, мила — започва тя с необичайно нежен тон, какъвто използва само при условие, че някой друг я чува и

тя иска да остави у него впечатление за добра майка. — Мислех дали да не взема за двете ни пица от «Ренато», както и някой филм — последният на Ръсел Кроу излезе на DVD — та си викам дали да не изкараме вечерта по женски — само ние двенките. Какво ще кажеш?«.

Лорън поклаща глава с усилие да не се поддаде на емоцията, но сълзите ѝ са на път да рукнат. Това е нейната майка. Всеки път, когато реши да я отпише, да я махне от своя живот, да ѝ се разсърди завинаги, да я отсвири окончателно, като я обвини изцяло за смъртта на баща си, тя измисля нещо подобно и се завръща на бял кон.

— Добре — шепне тихо в колата тя. — Много бих желала.

Второто и трето съобщение правят идеята на пух и прах. И двете са от шефа, окръжния прокурор Ед Стейнбърг. И двете са лаконични и по същество. В първото се казва: „Обади се веднага“. Второто гласи: „Къде си се дянала на майната си? Обади се. Няма значение часът. Яйце ни се пече на гъза“.

Ед Стейнбърг не е човек, който обича да преувеличава или пък да бъде безпокоен от подчинените си по всяко време. В това отношение е твърде консервативен. Лорън има домашния му телефон — не при себе си за съжаление — но никога не го е използвала. Шефът не обича да го безпокоят в извънработно време. Мотото му гласи: „Най-важен е животът — всичко друго може да почака“. Обикновено си отива преди пет и много рядко е виждан в службата след шест следобед.

А сега е шест и половина. Решава да опита първо там. Може Телма, секретарката му, да не си е отишла. Още на първия звън отговаря лично началникът. Това не е на добро.

— Къде си? — пита той.

— Връщам се от Делауеър.

— Идвай право тук. Закършили сме я яко.

[1] Фирма за производство на козметични препарати, известна главно с подкожните си инжекции за изглаждане на лицеви бръчки. — Б.пр. ↑

[2] Американски певец и бас китарист, по-голям брат на Майкъл Джаксън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Лас Вегас, Невада

Бюрото на ФБР

Сграда „Джон Лорънс Бейли“

Кабинетът на Завеждащия Бюрото

Този ден на Адам Йейтс започва като всеки друг.

Поне така му се иска да бъде. В по-общ план никой от неговите дни не прилича на който и да било от останалите — поне в течение на последните десет години. Всеки от тях му е като подарък, отсрочка в очакването прословутата секира да се спусне без милост към врата му. Дори днес, когато всеки разумен човек би казал, че е загърбил успешно и окончателно миналите си грехове, страхът продължава да го гложди отвътре, тормози го и не му дава мира.

Тогава Йейтс е млад агент под прикритие. А къде е днес, десет години по-късно? Завеждащ бюрото на ФБР за цял Вегас — един от най-примамливите постове в служебната йерархия. Издигнал се е невероятно високо. И в течение на всичките тези години няма и най-бегло основание за каквото и да било притеснение.

И така днешният ден започва уж като всеки от останалите.

Но когато главният му помощник Кал Дилинджър влиза в кабинета, макар да не са споменавали оня инцидент цяло десетилетие, нещо в лицето на стария приятел му казва, че именно това е *денят*, към който неумолимо са водели всички останали досега.

Йейтс бързо поглежда снимката върху бюрото си. Семейна фотография — той, Бес и трите деца. Момичетата са вече тийнейджърки и никакво професионално обучение не е в състояние да подготви адекватно един баща за това. Йейтс остава на място. Носи обичайната си униформа — панталони в цвят каки, сандали на босо, светлосиня блуза без ръкави.

Кал Дилинджър се извисява край бюрото в очакване. Той е огромен — два метра висок и близо сто и петдесет кила тежък. Дружбата им може да се проследи назад до осемгодишна възраст,

когато посещават една и съща група в началното училище на госпожа Колбърт от Колингуд. Някои ги наричат Лени и Джордж, по подобие на персонажите от „За мишките и хората“ на Стайнбек. Може да има нещо точно в тази алюзия. Кал е огромен и до невъзможност силен, но докато у Лени виждаме една дълбока нежност, при Кал няма и помен от такава. Той е като монолитна скала — както физически, така и в духовно отношение. И той е в състояние да убие зайче, докато го гали, но не би дал пукната пара заради това.

Връзката между двамата е може би по-силна от описаната в новелата на Стайнбек. Ако се върнем достатъчен брой години назад, ако станем свидетели на десетките случаи, при които са спасявали един другия, картината ще стане напълно ясна. Кал е свиреп мъж — няма спор по въпроса. Но той има и своите слаби страни — съпругата и децата, Адам и неговото семейство, а тях е готов да брани със зъби и нокти до последна капка кръв. Останалата част от света не го интересува твърде много. Тя е далечен фон.

Адам Йейтс чака, но Кал е много по-добър в чакането.

— Казвай — обажда се най-накрая Адам.

Кал обхожда стаята с поглед. Опасява се от подслушвателна инсталация. Накрая промълвява:

— Тя е мъртва.

— Коя по-точно?

— Старата.

— Сигурен ли си?

— Тялото ѝ е открито в Ню Джърси. Идентифицирахме я по серийния номер на изкуствените цици. Прикривала се е като монахиня.

— Майтапиш ли се?

Кал не се усмихва. Кал не се майтапи.

— А какво е станало с — Йейтс дори не иска да произнесе името на Клайд — него?

Кал свива рамене.

— Нямам представа.

— А записът?

Кал поклаща глава. Става онова, което Адам Йейтс очаква. Няма да излезе на добро тая работа. Няма въобще да свърши. Хвърля още един поглед към съпругата и децата. Оглежда просторния кабинет,

грамотите по стената, бронзовата табела с името си върху бюрото. Всичко това — семейството, кариерата, целият му живот — изглеждат толкова крехки в момента. Все едно държи дим в шепа.

— Трябва да идем в Ню Джърси — казва той.

ГЛАВА 19

Соня Макграт е изненадана от шум на ключ в бравата.

Днес, повече от десетилетие след смъртта на нейния син, снимките му продължават да стоят по местата си от едно време. В същите рамки. Върху същите масички и стени. Добавени са и други снимки, разбира се. Когато миналата година се омъжи Мишел, най-голямата щерка, правиха нови снимки, естествено. Няколко от тях се виждат в рамки върху перваза на камината. Но нито една от фотографиите на Стивън не е махана от своето място. Прибраха нещата му, пребоядисаха стаята му, дадоха дрехите му за благотворителни цели, продадоха колата му, но нито Соня, нито Кларк имат сърце да махнат, макар една негова снимка от мястото ѝ.

Дъщерята Мишел решава, както много други новобрачни, да се ограничи със стандартните групови и индивидуални сватбени снимки, които се правят преди венчавката. Кумът, един благ човек на име Джонатан, има огромно семейство, чиито многобройни членове правят цял куп снимки. Соня и Кларк сърцато позират с дъщерята, с нея и бъдещия зет, с родителите на Джонатан и младоженците, но неизбежно потръпват, когато един от ентузиазираниите фотографи се провиква: „Снимка на семейство Макграт!“. В нея ще позират Соня и Кларк, Мишел и Кора, по-малката сестра, а всеки от тях неизменно ще вижда празнотата в този кадър, даже след всичките години, дори след този пълен с радост ден, празнотата, която следва да запълни той, Стивън Макграт.

Голямата къща е притихнала. Каквато е от деня, в който Кора замина в колежа. Кларк отново „работи до късно“ — евфемизъм за „с пачавричката е“ — но на Соня не ѝ пука. Тя не проявява интерес към дневното му разписание, понеже къщата е още по-самотна, още по-притихнала, когато Кларк е в нея.

Соня разклаща чашката бренди. Седи самотна в новата стая за видео и се готви да гледа взето под наем DVD. Главната роля

изпълнява Том Ханкс, чието присъствие — дори в скапани филми — ѝ носи необяснимо успокоение. Още не е натиснала бутона play.

Боже мой, казва си тя, наистина ли съм толкова окаяна?

Соня се е радвала винаги на особена популярност. Има множество истински и верни приятели. Така лесно би било да стовари върху им цялата отговорност, да ги обвини в това, че бавно се разбягват като плъхове от потъващ кораб след смъртта на Стив, че правят известни усилия да устоят, но само до време, а сетне ту един, ту друг, намират някакво извинение, за да изчезнат, да преустановят всякакви контакти.

Само че не би било честно от нейна страна.

Би могло да се окаже справедливо в малко на брой изолирани случаи — положително е имало и такива, които са се оттеглили — но отговорността за всичко останало лежи изцяло върху Соня. Не върху приятелите. Тя ги отблъсна от себе си. Тя не пожела да я утешават. Не ѝ трябваша нито компания, нито приятелство, ни съчувствие. Не би искала и да изпада в отчаяние, но тази е може би най-лесната и заради това най-добрата алтернатива.

Входната врата се отваря.

Соня включва малката лампа край люлеещия се стол. Навън е тъмно, но в тази лишена от атмосфера стая това обстоятелство остава напълно без значение. Тежките завеси така или иначе не допускат вътре никаква светлина. Чува нечии стъпки най-напред по мраморните плочи на фойето, а после — върху пода от масивно дърво. Наближават.

Тя чака.

Миг по-късно в стаята влиза Кларк. Нищо не казва — стои и мълчи. Тя го изучава известно време. Съпругът ѝ е остарял или може би тя твърде отдавна не го е поглеждала внимателно и е оставила незабелязана постепенната промяна на човека, за когото се е омъжила. Той е решил да не се предава без бой и започва да боядисва косите си. Процедурата е изпълнена — както всичко при Кларк — най-добросъвестно, обаче нещо все пак не е напълно в ред. Кожата му е пепелява. Изглежда изпосталял.

— Тъкмо се гласях да пусна един филм — обажда се тя.

Той я гледа втренчено.

— Кларк...

— Знам — казва той.

Не казва, че знае за намерението ѝ да пусне филм. Има предвид нещо съвършено различно. Соня не пита за уточнение. Няма нужда от него. Седи на мястото си притихнала.

— Знам за посещенията ти в музея — продължава Кларк. — От много време знам.

Соня обмисля отговора си. Да парира с „и аз знам за тебе“ би означавало да признае известна уязвимост на собствената си позиция, от една страна, а от друга — би било напълно лишено от връзка с казаното от Кларк. При нея не става и дума за интимна връзка.

Кларк стои с отпуснати покрай тялото ръце. Пръстите им потръпват, но не се свиват.

— Откога знаеш? — пита тя.

— От няколко месеца.

— И защо не си ми казал досега?

Той свива рамене.

— Как разбра?

— Наредих да те проследят.

— Да ме следят? Да не искаш да кажеш, че си наел частни детективи?

— Да.

Тя премята крак връз крак.

— И защо? — Тонът ѝ се повишава леко поради необичайността на чутото. — Да не си заподозрял, че спя с някого?

— Той уби Стивън.

— При нещастен случай.

— Сериозно? Такива ли ти ги разправя по време на скромните ви обеда? Припомняте си как той уби по невнимание моя син?

— Нашият син — поправя го тя.

В този момент вдига очи към него и забелязва погледа, оня поглед, който познава така добре, но никога до момента не е виждала отправен към себе си.

— Как можа?

— Как можах какво, Кларк?

— Да се срещаш с него. Да му простиш...

— Никога не съм му прощавала.

— Да го утешаваш тогава.

— Не става дума за това.

— А за кое?

— Не знам точно. — Соня се изправя. — Чуй ме, Кларк: случилото се със Стивън беше нещастен случай.

Той сумти презрително.

— По този ли начин се успокояваш, Соня? Като си внушаваш, че е било случайност?

— Да се успокоявам ли? Нито за миг. Нещастен случай или убийство — Стивън е мъртъв.

Той замълчава.

— Това бе нещастие, Кларк.

— Той е убеден в това, така ли?

— Всъщност убеден е тъкмо в обратното.

— Това пък какво означава?

— Той сам не знае какво да мисли. Изпитва неописуемо чувство за вина.

— Горкичкото. — Кларк прави гримаса. — Как може да си толкова наивна?

— Да те питам нещо — отвръща Соня като го приближава. — Ако бяха паднали иначе, ако телата им се бяха извили по различен начин и Мат Хънтър бе ударил тила си в оня бордюр.

— Хич даже не започвай.

— Не, драги, изслушай ме. — Тя прави още една стъпка напред. — Ако беше станало обратното, ако Мат Хънтър бе загинал, а отгоре му бяха намерили Стивън жив...

— Не съм в настроение да градя хипотези, Соня. Всичко това няма никакво значение.

— За мен може да има.

— И защо? — пита Кларк. — Нали сама каза току-що, че във всички случаи Стивън е мъртъв.

Тя не отговаря.

Кларк прекосява помещението, минава край нея на достатъчно разстояние, та да не я докосне. Отпуска се в едно кресло и хваща сведената си глава с ръце. Тя чака.

— Спомняш ли си онази майка от Тексас, дето удави децата си? — пита той.

— Това пък какво общо има?

— Просто ми отговори — казва Кларк със затворени очи. — Спомняш ли си този случай? Преуморена от работа, тази майка ги удавя във ваната. Четири или пет на брой. Ужасяваща история. Защитата пледира невменяемост. Съпругът се изказа в нейна подкрепа. Помниш ли? Даваха ги по телевизията.

— Помня.

— Какво си помисли тогава?

Тя мълчи.

— Ще ти кажа какво си помислих аз — продължава Кларк. — Казах си: Какво значение има? Не искам това да прозвучи коравосърдечно. Каква е разликата обаче между признаването ѝ за невменяема и живота в лудница по-нататък и признаването за виновна и затварянето до живот, или пък ексукутирането ѝ? При всички случаи тя е убила собствените си деца. С живота ѝ е свършено, нали?

Соня затваря очи.

— Това е Мат Хънтър за мене. Той уби нашия син. Дали неволно, или умишлено го е сторил, резултатът е един — детето ни е мъртво. Всичко останало е без значение. Не разбираш ли?

И още как разбира.

Соня усеща сълзи да се измъкват изпод клепачите. Поглежда съпруга си. Толкова много болка. Тръгвай веднага — ще ѝ се да му каже. Потъни в работата си, в любовницата си, в каквото и да било. Само тръгвай начаса.

— Не съм искала да те наранявам — проговаря тя.

Той кимва.

— Искаш ли да не го срещам повече?

— Ще има ли значение за теб, ако искам?

Тя не отговаря.

Кларк става и излиза от стаята. След малко Соня чува да се отваря и затваря входната врата. Отново е съвсем сама.

ГЛАВА 20

На връщане от Уилмингтън, щат Деллауеър, до Нюарк Лорън Мюз прави още по-добро време. Ед Стейнбърг е сам-самичък в кабинета си, разположен в новата съдебна палата на окръга.

— Затвори вратата — обажда се шефът.

Видът му е раздърпан — хлабава връзка, разкопчана яка, единият ръкав на ризата навит по-високо от другия — но той така си изглежда по всяко време. Лорън го харесва. Той е умен и почтен. Мрази политиката, когато се бърка в работата му, но разбира нейната неизбежност в голямата игра. Сам той е превъзходен играч.

Лорън го намира секси по неговия собствен начин на добродушна мечка, на брадясал ветеран от Виетнам, яхнал скъп мотоциклет. Стейнбърг е женен, разбира се, има и две деца в колеж. Звучи банално, обаче е факт: хубавите неща са винаги заети.

Докато бе млада, Лорън неизменно получаваше от майка си следния съвет: „Не се омъжвай рано“. Репликата се процежда между две поредни глътки от дневната доза вино. Лорън никога не се е придържала съзнателно към този съвет и с подсъзнанието си разбира, че е напълно идиотски. Подходящите мъже, онези, които са готови истински да се обвържат и да отглеждат деца, ги обират на бърза ръка, и то рано-рано. С напредването на годините изборът става все по-ограничен и накрая изчезва. Днес Лорън е принудена да се задоволява с онова, което някаква приятелка определя като „регенерати“ — затлъстели самотници, дето си връщат заради любовните неуспехи в гимназията, или такива, които още не могат да се съвземат от ужасиите на първия брак, или с онези полусвестни мъжлета, които търсят — а и защо не? — някое лишено от внимание, изоставено същество, което да ги боготвори.

— Какви ги вършиш в Деллауеър? — иска да знае Стейнбърг.

— Търся пътища към самоличността на нашата монахиня.

— Мислиш, че е от Деллауеър?

— Не.

Лорън разправя набързо за серийния номер, първоначалното доброжелателство, внезапното охлаждане от страна на фирмата производител, евентуалната намеса на федералните. Шефът поглажда мустаците си, като да са миниатюрно животинче. Когато Лорън млъква, той се обажда:

— Завеждащият бюрото в Делауеър се казва Пистило. Ще му позвъня утре заран, да видим какво ще ми каже.

— Благодаря.

Стейнбърг глади мустака си още известно време. Гледа встрани.

— Във връзка с това ли ме повика? Случаят на сестра Мери Роуз?

— Да.

— И какво?

— Експертите изследваха стаята ѝ за отпечатъци от пръсти.

— Добре са направили.

— Открили са следи от осем души — продължава шефът. — Едните са, разбира се, на самата сестра Мери Роуз. Други шест са от сестри и служители в метоха. Пуснали сме ги всичките в системата за всеки случай — да не излезе, че някой от тях си има досиенце.

Млъква.

Лорън отива пред бюрото и сяда.

— Приемам, че имаш нещо предвид във връзка с отпечатъците на осмия.

— Точно така — отвърща той и я поглежда в очите. — Затова те викам.

Тя разперва ръце.

— Цяла съм в слух.

— Отпечатъците са от пръстите на някой си Макс Дароу.

Тя изчаква да чуе още нещо. След като това не се случва, сама проговаря:

— Следва да заключа, че този тип има досие.

Ед Стейнбърг бавно поклаща глава.

— Нищо подобно.

— Тогава как разбра, че са негови?

— Служил е във въоръжените сили.

Лорън чува отдалечен телефонен звън. Никой не вдига. Стейнбърг се обляга в огромното си кожено кресло. Вдига поглед към

тавана.

— Макс Дароу не е тукашен.

— Така ли?

— Живее в Невада, недалеч от Рино.

Лорън обмисля това.

— Рино е бая далеч от католическата гимназия в Ийст Ориндж, Нью Джърси.

— Именно. — Стейнбърг продължава да се блещи в тавана. — Той е от занаята.

— Ченге?

Прокурорът кимва.

— Пенсионирано. Инспектор Макс Дароу. Двайсет и пет години в „Убийства“ на Лас Вегас.

Лорън се мъчи да вмести тази информация в първоначалната си теория за сестра Мери Роуз като бегълка. Може да е от района на Вегас или Рино. Може жизненият ѝ път да се е преплел в някой минал момент с този на Макс Дароу.

Следващият ход изглежда повече от очевиден.

— Трябва да открием Макс Дароу.

Гласът на Ед Стейнбърг е мек като памук.

— Вече е открит.

— Къде?

— Мъртъв е.

Погледите им се срещат, а в главата на Лорън щраква друг бутон. Почти вижда пред себе си Тревор Уайн да си повдига гащите. Как бе описал този неин надменен колега жертвата?

Бял пенсионер... може би турист.

Стейнбърг кимва.

— Намерихме тялото на Дароу в Ньюарк, близо до гробището на Четиринайсета. С две дупки в тиквата.

ГЛАВА 21

Най-накрая завалива.

Мат Хънтър се е извлякъл от „Ландмарк“ и тръгнал назад по „Нортфийлд“. Никой не го е последвал. Вече е късно и тъмно, а той е пиян, но всичко това няма значение. Човек не забравя никога квартала, в който е израснал.

Свърва наляво по „Хилсайд“. Десет минути по-късно е на местоназначението. Посредническата табела с надпис „Винаги във връзка“ си е още на мястото. След броени дни тази къща става негова. Присяда на тротоара и започва да я съзерцава. По главата му тупват една подир друга дъждовни капки с размери на черешов плод.

Те го карат да си спомни затвора. От това светът става сив, мрачен, безформен.

От шестнайсетгодишен носи контактни лещи — и сега е с тях — но в затвора е винаги с очила, които често сваля. Това помага донякъде — превръща унилото му обиталище в нещо не така ясно оформено, в сивкава мъгла.

Не отделя очи от къщата, която е искал да купи — тази „двуетажна чаровница“, както я характеризира рекламата. Скоро щеше да се нанесе в нея заедно с Оливия, неговата красива и бременна жена. Щяха да си имат бебе. След него най-вероятно още. Оливия иска три.

Отпред няма тараба, но нищо не пречи да издигне такава. Приземието е недовършено, обаче Мат има две здрави и сръчни ръце. Сам ще го дооправи. Люлката в задния двор е стара и ръждясала — ще трябва да се изхвърли. Макар до закупуването на нова да остават цели две години, Оливия е направила вече своя избор — кедрово дърво, понеже гарантират пълно отсъствие на тресчици.

Мат се опитва да си представи всичко това — това бъдеще. Искане да се види заживял в новото обиталище с три спални и нуждаеща се от осъвременяване кухня, с бучащ в камината огън, смях около масата, дете край леглото (уплашило се е от някакъв кошмар), лицето на

Оливия сутрин. Почти вижда всичко това, сякаш показано му от духовете на стария Скрудж^[1], и Мат се усмихва едва-едва.

Но картината отказва да се задържи в съзнанието му и Мат разтърсва глава под дъжда.

Кого се мъчи да заблуди?

Няма никаква представа какво точно се случва с Оливия, но едно е ясно: краят настъпва. Приказката свърши. Както казва Соня Макграт, образите от неговия видеотелефон са звук от будилник, сигнал от реалността, съобщил отдавна известния му факт: „Всичко това бе само шега“.

Няма на света такава неща като завръщане към миналото щастие.

Стивън Макграт никога няма да го освободи от присъствието си. Всеки път, когато се опитва да се отърве от него, мъртвият Стивън го настига, потупва го по рамото.

Тук съм си аз, Мат. Винаги до тебе...

Продължава да седи в дъжда. Пита се лениво колко ли може да е часът. Много важно всъщност. Мисли си за проклетата снимка на Чарлс Тали, тайнствения мъж със синьо-черна коса и подигравателен шепот по телефона. Каква е целта? Този въпрос Мат не може да заобиколи, нито му намира отговор. Пиян или трезвен, в уютата на своя дом или в пороя на проливен дъжд, утолил най-подир своята жажда...

И тогава се сеца.

Дъжд.

Мат поглежда нагоре, сякаш за да насърчи едрите капки. Дъжд. Най-накрая. Заваляло е. Сушата е удавена във всеобща лудост.

Възможно ли е отговорът да бъде толкова прост?

Мат мисли по въпроса. Първо: трябва да се прибере. Да се обади на Сингъл. Майната му на часа. Тя ще разбере.

— Мат...

Не е чул спиращата кола, но този глас, дори сега, даже при тези обстоятелства, е, Мат не може да сдържи усмивката си. Продължава да седи върху бордюра.

— Здравсти, Ланс.

Вижда го да излиза от един миниван. Ланс проговаря:

— Разбрах, че си ме търсил.

— Търсих те.

— Защо?

— Искан да се сбия с тебе.

Сега е ред на Ланс да се усмихне.

— Надали би искал подобно нещо.

— Да не мислиш, че ме е страх?

— Не казвам това.

— Бих ти дал да разбереш.

— С което само ще докажеш моята правота.

— За кое?

— За това, че затворът променя хората — отвърща Ланс. —
Защото преди да влезеш там, можеш да те напердаша с вързани ръце,
когато си пожелаеш.

Има право. Мат остава седнал. Продължава да се чувства
изхабен и не изпитва желание да се освободи от това усещане.

— Ти май си навсякъде и непрекъснато, а, Ланс?

— Така е.

— Прекалено полезен си, Ланс. — Мат го посочва с пръст. —
Знаеш ли на кого ми напомняш, а, Ланс? Приличаш на Кварталната
лелка.

Ланс мълчи.

— Помниш ли Кварталната лелка от „Дарби Терас“? — пита
Мат.

— Госпожа Суини ли?

— Точно нея. Госпожа С, която по всяко време на денонощието
надничва през прозореца навън, независимо какво е времето. С вечно
кисела физиономия. Все се оплаква от непослушните деца, които ѝ
минават през двора. И ти си същият, Ланс. Също като голямата
Квартална лелка.

— Пил ли си, Мат?

— Уха! Забранено ли е?

— Не, стига да не се прекалява.

— Та Ланс, защо непрекъснато си вреш носа навсякъде?

Той свива рамене.

— Просто се опитвам да държа лошите надалеч от квартала.

— Мислиш ли, че ти е по силите?

Ланс не отговаря.

— Наистина ли вярваш, че всички тия минивани и добри училища са нещо като силово поле, което държи злото под камък? — Мат се смее малко пресилено над собствените думи. — По дяволите, Ланс, я ме виж! Виж мене, за бога! Аз мога да послужа като плакат на идеята, че всичко това са пълни глупости. Трябва да ме включат в оная профилактична програма, нали си спомняш, дето някакъв полицаи ни показваше смачкана до неузнаваемост от пиян шофьор кола. Точно в това трябва да бъда превърнат. В предупреждение към непълнолетните. Само дето не ми е много ясно какво ще е моето послание.

— На първо място, да не се започва сбиване.

— Аз не съм го започвал — опитах се да го прекратя.

Ланс въздъхва пресилено.

— Да не би да искаш преразглеждане на делото тук и сега, под дъжда?

— Не.

— Добре. Какво ще кажеш в такъв случай да те откарам до вас?

— Без да ме арестуваш?

— Може би при друг случай.

Мат хвърля последен поглед към къщата и казва:

— Може и да си прав.

— За кое?

— За това, къде ми е мястото.

— Хайде, Мат, вир-вода си станал. Нека те закарам у вас.

Ланс застава зад Мат. Провира ръце под мишниците му и го вдига. Силен мъжага е той. Мат едва се държи на крака. Вие му се свят. Стомахът му къркори. Ланс му помага да се настани върху мястото до шофьора.

— Ако ми повърнеш в колата — предупреждава го той, — ще ти се прииска да те бях арестувал.

— Я какъв си корав — отвръща Мат и смъква стъклото съвсем мъничко, колкото да го лъхне свеж въздух, но недостатъчно за дъжда да влезе в колата. Прилепва нос към отвора също като куче. Това помага. Затваря очи и обляга глава върху стъклото. То студенее приятно на бузата му.

— И защо се насвятка така, Мат?

— Щеше ми се.

— Често ли се напиваш по този начин? Като свиня?

— Ти да не си консултант към АА^[2], Ланс? Едновременно с изявите ти в ролята на Кварталната лелка?

Ланс кимва в съгласие.

— Имаш право — излизаме от темата.

Дъждът отслабва малко. Чистачките също позабавят ход. Ланс държи волана с две ръце.

— Голямата ми дъщеря е на тринайсет. Можеш ли го повярва?

— Колко деца имаш, Ланс?

— Три. Две момичета и едно момче. — Той отлепя едната ръка от кормилото и рови за портфейла си. Измъква три снимки и ги подава на Мат. Той ги разглежда внимателно, като търси сходства с родителя.

— Момчето на колко години е?

— На шест.

— Изглежда също като тебе на тази възраст.

Ланс се усмихва.

— Девън. Но му викаме Дявол. Много е див.

— Като баща си.

— Май така излиза.

Двамата замълчават. Ланс посяга да пусне радиото, но се отказва.

— По-голямата дъщеря мисля да я дам в католическо училище.

— Сега в „Херитидж“ ли е?

Това е прогимназията, в която са били и двамата.

— Да, ама де да знам и аз — много е дива нещo. Чувам, че „Света Маргарита“ в Ийст Ориндж била добро място.

Мат гледа през прозореца.

— Знаеш ли нещo по въпроса?

— За католическите училища ли?

— Да. За „Света Маргарита“.

— Не.

Ланс отново държи волана с две ръце.

— А можеш ли позна кой е бил там?

— Да е бил там ли?

— В „Света Маргарита“.

— Представа нямам.

— Помниш ли Лорън Мюз?

Мат я помни. Винаги става така със съучениците от началното, даже и да не си ги виждал цял век. Името и лицето мигом изплуват в съзнанието.

— Как не. Една мъжкарана, дето все с нас се мъкнеше. После се загуби нанякъде. Баща ѝ почина, още докато бяхме деца, нали?

— Че ти не знаеш ли?

— Какво да знам?

— Нейният старец се самоуби. Пръсна си мозъка в собствения им гараж, когато бяхме в осми клас. Пазеха го в тайна.

— Господи, какъв ужас.

— Да, но сега си е много добре. Работи в Окръжната прокуратура на Нюарк.

— Юристка ли е?

Ланс поклаща глава.

— Следователка. След случилото се с баща ѝ мисля, че „Света Маргарита“ ѝ се е отразила добре.

Мат не казва нищо.

— Но ти не познаваш другиго, който да е бил в „Света Маргарита“?

— Ланс...

— Какво?

— Стига си се правил на луд. Аз да не съм хванат в гората? Какво точно те интересува?

— Питам дали знаеш нещо, свързано със „Света Маргарита“.

— Искаш да напиша препоръчително писмо за дъщеря ти ли?

— Не.

— Тогава какво си ме заразитвал?

— Какво ще кажеш за някоя си сестра Мери Роуз? Преподавала е там обществени науки. Нея познаваш ли?

Мат се обръща така, че Ланс да види лицето му.

— Да не съм заподозрян в някакво престъпление?

— Какво ти става сега? Просто си приказваме.

— Не чух да отричаш, Ланс.

— Много ти е гузна съвестта.

— Но продължаваш да заобикаляш моя въпрос.

— А ти не искаш да ми кажеш какво знаеш за сестра Мери Роуз.

Мат затваря очи. Вече не са далеч от Ървингтън. Обляга глава назад.

— Разкажи ми още за децата си, Ланс.

Ланс не отговаря. Мат слуша дъжда със затворени очи. Мислите му се връщат към онова, което се бе сетил преди появяването на Ланс Банър. Трябва час по-скоро да се обади на Сингъл.

Защото, колкото и странно да изглежда, възможно е ключът към случилото се в онази хотелска стая да се крие в дъжда.

[1] Герой на Дикенс от „Коледна приказка“, себичен и стиснат, ненавиждащ Коледа. — Б.пр. ↑

[2] Анонимни алкохолици. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Мат благодари на Ланс за докарването и гледа подире му, докато си тръгва.

Щом стоповете на колата изчезват от погледа му, той се втурва вътре и мигом намира номера на Сингъл. Поглежда часовника — приближава единайсет. Дано да е будна, но и да не е, както вече бе пояснено, тя ще разбере.

Телефонът звъни четири пъти, преди да се включи гласовата поща: „Аз съм. Ти си. Биийп“.

Майната му!

Оставя на Сингъл следното съобщение: „Обади се, много е спешно“. Оставя домашния си телефон.

Иска да въведе снимките от видеотелефона в компютъра си, но като последен глупак е забравил свързващия кабел в службата. Рови като луд из стаята, за да открие кабела, който получи Оливия с нейния апарат, но от него няма ни следа.

В този момент забелязва мигащия сигнал за прието съобщение върху собствения си телефон. Включва го. Съобщението е само едно и след всичко преживяно в този ден, неговото съдържание изобщо не го изненадва: „Мат, обажда се Лорън Мюз. Работя като инспектор в Окръжната прокуратура на Есекс. Познавахме се преди цяла вечност. Моля те да ми се обадиш при първа възможност“.

Оставила е два номера — служебен и на мобилен телефон.

Мат отпуска слушалката върху вилката. Значи Ланс се опитва да изпревари колежката от окръга. Или пък работят съвместно. Както и да е. За какво ли може да става дума? Ланс спомена нещо за „Света Маргарита“ в Ийст Ориндж. За някаква монахиня там.

Каква връзка може да има той с всичко това?

Каквато и да е, не е на добро.

Не му е сега до гадаене. Но и не иска да го сварят по бели гащи. Затова отива при компютъра и провежда класическо търсене. Въвежда „Света Маргарита“ в Ийст Ориндж и се натъква на цял куп връзки. Как

й беше името на онази? Сестра Мери Някоя си. Въвежда и това: „Сестра Мери“; „Света Маргарита“; „Ийст Ориндж“.

Нищо.

Обляга се назад и се замисля. Но не измисля абсолютно нищо. Няма да звъни на Лорън. Още не. Може да почака до утре. Ще каже, че е пиянствал извън къщи — Ланс може да го потвърди — и не се е сетил да си провери съобщенията.

Главата му започва да се избистря. Обмисля своя следващ ход. Макар да е сам в къщата, Мат проверява коридора и заключва вратата. Сетне отваря килера, за да измъкне миниатюрен сейф. Комбинацията е 878, понеже тези цифри нямат абсолютно никакво отношение към събитията в неговия живот. Измислил ги е изцяло.

В кутията има пистолет.

Взира се в него. Полуавтоматичен „Маузер“ — М2. Купил го е на улицата — няма нищо трудно в това — веднага след излизането от затвора. Никому не казва — нито на Бърни, нито на Оливия, нито на Соня Макграт. Не знае защо го е купил. Човек би казал, че миналото трябва да го е научило колко са опасни подобни постъпки. Сега, когато Оливия очаква дете, да, ще трябва да се отърве от него. Само дето не е сигурен, че е в състояние да го стори.

Затворническата система има своите противници. Повечето свързани с нея въпросителни са очевидни и до известна степен — органически. Същината се състои в това, че в повечето случаи биват затваряни заедно лоши хора с други лоши хора. Абсолютно неоспорима е истината, че това заведение те учи на всякакви осъдителни неща. Човек оцелява тук, като се държи настрана от всичко и всички, като се изолира, като се плаши от всякакъв вид обединяване. Там не те учат как да усвояваш и да бъдеш продуктивен — тъкмо напротив. Научаваш се, че не бива да се доверяваш никому, че единствено на себе си можеш да разчиташ, че трябва да бъдеш по всяко време нащрек, готов да се защитиш.

Притежаването на пистолет дава на Мат особено усещане за сигурност.

Отлично знае, че то е измамно. Съзнава, че вероятността то да допринесе за нещастие е много по-голяма от тази, да съдейства за спасение. Но ето го, лежи си в металната кутия. И сега, в момента,

когато целият свят започва да се надига срещу му, Мат за първи път от закупуването му поглежда това оръжие.

Телефонът го стряска. Бързо затваря кутията, сякаш се бои някой да не нахлуе в стаята и вдига слушалката.

— Ало?

— Познай какво правех, когато си се обаждал.

Сингъл.

— Извинявай — казва Мат. — Знам, че е късно.

— Не-не, познай. Хайде. Добре де, аз ще ти кажа. Тъкмо прасках Ханк. А той кара с часове. Толкова ми дотегна, че го секнах... ъ-ъ-ъ... наред цялата работа. А мъжете, знаеш ги какви са докачливи...

— Стига, Сингъл.

— Какво?

— Ония снимки, дето си ги прехвърли от моя видеотелефон...

— Какво за тях?

— При тебе ли са?

— В офиса.

— Увеличи ли ги?

— Техникът ми ги увеличи, но нямах възможност да ги разгледам.

— Искам да ги видя. Имам предвид увеличенията.

— Защо?

— Хрумна ми нещо.

— Я виж ти.

— Виж не виж, това е. Знам, че е късно, и то много, но ако искаш да се срещнем в твоя офис...

— Сега ли, бе?

— Сега.

— На път съм.

— Задължен съм ти до гроб.

— И след това — допълва Сингъл. — След три-четвърти час.

Мат грабва ключовете — вече се е оправил достатъчно, за да кара — пъха портфейла и телефона в джобовете и поема към вратата. Тук се сеца за полуавтоматичния маузер. Кутията е още върху бюрото. Мисли известно време и го взема.

Има едно нещо, което никой не ти казва — усещането да държиш оръжие е голяма работа. Обикновените хора по телевизията винаги

реагират като малоумни при пръв досег с него. Правят гримаси и мучат жално: „Не искам да го виждам това нещо...“. А истината е, че да държиш пистолет в ръка — хладна стомана до кожата, тежест в дланта, самата особена форма, начинът, по който ръката ти съвсем естествено обгръща ръкохватката, по който показалецът нежно ляга върху спусъка — всичко това е не само приятно, а изглежда добро и напълно в реда на нещата.

Но не, не биваше да го взема.

Ако поради някаква причина го спипат с този пищов в джоба и при неговото съдебно досие, спукана му е работата. Това е ясно.

Но въпреки това Мат пъха пистолета зад колана.

Когато отваря външната врата, тя се изкачва към верандата. Погледите им се кръстосват.

Мат се пита дали би я познал, ако преди малко Ланс не бе споменал името ѝ, ако сам той не бе чул гласа ѝ по телефона. Трудно е да се каже. Косата е пак така късо подстригана. Мъжкаранският вид не е понесъл кой знае какви загуби. В неговите очи не се е променила особено. Отново му хрумва мисълта за това, че у срещнатите като възрастни стари познати неизменно виждаш детенцето от първоначалното училище и го познаваш, независимо от дългогодишната раздяла.

— Здравсти, Мат — обажда се Лорън Мюз.

— Здравсти, Лорън.

— Отдавна не сме се виждали.

— М-да.

Тя съумява да се усмихне.

— Имаш ли секунда време? Трябва да ти задам няколко въпроса.

ГЛАВА 23

Застанал пред прага на своя дом, Мат Хънтър пита:

— Имат ли връзка с онази монахиня от „Света Маргарита“?

Лорън е силно изненадана от думите му, но Хънтър вдига ръка.

— Не се ядосвай. Знам за нея, понеже Ланс вече ме разпитва.

Би следвало сама да се сети.

— Е, ще кажеш ли и на мене?

Мат свива безмълвен рамене. Тя минава край него, влиза във фойето и се оглежда. Навсякъде са струпани книги. Някои са изпопадали по земята и приличат на останки от древни кули. Върху масата се виждат някакви снимки. Лорън ги разглежда и взема една от тях.

— Жена ти ли е?

— Да.

— Много е хубава.

— Така е.

Тя оставя снимката и го поглежда. Банално ще е да се каже, че миналото е оставило отпечатък върху лицето му, че затворът е променил не само характера, но и самата външност. Тя не вярва в приказката, че очите са прозорци към душата. Случвало ѝ се е да види убийци с красиви, благи очи. Срещала е високоинтелигентни люде с абсолютно празен поглед. Чувала е съдебни заседатели да казват „разбрах, че е невинен в момента, когато влезе в залата — просто се усеща“ и знае, че това са абсолютни, страховити глупости.

Но при все това в осанката на Мат Хънтър има нещо — във вирнатата брадичка, в линията на устните може би. Той излъчва усещане за разруха, за постоянна бойна готовност. Не може да каже с какво именно, обаче усещането е налице. Дали ако не знае, че е изкарал тежки времена след слънчеви детство и юношество, пак би усетила силата на тези вълни?

Май отговорът е да.

Лорън не може да не си спомни Мат като малък. Мило и малко смотано, добронраво дете, и в сърцето ѝ се забива болезнена стрела.

— Какво каза на Ланс? — пита тя.

— Попитах го дали съм заподозрян в нещо.

— В какво?

— В каквото и да било.

— И той?

— Шикалкавеше.

— Не си заподозрян. Поне засега.

— Браво.

— Това сарказъм ли е?

Мат Хънтър свива рамене.

— Можеш ли да побързаш с въпросите. Трябва да вървя на едно място.

— Трябва да вървиш на едно място — повтаря тя, като поглежда превзето часовника си. — По това време?

— Нещо като купон — отвърща той и прави крачка към верандата.

— Не ми се вярва много.

Лорън го следва навън. Оглежда квартала наоколо. Двамина пият от кафяви пликове и пеят фалшиво.

— Темптейшън? — пита Лорън.

— Фоур Тоне — отвърща Мат.

— Никога не мога да ги различа.

Обръща се пак към него. Той разперва ръце.

— Не е съвсем като в Ливингстън, нали? — пита Мат.

— Чух, че се връщаш.

— Там е добро място за семеен живот.

— Мислиш ли?

— А ти не мислиш ли?

Тя клати глава.

— На твое място не бих го направила.

— Това заплаха ли е?

— Не, казвам го в най-прекия смисъл. Аз, Лорън Мюз, никога ни бих живяла отново там.

— Всяка коза за свой крак, както се казва. Приключихме ли с общите приказки?

— Май да.
— Чудесно. Та какво е станало с онази монахиня, Лорън?
— Още не сме наясно.
— Кажй го пак.
— Познаваш ли я?
— Дори не помня името, което ми каза Ланс. Мери Някоя си.
— Сестра Мери Роуз.
— Какво е станало с нея?
— Умря.
— Ясно. И каква е моята роля в това прескръбно събитие?
Лорън се пита какво да каже сега.
— Ти каква мислиш, че е?
Мат въздъхва и тръгва да я заобикаля.
— Лека ноц, Лорън.
— Чакай малко. Добре, тъпо беше от моя страна. Извинявай.
Мат се обръща с лице към нея.
— Разпечатката от телефонните й разговори.
— Какво за нея?
— Сестра Мери Роуз е провела един разговор, за който не можем да намерим каквото и да било обяснение.
Лицето на Мат остава безизразно.
— Познаваш ли я, или не?
Мат поклаща глава.
— Не.
— Защото от разпечатката излиза, че тя се е обаждала в дома на снаха ти в Ливингстън.
Той смръщва вежди.
— Търсила е Марша?
— Снаха ти отрича да е разговаряла с когото и да било от „Света Маргарита“. Питам и онова момиче, Кайли, дете наема стая там.
— Кайра.
— Какво?
— Казва се Кайра, не Кайли.
— Добре де, да се казва както ще. Известно ми е, че прекарваш доста време там. Всъщност знам, че снощи си преспал в къщата.
Мат кимва.

— И ти решаваш — аплодисменти моля, — че онази калугерка е говорила с мене.

Лорън свива рамене.

— Би могло и така да е.

Мат въздъхва дълбоко.

— Какво?

— Не трябва ли именно в този момент аз да се разлютя страшно и се развикам, че ме подозираш само защото съм бивш затворник, макар да съм си отбил наказанието и да съм платил своя дълг към обществото?

Това я кара да се усмихне.

— Значи искаш да прескочиш момента на справедливото възмущение, за да преминеш направо към отрицанието.

— Това би ускорило хода на нещата.

— Тоест не познаваш сестра Мери Роуз?

— Не. За протокола: Не познавам никаква сестра Мери Роуз и мисля, че въобще не познавам нито една монахиня. Не познавам абсолютно никого, свързан със „Света Маргарита“, освен ако не повярвам на Ланс, който твърди, че ти самата си учила там. Нямам ни най-малка представа за това, поради каква причина е дотрябвало на бедната калугерка да звъни в дома на Марша, нито съм убеден, че подобно нещо се е случило.

Лорън решава да обърне друга страница.

— Познаваш ли мъж на име Макс Дароу?

— И той ли се е обаждал на Марша?

— Отговори направо, Мат. Познаваш ли Макс Дароу от Невада или не?

Потръпване. Лорън го забелязва. Мигновено, нищожно, незабележимо движение върху лицето на Мат, но тя го засича — светкавично разширяване на очите. Овладява се за част от секундата.

— Не — заявява Мат.

— И не си чувал това име?

— Никога. Кой е той?

— Утре ще прочетеш във вестника. Ще имаш ли нещо против да ми кажеш къде си бил вчера? Преди да отидеш в дома на Марша?

— Ще имам.

— А би ли ми казал, независимо от това?

Той поглежда встрани, затваря очи и отново ги отваря.

— Това започва да наподобява пълноценен полицейски разпит, полицай Мюз.

— Инспектор Мюз — поправка го тя.

— И в двата случая съм на мнение, че отговорих на достатъчно въпроси за тази вечер.

— Значи отказваш?

— Не, по-скоро тръгвам. — Сега е ред на Мат да си погледне часовника с театрален жест. — Закъснявам.

— И предполагам няма да ми кажеш какво си намислил?

— Предположението ти е правилно.

Лорън свива рамене.

— Нищо не ми пречи да те проследя.

— Мога да ти спестя усилията. Отивам в централата на НЕД в Нюарк. Какво ще правя там си е лично моя работа. Приятна вечер.

Той се спуска по стълбите.

— Мат...

— Какво?

— Може да ти прозвучи идиотски, но ми беше много приятно да те видя след толкова години. Жалко, че не стана при по-други обстоятелства.

Той почти се усмихва.

— И за мене беше приятно.

ГЛАВА 24

Невада, казва си Мат. Лорън Мюз го попита за един мъж от Невада.

Двайсет минути след като оставя някогашната съученичка върху собствената си веранда, Мат влиза в офиса на Сингъл. По пътя насам преговаря проведения с него разпит. Една дума се връща неизменно в съзнанието му.

Невада.

Макс Дароу, който и да е той, да върви на майната си, е от Невада.

А Оливия бе ровила в Мрежата, за да търси сайта на някакъв вестник, който се казва „Невада Сън Нюз“.

Съвпадение?

Да бе.

Офисите на НЕД са притихнали. Сингъл се е разположила зад бюрото си, облечена в анцуг с логото на „Найк“. Косата ѝ е дръпната назад и вързана в дълга конска опашка. Тя включва компютъра.

— Да си чувала нещо за убийство на монахиня от „Света Маргарита“? — пита Мат.

Сингъл смръщва вежди.

— От Ийст Ориндж ли?

— Да. Имат и училище.

— Не съм.

— Ами за някой си Макс Дароу?

— Какво за него?

Мат разправя набързо за срещите си с двамата някогашни съученици Ланс Банър и Лорън Мюз. Сингъл въздъхва и си записва. Зъб не обелва, само вдига леко вежда, когато чува за компютърната следа, водеща към порносайт.

— Ще проуча въпроса.

— Благодаря.

Тя обръща дисплея така, че и двамата да го виждат.

— Казвай сега какво те интересува?

— Можеш ли да увеличиш снимката на Чарлс Тали, дето ми я пратиха по мобифона?

Тя започва да шари с мишката и да натиска клавиши.

— Да ти кажа нещо на бърза ръка.

— Слушам.

— Тия програми за увеличаване правят чудеса в някои случаи, но в други са пълен провал. Когато се прави цифрова снимка, качеството зависи от броя на пикселите. Затова именно се купува камера с колкото е възможно повече пиксели. Те представляват точки. Колкото повече точки участват в изграждане на образа, толкова по-ясен е той.

— Това ми е известно.

— Камерата на твоя телефон е доста жалка в това отношение.

— И това знам.

— Тогава трябва да знаеш също, че колкото повече се увеличава запечатан с нея образ, толкова по-неясен става той. Тази програма тук съдържа алгоритъм — да, голяма дума, няма що. Казано по-простичко, тя отгатва какво би имало върху празните полета въз основа на онова, с което разполага. Цветове, сенки, линии, каквото и да било. Далеч не е върхът на съвършенството. Има много грешки и въпросителни. Но все пак...

Тя извиква върху екрана снимката на Чарлс Тали. Този път Мат не обръща внимание на синьо-черната коса, на усмивчицата и цялото изражение на лицето. Пренебрегва червената риза и белите стени. Търси едно-единствено нещо.

Показва го.

— Виждаш ли това?

Сингъл надява очила за четене, визира се, а после поглежда към него.

— Да, Мат, виждам го. Хората му викат прозорец.

— Можеш ли да го увеличиш още мъничко?

— Ще опитам. Какво очакваш да видиш през този прозорец?

— Не знам точно. Давай.

Тя свива рамене и отново се заема с мишката и клавишите. Прозорецът заема вече половината екран.

— Може ли да стане мъничко по-ясно?

Сингъл отново се заема за работа. Свършва и поглежда Мат. Той се усмихва.

— Не виждаш ли?

— Какво да видя?

— Сиво е. Толкова можах да видя върху екрана на телефона. Но погледни сега. По стъклото личат водни капки.

— Е?

— Е, тази снимка ми бе изпратена вчера. Да си чула за дъжд вчера? Или пък онзи ден?

— Чакай малко. Нали Оливия трябваше да бъде в Бостън?

— Може да е била, а може и да не е била. Само че в Бостън също не е валило. Никъде в целия Северозапад не е капнала една капка.

Сингъл се обляга назад.

— Какво означава това?

— Чакай. Да проверим най-напред нещо друго. Дай клипа и го пусни забавено.

Сингъл свива образа на Тали и отново започва да чука по клавишите. Мат е обзет от напрежение. Коленете му треперят. Съзнанието му се прояснява.

Клипът започва. Мат се мъчи да не отделя поглед от жената с платинената перука. Може би по-късно ще проследи записа кадър по кадър, за да се убеди, че това наистина е Оливия. Все още е почти сигурен, че е тя. Но в дадения момент го интересува нещо друго.

Изчаква жената да се раздвижи, да се появи лъчът светлина.

— Задръж на това място.

Сингъл е чевръста. Спряният кадър съдържа ивицата светлина.

— Виж — обажда се Мат.

Сингъл кимва и казва:

— Да пукна дано.

Слънцето нахлува през прозореца.

— Снимката и клипът не са правени по едно и също време — казва тя.

— Именно.

— Все още нищо не разбирам.

— Не знам дали аз разбирам, но... дай клипа отново. Бавно.

Сингъл се подчинява.

— Стоп. — Той гледа втренчено. — Увеличи лявата ръка на мъжа.

На екрана се вижда обърнатата с длан към обектива ръка. И пак отначало образът е мътен. Сингъл прибягва до услугите на програмата. Ръката идва на фокус.

— Кожа — констатира Мат.

— И какво от това?

— Няма пръстен, няма следа от пръстен. Върни пак на Чарлс Тали.

Сега е по-лесно. Този образ е по-ясен. Фигурата на Тали е по-голяма. Ръката му се вижда ясно, вдигната сякаш да спре уличното движение.

Много ясно личи венчална халка.

— Господи помилуй — възкликва Сингъл. — Монтаж.

Мат кимва.

— Нямам представа какво точно става в този клип, но са искали да ти внушат, че Чарлс Тали има вземане-даване с жена ти. Имаш ли представа защо?

— Никаква. Изрови ли още нещо за този Тали?

— Да видим в електронната поща. Нещо все трябва да е дошло.

Докато Сингъл се занимава с електронната си поща, Мат измъква мобилния телефон. Отново натиска бутона за бързо набиране на Оливия. Малката топка сгрява гърдите му. Той се усмихва. Да, проблемите си остават — Оливия продължава да се подвизава в някаква хотелска стая с непознат мъж и може би той е все още под влиянието на изпитата водка, но вече проблясва надежда. Завесата на обречеността сякаш се понадига.

Този път записаният глас на жена му звучи по-мелодично за неговия слух. Изчаква сигнала и казва:

— Знам, че не си сторила нищо лошо. Моля те, обади ми се. — Хвърля поглед към Сингъл. Тя се прави, че не слуша. — Обичам те — приключва Мат.

— Боже, каква прелест — изказва се Сингъл.

Мъжки глас реве откъм компютъра:

— Имате поща!

— Нещо ново? — пита Мат.

— Изчакай секунда. — Започва да преглежда съобщенията. — Не е кой знае какво още, но пък и не е съвсем без хич. Тали има три присъди за нападение плюс още две обвинения за същото, които обаче не издържат в съда. Заподозрян е — я виж ти — в пребиване до смърт на собствения си хазаин. Последната присъда излежава в затвор на име — а стига бе! — „Лъвлок“^[1].

— Това име ми говори нещо. Къде се намира?

— Не пише. Изчакай да потърся в Мрежата... Господи!

— Какво?

Тя вдига поглед към Мат.

— „Лъвлок“ се намира в Невада.

Невада. Подът се измъква изпод краката му. Телефонът на Сингъл цвърчи. Тя го поднася към очите си, поглежда изписания там номер.

— Момент само — обръща се към Мат.

Той остава като парализиран.

Невада.

И сега още една ярка като мълния мисъл — още една невероятна, но възможна връзка с Невада — блясва в съзнанието му: не ходи ли той през първата си година в колежа с неколцина приятели именно в Невада?

И по-точно — в Лас Вегас.

Нали именно тогава, при това пътуване, срещна за първи път любовта на своя живот...

Мат клати яростно глава. Няма начин. Невада е голям щат.

Сингъл зарязва телефона и се заема отново с компютъра.

— Какво става? — пита той.

Очите ѝ са приковани върху монитора.

— Чарлс Тали...

— Какво за него?

— Знаем вече къде се намира.

— Къде?

Тя удря клавиш и присвива очи.

— На около шест километра от мястото, където си застанал в момента. — Сваля очилата и го поглежда втренчено. — В хотел „Хауърд Джонсън“ край летище „Нюарк“.

[1] Буквално „любовна ключалка“, но означава пусната над челото къдрица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

— Сигурна ли си? — пита Мат.

Сингъл кимва.

— Най-малко от две вечери. Стая 515.

Мат се мъчи да подреди общата картина, но отделните части изобщо не пасват.

— Имаш ли телефона?

— На „Хауърд Джонсън“ ли? Мога да го изтегля от Мрежата.

— Ми тегли...

— Ще вземеш просто да му позвъниш направо?

— Да.

— И какво ще му кажеш?

— Засега нищо. Искам само да проверя дали гласът е същият.

— Същият като кой?

— Като на мъжа, дето ми се обажда, за да ми разправи какво щял да прави с Оливия. Искам да разбера дали е бил Чарлс Тали.

— И какво, ако е бил?

— Да не мислиш, че разполагам с някакъв стратегически план? Опипвам наслуки.

— Вземи моя телефон. Номерът му не излиза върху другия дисплей.

Мак го поема. Сингъл диктува номера. На третото позвъняване се обажда телефонистка:

— Хотел „Хауърд Джонсън“ на летище „Нюарк“.

— Стая 515, ако обичате.

— Един момент.

При първото позвъняване сърцето му скача към гърлото. Третото е прекъснато по средата от мъжки глас. Мат затваря. Сингъл го гледа.

— Е?

— Да. Той е — шепне Мат. — Същият тип.

Тя скръства ръце и се мръщи.

— И сега какво?

— Бихме могли още малко да поразгледаме снимката и клипа.

— Добре.

— Само че не знам какво бихме могли да разберем. Може да греша. Може и на двете места да е Тали. Ще трябва да говорим с него. Я си представи, че са двама различни...

— При всички случаи трябва да се говори с него — отбелязва Сингъл.

— Точно така. Не виждам друга алтернатива. Ще трябва да отскоча дотам.

— Ние ще трябва да отскочим.

— Бих предпочел да отида самичък.

— И аз бих предпочела да си легна с Хю Джакман^[1], вместо да се разправям с тебе посред нощ, ама не дават — отвръща Сингъл, докато се изправя. Смъква ластичето от конската опашка, опъва я на нова сметка и пак пристяга. — Идвам.

По-нататъшната разправия просто би забавила настъпването на неизбежното.

— Добре, но ще останеш в колата. Може би като се изправим двамата лице в лице — като мъж и мъж — ще бъде по-склонен да каже нещо.

— Добре де. — Сингъл е вече при вратата. — Аз карам.

* * *

Пътят им отнема десетина минути.

Хотел „Хауърд Джонсън“ би могъл да се разположи и в по-голямо бунище, но не без специално разрешение от санитарните власти. А може и да са си го осигурили. Откъм едната му страна се вижда изход от магистралата с кабинки за плащане на таксата. От другата се намира паркингът за служители на „Континентал Еървейз“. Малко по-надолу по магистралата се издига сградата на Щатския затвор, удобно (много по-удобно от хотела) разположена спрямо летището. Идеална конфигурация за бързо бягство.

Сингъл спира пред главния вход.

— Убеден ли си, че е най-подходящо да отидеш сам? — пита го тя.

— Да.

— Дай ми първо номера на мобилния си.

— За какво ти е?

— Имам един приятел, финансова акула от Уолстрийт, той ме отвори на този номер. Избирам те, ти отговаряш и оставяш апарата включен. Аз натискам на моя бутон mute и така изключвам микрофона му. След това сме в постоянна едностранна връзка. Аз чувам всичко, което става около теб, но от твоя телефон не излиза звук. Стане ли напечено, просто викаш.

Мат смръщва вежди.

— И всичко това си го научила от някаква финансова акула, значи.

— Не ти трябват подробности.

Сингъл набира телефона на Мат, той го включва, а тя изолира микрофона на своя апарат.

— Закачи го на колана си — казва тя. — Усетиш ли нещо не наред, викаш, без да се срамуваш.

— Добре.

Фойето е пусто. Нищо чудно, с оглед на късния час. Мат чува тих звън, когато стъклената врата се плъзва встрани. Нощният администратор, небръснат дебелак с вид на претъпкан с пране чувал, се залюлява насреща му. Мат махва небрежно с вид на гост в заведението и онзи махва в отговор, преди да се свлече обратно на мястото си.

Мат стига асансьорите и натиска бутона за повикване. Само една клетка действа. Чува придруженото с мъчително скърцане нейно потегляне, но за пристигането отива бая време. В главата му проблясват образи: видеоклипът, платинената перука. Все още няма ни най-малка представа какво би могло да означава всичко това.

Вчера Сингъл го сравни с побой — никой не може да предугади неговия изход. Но ето че сега е изправен пред една врата в буквалния смисъл и не знае какво точно ще намери от другата ѝ страна.

Минута по-късно Мат стои пред стая номер 515.

Пистолетът е все още у него.

Минава му през ума да го извади и скрие зад гърба, но не, ако Тали забележи този номер, нещата могат да тръгнат съвсем на зло. Мат вдига ръка и почуква. Ослушва се. Откъм другия край на коридора

долита звук — може би от отворена врата. Мат поглежда натам и не забелязва нищо.

Отново почуква, този път по-решително.

— Тали? — подвиква с приглушен глас. — Вътре ли си? Искам да поговорим.

Изчаква. Нищо.

— Моля те, Тали, отвори. Искам само да разменим две думи. Това е цялата работа.

И тогава отвъд вратата на стая номер 515 се разнася глас. Същият, който е чул по телефона.

— Един момент.

Вратата рязко се отваря и пред него се изправя от плът и кръв самият Чарлс Тали с познатата усмивчица и синьо-черна коса.

Той застава на прага, докато едновременно с това говори по мобилен телефон.

— Добре — казва той на онзи в другия край на линията. — Добре, точно така.

Дава знак с глава на Мат да влезе в стаята. И Мат прави именно това.

* * *

Лорън си мисли за онова потрепване.

Мат опита да го прикрие, но явно реагира на името Макс Дароу. Законният въпрос при това положение, разбира се, гласи: Защо?

Всъщност тя приема неговото предизвикателство и кажи-речи го проследява. Казано иначе, отива при сградата на НЕД преди него и се притаява наблизко. Известно ѝ е, че собственикът на детективската агенция е бивш федерален агент. Пословичен е със своята дискретност, но може би има някакъв подход към него.

Когато Мат пристига — точно както е обещал — на паркинга се виждат само още две други коли. Лорън си записва номерата им. Късно е. Няма никаква причина да се намират на това място.

Двайсет минути след това тя си е вече у дома. Оскар, по-старият котарак, се натъкмява в скута ѝ за чесане. Лорън му уйдисва на акъла, но на животното бързо му омръзва и Оскар се помъква нанякъде в

тъмното. Бе време, когато тази маневра се изпълняваше с внезапен скок, но възрастта и болните стави слагат край на това. Милият Оскар остарява. При последния рутинен преглед ветеринарят ѝ хвърля оня особен поглед, който казва, че не е хубаво да те свари неподготвена. Във филмите винаги децата — също като в „Олд Йелър“^[2] и последвалите го подобни — биват смазвани от трагедията да загубят четирикрак приятел. Всъщност самотните възрастни преживяват подобна загуба много по-остро. Самотни като Лорън.

В апартамента ѝ цари кучи студ. Климатичната инсталация над прозореца дудне равномерно и капе вода върху перваза, за да поддържа подходяща за дълготрайно съхраняване на месо температура. Маминка нанка върху дивана. Телевизорът си работи — излъчва реклама за някаква шантава машинария, която гарантирано ти прави плочки по корема. Тя изключва климатика. Майка ѝ не помръдва.

Лорън стои на прага и слуша мокрото от тютюневи хрочки хъркане. Този мъчителен звук е в известна степен добре дошъл — намалява собственото ѝ желание да запали. Лорън не буди майка си. Не ѝ оправя възглавницата, нито я завива с одеяло. Просто я наблюдава няколко минути и се пита за енти път какво точно изпитва към тази жена.

Лорън си прави сандвич с шунка, излапва го лакомо над мивката в кухнята и си налива чаша бяло вино от тумбеста бутилка. Забелязва, че боклукът се нуждае от изхвърляне. Пластмасовата торба ще се пръсне всеки момент, което не означава, че майка ѝ няма да се опита да натъпче още нещо в нея.

Тя изплаква чинията и с въздишка измъква плика от кофата за боклук. Майка ѝ все така не помръдва. Никакви вариации не нарушават еднообразието на влажното хъркане. Понася издутия плик към контейнера отвън. Тук въздухът е лепкав. Чуват се щурци. Мята торбата връз другите в контейнера.

Когато се връща в апартамента, майката е будна.

— Къде се губиш? — пита Кармен.

— По работа.

— Не можа ли да звъннеш един телефон?

— Извинявай.

— Побърках се от притеснение.

— Видях как пагубно се е отразило върху съня ти.

— Какво искаш да кажеш пък сега?

— Нищо. Лека нощ.

— Толкова си небрежна. Как можа да не се обадиш? Чаках, чаках...

Лорън поклаща глава.

— Започва да ми писва, мамо.

— От кое?

— От постоянното ти мрънкане.

— Искаш да ме изгониш ли?

— Не съм казала това.

— Но точно него имаш предвид, нали? Да ми видиш гърба.

— Да.

Кармен зяпва с ръка връз сърцето. Положително някога е имало мъже, които да реагират на този цирк. Лорън помни купищата снимки на младата си майка — така прекрасна, толкова нещастна, до такава степен убедена в несправедливостта на своята участ.

— Готова си да изхвърлиш на улицата собствената си майка?

— Не. Ти попита дали искам. Да, искам. Но няма да го сторя.

— Толкова ли съм отвратителна?

— Просто... просто стой настрани от мен.

— Но аз не искам нищо друго, освен да бъдеш щастлива.

— Добре.

— Искам да си намериш някого.

— Мъж ли имаш предвид?

— Естествено.

Мъж — това е стереотипният лек на Кармен за всяка болка. На Лорън ѝ се ще да каже: „Точно така, мамо, виж до какво непоносимо щастие са те докарали мъжете“. Но премълчава.

— Не искам да бъдеш все сама — развива своята мисъл майката.

— Като тебе — завършва я Лорън против волята си.

Не дочаква отговор. Отива в банята и започва да се приготвя за лягане. Когато излиза, майка ѝ е заела отново хоризонтално положение върху дивана. Телевизорът е изключен, а климатичната инсталация — включена.

— Съжалявам — обажда се Лорън.

Майката мълчи.

— Обаждал ли се е някой?

— Том Круз звъня два пъти.

— Добре, лека нощ.

— Да не чакаш онова твое приятелче да те потърси?

— Лека нощ, мамо.

Лорън влиза в спалнята и включва лаптопа. Проверява за съобщения. Нищо. Пит, новият ѝ приятел, не я е търсил. Всъщност не се е обаждал вече три дни. Като изключим обажданията от собствената ѝ служба, други няма никакви.

Господи, колко е печално това.

Пит е добър човек, леко затлъстял и се поти повече от нормалното. Някакъв началник от регионално значение е в една от големите търговски вериги. Лорън така и не знае с какво точно се занимава, най-вероятно, защото не я интересува особено. Нищо сериозно, нищо устойчиво не ги обвързва тях двамата. Просто си карат така във времето и пространството, колкото да не противоречат на динамичния закон за инерцията. Но той действа неопределено време само в идеални условия. А всяко триене води до забавяне на движението и накрая — до спиране.

Обхожда с поглед стаята — грозни тапети, невзрачно бюро, сгъваема нощна масичка.

Що за живот е това?

Лорън се чувства остаряла и лишена от перспективи. Минавало ѝ е през ума да се пресели на Запад — в Аризона или Ню Мексико. Където е топло и ново. Където може да започне от самото начало. При по-благоприятни климатични условия. А истината е, че тя въобще не обича да излиза навън. Харесва дъжда и студа, защото ѝ позволяват да си седи у дома, да гледа телевизия или чете книга напълно свободна от тягостното чувство за вина.

Компютърът внезапно оживява. Съобщение от Ед Стейнбърг:

„Лорън,

Не ми се ще да ровя из архива на Тревор Уайн във връзка с Макс Дароу, без да го уведомявам. Ще го направим утре заран. Това е засега. Поспи малко. Ще се видим в девет сутринта.

Шефа“

Към посланието е прикачен файл. Лорън решава да го разпечата. Прекалено дългото виране в дисплея предизвиква смъдене в очите ѝ. Грабва избълваните от принтера страници и се пъха с тях в леглото. Оскар успява да скочи до нея, но усилието е явно мъчително за стария котарак. Свива се на кълбо върху завивката. Лорън обича това.

Преглежда документите и вижда, че Тревор вече е успял да изгради доста сваятна хипотеза относно престъплението. Според написаното Макс Дароу, бивш инспектор от полицейското управление на Лас Вегас, Невада, е намерен мъртъв в кола под наем недалеч от Еврейското гробище в Нюарк. Обитавал е хотел „Хауърд Джонсън“. Колата е наета от някаква фирма, наречена „Лукс Драйв“, и представлява форд таурус, от чийто километраж излиза, че през двете денонощия след наемането ѝ е изминала общо тринайсет километра.

Лорън отгръща на втората страница. Тук вече става интересно.

Макс Дароу е намерен с два куршума в главата, заел шофьорското място в колата. Никой не се е обадил, за да съобщи. Полицейски патрул забелязва кървави пръски по предното стъкло. Тялото е заварено със смъкнати до глезените панталони и долни гащи. От портфейла няма и помен. Докладът съобщава още, че не са открити никакви украшения и ценни вещи, с което се намеква, че най-вероятно и те са отмъкнати.

Според предварителния доклад — всичко е все още в предварителна фаза — разположението на кървавите петна върху предното и страничното стъкло говори в полза на заключението, че Дароу е застрелян в същото седнало положение, в което е и намерен. По бельото и панталоните на жертвата са открити петна, които подкрепят хипотезата за смъкване на тези дрехи преди, а не след фаталния изстрел.

Работната хипотеза се налага от само себе си: Макс Дароу е решил да опита малко щастие, или по-скоро да си го купи. Попаднал е на неподходяща проститутка, която е изчакала настъпването на подходящия момент — гащите долу — за да го ограби. И тук се случва нещо не както трябва, но какво именно, не е лесно да се каже. Може би Дароу като бивше ченге се е направил на герой, може курвата да е била пренапрегната, но във всички случаи тя му пръсва тиквата и изчезва с портфейла и ценностите.

Следствената група заедно с полицията на Нюарк сега ще изтръска до последно контингента на продажната любов. Все някой ще е дочул едно-друго. И ще пропее.

Край на случая.

Лорън оставя доклада. Хипотезата на Уайн е напълно логична, стига човек да не знае за откритите отпечатъци на жертвата в стаята на сестра Мери Роуз. Е, добре, тя знае за тях, знае съответно, че главната работна хипотеза не чини и пет пари. И какво от това? Какво ѝ остава да заключи? Добре, може поне да приеме, че това убийство представлява внимателно инсценирана постановка.

Дай да видим:

Искаме да убием Дароу. Сядаме до него в колата. Допираме дуло до слепоочието му и го принуждаваме да я закара в някой загубен район на града. Караме го да си смъкне гащите — всеки, който е гледал достатъчно филми по телевизията, знае, че ако това се направи след изстрела, петната ще го покажат. Сетне го застрелваме, обираме и изчезваме.

Тревор Уайн е клъвнал на тази въдица.

При липса на други улики, най-вероятно същото щеше да стори и Лорън.

Но какъв трябва да бъде следващият ход при сегашната ситуация?

Тя сяда в леглото.

Според хипотезата на Уайн, Дароу се е шлял наоколо, докато подбере крайно неподходяща за него проститутка. Но ако това не е така — а Лорън е почти сигурна, че не е — то как е успял неизвестният убиец да се настани в колата на убития? Не е ли по-логично да се приеме, че Дароу е бил със своя ексекUTOR от самото начало?

От това може да се заключи, че той най-вероятно го е познавал добре. Или най-малкото не го е разглеждал като заплаха. Само тринайсет километра. Ако приемем, че е използвал колата и предния ден, значи не е ходил много надалеч.

Трябва да се отчете и друго обстоятелство: в стаята на сестра Мери Роуз и най-вече по тялото ѝ, са открити още едни пръстови отпечатъци.

Добре, разсъждава Лорън, да приемем, че Дароу си има съучастник. Те трябва да се движат заедно, нали така? Или поне да не

се отдалечават много-много един от друг.

Дароу е отседнал в „Хауърд Джонсън“.

Тя отново поглежда в доклада. Тази компания за коли под наем, „Лукс Драйв“, разполага с бюро в самия хотел.

Значи оттук тръгват нещата. От хотел „Хауърд Джонсън“.

Повечето хотели разполагат с наблюдателни камери. Дали Тревор Уайн е проверил тези в „Хауърд Джонсън“?

Трудно е да се каже, но с положителност си струва тя самата да го направи.

Но и това може да почака до заранта, нали?

Опитва се да заспи. Затваря очи и остава така повече от час. Чува хъркането на майка си в съседното помещение. Разследването набира инерция. Тя усеща позната тръпка под лъжичката. Отхвърля завивката и скача от леглото. Няма начин да заспи. Не и сега. Не когато във въздуха се носи възбуждащ мирис на някаква следа. А утре на главата ѝ ще се стовари цял куп нови проблеми, след като Ед Стейнбърг извика федералните и се намеси Тревор Уайн.

Може даже да ѝ вземат случая.

Лорън се облича на бърза ръка, грабва портмонето и служебната карта. Измъква се на пръсти, пали колата и поема към „Хауърд Джонсън“.

[1] Австралийски актьор, телевизионна и филмова звезда. — Б.пр. ↑

[2] Филм на „Уолт Дисни“ от 1957 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Няма нищо по-лошо от скапано порно.

Това си мисли Чарлс Тали, докато се изтяга върху хотелското легло, преди да звъне телефонът. Гледал е някаква страхотна помия по платен канал. Струвало му е дванайсет долара и деветдесет и пет цента, но тъпият режисьор е изрязал всички интересни места, всички едри планове, както и половите органи в близък план — мъжки и женски.

Що за идиотщина?

За да станат нещата още по-лоши и може би, за да компенсира изрязаните пикантерии, филмът повтаря до безкрай едни и същи епизоди. Момичето се отпуска на колене, а сетне показват как мъжът отмята назад изкривено от удоволствие лице, после момичето се отпуска на колене, а мъжът...

Човек може да се побърка.

Тали се готви да звъне на дежурния и да сподели с него своето мнение относно качеството на предлаганите от хотела услуги. Не сме ли в свободна Америка, мама му стара! Човек има конституционно право да си погледа истинско порно, усамотен в хотелската стая. Не тия пародии. Истинско порно. Екшън. А това тука спокойно могат да го пуснат по канал „Дисни“. Да му се радват децата.

В този миг звъни телефонът. Тали поглежда часовника си.

Най-последно. Откога чака това обаждане.

Вдига слушалката. Поднася я към лицето си. Момичето от екрана стене вече десет минути. Тази помия надскача себе си.

— Ало...

Щрак. Слушалката дава свободно.

Затвориха. Тали се вторачва в слушалката, сякаш очаква от нея ясен отговор. Такъв няма. Остава я върху вилката и сяда. Чака повторен звън. Минават пет минути и той започва да се притеснява.

Какво става тук?

Нищо не върви по плана. Пристигнал е от Рино преди колко, три денонощия вече. Даже не може да си спомни със сигурност. Вчерашната му задача е ясна и лесна за изпълнение: да проследи онова копеле Мат Хънтър.

А защо?

Няма представа за това. Казали са му откъде да започне проследяването — от паркинга на някаква голяма адвокатска къща — и после да го следва по петите.

Но този тип, този Мат Хънтър, забелязва преследвача си почти още в първата секунда.

Как става това?

Хънтър си е аматьор от най-чиста проба. Значи има нещо друго. Успява да го засече от самото начало. И после — още по-лошо — когато Тали му звъни преди няколко часа, той го разпознава по гласа.

Назовава го с пълното му име. Господи!

Това е твърде обезпокоително.

Не се държи особено адекватно, притиснат от тези тревожни обстоятелства. Звъни тук и там, опитва се да се ориентира в произтичащите събития, но отнийде няма отклик.

Това го обърква още повече.

Тали не блести с кой знае какви способности. Познава добре психологията на стриптийзьорките и умее да ги държи изкъсо. Умее да наранява другите. И това е май всичко. А като си помисли човек, споменатите две способности вървят ръка за ръка. Ако искаш да ти върви добре стриптийз барът, трябва да знаеш как да използваш насилието. И болката.

А когато нещата се объркат — както в този случай — неговият отговор е един. Насилие. Бой до посирание. В затвора е влизал само заради три случая, но в течение на досегашния си живот Тали е пребил десетки. Двама — до смърт.

Предпочитаните от него средства за причиняване на болка са електрошокът и бронзовият бокс. Бърка в чантата си. Най-напред изважда чисто новия електрошок. Нарича се „мобифон“. Както проличава от самото название, той има формата на клетъчен телефон. Платил е за него шейсет и девет долара и го е поръчал онлайн. Може да се купи абсолютно отвсякъде. Можеш да го прилепиш към ухото —

уж говориш — а в един миг да го насочиш накъдето трябва и „антената“ да прасне противника със 180 000 волта.

След това на бял свят излиза бронзовият бокс. Тали е привърженик на по-новите модели с широка ударна повърхност. Така не само поразената област от сурата на противника е по-голяма, но и ударът, който понасят собствените пръсти, е значително по-слаб.

Тали полага и двете любими играчки върху нощното шкафче. Насочва отново вниманието си към филма с надеждата порноизявите да станат малко по-смели. От време на време хвърля кос поглед към своите оръжия. От тях също му става — няма две мнения по въпроса.

Започва да обмисля своя следващ ход.

Двайсет минути след това по врата на хотелската стая се почуква. Поглежда часовника на стената. Почти един през нощта. Тихо се измъква от леглото.

Ново почукване — този път по-силно.

Отива на пръсти до вратата.

— Тали? Вътре ли си? Искам да поговорим.

Поглежда през шпионката. *Мама му стара...*

Мат Хънтър!

Обзема го паника. Как е успял да го проследи чак до бърлогата?

— Моля те, Тали, отвори. Искам само да разменим две думи.

Това е цялата работа.

Тали не разсъждава — той реагира:

— Един момент.

Сетне припва към леглото и нахлузва бокса върху лявата ръка. С дясната вдига „мобифона“ към ухото, все едно се намира по средата на разговор. Хваща бравата. Преди да я натисне, отново надниква през шпионката.

Мат Хънтър си е все там.

Тали обмисля своите следващи три стъпки. Така правят големите играчи — всичко планират.

Сега ще отвори вратата, като се прави, че говори по мобилния. Ще даде знак на Хънтър да влезе. Щом попадне в обсега му на действие, ще го прасне с електрошока. Ще се цели в гръдния кош — обемист обект с множество уязвими места по себе си. С помощта на бокса ще му нанесе мощен удар от долу нагоре в ребрата.

Чарлс Тали отваря вратата.

Започва да говори в „мобифона“, все едно има някой на другия край на „линията“.

— Добре — казва Тали на електрошока. — Добре, точно така.

Дава знак на Мат Хънтър да влезе.

И Мат прави именно това.

ГЛАВА 27

Мат се поколебава на прага, но това не трае дълго.

Няма алтернатива. Не може да говори от коридора. Затова тръгва навътре. Още не знае как точно да подходи, тъй като не е наясно с изпълняваната от Тали роля. Решава да кара направо, пък да видим докъде ще стигне. Дали Тали знае, че е част от постановка? Той ли е мъжът от клипа и ако е той, защо снимката е правена по различно време?

Мат влиза.

Чарлс Тали продължава да говори по мобилния си телефон. Докато вратата се затваря, Мат казва:

— Мисля, че можем да си помогнем един на друг.

Точно в този момент Чарлс Тали докосва гърдите му с „мобифона“.

Усещането е абсолютно неопишимо. Гръбнакът му се изпъва като струна. Пръстите на ръцете се сгърчват. Тези на краката се вкочаняват. Очите се разширяват.

Иска да се дръпне от този телефон. Иска да го види далеч от тялото си. Но не може да помръдне. Мозъкът му крещи неистово. А тялото не се подчинява на никакви команди.

„Махни това“, мисли си Мат, „махни това нещо от мене“.

Чарлс Тали дръпва назад юмрук, за да нанесе удар. Мат го вижда. Отново прави опит да помръдне, най-малкото да се извърти, но високото напрежение явно е парализирало определени функции на мозъка. Тялото просто не се подчинява.

Тали го удря в основата на гръдния кош.

Ударът е като нанесен с ковашки чук. Ослепителна болка разцепва съзнанието. Мат рухва възнак.

Той примигва с насълзени очи. Поглежда нагоре към усмихнатото лице на Чарлс Тали.

Пистолетът... извади проклетия пистолет...

Само че мускулите му са в гърч.

Успокой се. Отпусни се...

Изправен над него, Тали държи електрошока в едната ръка. Върху другата е нахлузил бронзовия бокс.

В съзнанието на Мат протича мъглява мисъл за собствения му телефон. Този върху колана му. Сингъл слуша в другия край на връзката. Отваря уста да я извика.

Тали отново го удря с електрошока.

Десетките хиляди волта минават по нервната система. Всичките мускули, включително челюстните, се сковават болезнено.

Думите му, викът за помощ така си остават неизречени.

Чарлс Тали се усмихва с лице надолу. Показва му юмрука с бронзовия бокс. Мат не може да стори нищо друго, освен да гледа втренчено.

Някои от тъмничарите в затвора носеха електрошокове. Принципът им на действие, както научава Мат, се състои в претоварване на вътрешната съобщителна система на организма. Електрическият поток се наслагва върху естествените токове на тялото, обърква пренасяната от тях информация, принуждава мускулатурата да се напругне до краен предел.

Жертвата остава безпомощна.

Мат вижда Тали отново да приготвя юмрук за нанасяне на удар. Ще му се да измъкне своя маузер и да отнесе главата на тоя изрод. Оръжието си стои там, зад колана, но със същия успех би могло да се намира през два щата оттук.

Юмрукът се понася към него.

Мат иска да вдигне ръка, да превърти тяло, да направи каквото и да било. Не може. Ударът на Тали е насочен право в гърдите. Мат го наблюдава като в забавен каданс.

Боксът се връзва в ребрата.

Има усещането, че костите се огъват навътре и притискат сърцето. Все едно са направени от стиропор. Отваря широко уста за безмълвен вик на страдание. Няма въздух. Очите му се завъртат нагоре.

Когато отново погледът идва на фокус, бронзовият бокс се е устремил към лицето.

Мат прави опит да се съпротивлява, но е прекалено слаб. Мускулите продължават да не се подчиняват. Вътрешната

съобщителна система на организма продължава да бъде изключена. Но нещо атавистично, нещо първично все пак е останало и то му помага да се завърти и избегне удара.

Бронзовият бокс одрасква тила. Кожата е разкъсана на мига. Остра болка раздира черепа. Очите му се затварят. Този път не се отварят отново. Някъде от много далече дочува глас, познат глас, да крещи „Недей!“, но това сигурно е въображението му. Под влиянието на електрическите удари и нанесените от юмрука поражения то е способно на всякакви идиотщини.

Нов удар, а после може би още един, и още. Но Мат е вече твърде далеч, за да им обърне внимание.

ГЛАВА 28

— Тали? Вътре ли си? Искам да поговорим.

Сингъл Шейкър настръхва, когато чува думите на Мат по телефона. Качеството на звука не е кой знае какво, но върши работа.

— Моля те, Тали, отвори. Искам само да разменим две думи. Това е цялата работа.

Отговорът не се чува ясно. Нищо не може да се разбере. Сингъл прави опит да се концентрира още повече. Колата ѝ е паркирана на втора линия пред вратата на хотела. Късно е. Няма кой да ѝ се пречка.

Обмисля възможността да нахлуе вътре. Това ѝ се струва правилен подход. Защото Мат е чак на петия етаж. Ако нещо стане, ще ѝ трябва доста време да стигне дотам. Но пък Мат изглеждаше непреклонен. Убеден е, че е най-добре да се изправи пред тоя Чарлс Тали самичък. Ако я забележат преди разговора си, това само ще влоши нещата.

Но след като чува този приглушен глас, тя може със сигурност да приеме, че Мат не е вече във фойето. Всъщност тя никого не забелязва там от своя наблюдателен пункт.

Решава да влезе.

Способността да проследява незабелязано остава извън списъка от достойнства на Сингъл Шейкър. Просто самата тя бие прекалено много на очи. Никога не е била мажоретка или танцьорка, или каквото и да било от този род, независимо от всичките приказки, които са ѝ много добре известни. Отдавна се е отказала от опитите да изглежда незабележима. Сингъл се развива в ранна възраст. На дванайсет може да мине за осемнайсетгодишна. Момчетата умират за нея, момичетата я ненавиждат. В течение на всичките ѝ години на просвещение това си остава неизменно правило.

Тя не се впечатлява особено нито от първото, нито от второто. Онова, от което се впечатлява, са погледите на по-възрастните мъже, дори роднини, дори такива, които обича и на които се доверява. Не, нищо такова не се е случвало. Но тя в най-ранна възраст научава до

каква степен сластта и влечението могат да изродят едно съзнание. Този феномен твърде рядко се свързва с красивото у човека.

Сингъл се готви да влезе във фоайето, когато по телефона чува странен звук.

Какво е това, по дяволите?

Стъклените врати се плъзват встрани. Чува се тих звън. Сингъл притиска телефона към ухото. Нищо. Ни помен от звук. Никакви реплики.

Това не е на добро.

Внезапен хрущящ звук я стресва. Сингъл ускорява ход, затичва се към асансьорите.

Типът от рецепцията се надига от място, прави опит да глътне корема си и се усмихва.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Тя натиска бутона.

— Госпожице...

Досадният нощен администратор.

Слушалката е замлъкнала отново. Космите по врата ѝ настръхват. Трябва да рискува. Сингъл приближава апарата до устните си.

— Мат!

Нищо.

Да пукна дано, не съм включила микрофона! Съвсем забрави за това.

Нов странен звук. Нещо като стенание. Само че позадавен и приглушен.

Къде се губи проклетият асансьор?

И къде, дяволите да го вземат, се е скрил бутонът mute?

Вторият въпрос пръв намира своя отговор. Бутонът се намира в долния десен ъгъл. Палецът ѝ се щура несигурно, преди да стигне до него. Малката иконка, изобразяваща зачеркнат накръст говорител, изчезва от дисплея. Тя вдига апарата към устата си.

— Мат! — крясва Сингъл. — Какво става, Мат?

Нов измъчен звук. Сетне един глас — не на Мат — се обажда:

— Кой си ти, бе...?

Изад гърба си чува гласа на нощния:

— Нещо лошо ли се е случило, госпожице?

Сингъл не сваля пръст от бутона за повикване на асансьора.
Хайде... хайде!

А в слушалката виква отново:

— Мат, обади се!

Щрак. Сега настъпва тишина. Абсолютна тишина. Сърцето ѝ бие до пръсване.

Какво да стори?

— Госпожице, наистина се налага да ви запитам...

Вратата на асансьора се отваря. Тя скача вътре. Нощният протяга ръка и не позволява на вратата да се затвори. Оръжието на Сингъл се намира в кобура под мишницата ѝ. Налага се да го извади.

— Пусни вратата — нарежда тя на дебелака.

Той се подчинява и дръпва ръка, сякаш не е негова.

— Извикай полиция — обажда се отново Сингъл. — Кажете, че имаш спешен случай на петия етаж.

Вратата се затваря. Тя натиска бутона. Мат може и да не се зарадва на това, че вика полиция, но сега тя вече е на ход. Кабината простенва и тръгва нагоре. Сингъл има усещането, че с всеки сантиметър нагоре тя прави по два надолу.

Пистолетът е в дясната ѝ ръка. Отдръпнала показалец от спусъка, тя последователно натиска с него бутона за петия етаж. Сякаш това помага с нещо. Сякаш раздрънканата кабина може да прояви разбиране и да ускори своя ход.

Телефонът е в лявата ръка. Бързо набира номера на Мат.

Няма сигнал, направо се включва гласовата поща: „В момента не съм на разположение...“.

Сингъл псува и натиска бутона за изключване. Застава точно срещу цепката, между двете крила, та да излезе още докато не са се отворили напълно. Кабината бипва на всеки етаж — сигнализация за слепи гости — и спира най-накрая със звън.

Тя заема подобна на спринтьор стартова позиция.

Когато крилата започват да се отдръпват встрани, Сингъл им помага с две ръце и се измъква навън.

Вече е в коридора.

Не вижда никого, обаче долавя тропот от стъпки в противоположната посока.

— Стой!

Който и да е бягачият, не се подчинява на заповедта. Тя също не спира. Сингъл спринтира по коридора. Пистолетът е в ръката ѝ, но няма начин да го използва по предназначение.

Колко време? Колко време е изтекло, откак загуби контакт с Мат?

Сингъл чува отварянето на тежка врата по-нататък по коридора. Сто на сто е вратата към евакуационната шахта. Към аварийното стълбище.

Сингъл брой стайте. Когато стига 511, ясно забелязва, че вратата на 515 зее широко отворена.

Сингъл се поколебава какво да стори — да провери стаята, или догони избягалия от нея — но това трае само част от секундата.

Тя тича с пистолет в ръка, заобикаля ъгъла.

Мат е проснат по гръб със затворени очи. Не помръдва. Но не това е смайващото в цялата картина.

Смайващо е присъствието на другия.

Сингъл за малко не изпуска пистолета.

За миг остава като вкаменена, вторачила невярващ поглед пред себе си. Сетне влиза в стаята. Мат продължава да лежи напълно неподвижен. Под главата му се събира локвичка кръв.

Погледът на Сингъл остава прикован върху другия човек в тази стая.

Който е коленичил до проснатия Мат. Лицето му е цяло в сълзи. Очите — зачервени. Сингъл я познава на мига.

— Оливия...

ГЛАВА 29

Лорън Мюз излиза от магистралата и спира на паркинга пред „Хауърд Джонсън“. Някаква кола е паркирана на втора линия точно пред входа на хотела.

Същата кола, лексус, видя пред сградата на НЕД преди по-малко от час.

Тук няма място за съвпадения.

Тя приближава колата до входа и докосва пистолета на пояса си. Значката е вече в дланта ѝ. Отзад подрънкват белезниците. Лорън бърза към лексуса. Вътре няма никой. Ключовете стърчат от контакта. Вратата е отключена.

Лорън я отваря.

Това дали е законно? Може и да е. Ключовете ясно се виждат в контакта. Колата е отключена. Тя е дошла да помага. Всичко това прави нещата доста законни, не е ли така?

Придърпва ръкави над китките си, за да направи нещо като ръкавици, та да не остави следи от пръсти. Отваря жабката и се мъчи да разгледа различните хартии там. Не ѝ отнема особено дълго време. Колата е служебна и принадлежи на НЕД. Но от една фактура се вижда, че покупката е направена от името на някоя си Сингъл Шейкър.

Лорън е чувала това име. Момчетата в службата я обсъждат с малко прекалена жар. Разправят, че имала тяло, заради каквото върху екрана изписват от ПРД^[1] до ЗНП^[2].

Но какво отношение може да има тя към Хънтър?

Лорън прибира ключовете от лексуса в джоба си — защо да оставя на госпожица Шейкър възможност да се измъкне, без да са си побъбрили преди това? Влиза в хотела и се отправя към рецепцията. Мъжът там диша неравномерно.

— Пак ли сте тук? — пита той.

— Какво значи „пак“?

Това надали е в синхрон с най-правилната тактика на разпита, но за начало не е зле.

— Другите ченгета си тръгнаха преди час заедно с линейката.

— Кои други ченгета?

— Вие не сте ли от тях?

Тя приближава плътно.

— Как се казваш?

— Ърни.

— Ърни, що не ми кажеш какво точно е станало тук?

— Ми вече казах на другите.

— Сега кажи на мене.

Ърни въздъхва театрално.

— Ми добре. Значи, стана така: най-напред тук влиза оня тип.

— Кога? — прекъсна го Лорън.

— Кое кога?

— В колко часа стана това?

— Де да знам. Може би преди два часа. Не са ли ви казали?

— Карай нататък.

— Та тоя тип влиза в асансьора. Качва се. След няколко минути цъфва онова огромно маце и тича подире му. — Мъжът се закашля в длан. — И аз, нали разбирате, виквам подире й, питам дали мога да помогна с нещо. Нали затова ми се плаща в края на краищата.

— А попита ли мъжа дали не можеш да си му от полза?

— Кого? Не.

— Ама нея си я питал — Лорън показва кавички с пръст, — „огромното маце“.

— Чакайте малко. Тя не е чак огромна. Висока е. Не искам да останете с впечатление, че е дебела или нещо подобно. Би било неправилна представа. Не е такава. Изобщо не е дебела. Тъкмо напротив. Прилича на мадама от ония, амазонските филми, нали ги знаете?

— Знам бе, Ърни. Мисля, че ми е ясна картинката. — Много напомня за Сингъл Шейкър. — И ти питаш значи госпожица Амазонка дали не можеш да й помогнеш с нещо.

— Точно така. Но това момиче, това високо момиче, ми завира едно дуло в мутрата — пистолет! — и ми казва да извикам ченгетата.

Тук мъжът млъква, зачакал Лорън да зяпне от изненада.

— И така правиш.

— Ми к'во друго? Ми тя ми тикна пищов в носа! Можете ли си представи такава нещо?!

— Ще се опитам, Ърни. Какво стана по-нататък?

— Значи тя е в асансьора. Държи пищова насочен към мене, докато се затваря вратата. И аз извиквам полицията. Както ми каза тя. Двама от нюаркските вечеряли наблизо. Пристигнаха за нула време. Казах им, че се е качила на петия етаж и те я последваха.

— Спомена нещо за линейка...

— Сигур те са я викнали.

— Кои те? Полицаите ли?

— Ъ-хъ. Поне така си помислих. Ама може да е била и жената от стаята.

— От коя стая?

— Ми аз не съм ходил горе. Не съм видял лично. — Очите на Ърни се превръщат в две тесни цепки. — Сега ви разправям неща от втора ръка. Не е ли редно да ме питате само за работи, дето съм чул и видял аз самият?

— Това да не ти е съдебна зала? — сопва се Лорън. — Какво е ставало горе?

— Де да знам. Пребили някого.

— Кого?

— Току-що казах: не знам.

— Мъж, жена, черен, бял?

— А, сега разбирам какво ме питате. Но все пак не ми е ясно. Защо питате мене? Защо не...?

— Каж ми, Ърни. Нямам време да звъня насам-натам.

— Няма защо да звъните насам-натам. Достатъчно е да се обадите по радиото на двамата от Нюарк, дето пристигнаха първи...

Гласът на Лорън става стоманен.

— Ърни...

— Добре де, добре. Не се стягайте. Мъж значи. Бял. Бих казал към средата на трийсетте. Изкараха го на носилка.

— Какво се е случило с него?

— Ми някой го е пребил според мене.

— И всичко това се случва на петия етаж?

— Така ми се струва, да.

— Но ти спомена някаква жена в стаята. Че е възможно тя да е повикала линейката.

— Ъ-хъ. Тъй рекох.

Той гордо се усмихва. На Лорън също ѝ се приисква да му завре дулото на пистолета в муцуната.

— Една жена ли бе горе, Ърни?

— Кое? А, две.

— Едната е същата, високата, дето те е заплашила с пистолет, така ли?

— Да.

— Ами другата?

Ърни поглежда най-напред наляво, а сетне надясно. После се привежда напред и шепне:

— Мисля, че май беше на оня тип жена му.

— На пребития ли?

— Ъ-хъ.

— Защо мислиш така?

Ърни продължава да шепне:

— Защото тя се качи при него. В линейката.

— А защо шепнеш?

— Да не чуе някой.

Лорън също зашепва:

— Кой, Ърни? Кой може да чуе?

— Де да знам. Оная, втората жена — съпругата — тя бе тук от два дни. А съпругът не беше. — Ърни се привежда над плота. Лорън долавя дъх от развалени зъби. — Мъжът пристига ненадейно, започва сбиване... — Той млъква и вдига вежди така, сякаш всичко останало е ясно от само себе си.

— А какво става с амазонката?

— Тая, дето ме заплаши с пистолета ли?

— Да, Ърни — казва Лорън с нарастващо нетърпение в гласа. — Тая, дето те е заплашила с пистолет.

— Ченгетата прибраха и нея. С белезници и въобще както си му е редът.

— А другата, дето я мислиш за съпруга. Дето била тук от два дни. Тя как се казва?

Ърни клати глава.

— Не знам, съжалявам.

— Не се ли е регистрирала?

Погледът на Ърни светва.

— Как да не се е! Разбира се, че е регистрирана! Копирали сме кредитната карта и всичко останало си е наред.

— Великолепно. — Лорън потърква хребета на носа си с палец и показалец. — Ами, виж какво, Ърни, що не вземеш да го провериш това име, а?

— Веднага, да, мога да го направя, един момент. Да видим. — Той се обръща към компютъра и започва да чука по клавишите. — Мисля, че бе настанена в 522... момент... ето я.

Той завърта монитора, за да може Лорън да погледне дисплея.

Настанената в стая номер 522 се казва Оливия Хънтър. Лорън остава загледана в екрана известно време.

Ърни посочва името.

— Казва се Оливия Хънтър.

— Да, и сама виждам. В коя болница отидоха?

— Май споменаха „Бет Израил“.

Лорън му връчва визитката си.

— Обади се, ако се сетиш още нещо.

— Непременно.

Лорън се устремява към болницата.

[1] Препоръчителен родителски контрол. — Б.пр. ↑

[2] Забранен за непълнолетни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Мат Хънтър идва на себе си.

Над него е надвесено лицето на Оливия.

Няма съмнение, че е истинско. Мат не познава онези състояния, в които човек не знае сънува ли, или не. Цветът е напуснал това лице. Очите са зачервени. Той вижда страха в тях и единственото нещо, за което го е грижа в момента — не обяснения, не оправдания — е как би могъл да го прогони оттам.

Светлината в помещението е ярка. Лицето на Оливия, все така красиво, е като очертано с помощта на бяла завеса за душ. Прави опит да ѝ се усмихне. Изпитва такава болка, сякаш сам се е праснал с все сила с чук по палеца.

Тя го наблюдава. Очите ѝ са пълни със сълзи.

— Толкова съжалявам — прошепва Оливия.

— Нищо ми няма — отвръща той.

Усеща се малко като в друг свят. Сигурно са го натъпкали с болкоуспокояващи, казва си той. Морфин или нещо подобно. Болят го ребрата, но тази болка е притъпена. Спомня си оня мъж от хотелската стая, оня Тали със синьо-черната коса. Спомня си парализиращото усещане, падането върху пода, бронзовия бокс.

— Къде сме сега? — пита Мат.

— В интензивното на „Бет Израил“.

Той се усмихва истински.

— Тук съм роден. — М-да, наистина са го натъпкали с нещо силно. — Какво стана с Тали? — пита той.

— Избяга.

— Ти беше в неговата стая.

— Не. В друга наблизо.

Мат затваря очи за миг. Нещо от казаното не се връзва — била наблизо? — и той се мъчи да проясни мисълта си.

— Мат...

Той примигва, за да фокусира обстановката.

— Била си наблизо?

— Да. Видях те да влизаш в онази стая и те последвах.

— Била си в този хотел?

Преди да му отговори, завесата се дръпва рязко встрани.

— А — казва докторът с акцент (пакистански или индийски), — как се чувстваме вече?

— Като куче в каруца — отвръща Мат.

Докторът им отправя усмивка. Върху табелката на ревера му пише „Пател“.

— Съпругата ви каза, че сте станал жертва на нападение и че извършителят най-вероятно е използвал електрошок.

— И аз така мисля.

— Това е добре в известен смисъл. Подобно оръжие не нанася поражения с траен характер. То причинява само временно обездвижване на пострадалия.

— Така е — съгласява се Мат. — Късметлия съм си аз.

Пател се усмихва и поглежда нещо върху болничния картон.

— Имате леко сътресение. Може би спукано ребро, но няма как да съм сигурен, преди да видя рентгеновите снимки. Всъщност няма особено значение дали ребрата са силно натъртени, спукани, или направо строшени — лечението е едно: дълга почивка. Вече съм ви дал нещо против болката, но най-вероятно ще ви трябва още.

— Добре.

— Ще ви задържа за през нощта.

— Не.

Пател изглежда учуден.

— Защо не?

— Искам да си вървя у дома. Жена ми ще се грижи за мене.

Пател поглежда Оливия. Тя кимва. Той казва:

— Лично аз не го препоръчвам.

— Ние обаче сме на противоположно мнение — обажда се Оливия.

По телевизията докторът винаги се стреми да попречи на пациента, който настоява да се прибере у дома. Пател не е от този тип лекари. Свива рамене.

— Добре, подпишете формуляра за изписване и можете да си вървите.

— Благодаря, докторе — казва Мат.

Пател отново свива рамене.

— Пожелавам ви всичко най-хубаво — казва той.

— И на вас същото, докторе.

Лекарят излиза.

— Тук ли са полицаите? — пита Мат.

— Тръгнаха си току-що, но ще се върнат.

— Какво им каза?

— Не много. Решиха, че става дума за някаква семейна разпра.

Пипнал си ме с друг, нещо от този род.

— Какво стана със Сингъл?

— Задържаха я.

— Какво?

— Използвала оръжие, за да преодолее съпротивата на администратора в хотела.

Мат поклаща глава, която се цепи от болка.

— Трябва да я измъкнем под гаранция.

— Каза да не го правим — щяла да се оправи сама.

Мат се опитва да седне в леглото. Болка се впива в тила му като нажежен нож.

— Мат...

— Нищо ми няма.

И е прав. Виждал е къде по-голям пердах. Много, много по-як. Това тук е шега работа. Ще го отнесе като бръмбар сламка. Той успява да седне и я поглежда в очите. Оливия има вид като да очаква удар.

— Нещо лошо е, нали? — обажда се Мат.

Гърдите ѝ се повдигат и отпускат неравномерно. Налетите в очите сълзи протичат.

— Още не знам — отвръща тя. — Но да. Доста лошо.

— Нужна ли ни е намесата на полицията?

— Не. — Сълзите се стичат вече неудържимо. — Не и преди да ти разкажа всичко.

Той спуска крака на пода.

— Тогава да се измъкваме час по-скоро от това място.

Лорън преброява шестима на опашка пред рецепцията на спешното отделение. Когато се изтъпанва най-отпред, и шестимата дават израз на своето недоволство. Лорън не им обръща внимание. Плясва значката върху плота.

— Преди малко са ви докарали пациент.

— Не думайте. — Седналата зад бюрото жена вдига поглед над лунообразните стъкла на очилата и оглежда претъпканото помещение. — Пациент, казвате? — Тя дъвче дъвка. — Е, май ни хванахте натясно. Наистина ни докараха някакъв пациент преди малко.

Опашката цвили от удоволствие. Лорън се изчервява от гняв.

— Жертва на побой. От „Хауърд Джонсън“.

— А, този ли. Май си тръгна.

— Тръгна ли си?

— Самоизписа се преди няколко минути.

— Къде отиде?

Жената я гледа с празен поглед.

— Добре — казва Лорън. — Няма значение.

Телефонът ѝ звъни. Тя го вдига към ухото си и излайва:

— Мюз.

— Здравсти, вие ли бяхте от полицията преди малко?

Лорън познава гласа.

— Да, Ърни. Какво има?

Чува се глухо стенание.

— Трябва да се върнете.

— Какво е станало, Ърни?

— Станало е нещо. Мисля... май е умрял.

ГЛАВА 31

Мат и Оливия подписват нужните документи, но никой от двамата не разполага с кола. Тази на Мат е все още на паркинга пред НЕД. Колата на Оливия е пред „Хауърд Джонсън“. Викат такси и чакат край входа на болницата.

Мат сяда в някаква инвалидна количка. Оливия застава до него. Гледа в пространството пред себе си — не към него. Нощният въздух е горещ и лепкав, но Оливия продължава да стои обгърнала с ръце тялото си. Облечена е в блуза без ръкав и панталони в цвят каки. Ръцете са загорели.

Пристига таксито. Мат се изправя с усилие. Оливия се опитва да му помогне, но той я спира с жест. И двамата се настаняват отзад. Не се докосват. Не се хващат за ръка.

— Добър вечер — приветства ги шофьорът с поглед в огледалцето за обратно гледане. — Накъде?

Той е тъмнокож и акцентът му е африкански. Мат съобщава адреса в Ървингтън. Шофьорът се случва бърбив. Бил от Гана. Имал шест деца. Две от тях били тук с него, а останалите — при майка си в Гана.

Мат се опитва да откликва съответно. Оливия гледа през страничния прозорец и зъб не обелва. В един момент Мат протяга ръка за нейната. Тя му позволява да я хване, но остава безжизнена.

— Ходи ли при доктор Хадън? — пита я той.

— Да.

— И?

— Всичко е наред. Изглежда бременността ще протече нормално.

— Бременност ли? — обажда се шофьорът. — Ще си имате бебе?

— Да, ще си имаме — отвръща Мат.

— Първо ли?

— Да.

— Това е Божия благодат, приятелю.

— Благодаря.

Вече са в Ървингтън на булевард „Клинтън“. Пред тях светва червено. След малко колата спира.

— Тук сме надясно, нали?

Мат гледа навън, готов да каже „да“, но нещо привлича вниманието му. Тяхната къща е наистина по улицата вдясно, но пред нея е паркирана полицейска кола.

— Изчакайте малко — обръща се той към шофьора.

— Моля?

Мат отваря прозореца. Полицейската кола е със запален мотор. Това го учудва. Оглежда се. Пиянката Лорънс се мъкне по тротоара с обичайния сив книжен плик в ръка и песен на уста.

Мат се надвесва от прозореца и го вика:

— Ей, Лорънс!

— ... но никога не срещнах веч кат' твоята любов...

Той прекъсва пеенето. Заслания очи с длан и се обръща. Усмивка озарява лицето му. Залюлява се към колата.

— Мат, мой човек! Я виж ти! Баровец с такси!

— Така си е.

— Пак си бил да поркаш, нали? Знам те аз. Като пиеш, не караш. Прав ли съм?

— Горещо-долу, Лорънс.

— Опа — сочи Лорънс превръзката на главата му. — Какво е станало? Знаеш ли на кого ми приличаш с тая превързана глава?

— Лорънс...

— На оня тип от картината, от старата картина, дето свири на флейта. Или пък да не беше оня с барабана? Хич не помня нещо напоследък. Ама тиквата му беше овързана също като твоята. Как ли се казваше пустата му картина?

Мат се опитва да го върне към действителността.

— Лорънс, виждаш ли оная патрулна кола там?

— А стига бе! — Той се надвесва към прозорчето. — Те ли те наредиха така?

— Не, нищо подобно. Аз съм си добре. Наистина.

Лорънс е застанал така, че напълно заслания Мат от полезрението на полицаите. Ако някой от тях погледне насам, ще реши, че проси.

— От колко време е там? — пита Мат.

— Де да го знам. Петнайсет, може би двајсет минути. Времето си лети, ей, Мат, няма прошка. Колкото по остаряваш, толкова побързо. Слушай какво ти казва старият Лорънс.

— Излизал ли е от колата?

— Кой?

— Ченгето.

— Ми да. Чука по твоята врата. — Лорънс се усмихва. — А, работата е ясна: загазил си го, а, Мат?

— Аз ли? Аз съм от добрите.

Това се харесва на Лорънс.

— Знам бе, знам. Лека ноц, Мат. Лека ноц, Лив.

Оливия отвръща:

— Благодаря, Лорънс.

Скитникът забелязва цвета на лицето ѝ. Млъква и поглежда Мат. После се изправя и казва с мек глас:

— Много внимавайте, вие двамата.

— Благодаря, Лорънс. — Мат се навежда напред и потупва шофьора с думите: — Промяна в курса.

Мъжът се обажда:

— Да не загазя заради вас?

— Няма такава опасност. Претърпях катастрофа и тия искат да ме разпитат. Но аз не съм в настроение точно сега. Ще почакаат до сутринта.

Шофьорът не кълве на тази въдица, но и няма намерение да се разправя. Светофарът светва зелено. Таксито поема направо, вместо надясно.

— И сега накъде?

Мат дава адреса на НЕД в Нюарк. Смята да си прибере колата, а после да намерят подходящо за разговор място. Въпросът е къде. Поглежда си часовника. Три сутринта.

Шофьорът спира на паркинга пред НЕД.

— Така добре ли е?

— Екстра е даже, благодаря.

Излизат от колата. Мат плаща. Оливия се обажда:

— Аз ще карам.

— Нищо ми няма на мене.

— Да бе. Току-що са те пребили от бой, а на всичко отгоре си тъпкан с наркотици. — Оливия протяга ръка. — Дай ключовете.

И той ги дава. Влизат в колата и потеглят.

— Къде отиваме? — пита Оливия.

— Ще звънна на Марша, да видя дали не можем да се отбием там.

— Ще събудиш децата.

Той прави опит да се усмихне.

— И с топ не можеш ги събуди тия двамата.

— Ами самата Марша?

— Тя няма да има нищо против.

И сега Мат внезапно се поколебава. Не му пука да я събуди посред нощ — това се е случвало не един път — но ако не е сама, ако вземе, че се навре дето не му е работа? Минава му и друга мисъл и тя наистина е крайно неуместна: ами дали Марша няма да се омъжи повторно?

Пол и Етан са още малки. Ще викат ли на новия „татко“? Мат не знае как би понесъл подобно нещо. И още по-важно: каква роля ще играе чичо Мат в тази нова конфигурация, в това ново семейство? Глупости, разбира се. Опитва да си надскочи сянката. Пък и в никакъв случай не му е сега времето, предвид всички останали проблеми, дето са се струпали на главата му. Обаче мислите си остават, скрити в някаква невидима ниша.

Изважда телефона и натиска втория бутон за бързо набиране. Когато излизат на „Уошингтън“, Мат забелязва две коли да се разминават с тяхната. Обръща се и ги вижда да влизат в паркинга на НЕД. Те са на окръжната прокуратура в Есекс. Същата марка и модел, като използваната от Лорън по-рано тази вечер.

Това не е на добро.

Отговарят при второто позвъняване.

Марша казва:

— Радвам се, че се обади.

Ако е била заспала, успява добре да прикрие този факт.

— Сама ли си?

— Кое?

— Искам да кажа... Знам, че децата са там...

— Сама съм, Мат.

— Не искам да любопитствам. Просто да съм сигурен, че не се натрапвам в най-неподходящ момент.

— Не е така и никога няма да бъде.

Това трябва да го успокои, казва си той.

— Ще имаш ли нещо против да преспим при тебе с Оливия тази нощ?

— Разбира се, че не.

— Тя е дълга история, но главното в нея е, че станах жертва на побой...

— Добре ли си?

Болката в главата и ребрата започва отново да се засилва.

— Имам някоя и друга цицина, както и синини, но общо взето ще се оправя. Работата е там, че полицията се тика да ме разпитва, пък не е точно сега моментът за това.

— Това има ли нещо общо с монахинята? — пита Марша.

— Коя монахиня?

Главата на Оливия се обръща рязко към него.

— Днес тук идва следователка от окръжната прокуратура — пояснява Марша. — Трябваше да ти звънна, но си казах, че не е кой знае колко важно. Чакай така, тук някъде ѝ е визитката...

В мозъка на Мат, макар разтресен и наранен, изниква едно име.

— Лорън Мюз — казва той.

— Точно така, тя беше. Каза ми, че някаква калугерка се била обаждала на моя домашен телефон.

— Знам — отвръща Мат.

— Мюз ли ти каза?

— Да.

— Така си и помислих още тогава. Говорехме си за едно-друго и тя забеляза снимката ти върху хладилника, след което веднага започна да разпитва Кайра и мене колко често идваш у дома.

— Не се притеснявай, изяснихме ги тия неща. След двайсет минути сме при тебе.

— Ще приготвя гостната.

— Не си прави особен труд.

— Никакъв труд не е това. Чакам ви след двайсет минути.

Тя затваря.

Сега проговаря Оливия:

— Каква е тази история за монахинята?

Мат ѝ разказва за посещението на Лорън. Лицето на Оливия става дори още по-бледо. Докато приключи с историята, колата е в Ливингстън. По улицата няма ни автомобили, ни пешеходци. Ни една жива душа. Единствените светлини, които струят от къщите, са тези от таблата на алармените инсталации, запалени да плашат крадците.

Оливия вкарва мълчешком колата в алеята на Марша. Мат забелязва силуета на снаха си зад завесите на коридора в долния етаж. Лампата над гаража свети. Кайра е будна. Вижда я да наднича от прозореца. Мат смъква страничното стъкло и махва за поздрав. Тя махва в отговор.

Оливия гаси двигателя. Мат се оглежда в огледалцето. Изглежда ужасно. Лорънс има право. С тази превръзка наистина наподобява войника от „Духа на 76-а“ на Уилард^[1].

— Оливия...

Тя мълчи.

— Познаваш ли я тази сестра Мери Роуз?

— Може би.

Излиза от колата. Мат прави същото. Външното осветление — Мат и Бърни заедно инсталираха датчиците за движение — се запалва. Оливия заобикаля колата и застава до него. Хваща ръката му и я стисва здраво.

— Преди да кажа каквото и да било — започва тя, — искам да знаеш едно нещо.

Мат чака.

— Обичам те. Ти си единственият мъж, когото съм обичала. Каквото и да се случи от тук нататък, дарил си ме с щастие и радост, каквито не съм допускала, че е възможно да съществуват.

— Оливия...

Тя докосва с пръст устните си.

— Искам само едно нещо от тебе. Прегърни ме сега, в тази секунда, прегърни ме силно, защото не съм сигурна, че след като чуеш онова, което имам да кажа, ще искаш отново да ме прегърнеш някога.

[1] Прочута картина на американския живописец Уилард, известна първоначално под названието „Янки Дудъл“. На нея са изобразени трима неустрашими войници, като този отдясно е с

превързана глава и свири на малък духов инструмент, а останалите
двама носят барабани. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 32

Закарана в участъка, Сингъл използва правото на един телефонен разговор, за да се обади на шефа си Малкълм Сюзард, президент на НЕД. Той е пенсиониран агент на ФБР. Открива агенцията преди десет години и успява да натрупа малко състояние чрез нея.

Сюзард не е очарован от това късно обаждане.

— Насочила си оръжие срещу човека?

— Нямах намерение да го стрелям.

— Това е силно обнадеждаващо — въздъхва шефът. — Ще се обадя на едно-две места. До един час си вълка.

— Страшен си, шефе.

Той затваря.

Сингъл се връща в килията и зачаква. Висок полицай пристига и отключва.

— Сингъл Шейкър?

— На вашите услуги.

— Следвайте ме.

— Където кажеш, сладур.

Той я повежда по коридора. Тя очаква да подпише нужните формуляри за гаранция, да я разпитат, нещо от този род — но не би.

— Моля, застанете с гръб към мен — казва полицаят.

Сингъл вдига вежди.

— Не е ли редно първо да ме заведеш на вечеря?

— Моля, обърнете се гърбом.

Тя се обръща. Той я закопчава в белезници.

— Какво точно правиш, бе?

Онзи мълчи. Извежда я навън, отваря вратата на една патрулна кола и я вкарва отзад.

— Къде отиваме?

— В сградата на Новата съдебна палата.

— На „Уест Маркит“ ли?

— Да, госпожо.

Пътуването е кратко — по-малко от километър и половина. Вземат асансьор до третия етаж. Върху стъклото на една врата личи надпис: „Служба на окръжния прокурор за окръг Есекс“. Край вратата се мъдри огромна витрина за купи и награди, също като тези в гимназиите. Сингъл се пита какво ли търси подобно съоръжение в службата на един прокурор. Тук се разследват хладнокръвни убийци и насилници, дилъри и обирджии, а първото нещо, което ти спира погледа, са набор награди за спортни постижения. Ненормална работа.

— От тук.

Води я през чакалнята, покрай редица двойни врати. Когато спират, тя протяга шия към малко помещение без прозорци.

— Стая за разпит ли е това?

Полицаят не отговаря, само придържа вратата отворена. Тя свива рамене и влиза.

Минава време. Доста при това. Взели са ѝ нещата, включително часовника, така че не може да каже колко точно. Тук няма еднопосочно огледало, каквито виждаме във филмите и по телевизията. Използват камера. В единия ъгъл е монтирана такава точно под тавана. Тя видимо се управлява от разстояние — може да приближава образа, както и да променя ракурса. Под неудобен ъгъл е поставен лист хартия. Сингъл знае, че е сложен така, за да запечати камерата подписа на заснемания под декларацията за съгласие.

Когато вратата най-накрая се отваря, някаква жена — според Сингъл цивилна следователка — влиза в стаята. Тя е миниатюрно създание: най-много метър и половина и петдесет кило с дрехите. Цялата е в пот. Сякаш току-що излиза от сауна. Блузата ѝ е залепнала към гърдите. Под мишниците има влажни тъмни полукръгове. Лицето лъщи от тънък слой влага. На пояса носи пистолет, а в ръката — сива папка.

— Аз съм следовател Лорън Мюз — представя се жената.

Ама че бързо се развиват нещата, казва си Сингъл, като си спомня, че същата жена е разпитвала Мат преди няколко часа.

— Сингъл Шейкър — отвърща тя.

— Да, знам. Имам няколко въпроса към вас.

— Аз пък ще предпочета да не им отговарям точно сега.

Лорън още не може да овладее дишането си.

— И защо така?

— Аз съм действащ частен детектив.

— И кой е клиентът ви?

— Не съм длъжна да ви казвам.

— Няма такова нещо според закона.

— Познавам закона.

— Тогава?

— Тогава предпочитам да не отговарям на каквито и да било въпроси в настоящия момент.

Лорън пуска папката върху бюрото. Тя остава затворена.

— Значи отказвате да сътрудничите на Окръжната следствена служба.

— Нищо подобно.

— Тогава отговорете, моля, на въпроса ми: Кой е вашият клиент?

Сингъл се обляга назад. Протяга нозе и кръстосва глезените си.

— Да не сте паднала в плувен басейн?

— Това пък откъде ви хрумна? Защото съм мокра ли? Много остроумно, знаете ли. Ще трябва да си приготвя химикалка за случай, че измислите нещо още по.

— Хич не ви трябва — отвърща Сингъл, като посочва камерата.

— Тя и без това ще запише всичко до последния звук.

— Не е включена.

— Не е ли?

— Ако искам да записвам, трябва първо да получа декларацията ви за съгласие.

— Има ли някого в стаята за наблюдение?

Лорън пренебрегва въпроса със свиване на рамене.

— Не ви ли е любопитно какво става с господин Хънтър?

Сингъл не кълве.

— Знаете ли какво? Няма да питам нищо, ако и вие сторите същото.

— Не вярвам да се получи.

— Вижте какво, инспектор... Мюз, нали?

— Да.

— За какво говорим в случая? Това е най-обикновено сбиване. В този хотел стават сигурно през ден.

— Да — казва Лорън, — но за вас именно това се оказва достатъчно сериозно, та да заплашите страничен човек с оръжие.

— Исках да стигна горе, преди да е станало още по-опасно.

— Откъде знаехте какво става?

— Моля?

— Сбиването е на петия етаж. Вие седите в кола отвън. Как разбрахте, че някой е изпаднал в беда?

— Мисля, че свършихме.

— Не, Сингъл, още не сме.

Погледите им се срещат. Сингъл не харесва видяното. Лорън придърпва стола и сяда.

— Последният половин час прекарах в стълбищната шахта на хотел „Хауърд Джонсън“. Тя не е климатизирана. Затова изглеждам така.

— Трябва ли да смятам, че ми е ясно за какво говорите?

— Не става дума за обикновено сбиване, Сингъл.

Сингъл забива поглед в папката.

— Какво е това?

Лорън изтръсква съдържанието на папката. Снимки. Сингъл въздъхва и поглежда една от тях. Мигом замръзва.

— Май го познавате?

Сингъл вижда две снимки. Първата е портретна. Няма две мнения по въпроса — мъртвият е Чарлс Тали. Лицето му прилича на смляно. Другата е на тяло в цял ръст. Тали е прострян върху нещо, което прилича на метални стълби.

— Какво е станало с него?

— Два куршума в лицето.

— Господи.

— Сега дали няма да проговорите, Сингъл?

— Нищо не знам във връзка с този случай.

— Казва се Чарлс Тали, но вие знаете това, нали така?

— Господи — повтаря тя.

Мъчи се да осмисли нещата: Тали е мъртъв. Как? Нали преди малко нападна Мат?

Лорън прибира снимките в сивата папка. Скръства ръце и се навежда над бюрото.

— Известно ми е, че сте наета от Мат Хънтър. Знам още, че малко преди да отидете в оня хотел сте се срещнала с него във вашия

офис за кратък среднощен разговор. Бихте ли ми казали какво точно обсъждахте?

Сингъл поклаща глава.

— Вие ли убихте този мъж, госпожице Шейкър?

— Какво? Разбира се, че не съм.

— А господин Хънтър? Да не е той?

— Не.

— Откъде знаете?

— Моля?

— Аз дори не съм ви казала кога е убит. — Лорън накланя глава встрани. — Откъде бихте могли да знаете, че не е замесен?

— Не това имах предвид.

— А какво имахте предвид?

Сингъл въздъхва. Лорън не.

— Какво ще кажете за пенсионирувания инспектор Макс Дароу?

— За кого?

Но Сингъл си спомня това име. Мат я бе карал да го проучи.

— Още един мъртвец. Вие ли го убихте? Или Хънтър?

— Не мога да разбера какво... — Сингъл скръства ръце. — Трябва да изляза оттук.

— Това няма как да се случи, Сингъл.

— Обвинявате ли ме в нещо?

— Всъщност да. Заплашила сте човек със заредено оръжие.

Сингъл се мъчи да запази самообладание.

— Това вече чух.

— Да, но сега не можете да се възползвате от вратичките в системата. Ще ви задържим до сутринта, когато ще бъдете изправена пред съда. Ще се възползваме от цялата пълнота на възможностите, които законът ни предоставя. В най-добрия за вас случай ще загубите лиценза си за правоспособност, обаче аз съм готова да се обзаложа, че ще получите и присъда.

Сингъл премълчава.

— Кой нападна господин Хънтър тази вечер?

— Защо не попитате него?

— Ще го направя. Защото — и това е твърде интересно — когато го открихме, той носеше бронзов бокс, както и електрошок. Върху бокса имаше прясна кръв. — Лорън отново накланя глава встрани по

характерния си начин. — Когато излязат резултатите от ДНК-пробите, с чия кръв мислите ще съвпаднат?

На вратата се почуква. Лорън Мюз задържа още миг поглед върху Сингъл, преди да отвори. Мъжът, придружил Сингъл от участъка дотук, се появява на прага. В ръка държи мобилен телефон.

— За нея е — казва той, като сочи задържаната.

Сингъл поглежда Лорън. Нейното лице остава безизразно. Сингъл поема апарата и го поставя до ухо.

— Моля?

— Говори.

Шефът Малкълм Сюзард.

— Случаят е особен, господине.

— В момента съм пред компютъра. Кажете ми номера на делото.

— Още нямаме такъв.

— Какво?

— При цялото ми уважение, сър, не мога да говоря в присъствие на хората тук.

Чува въздишката на Сюзард.

— Познай кой ми се обади току-що, Сингъл. Познай кой се обади в три сутринта.

— Господин Сюзард...

— Всъщност недей. Недей познава. Аз ще ти кажа, понеже е три сутринта и нямам никакво настроение за игрички. Ед Стейнбърг. Самият Ед Стейнбърг ми се обади лично. Знаеш ли кой е той?

— Да.

— Ед Стейнбърг е окръжният прокурор на Есекс.

— Знам.

— Освен това ми е приятел от двайсет и осем години.

— И това знам.

— Добре, Сингъл, значи сме на една и съща дължина на вълната. НЕД е бизнес. При това твърде успешен, или поне на мен ми се иска да бъде така. А неговата ефективност — нашата и твоята — зависи в голяма степен от сътрудничеството ни с тези хора. Така че когато Ед Стейнбърг ми се обади в три сутринта, за да ми каже, че се занимават с тройно убийство...

— Момент, моля — прекъсва го Сингъл. — Казахте тройно.

— Ето, виждаш ли? Дори представа нямаш колко надълбоко отиват нещата. Ед Стейнбърг, моят стар приятел, много държи на твоето сътрудничество. Това означава, че аз, твоят шеф, също толкова много настоявам да му сътрудничиш. Ясен ли съм?

— Май да.

— Май да? Да не искаш да кажеш, че се изразявам мъгляво, Сингъл?

— Налице са някои допълнителни фактори.

— Не и според Стейнбърг. Той ми казва, че в основата на цялата работа стои някакъв бивш затворник. Така ли е?

— Въпросният работи за Картър Стърджис.

— Адвокат?

— Не, помощник.

— Но е излежал присъда за непредумишлено убийство.

— Да, но...

— Значи няма какво да обсъждаме. Кажете им всичко, което представлява интерес за тях.

— Не мога.

— Не можеш. — В гласа на Сюзард се появява заплаха. — Това не ми харесва.

— Нещата не са толкова прости, господин Сюзард.

— Ами тогава дай да ги опростим, Сингъл. Имаш две възможности: или говориш, или си опразваш бюрото. Избирай веднага. Той затваря. Сингъл поглежда Лорън. Тя се усмихва.

— Всичко наред ли е, госпожице Сингъл?

— От това по-наред — здраве му кажи.

— Чудесно. Защото докато ние с вас си приказваме, експертите ни са на път към офисите на НЕД. Възнамеряват да изпощят паметта на вашия компютър. Ще прегледат всичко в него файл по файл. Прокурор Стейнбърг в момента говори с шефа ви. Той ще научи какво сте проучвали напоследък, с кого сте говорили по телефона, къде сте ходили, върху какво сте работили.

Сингъл бавно се извисява над Лорън. Лорън не се отмества и сантиметър.

— Нищо повече няма да ви кажа.

— Сингъл.

— Какво?

— Седни си на задника.

— Предпочитам да остана права.

— Добре. Тогава хубаво си отвори ушите, понеже приближава краят на нашия разговор. Знаеш ли, че сме съученици с Мат Хънтър? Всъщност само в началното училище. Харесвах го. Той бе добро дете. И ако наистина е невинен, няма да намериш по-ревностен негов защитник от мене. Но понеже мълчиш така, е, Сингъл, това навежда на мисълта, че нещо криеш. Имаме бронзовия бокс на Тали. Знаем, че Мат Хънтър е присъствал на местопрестъплението днес. Знаем още, че се е замесил в някакво сбиване, произтекло в стая номер 515 — стаята на господин Тали. Освен това знаем, че господин Хънтър е яко подпийнал в два отделни бара тази нощ. Сигурни сме, че ДНК-анализите ще идентифицират кръвта върху бронзовия бокс като принадлежаща на господин Хънтър. И, разбира се, знаем, че господин Хънтър разполага със съдебно досие, от което става ясно, че той страда от склонност да се забърква в свади, в резултат от които някой остава мъртъв.

Сингъл въздъхва.

— Май искате да ми кажете нещо с всичко това?

— Разбира се, Сингъл, и то е следното: Наистина ли мислиш, че имам нужда от твоята помощ, за да го закова?

Сингъл започва да потропва с крак.

— Какво друго искате от мене тогава?

— Помощ.

— За какво?

— Каж ми истината. Само това искам. Хънтър го смятай почти обвинен. Попадне ли един път в машината — бивш затворник и така нататък — пиши го бегал. Знаеш, че е така.

Тя наистина знае. Мат ще откачи. Затворят ли го, ще се побърка. Най-големият му страх ще се превърне в реалност.

Лорън я приближава малко.

— Ако ти е известно нещо, което може да му бъде от полза, сега е моментът да го кажеш.

Сингъл се опитва да направи обща оценка на положението. Почти е готова да се довери на това миниатюрно полицайче, но все пак има едно наум. Мюз се мъчи да изиграе ролята на доброто и лошо

ченге на един път. Това е ясно и за най-последния левак и въпреки всичко Сингъл е готова да клъвне.

Ключова дума: почти.

Но Сингъл си дава сметка още и за това, че след като проникнат в служебния ѝ компютър, ще стане твърде сложно. Последните файлове, в които е влизала, са снимката и клипът от клетъчния телефон на Мат. Снимка на убития. Клип, в който участват той и съпругата на Мат Хънтър.

Това ще са последните пирони в ковчега на бившия затворник.

Както правилно посочва инспектор Мюз, те разполагат вече с предостатъчно материални улики. Снимковият материал ще прибави липсващото звено: мотив.

Сингъл трябва да мисли и за собствената си кариера. Всичко това започна просто като приятелска услуга, като пореден случай. Но докъде може да продължи? Какво още е готова да пожертва? И ако Мат няма нищо общо с убийството на Чарлс Тали, няма ли нейното сътрудничество да помогне, ако го предостави доброволно още в самото начало?

Сингъл отново сяда.

— Имате ли нещо за казване?

— Трябва да се обадя на адвоката си, а после ще ви кажа всичко, което знам.

ГЛАВА 33

— Но аз не съм ви отправяла никакво обвинение — казва Лорън.

— Нека не си играем на думи. Искам си адвоката. Интервюто приключи. Край. Финал.

— Щом настоявате.

— Настоявам. Телефонът, ако обичате.

— Имате право на адвокат.

— Точно на такъв възнамерявам да се обадя.

Лорън обмисля чутото. Не ѝ се ще Сингъл да предупреди Хънтър.

— Ще имате ли нещо против аз да набера желанието от вас номер?

— Успокойте се — отвърща Сингъл. — И без това ще имам нужда от телефонен указател.

— Не знаете домашния номер на адвоката си наизуст, така ли?

— Точно така. Съжалявам.

Минават още пет минути. Лорън набира номера и подава слушалката на Сингъл. Винаги може да проследи разпечатката и да провери дали не се е обадила и другаде. Изключва микрофона и отива в стаята за прослушване. Сингъл не забравя за камерата и се обръща с гръб към нея в случай, че отвъд има някой, който умее да чете по движението на устните.

Лорън се заема с телефонни разговори. Обажда се най-напред на полицаите, които дебнат пред дома на Хънтър в Ървингтън. От тях научава, че Мат и Оливия още не са се прибрали. За Лорън това не е добра новина. Започва издирване без много-много шум, понеже не иска да разлайва преждевременно кучетата.

Ще трябва да се снабди със съдебни заповеди за проверка на кредитните трансакции както на Мат, така и на Оливия. Ако са тръгнали да бягат, най-вероятно ще теглят пари от автомат или пък ще се настанят в мотел.

От мястото си в стаята за наблюдение Лорън вижда, че Сингъл е приключила с телефонния разговор. Тя е вдигнала телефона към

обектива на камерата и прави знак да включат микрофона. Лорън се подчинява.

— Кажи?

— Адвокатът ми е на път.

— Ми чакай тогава.

Лорън изключва интеркома. Обляга се назад. Изтощението започва да си казва думата. Приближава кризисната точка. Нуждае се от малко сън, или мозъкът ѝ ще даде на късо. Адвокатът на Сингъл няма да бъде тук поне още половин час. Тя скръства ръце, протяга нозе върху бюрото и затваря очи с надеждата да подремне само няколко минути, само докато пристигне проклетият адвокат.

И телефонът ѝ звънва. Тя се стресва и го поднася към ухото си.

Ед Стейнбърг.

— Здравсти.

— Здравсти — едва успява да промълви тя.

— Пропя ли детективчето?

— Още не. Чака адвоката си.

— Да чака тогава. Нека чакат и двамата.

— Защо? Какво е станало?

— Федералните, Лорън.

— Какво федералните?

— Имаме среща с тях след половин час.

— С кого по-точно?

— Джоан Търстън.

Това я кара да отпусне крака на пода.

— Федералният прокурор собственолично?

— В плът и кръв. Заедно с някаква важна клечка от Невада — ФБР. Срещата е в кабинета на Търстън. Темата: твоята мнима монахиня.

Лорън поглежда часовника.

— Сега е четири сутринта.

— Благодаря за безценната информация.

— Искам да кажа, учудвам се от този необичаен час за позвъняване във Федералната прокуратура.

— Няма защо да се чудиш — тя се обади.

* * *

Когато Ед Стейнбърг пристига, остава поразен от външния вид на Лорън. Косата ѝ е станала на масури от влагата. Потта е засъхнала, но все още изглежда като сдъвкана и изплюта.

— Приличаш ми на едно нещо, което оставих преди години в дъното на шкафчето си в съблекалнята на спортната зала.

— Много си мил, благодаря.

Той протяга и двете си ръце.

— Не можеш ли да направиш нещо с... тази твоя коса?

— Това тук да не е станало клуб „Самотни сърца“?

— Явно не е.

Сградата на Федералната прокуратура се намира през три преки. Влизат в зорко охраняван подземен паркинг. По това време на денонощието в него има твърде малко коли. Асансьорът ги оставя на седмия етаж. Върху стъклото на входната врата личи надпис:

„Федерална прокуратура
Окръг Ню Джърси
Джоан Търстън
федерален прокурор“

Стейнбърг сочи горния и последния ред и отбелязва:

— Нещо като повторение, нали?

Независимо от съсредоточената на това място власт, обстановката е спартанска. Килимът е износен. Мебелировката се е изхитрила да бъде едновременно старомодна и нефункционална. Върху масата се търкалят десетина различни броя на спортно списание и това е всичко. Стените се молят коленопреклонно за преобоядисване. Те са целите в петна и фотографии на бивши федерални прокурори — до един забележителни примери за това, как не бива да се облича човек и как не бива да застава, когато ще го снимат за поколенията.

Няма и помен от секретарка по това време на денонощието. Те чукат и биват пропуснати от електрическа брава във вътрешното помещение на светилището. Тук е значително по-уютно. Всичко

изглежда и е съвършено различно, сякаш са преминали през стена, за да попаднат във вълшебен свят.

Завиват надясно и се отправят към ъгловия кабинет. В коридора стои някакъв мъж. Някакъв огромен мъж. Стои безмълвен и неподвижен като двоен хладилник. Стейнбърг подава ръка.

— Здравейте. Аз съм Ед Стейнбърг, окръжен прокурор.

Хладилникът поема ръката му, но с видимо притеснение.

— Кал Долинджър, ФБР. Очакват ви.

Край на разговора. Кал Долинджър не помръдва от мястото си. Те завиват зад ъгъла. Джоан Търстън ги посреща на прага.

Независимо от ранния час, щатската прокурорка Джоан Търстън изглежда като самото съвършенство в божествено скроен бизнес костюм с пепелявосив цвят. Тя е към средата на четирийсетте и в очите на Лорън — изключително привлекателна. Косата ѝ е кестенява, раменете — широки, талията — тънка. Има двама сина — тийнейджъри. Съпругът ѝ работи при Морган Стенли в Манхатън. Притежават шикозна къща в Шорт Хилс, както и вила в Лонг Бийч.

С две думи: Джоан Търстън е всичко онова, което Лорън иска да стане, когато порасне голяма.

— Добро утро — обажда се Търстън и думите прозвучават малко странно, тъй като небето отвъд прозореца на кабинета си е все така мастиленочерно.

Тя стиска здраво ръката на Лорън и я поглежда в очите. Подслажда всичко това с лека усмивка. Прегръща Стейнбърг и го целува бегло по бузата.

— Искам да ви представя Адам Йейтс. Той завежда бюро на ФБР за района на Лас Вегас.

Адам Йейтс носи току-що изгладен панталон в цвят каки и бледорозова риза, което е може би обичайно за Вегас, но абсолютно неприемливо за място като Нюарк. Обул е мокасини на бос крак, а самите крака са кръстосани прекалено небрежно. У него има нещо, което принадлежи на Стария свят, сякаш преди минута е слязъл от борда на Мейфлауър^[1]. Пепелявосивата му косица оредява прогресивно, скулите са високи, а ледено синкавият цвят на очите внушава на Лорън мисълта, че се дължи на контактни лещи. Одеколонт му ухае на прясно окосена трева.

— Седнете, моля — обажда се Търстън.

Кабинетът ѝ е много просторен. На стената — най-малко биещата на очи от всички — са окачени дипломи и отличия. Целият им вид сякаш казва: „Трябва да ги закача някъде, но не искам да парадирам с тях“. Останалата част от обстановката носи подчертано личен характер. Виждат се снимки на съпруга и децата и всички те изглеждат — каква изненада — великолепно. Даже кучето. Над главата ѝ виси бяла китара с автограф на Брус Спрингстийн. По лавиците е пореден обичайният набор правна литература, гарниран с множество подписани топки за бейзбол и футбол. Все от местни клубове, разбира се. Липсват снимки на самата Джоан Търстън. Не се виждат никакви отличия, капсуловани в прозрачни кубове от стъкло или пластмаса.

Лорън сяда предпазливо. Обикновено го прави върху петите си, за да спечели няколко сантиметра височина, но веднъж прочете статия относно навиците, с чиято помощ една жена съсипва своята кариера, и там изрично бе подчертано, че никога не бива да се сяда върху пета. Изглежда непрофесионално. Обикновено Лорън забравя това правило. Нещо във вида на Джоан Търстън я кара да си го припомни.

Търстън заобикаля бюрото и наполовина сяда, наполовина обляга тяло върху плота. Скръства ръце и фокусира вниманието си върху Лорън.

— Разкажете ми докъде сте стигнали за момента.

Лорън поглежда Ед Стейнбърг, който кимва.

— Имаме трима убити. Името на първата не ни е известно. По този повод сме тук.

— Имате предвид сестра Мери Роуз? — пита Търстън.

— Да.

— Как се натъкнахте на този случай?

— Моля?

— Научих, че първоначално смъртта е приписана на естествена причина. Какво ви накара да задълбаετε по-настоятелно?

Тук се намесва Стейнбърг.

— Майката игуменка лично помоли инспектор Мюз да се заеме със задачата.

— А защо?

— Лорън е випускница на „Света Маргарита“.

— Това ми е ясно, но не разбирам какво е накарало тази игуменка... как ѝ беше името?

— Майка Катерина — обажда се Лорън.

— Точно така, майка Катерина. Какво я е накарало изобщо да заподозре нещо нередно?

— Не знам дали е заподозряла каквото и да било — казва Лорън.
— Когато откриват тялото на сестра Мери Роуз, тя прави опит да я върне към живот посредством сърдечен масаж, при което открива наличие на импланти за бюст. Това никак не се връзва с известните биографични данни на покойната.

— Значи тя сама ви търси, за да изясните случая?

— Горещо-долу.

Търстън кимва.

— А вторият труп?

— Макс Дароу. Пенсионирани полицай от Лас Вегас, понастоящем живеещ в района на Рино.

Всички погледи се насочват към Адам Йейтс. Той не трепва. Ясна е играта, казва си Лорън. Ще ги изцедят като лимони, а после може би — но само може би — федералните ще им подхвърлят някоя огризка.

Търстън се обажда отново:

— Как свързвате Макс Дароу с монахинята?

— Чрез пръстови отпечатъци — отвърща Лорън. — Неговите са открити в стаята на убитата.

— Друго?

— Дароу бе намерен мъртъв в колата си. Два изстрела от упор в главата. Панталоните му смъкнати до глезените. Според нас убиецът се е опитал да създаде впечатление, че става дума за обир, извършен от проститутка.

— Добре, по-късно можем да обсъдим подробностите — казва Търстън. — Каква връзка установихте между този Дароу и третата жертва?

— Третият е Чарлс Тали. Първо, и двамата с Дароу живеят в района на Рино. Второ, и двамата са били настанени в хотел „Хауърд Джонсън“, недалеч от летище „Нюарк“. Стаите им са били една до друга.

— И пак там намирате трупа на Тали. В същия хотел.

— Не аз. Някакъв нощен пазач го открива в стълбищната шахта. Застрелян с два куршума.

— Също като Дароу?

— Също като него.

— Час?

— Все още се работи по случая, но е станало някъде в промеждутъка от единайсет вечерта до два сутринта. На това място няма нито климатична инсталация, нито вентилация, нито прозорци — трябва да е над четирийсет градуса.

— Именно поради тази причина инспектор Мюз има такъв вид — намесва се Ед Стейнбърг, като протяга и двете си ръце, сякаш поднася неволно омърлян трофей. — След престой в онази сауна.

Лорън му отправя мръсен поглед и си налага да не оправи косата си с ръце.

— Тази температура затруднява нашия съдебен медик да посочи точен час.

— Друго? — пита отново Търстън.

Лорън се поколебава. Тя се досеща, че двамата с Йейтс вече знаят или поне лесно биха могли да научат споделените от нея обстоятелства. Всичко дотук е за замявка. Онова, което запазва за себе си до този момент, до което се е добрала само тя, а те навярно не са, е Мат Хънтър.

Стейнбърг вдига ръка.

— Може ли да направя едно предложение?

Търстън се извъръща към него.

— Разбира се, Ед.

— Не искам във връзка с този случай да възникнат каквито и да било препирни за юрисдикция.

— Нито пък ние.

— Защо тогава не обединим изцяло своите усилия? Пълен двустранен достъп до информацията. Ние ви казваме всичко, което знаем, и вие казвате на нас всичко, което знаете. Без резерви.

Търстън поглежда Йейтс. Той се прокашля и проговаря:

— Нямаме възражения по този въпрос.

— Известна ли ви е истинската самоличност на сестра Мери Роуз? — пита Стейнбърг.

Йейтс кимва.

— Да, известна ни е.

Лорън чака. Йейтс не бърза. Той разплита нозе, подръпва края на ризата, сякаш иска да си осигури допълнителна глътка въздух.

— Вашата монахиня — а тя няма нищо общо с монашеството, можете да ми вярвате — се казва Ема Лемей — съобщава най-накрая Йейтс.

Това име не говори абсолютно нищо на Лорън. Поглежда към Ед Стейнбърг. Той също не трепва при споменаването му.

Йейтс продължава:

— Ема Лемей и партньорът ѝ, някакъв кретен на име Клайд Рангор, изчезват от Лас Вегас преди десет години. Проведохме доста мащабно издирване и на двамата, но останахме с пръст в уста. Тъкмо попаднем в дирите им на едно място, и хоп — вече ги няма.

Стейнбърг се обажда:

— Как разбрахте, че сме открили именно нейното тяло?

— Корпорация „Локуд“ отбелязва имплантите си със серийни номера. В наши дни Националният институт по криминология и криминалистика вкарва абсолютно всичко в базата данни — не само пръстови отпечатъци, както си мислят хората. От сума време там се съхраняват резултати от ДНК-анализи, както и външни описания. В дадения случай става дума за класифициране на медицински приспособления — изкуствени стави, хирургически импланти, сърдечни пейсмейкъри — които се използват основно за идентифициране на Джейн и Джон Доу^[2]. Получаваш номера на детайла, вкарваш го в системата. Сравнително нов метод, все още на експериментално равнище. Приложили сме го в известен брой случаи, които представляват особен интерес.

— И тази Ема Лемей — намесва се Лорън, — тя е един от тези случаи.

Йейтс пуска широка усмивка.

— О, да.

— А защо? — упорства Лорън.

— Преди десет години Лемей и Рангор приемат да изпържат един мръсник от висшата лига, тип на име Том „Зализания“ Бушър.

— Защо пък Зализания?

— Така му викат, макар и не в очите. Прякор от години. Откак започва да оплешивява. Знаете как някои си пускат дълга косата

отстрани, а после я зализват отгоре. Та накрая заприличва на пудинг върху темето.

Йейтс се усмихва. Останалите — не.

Обажда се Търстън:

— Разправяйте за Лемей и Рангор.

— Точно така. Та пипваме ги ние значи и ги заковаваме с доста сериозни обвинения във връзка с наркотрафик. Притискаме ги здравата и за първи път се сдобиваме с наистина вътрешни хора, които пеят. Клайд Рангор и Зализания са братовчеди. И ето че нашата двойка започва да действа: записва разговори, събира доказателства. Докато изведнъж... — Йейтс свива рамене.

— Какво решихте, че е станало?

— Най-вероятна изглеждаше възможността Зализания да е надушил какво става, след което им е светил маслото. Но всъщност не възприехме тази хипотеза.

— Защо?

— Защото разполагахме с информация от различни източници, според която Зализания също ги издирва. И даже много по-упорито от нас. Известно време приличахме на участници в оная игра със зар, нали я знаете, „Кой ще пристигне пръв“. И като не ги намерихме никакви, решихме, че сме загубили състезанието.

— А тоя, Зализания, още ли е действащ?

— Да.

— Ами Клайд Рангор?

— Нямаме никаква представа къде може да се подвизава. — Йейтс се размърдва в стола. — Този Клайд е пълен боклук. Въртеше няколко стриптийз клуба на Зализания и се ползваше с репутацията на... ъ-ъ-ъ... груб играч.

— Колко груб?

Йейтс сключва ръце в скута си.

— Имаме основания да мислим, че някои от момичетата така и не се възстановяват.

— Като казвате „не се възстановяват“...

— Една от тях изпадна в кома. А друга почина.

Лорън прави гримаса.

— И вие сключвате сделка с подобна отрепка?

— Да не би да ни предлагате някой по-свестен? — сопва се Йейтс.

— Аз...

— Наистина ли е необходимо да ви обяснявам как стават тия неща със сделките, инспектор Мюз?

— Не е нужно — намесва се Стейнбърг.

— Нямах никакво намерение да правя каквито и да било намеци — дърпа назад Лорън, вбесена на самата себе си заради аматьорската забележка. — Карайте нататък.

— Ми то какво остана? Не знаем къде се намира Клайд Рангор, но все още сме на мнение, че е в състояние да ни предостави ценна информация. Може би дори от естество да заковем Зализания.

— Ами Чарлс Тали и инспектор Макс Дароу? Те по какъв начин влизат в схемата?

— Чарлс Тали е говедо с дълъг списък от актове на насилие зад гърба си. Грижи се за момичетата в бордеите (да не вирят много нос), не краде прекалено, дели с тях... ъ-ъ-ъ... бакшишите им. Последно дочухме, че работи в някакъв вертеп, наречен „Надървеният бобър“, в Рино. Според нас Тали е нает да убие Ема Лемей.

— От Зализания ли?

— Да. Смятаме, че той е научил по някакъв начин за пребиваването ѝ в метоха под името сестра Мери Роуз. И изпраща Тали да я ликвидира.

— Ами Макс Дароу? — обажда се Лорън. — Известно ни е, че той е влизал в стаята на убитата. Неговата роля каква е?

Йейтс се изправя в стола.

— От една страна, допускаме, че Дароу, макар и ченге със сериозна репутация, може да е бил корумпиран.

Гласът му се пречупва. Агентът се прокашля.

— А от друга... — насърчава го Лорън.

Йейтс въздъхва дълбоко.

— Ами този Макс Дароу... — Вдига поглед към Търстън. Тя нито кимва, нито трепва, но Лорън остава с впечатлението, че също както тя прави с Ед, той търси нейното одобрение. — Да кажем просто, че Макс Дароу играе някаква собствена игра.

Те чакат. Минават няколко секунди и най-накрая Лорън пита:

— Каква?

Йейтс разтрива ръце с длани, а външният му вид става из един път измъчен.

— Вече казах, че Клайд Рангор си пада по грубостите.

Лорън кимва.

— И че според нас е убил онова, последното момиче.

— Да.

— Момичето е незначителна стриптийзьорка и най-вероятно проститутка на име... момент само... — Йейтс измъква малък, подвързан в кожа бележник, пълончи показалец и прелиства страниците — ... значи казва се Кандис Потър, наричана още Канди Кейн. — Той затваря рязко бележника. — Ема Лемей и Клайд Рангор изчезват веднага след откриването на тялото ѝ.

— Но какво общо има всичко това с Дароу?

— Макс Дароу отговаря за този случай в качеството си на инспектор от отдел „Убийства“.

Всички застиват.

— Чакайте малко — обажда се Ед Стейнбърг. — Излиза, че този Клайд Рангор убива някаква стриптийзьорка. Дароу поема случая. След ден-два Рангор и приятелката му потъват в земята. И сега, десет години по-късно, откриваме отпечатащи от пръстите на Дароу в стаята, където е убита Ема Лемей.

— Горедолу така излиза.

Следва ново мълчание. Лорън се мъчи да осмисли чутото.

— Важното в случая е следното — продължава Йейтс, — ако Ема Лемей все още е разполагала с материали, имащи отношение към този случай, или ако е оставила някаква информация относно местопребиваването на Клайд Рангор, смятаме, че инспектор Мюз се намира в най-благоприятно положение за издирването им.

— Аз ли?

Йейтс се обръща към нея.

— Вие разполагате с връзки в нейната професионална среда от последните години. Лемей е живяла сред тези калугерки цели седем лета. Майката игуменка видимо ви има доверие. Искаме да съсредоточите усилията си в това направление — да разберете какво е знаела Лемей или с какво е разполагала.

Стейнбърг поглежда Лорън и свива рамене. Джоан Търстън излиза иззад бюрото. Отваря минибара.

— Някой да иска нещо за пиене? — пита тя.

Никой не отговаря. Тя свива рамене, изважда бутилка и започва да я разклаща.

— Ти, Адам? Не искаш ли нещо?

— Само вода.

Прокурорката му подхвърля шишето.

— Лорън? Ед?

И двамата поклащат глави. Джоан Търстън отвива капачката и поема голяма глътка. Застава пред бюрото си.

— Добре, време е да свалим всички карти — заявява тя. — Какво друго успя да научиш, Лорън?

Лорън. Вече сме на Лорън. Нов поглед към Стейнбърг. Ново кимване.

— Добрахме се до няколко връзки между цялата тази работа и един бивш затворник на име Мат Хънтър.

Очите на Търстън се присвиват.

— Това име сякаш ми казва нещо.

— Тукашен е. От Ливингстън. С името му бяха пълни всички вестници преди години. Забъркал се в сбиване на някакво колежанско парти...

— А, да, спомням си — прекъсва я Търстън. — Познавах брат му Бърни. Добър адвокат, но почина твърде рано. Мисля, че Бърни осигури работа на Мат при Картър Стърджис, когато излезе.

— Още работи там.

— И по какъв начин е замесен в тази история?

— Свързват го някои неща.

— Например?

Разказва им за телефонното обаждане от „Света Маргарита“ в дома на Марша. Това май не ги впечатлява особено силно. Когато Лорън започва да разправя за наученото през последната нощ — за това, че Мат най-вероятно се е сбил с Чарлс Тали в хотел „Хауърд Джонсън“ — всички се размърдват върху столовете си. За първи път Йейтс записва нещо в бележника си.

Когато приключва, Търстън я пита:

— Ти какво мислиш по въпроса, Лорън?

— Ако искате да чуете самата истина, изобщо не знам какво да мисля.

— Трябва да проучим времето, прекарано от тоя Хънтър в затвора — намесва се Йейтс. — Знаем, че и Тали е бил в тази система. Може да са се засекли в някой момент. А е възможно също така Хънтър да се е забъркал с някои от хората на Зализания.

— Правилно — отсъжда Търстън. — Може да се окаже, че Хънтър има задачата да замита следите подир Зализания.

Лорън мълчи.

— Май нещо не си съгласна, Лорън?

— И аз не знам.

— Какво те смущава?

— Може да прозвучи безнадеждно наивно, но аз не вярвам Мат Хънтър да играе ролята на поръчков убиец. Има съдебно минало, така е, но то е свързано с нещастен случай по време на организирано от студентско братство парти отпреди петнайсет години. Около него няма нищо съмнително до онзи момент и е напълно чист през времето след него.

Не споделя с тях, че са съученици и че вътрешното ѝ чувство не приема подобна хипотеза. Защото когато други следователи прибегват до този довод, на нея ѝ се повръща.

— Какво е тогава твоето обяснение за присъствието на Хънтър в цялата картина? — пита Търстън.

— Нямам представа. Може да е нещо прекалено лично. Според нощния администратор жена му била престояла в хотела без него.

— Мислиш, че става дума за любовен скандал?

— Не е изключено.

Погледът на Търстън е пълен със съмнение.

— Както и да е, всички сме единомдушни по въпроса, че Мат Хънтър е в някакъв смисъл замесен, нали така?

Стейнбърг отрязва:

— Определено.

Йейтс кимва енергично. Лорън не помръдва.

— В настоящия момент — обажда се Търстън — разполагаме с повече от достатъчно за арест и повдигане на обвинение. Имаме обаждането, сбиването и така нататък. Не след дълго ще разполагаме с резултат от ДНК-анализ, който ще го свърже с убийтия.

Лорън се колебае. Ед Стейнбърг — не.

— Достатъчно е за арест.

— И предвид съдебното му минало, можем да разчитаме на отказ да бъде пуснат под гаранция. Ще го приберем на топло и подържим там известно време, нали, Ед?

— Обзалагам се, че така ще стане.

— Приберете го тогава — нарежда Джоан Търстън. — Тикнете го на бърза ръка обратно зад решетките.

[1] Корабът, с който през 1620 г. пристигат в Нова Англия сепаратистки настроени жители на колониална Англия. — Б.пр. ↑

[2] С тези имена се обозначават неидентифицирани трупове съответно от женски и мъжки пол. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Мат и Оливия са сами в гостната на Марша.

Преди девет години Мат е прекарал първата си нощ на свобода именно в нея. Бърни го докарва в собствения си дом. Марша е изключително любезна, но като обърне сега поглед назад, сигурно е хранела най-сериозни съмнения. Човек не живее в подобна къща, за да се забърква с хора като Мат. Дори да си сигурен, че е невинен, че просто е извадил лош късмет, пак не ти се ще да преплиташ живота си с такъв като неговия. Той е нещо като вирус, като носител на злото. Имаш малки деца. Естествено е да ги браниш от зловредни влияния. Искат ти се да вярваш, както вярва Ланс Банър, че стерилната атмосфера на квартала е в състояние да опази всичко живо в нея от проникването на подобни елементи.

Спомня си отколешното приятелче от колежа Дъф. Имаше време, когато Мат го мислеше за кораво копеле. Сега е на друго мнение. Сега може да го подкара с ритници оттук до Ню Йорк, без да спре за почивка. И това не е самохвалство. Тази мисъл не предизвиква у него чувство на гордост. Това е просто житейски факт. Приятелчетата, дето се мислят за корави — всичките дъфовци на този свят — просто нямат представа къде живеят.

Но колкото и да е закоравял Мат, той прекарва тази първа нощ в стаята на свободата облян в сълзи. И той не знае защо. В затвора не е плакал нито един път. Някои биха казали, че не е могъл да допусне проява на слабост в подобно ужасяващо място. И това отчасти е така. Може би такава е защитната реакция на организма, който сега отваря „предпазна клапа“, за да разреши напрежението, трупано в продължение на четири мъчителни години.

Но Мат не мисли същото.

Той подозира, че истинската причина е свързана по-скоро с недоверие и страх. Не може да свикне с мисълта, че е на свобода, че затворническият кошмар е вече минало. Всичко му прилича на жестока, безсърдечна шега. Това топло, уютно легло не може да бъде

истинско. Всеки миг ще се появят те, за да го заключат за вечни времена.

Чувал е и е чел как следователи и терористи пречупват волята на разпитвани и заложници посредством инсцениране на разстрел. Това върши работа сигурно, но според Мат много по-ефикасен би бил тъкмо противоположният подход, който без съмнение ще смаже всекиго — да се инсценира освобождаване. Обличаш човека в цивилни дрехи, убеждаваш го, че всичко е уредено, казваш му „довиждане“, слагаш му превръзка на очите и след като го поразкараш насам-натам, сваляш превръзката, за да се види той на мястото, от което е тръгнал, да разбере, че става дума за дебелашка, жестока шега.

Точно в такова положение се чувства той сега.

Мат седи върху същия двоен матрак. Оливия стои с гръб към него. Главата ѝ е сведена. Раменете обаче са все още изправени, все така горди. Обича тези рамене, линията на гърба ѝ, тънките влакна на мускулите, еластичната ѝ кожа.

Една част от него — може би по-голямата — иска да каже: „Дай да забравим. Не искам нищо да знам. Току-що каза, че ме обичаш. Току-що каза, че никого не си обичала така преди мене. Това е достатъчно“.

Когато пристигат, Кайра излиза да ги посрещне в предния двор. Тя изглежда загрижена. Мат си спомня деня, когато се нанася в стаята над гаража. Странни неща си спомня човек, когато е уплашен. Марша също придобива загрижен вид, когато вижда превръзката на Мат, както и неуверената му походка. Но тя го познава твърде добре, за да знае, че сега не е моментът за каквито и да било въпроси.

Оливия нарушава напрегнатото мълчание:

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Спомена по телефона някакви снимки.

— Да.

— Мога ли да ги видя?

Той измъква мобилния телефон и го подава. Оливия го поема, без да докосне ръката му. Той наблюдава израза на лицето ѝ. Съсредоточен е по един особен, до болка познат начин. Главата е леко наклонена встрани, както всеки път в момент на объркване.

— Нищо не разбирам — обажда се тя.

— Ти ли си това? — пита Мат. — Тази с перуката?

— Да. Но изобщо не беше така.

— Не беше как?

Погледът ѝ остава прикован към дисплея. Натиска бутона и отново гледа целия клип. Поклаща глава.

— Каквото и да си мислиш за мен, никога не съм ти изневерявала. А мъжът, с когото се срещнах... Той също носеше перука. Така че би могъл да прилича на мъжа от първата снимка.

— Помислих си за това.

— Как се сети?

Мат ѝ показва прозореца, сивото небе, пръстена върху ръката. Казва ѝ за сушавия период и направените в офиса на Сингъл увеличения.

Оливия присяда до него на кревата. Толкова е красива.

— Значи си знаел.

— За кое?

— Дълбоко в сърцето си, независимо от видяното тук, ти си знаел, че не ти изневерявам. Че е невъзможно.

Ще му се да протегне ръце и да я прегърне. Вижда как се повдигат и отпускат гърдите ѝ, как се мъчи да запази самообладание. Мат казва:

— Искам да ти задам два въпроса, преди да започнеш. Може ли?

Тя кимва.

— Бременна ли си наистина?

— Да. И преди да си задал втория: да, от теб.

— Тогавя нищо друго не ме интересува. Ако не искаш да ми кажеш, недей. Няма значение. Можем да избягаме още в тази секунда — хич не ми пука.

Тя поклаща глава.

— Не мисля, че съм в състояние отново да бягам, Мат. — Гласът ѝ издава безкрайна умора. — И ти не можеш да го сториш просто така. Ами Пол и Етан? Ами Марша?

Права е, разбира се. Той не знае какво да каже. Свива рамене и проговаря:

— Не искам нищо между нас да се променя.

— Нито пък аз. И ако имаше начин да се забрави всичко това, бих го използвала. Страх ме е, Мат. Никога през целия си живот не съм

се страхувала толкова много.

Обръща се към него. Протяга ръце и сключва пръсти зад врата му. Навежда се и го целува. Целува го пламенно. Познава тази целувка. Това е прелюдия. Независимо от всичко случило се, тялото му мигом откликва — започва да пее. Целувката става по-жадна. Тя се прилепва към него.

Извързват се малко и ребрата на Мат надават неистов писък. Ослепяваща болка пронизва страната му. Той се сгърчва. Тихият му стон прогонва мига. Оливия го отпуска. Свежда поглед.

— Всичко, което съм ти разказвала за себе си, бе лъжа.

Той не реагира. Не знае какво е очаквал да чуе — положително не и това — но седи в очакване.

— Не съм отрасла в Нортуейс, Вирджиния. Не съм завършила Университета на Вирджиния. Не съм завършила дори гимназия. Баща ми не е бил градският лекар — нямам представа кой е бил изобщо. Никога не съм имала гледачка на име Каси, нито пък с каквото и да било друго име. Всичко това е измислица.

Някаква кола завива отвън и фаровете ѝ осветяват за момент стената. Мат седи на мястото си като вкаменен.

— Майка ми бе заклетя наркоманка, която ме даде за отглеждане на тригодишна възраст. Две години по-късно умря от свръхдоза. Подхвърляха ме от къща на къща. Не ти трябва да знаеш какво значи това. Така продължи, докато избягах на шестнайсет години. Стигнах до Лас Вегас.

— На шестнайсет години?

— Да.

Гласът на Оливия става монотонен. Погледът ѝ е бистър, но остава втренчен право напред, на два метра от него. Изглежда очаква някаква реакция. Мат все още недоумява, не може да асимилира чутото.

— Значи цялата история за доктор Джошуа Мъри...

— Имаш предвид тази за малкото момиче с покойната майка, добрия татко и конете? — Тя почти се засмива. — Стига, Мат. Всичко това го прочетох в една детска книжка, когато бях на осем години.

Той отваря уста, но от нея не се отделя ни звук. Прави нов опит:

— Но защо?

— Защо излъгах ли?

— Именно.

— Тук не става дума толкова за лъжа... — Тя млъква, вдига поглед. — По-скоро за една смърт. Давам си сметка за това, че звучи мелодраматично. Но превръщането ми в Оливия Мъри е нещо повече от ново начало. Става така, все едно никога не съм била другата. Осиновеното дете е мъртво. Мястото му заема Оливия Мъри от Нортуейс, Вирджиния.

— Значи всичко... — Той вдига ръце. — Всичко е било лъжа...

— Не и що се отнася до нас. Не по отношение на моите чувства към тебе. Нищо, свързано с нас двамата, никога не е било лъжа. Ни една целувка. Ни едно докосване. Нито едно чувство. Не си бил влюбен в лъжа. Обичаше мен.

Обичаше, каза тя. Обичаше мен. В минало време.

— Значи когато се запознахме във Вегас, ти не си била в колеж?

— Не.

— А онази вечер. В клуба?

Погледът ѝ среща неговия.

— Предполагаше се, че съм на работа.

— Нищо не разбирам.

— Напротив, Мат, много добре разбираш.

Той си спомня уебсайта. Онзи за стриптийза.

— Танцувала си там?

— Да танцувам? Е, наистина, изисканият термин е „екзотичен танц“. Всички момичета го използват. Но всъщност си бях стриптийзърка. А понякога, когато ме принудят... — Оливия поклаща глава. Очите ѝ се навлажняват. — Това никога няма да надмогнем.

— А онази вечер — проговаря Мат, внезапно обладан от гняв, — какво, сторил съм ти се паралия, така ли?

— Това не е смешно.

— Аз не се мъча да те размивам.

В гласа ѝ се прокрадва стоманена нотка.

— Ти нямаш въобще представа какво означава онази вечер за мене. Тя промени целия ми живот. Ти така и не го разбра, Мат.

— Кое не съм разбрал?

— Твоят свят заслужава да се бие човек за него.

Той не разбира какво иска да му каже. Дори не знае дали иска да разбере.

— Каза, че си се скитала по домове на приемни родители.

— Да.

— И си избягала.

— Последното място силно ме мотивира за това. Нямах представа колко много желях да се махна. И тя ни каза къде да отидем. Сестрата на последната ми мащеха. Тя ръководеше клуба. Снабди ни с фалшиви документи.

Мат поклаща глава.

— Все още не разбирам защо не си ми казала истината.

— Кога да го сторя, Мат?

— Кога да сториш кое?

— Кога да ти го кажа? Първата вечер във Вегас ли? Или когато се появих в кабинета ти? При второто ни излизане заедно, или при годежа?

— Де да знам.

— Не е толкова лесно.

— И за мене не бе лесно да ти кажа за затвора.

— В моя случай става дума за нещо повече от мен самата. Аз сключих споразумение.

— Какво споразумение?

— Трябва да разбереш. Можех да поема риска, ако ставаше дума само за мен. Но не можех да рискувам нея.

— Коя?

Оливия поглежда встрани и дълго време не промълвява. Изважда лист хартия от задния си джоб, бавно го разгръща и му го подава. И отново извърща лице.

Мат поглежда листчето. Статия от „Невада Сън Нюз“, разпечатана от уебстраница. Прочита я. Не му отнема много време.

„Лас Вегас, Невада. Кандис Потър, 21-годишна, е намерена убита в паркинг за каравани, разположен край Шосе номер 15. Причина за смъртта — удушаване. Полицията отказва коментар по въпроса за евентуално изнасилване преди това. Госпожица Потър е работила като стриптийзьорка в нощно заведение, известно с названието «Ионг Тангс», разположено в покрайнините на града, под

псевдонима Канди Кейн. Властите съобщават, че разследването продължава по няколко обещаващи версии.“

Мат вдига поглед.

— Нищо не разбирам. — Лицето ѝ все още е отвърнато от него.

— Обещала си нещо на тази Кандис ли?

Тя се усмихва печално.

— Не.

— Кому тогава?

— Казах преди малко. Че не съм те излъгала съвсем. Че е по-скоро като умирање.

Оливия се обръща с лице към него.

— Това съм аз самата. Кандис Потър бях аз.

ГЛАВА 35

Когато Лорън се връща в окръжната прокуратура, Бил Донован, един от техническите експерти, посетили кабинета на Сингъл, седи с вдигнати върху собственото ѝ бюро крака, а ръцете му са сплетени зад врата.

— Удобно ли ти е? — любопитства Лорън.

Той пуска широка усмивка.

— О, да.

— Не приличаш ли малко на прословутия котарак, дето излапал прословутото канарче?

Усмивката си остава на мястото.

— Не съм убеден, че „прословуто“ е употребено на място, но пак ще кажа: О, да.

— Какво стана?

Все още с ръце зад тила Донован кимва към лаптопа си.

— Хвърли един поглед.

— В лаптопа ли?

— О, да.

Тя хваща мишката. Тъмният екран оживява. И там, запълвайки го целия, изниква снимка на Чарлс Тали. Той е вдигнал ръка. Косата му е синьо-черна. Върху лицето е изписана закачлива усмивка.

— Това от компютъра на Сингъл Шейкър ли е свалено?

— О, да. Дошло е дотам от мобилен телефон с камера.

— Добра работа.

— Задръж така.

— Какво още?

Донован не престава да се хили.

— Както пеят Бахман Търнър Оувърдрайв^[1], още нищо не си видяла.

— Какво има още за гледане?

— Натисни клавиша със стрелката. Отдясно.

Лорън го прави. Започва видеоклип. Откъм банята се задава жена с платиненоруса перука. Отправя се към леглото.

Видеото свършва и Донован се интересува:

— Някакъв коментар?

— Само един.

Донован протяга длан.

— Кажу, че съм велик.

Тя плясва с отворена длан неговата.

— О, да.

[1] Канадски състав от седемдесетте години на миналия век. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

— Стана около година след запознанството ни — започва Оливия.

Тя крачи из стаята. Цветът се е върнал върху лицето ѝ. Гърбът е по-изправен. Изглежда като да набира сили, докато разказва. От своя страна Мат се опитва да не вниква в чутото — само го попива.

— Бях на осемнайсет, но вече цели две години във Вегас. Много от нас, момичетата, живеехме в стари каравани. Управителят на клуба, един жесток човек на име Клайд Рангор, притежаваше няколко декара земя на десетина километра по магистралата. Истинска пустиня. Той ги загради с мрежа и домъкна отнякъде най-очуканите стари каравани, които можеш да си представиш. И заживяхме в тях. Момичета идваха и си отиваха, но по това време дялах караваната с две други. Едното бе ново. Викаха ѝ Касандра Медоуз. Да имаше най-много седемнайсет. Втората бе Кими Дейл. Него ден Кими я нямаше. Клайд ни пращаше от време на време в „командировка“. Събличахме се в някое малко, забутано градче — по три сеанса на ден. Лесно изкарани пари от негова гледна точка. За нас — тлъсти бакшиши, макар Клайд да задържаше по-голямата част за себе си.

Мат се мъчи да овладее чувствата си, но просто няма начин.

— На колко години започна всичко това? — пита той.

— На шестнайсет.

Опитва да не затвори очи.

— Не мога да си представя как е възможно.

— Клайд имаше много връзки. Не знам как точно го правеше, но постоянно намираше изпаднали момичета от най-различни приемни семейства в Айдахо.

— И ти ли си оттам?

Тя кимва.

— Имаха връзки и в други щати. В Оклахома например. Касандра бе от Канзас, ако не се лъжа. Обикновено докарваха момичетата у Клайдови. Той ги снабдяваше с фалшиви документи и ги

пускаше да работят. Не е особено трудно. И двамата знаем, че никой не го е еня за съдбата на бедните и онеправданите, но децата поне би следвало да бъдат симпатия. Ние бяхме само едни намусени тийнейджърки. Без никаква близка душа на света.

Мат кимва с разбиране.

— Разбирам.

— Клайд си имаше приятелка на име Ема Лемей. Тя го даваше нещо като майка за всички нас. Разбирам как звучи това, но като се има предвид всичко, което ни е минало през главите, в състояние бяхме почти да повярваме. Клайд имаше обичай да я пребива от бой най-редовно. Гледаш го — минава наблизко, и в същия миг Ема се сгънала на две. Тогава не го проумявах, но това отношение някак... ни сближаваше всички. Двете с Кими я харесвахме. Всички си говорехме за деня, в който ще се измъкнем на свобода — това бе единствената ни тема за разговори. Разказах на Ема и Кими за срещата ми с тебе. За това, какво означава запознанството за мен. Те ме слушаха. Знаеха, че е невъзможно, че никога не може да се случи, но все пак слушаха.

Някъде в къщата се разнася приглушен звук. Плач. Оливия се обръща нататък.

— Това е Етан — обяснява Мат.

— Често ли го прави?

— Да.

Те чакат. Къщата утихва отново.

— Един ден не се чувствах добре — продължава Оливия. Гласът ѝ отново става далечен и монотонен. — Не че имат навика да ти дават почивни дни, но аз бях до такава степен замаяна, че едва се държах на крака, пък и едно повръщане на сцената момиче надали допринася особено много за развитие на бизнеса. След като Клайд и Ема не бяха наоколо, аз се разбрах с мъжа на портала. Каза ми да вървя. И стигнах пеша до обора — така наричахме лагера с караваните. Бе към три следобед. Слънцето прежурия. Усещам как изпича кожата на врата ми. — Оливия се усмихва горестно. — И знаеш ли кое е странното в тази работа? Тя цялата е странна, но знаеш ли какво истински ме поразих?

— Какво?

— Ролята на дребните неща. Тези, които променят всичко. Малките „ако“, които стават грамадни. Известни са ти може би по-

добре. Ако си бе карал без спиране до Бодоин. Ако Дъф не бе разлял онази бира. Ясно ти е.

— Така е.

— И тук става същото. Ако не ми беше станало лошо. Ако си бях танцувала като всеки друг ден. Макар че в дадения случай различните хора да имат различно мнение, все пак тези „ако“ спасиха живота ми.

Тя застава край вратата. Гледа бравата така, сякаш ѝ се ще да отвори и да побегне накъдето ѝ видят очите.

Мат се обажда:

— Какво стана, когато се прибра в обора?

— Бе пусто. Момичетата са в клуба или в града. Обикновено приключваме в три заранта и спим до пладне. В обора е така потискащо, че гледаме да се изнесем колкото може по-рано. Така че когато пристигам, там цари пълна тишина. Отварям вратата на моята каравана и първото нещо, което забелязвам, е кръв по пода.

Мат я наблюдава с втренчен поглед. Дишането ѝ е станало по-дълбоко, но изразът на лицето остава напълно неутрален.

— Извиках. Тъпо от моя страна. Може би е трябвало да изпищя и побягна. Кой знае? Още едно „ако“, както виждаш. Оглеждам се наоколо. Караваната има две помещения, но те се намират едно след друго, така че най-напред влизам в онова, където спим и трите. Моето легло е долното. Кими е над мене. Това на Касандра, новата, е прилепено към отсрещната стена. Кими е голяма чистница. Непрекъснато ни гълчи, задето не шетаме. Животът на всички ни е свинщина, все повтаря тя, но това не означава, че трябва да се валяме в лайна.

Както и да е. Всичко наоколо е потрошено. Чекмеджетата са измъкнати и разбити. Навсякъде се виждат пръснати дрехи. А отвъд, край леглото на Касандра, накъдето води кървава следа, забелязвам два крака. Скачам нататък и застивам на място.

Оливия го поглежда право в очите.

— Касандра е мъртва. Няма нужда да проверявам пулса ѝ. Тялото е извърнато на една страна. Почти в ембрионално положение. И двете очи гледат широко отворени в стената. Лицето е подуто и червено. По ръцете личат изгаряния от цигара. Вързани са зад гърба с лепяща лента. Не трябва да забравяш, Мат: аз бях осемнайсетгодишна. Може да изглеждам по-възрастна или да се усещам по-възрастна.

Може да разполагам с прекалено много житейски опит. Но помисли само: стоя аз там и съзерцавам тяло на мъртвец. Вцепенила съм се. Не мога да се отместя. Дори когато дочувам звуци откъм второто помещение, когато долавям писъка на Ема: „Клайд, недей!“.

Тя млъква, затваря очи, изпуска тиха въздишка.

— Извързвам се тъкмо навреме, за да видя приближаващия юмрук. Няма кога да реагирам. Клайд не прави никакъв опит да намали силата на удара. Кокалчетата на ръката се врязват плътно в носа ми. Всъщност по-скоро чувам, отколкото усещам съприкосновението. Главата ми отскача назад. Падам възник върху трупа на Касандра. Това е може би най-ужасното в цялата картина. Падането върху нейното мъртво тяло. Кожата ѝ лепне. Опитвам да се прехвърля през нея. В устата ми се стича кръв.

Оливия млъква, преглъща и се мъчи да си поеме въздух. Мат никога не се е чувствал така безпомощен. Не помръдва, не промълвява дума. Чака тя да се съвземе.

— Клайд се надвесва над мене. Лицето му... Обикновено там се кипри една усмивка. Виждала съм го много пъти да зашлепява Ема Лемей циганската. Зная, че това ти звучи странно. Защо не сме реагирали? Защо не сме предприели нещо? Само че неговите побои не бяха кой знае какво за нас. Те си бяха нещо нормално. Това трябва да разбереш. Никоя от нас не бе виждала друго.

Мат кимва. Колкото и шантаво да звучи, той разбира този начин на мислене. Характерен е за затвора. Не че там се вършат отвратителни неща. Отвратителното там е норма на поведение.

— Както и да е — продължава Оливия, — усмивчицата я няма. Ако си мислиш, че гърмящата змия е опасна, значи не познаваш Клайд Рангор. Но сега, надвесен над мен, той изглежда подивял от страх. Дишането му е тежко. По ризата има кървави петна. Зад гърба му — и това е гледка, която няма да забравя никога — стои Ема с наведена глава. Лежа аз на пода, потънала в кръв, и гледам покрай мръсния психар към нея — другата жертва. Истинската жертва, бих добавила на това място.

— Къде е лентата? — пита ме Клайд.

Нямам представа за какво говори. Ритва ме с все сила по глезена. Аз вия от болка. Клайд започва да крещи:

— Мене ли си решила да разиграваш ма, кучко? Казвай къде е?

Мъча се да изпъляз над, но се тиквам в ъгъла. Клайд ритя тятото на Касандра встрани и ме следва. Заклещена съм. Долавям гласеца на Ема, мек като на агне: „Недей, Клайд! Моля те!“. Без да отделя поглед от мен, той удря над с все сила. Опакото на ръката му разцепва бузата на Ема. Тя се катурва вън от полезрението ми. Но това е достатъчно. Мигновеното раздвояване на вниманието ми дава възможност да реагирам. С все сила нанасям удар с крак право под капачката на едното му коляно. Кракът му се огъва. Скачам права и се претъркувам през леглото. Имам нещо съвсем определено наум. Кими крие пистолет. Това не ми харесва, но ако се приеме, че през моята глава е минало какво ли не, то през нейната е умножено по две. Така че си е постоянно въоръжена. Има два пистолета. В ботуша носи малък револвер калибър 22. Даже и на сцената. А тук, под дюшека, държи още един.

Оливия спира и се усмихва.

— Какво? — пита Мат.

— Също като тебе.

— Какво имаш предвид?

— Да не мислиш, че не знам за пистолета?

Той го е забравил съвсем. Бърка зад колана на панталона. В болницата му го бяха свалили. Оливия спокойно отваря чантичката си.

— Ето го. — Тя му подава оръжието. — Не исках полицията да го намери.

— Благодаря — казва Мат глупаво. Поглежда оръжието и го блъсва настрани.

— За какво го държиш? — пита Оливия.

— Нямам представа.

— Мисля, че и Кими знаеше също толкова. Но той бе там. И когато Клайд полита към пода, аз се хвърлям да го докопам. Не разполагам с много време. Ритникът не е извадил Клайд от строя. Дал ми е само няколко секунди отсрочка. Бъркам под дюшека. Чувам вика му: „Курво побъркана! Сега ще те пречукам!“. Не храня грам съмнение, че ще го стори. Видяла съм вече Касандра. Видяла съм лицето му. Пипне ли ме, преди да съм се добрала до пистолета — край с мене.

Оливия гледа сега в пространството, а ръката ѝ е вдигната, сякаш рови за пистолета.

— Ръката ми е под матрака. Имам усещането, че диханието му лъха във врата ми. Но не мога да напипам оръжието. Клайд ме грабва за косите. Започва да тегли, но в този миг усещам хладината на метала. Драскам с пръсти по ръкохватката, а той дърпа назад. Пистолетът се показва. Клайд го вижда. Не съм го хванала както трябва. Обгърнала съм ръкохватката с показалеца и палеца. Мъча се да провра показалеца пред спусъка. Но Клайд е отгоре ми. Хваща ме за китката. Опитвам се да се измъкна. Той е много силен, но аз не се предавам. Стискам пистолета. И тогава той забива палец в кожата ми. Клайд имаше дълги остри нокти. Виждаш ли това?

Оливия стисва юмрук и го извива нагоре, за да покаже малък кръстовиден белег върху вътрешната страна на китката си. Мат го е виждал и по-рано. Преди цяла вечност тя му е казала, че е от падане по време на езда.

— Това ми е спомен от Клайд Рангор. Забива нокътя си с такава сила, че ми пуска кръв. Изтървавам пистолета. Той продължава да скубе косите ми. Събаря ме върху леглото и скача отгоре ми. Сграбчва ме за шията и започва да стиска. И се разплаква. Това си спомням. Клайд ме души до смърт и плаче. Не че му е мъчно, или нещо подобно. Той е уплашен. Души ме, но продължавам да чувам молбите му: „Къде е? Само ми кажи... моля те...“.

Оливия нежно притиска към шията собствената си ръка.

— Аз се мятам като бясна. Ритам, блъскам напосоки, но усещам как силите ме напускат. Ударите ми попадат в празно пространство. Усещам палците му върху гръкляна си. Умирам. И в този миг чувам изстрел.

Ръката ѝ пада край тялото. Старинният часовник в трапезарията — сватбен подарък на Марша и Бърни — започва да отмерва времето. Оливия чака да изпълни задачата си.

— Звукът не е силен. Нещо като удар с палка за бейзбол. Сигурно защото пистолетът е малокалибрен. За един миг хватката на Клайд се затяга. Върху лицето му е изписана по-скоро изненада, отколкото болка. Пуска ме. Аз започвам да кашлям и да се давя. Претъркулвам се встрани, боря се за глътка въздух. Ема Лемей се е изправила над него. Насочила е пистолета право в Клайд, сякаш споменът за всички унижения, всички побои през годините изведнъж е кипнал в нея и надделял над всичко останало. Тя не трепва. Не

поглежда надолу. Клайд се хвърля побеснял от гняв и тя отново стреля. Право в лицето му. След това натиска спусъка още един път и Клайд Рангор е мъртъв.

ГЛАВА 37

Мотив.

Лорън разполага вече с мотив. Ако изобщо може да се вярва на видеоклипа, Чарлс Тали, негодник откъдето и да го погледне човек, не само е спал с жената на Мат Хънтър — Лорън е готова да се обзаложи, че именно тя е особата с платиненорусата перука — но си е направил и труда да му изпрати образно доказателство за стореното.

Да го подиграе.

Да го разяри.

Да го предизвика, ако щете.

Сега всичко се връзва. Всичко застава по местата си.

Макар в дадения случай прекалено много неща да изглеждат по местата си, но само в началото. А после, малко по-късно, вече не е така. Като например идеята, че Макс Дароу е станал жертва на проститутка. Като убийството на Чарлс Тали, което наподобява типично деяние на ревнив съпруг, но ако наистина е така, къде е обяснението за връзката с Ема Лемей и ФБР в Невада, както и с всичко останало, което е научила току-що в офиса на Търстън?

Телефонът ѝ звъни. Номерът на абоната е блокиран.

— Ало...

— Какво става с координатите на Хънтър?

Ланс Банър.

— Ти не си ли лягаш нощем?

— През лятото не. Задоволявам се със зимния сън. Като мечките.

Та какво става?

— Търсим го.

— Не ме засипвай с толкова подробности, Лорън. Наистина не мога да се ориентирам в такова изобилие от информация.

— Това е дълга история, Ланс, а аз прекарах много тежка нощ.

— Издирването се извършва основно в Нюарк, нали?

— Е, и?

— Някой сетил ли се е да провери къщата на снахата?

— Едва ли.

— Живея на ръка разстояние. Смятай, че съм вече там.

ГЛАВА 38

Нито Мат, ни Оливия помръдват. Разказът я е изтощил. Това се вижда с просто око. Понечва да я приближи, но тя го спира с вдигане на ръка.

— Един път видях стара снимка на Ема Лемей — започва Оливия. — Толкова е красива. И умна. Ако някой разполага с уменията, необходими за изчезване от този свят, това е тя. Но никой не го прави, там е работата, Мат. И ето, стоим си така двете — аз цяла в кръв, а тя още с димящ пистолет в ръка. Гледа Клайд продължително време и чака да се съвзема. Това отнема няколко минути. Сетне се обръща към мен с кристално ясен поглед и казва: „Трябва да се отървем от този труп“. Помня, че поклатих глава. Казах, че изобщо не искам да се замесвам в това. Тя не се ядоса, нито повиши глас. Толкова бе особено. Изглеждаше така... уравновесена.

— Просто е убила мъчителя си — отбелязва Мат.

— И това го има...

— Но?

— Изглеждаше като да е очаквала много отдавна този миг. Сякаш е била сигурна, че той ще настъпи някой ден. Казах, че трябва да извикаме полиция. Ема поклати глава напълно спокойна, напълно запазила самообладание. Пистолетът е още в ръката ѝ. Не го насочва към мене. Можем да им разкажем истината — обаждам се аз. — Ще твърдим, че е самозащита. Ще покажем синините по шията ми. Ще видят убитата Касандра, по дяволите!

Мат се размърдва на място. Тя забелязва това и се усмихва.

— Точно така — казва Оливия. — Схващам иронията на това положение. Самоотбрана. Също като при твоя случай. И двамата сме се виждали изправени пред един и същ житейски избор. Може всъщност ти да не си имал избор при целия куп хора наоколо. Но дори да си го имал, ти идваш от съвършено различен свят. Вярваш на полицията. Вярваш, че истината винаги побеждава. Но ние познаваме нещата откъм опаката страна. Ема е стреляла в Клайд три пъти — един

път в гърба и два пъти в лицето. Никой не би повярвал на версията за самоотбрана. А и да го направи, Клайд печелеше луди пари за своя братовчед-мафиот. Той няма да ни прости.

— И какво направихте?

— Аз бях напълно объркана. Но Ема ми обясни ситуацията. Нямаме избор. Никакъв. И тогава тя излиза с най-блестящо предложение.

— Какво?

— Казва така: „Ами ако всичко се обърне на добре?“.

— Ако кое всичко се обърне на добре?

— Ако полицията повярва, а братовчедът на Клайд ни остави на мира?

Тя млъква за момент и се усмихва.

— Не ми е много ясно — признава Мат.

— Това е единственият шанс ние двете да се измъкнем. Клайд крие сто хиляди долара у дома. Ема казва да ги вземем. Да се разделим и да изчезнем. Ще започнем наново. Тя вече си е намислила къде да отиде. Мечтае за това място от години, но все не смее да предприеме решителната крачка. Същото е и с мене. Страхът е сковавал и двете.

— Но сега се налага да действате.

Оливия кимва.

— Казва да скрием Клайд, та полицията да приеме, че двамата са избягали заедно. Ще издирват двойка. Или ще помислят, че и двамата са убити и заровени. Ема се нуждае от помощта ми. Ами с мене какво ще стане? — питам я аз. — Хората на Клайд ме познават. Ще обърнат всичко наопаки, за да ме намерят. И как ще обясня смъртта на Касандра?

Но Ема е обмислила всичко. Дай си портмонето, вика. Аз бъркам в джоба и го давам. Изважда личната ми карта — по онова време в щата Невада не се иска снимка за този документ — и го пъха в джоба на Касандра. Кога се връща Кими? След три дни — викам. Има време — казва тя. После обяснява, че нито аз, нито Касандра имаме близки. Майката на Касандра я е зарязала преди много години — двете не си говорят. Нищо не разбирам — казвам аз. От години обмислям подобен вариант, отвърща Ема. При всеки побой. След всяка загуба на съзнание. Всеки път, когато казва, че съжالياва, че няма да се повтори и че много ме обича. Когато ме заплаши, че ако избягам, ще ме намери и

на другия край на земята, за да ме убие. Ами ако аз взема да го убия? Ако скрия трупа, задигна парите и се завра на някое сигурно местенце? Ако река да свърша едно добро дело, та да изкупя цялото зло, което съм причинила на вас, момичетата? И ти си мечтала за бягство, не е ли така Канди?

— Сигурно си мечтала — обажда се Мат.

Оливия вдига показалец.

— С една разлика. Аз вече съм променила живота си. Друга е моята цел. Защото имам нещо, за което да се заловя. Не искам да преувеличавам значението на онази среща във Вегас. Но непрекъснато за нея си мислех, Мат. За начина, по който ме накара да се чувствам. За света, в който живееш ти. Помня всяка твоя дума — за семейството ти, за твоето детство, за приятелите и училището. А онова, което ти не знаеш, което и сега не можеш да разбереш, е, че описваш свят, който остава недостижим за мене дори в мечтите.

Мат замълчава.

— Нямах представа колко пъти след онази среща съм обмисляла как да те намеря.

— Защо не го направи?

Тя поклаща глава.

— Ти по-добре от другите знаеш какво значи позорно петно.

Той кимва безмълвно.

— Но всичко е вече без значение. Вече е прекалено късно. Със или без петно — трябва да се спасяваме. И ние скалъпваме план. Простичък план всъщност. Най-напред завиваме трупа на Клайд в одеяло и го тикваме в багажника на колата. Заключение оградата на обора с катинар. Ема знае едно място. Клайд е зарил там поне два трупа. В пустинята. Заравяме го в плитък гроб на място, където жива душа не минава. После Ема звъни в заведението. Нарезда всички момичета да работят извънредно, та никоя да не се прибере без време в обора.

Отбихме се до тях за по един душ. Стоя аз под топлата струя и си мисля, че цялата работа малко наподобява — както отмивам кръвта от тялото си — на Лейди Макбет.

— Но това няма нищо общо — възразява Мат.

— Току-що съм заровила убит човек в пустинята. През нощта чакалите ще го изровят, за да си организират пир. Ще разнесат костите

му в разни посоки. Така каза Ема.

Тя му хвърля поглед, сякаш иска да предизвика спор.

— И какво направихте след това?

— Не се ли сещаш?

— Не.

— Кандис Потър е госпожица Никой. Няма даже кого да уведомят в случай на безвременна смърт. Ема в качеството си на работодателка и кажи-речи попечител вика полиция. Съобщава, че едно от момичетата ѝ е убито. Ченгетата пристигат. Ема им показва тялото на Касандра. Личната ми карта е в нейния джоб. Ема идентифицира трупа като принадлежащ на Кандис „Канди Кейн“ Потър. Няма роднини. Никой не си задава въпроси. И защо да задава? Кому е притрябвало да инсценира нещо подобно? Двете с Ема си поделяме парите. Получавам над петдесет хилядарки. Представяш ли си такова нещо? Всички момичета в клуба работят с фалшиви документи, така че не е проблем да си набавя нови.

— И взе, че просто избяга?

— Да.

— Ами Касандра?

— Какво Касандра?

— Никой ли не попита какво е станало с нея?

— Десетки момичета идват и си отиват. Ема каза на всички, че си е тръгнала — уплашила се от убийството. Две други момичета сториха същото.

Мат поклаща глава, мъчи се да направи преценка на чутото.

— Когато се запознахме, ти се представи с името Оливия Мъри.

— Така е.

— И си запази това име?

— Само един път съм го произнасяла гласно и то стана вечерта, когато се запознахме. Чел ли си „Бръчка на времето“?

— Разбира се. В пети клас.

— Като дете тази книга ми бе любимата. Главната героиня се казва Мег Мъри. Оттам взех второто име.

— Ами Оливия?

Тя свива рамене.

— Звучеше ми някак си тъкмо противоположно на Канди.

— И какво стана по-нататък?

— Двете с Ема сключихме споразумение. Никога, при никакви обстоятелства няма да казваме истината. Проговори ли едната, смъртта лесно ще догони другата. И се заклехме. Най-тържествено. Трябва да разбереш това.

Мат не знае какво да каже.

— И ти замина за Вирджиния?

— Да.

— Защо?

— Понеже там живее Оливия Мъри. Твърде далече от Вегас или Айдахо. Измислих си биография. Изкарах курсове в Университета. Не съм се записвала официално, но всичко това стана, преди да въведат строги мерки за сигурност. Просто слушах лекциите. Висях в читални и мензи. Запознавах се с разни хора. Всички ме смятаха за студентка. След години заразправях, че съм се дипломирала. Намерих си работа. Никога не обърнах назад ни поглед, ни мисъл. Кандис Потър е мъртва.

— А след това какво? Появявам се аз?

— Горедолу. Бях само едно подплашено дете. Избягало с надежда да намери приличен живот. Истински. В оня момент не ми трябваше мъж. Вие се обърнахте към „Дейта Бетър“, нали си спомняш?

Мат кимва.

— Нищо не ми трябваше, но те видях и... не знам. Може би исках да си върна нощта на нашето запознанство. Да реализирам една глупава мечта. Ти се мръщиш на живота ни в това място. Нима не виждаш, че то, че целият този град е най-прекрасното нещо на света.

— Затова ли искаш да се преместим тук?

— Да, но двамата — отвръща тя с молба в очите. — Никога не съм вярвала в тия приказки за сродство на душите и така нататък. Нека ти мине през главата каквото е минало на мен, пък тогава да говорим. Но може би нещо друго, може би нашите рани ни тласкат един към друг. Правят ни близки. Навярно страданието отваря очите за истината. За правилната оценка. Човек се научава да се бори за онова, което другите приемат като даденост. Ти ме обичаш, Мат. И за миг не си допуснал, че съм се хванала с друг. Точно затова неуморно търсиш доказателства за противното. Защото независимо от всичко, което ти разказвам сега, ти и единствено ти ме познаваш истински. Само и единствено ти. Да, така е. Искам да се пренесем на това място, да

изградим двамата истинско семейство. Това е всичко, за което жадувам.

Мат отваря уста, но тя не му дава да говори.

— Не се притеснявай — успокоява го с усмивка. — Много нещо има за осмисляне.

— Не е това. Просто... — Не може да даде израз на чувствата, които бушуват в сърцето му. Трябва им време да се уталожат. — И какво се случи след толкова години? Как те намериха?

— Не те намериха мене, а аз тях.

Мат е на път да зададе следващ въпрос, когато още едни фарове облизват стената над тях. Те се задържат малко по-дълго от предишните. Мат спира думите ѝ с жест. И двамата остават заслушани. Звукът на работещ двигател е слаб, но несъмнен. Няма грешка.

Погледите им се срещат. Мат наднича през прозореца. Колата е спряла край отсрещния тротоар. Фаровете угасват. След миг спира и двигателят. Мат разпознава колата на секундата. Само преди няколко часа се е возил в нея.

Колата на Ланс Банър.

ГЛАВА 39

Лорън влита в стаята за разпит.

Сингъл изучава ноктите си.

— Адвокатът не е дошъл още.

Лорън я наблюдава за момент. Пита се какво ли е да изглежда човек като Сингъл, да кара мъжете да се дуют наоколо като папуняци, да знае, че е в състояние да ги върти, на който си поиска пръст. Собствената ѝ майка разполага донякъде с подобни възможности, но да си като Сингъл Шейкър! Хубаво ли е това, или лошо? Няма ли да започнеш да разчиташ повече на тези дадености в ущърб на останалите? Лорън не смята, че Сингъл постъпва така и това я прави още по-опасна.

— Познай какво открихме в служебния ти компютър? — обажда се тя.

Сингъл примигва. Тя знае какво са открили. Лорън изважда снимката на Чарлс Тали. Показва и няколко принтирани кадъра от клипа. Разстила ги върху плота пред погледа на Сингъл. Тя почти не им обръща внимание.

— Не казвам ни дума — заявява Сингъл.

— А ще кимаш ли с глава?

— Какво?

— Аз говоря, а ти можеш да кимаш от време на време, ако искаш, разбира се. Защото ми се струва, че нещата са очевидни. — Лорън сяда, сплита пръстите на ръцете си и ги отпуска върху бюрото. — Нашите експерти казват, че тези кадри са заснети с камера на мобилен телефон. Та ето как виждаме ние нещата: Чарлс Тали си пада малко психар. Това е известно. Съдебното му досие е гъсто наситено с примери за насилие и перверзии. Както и да е, той среща Оливия Хънтър. Още не зная при какви обстоятелства. Може би ти ще ни кажеш, когато се появи адвокатът ти. Но това е без значение. Поради някакви свои откачени съображения той изпраща снимка и видеоклип на общото ни приятелче Мат Хънтър. Мат пристига с тях при тебе. Ти

на свой ред, понеже си добра в занаята, бързо откриваш, че типът от снимките е Чарлс Тали, който понастоящем е отседнал в хотел „Хауърд Джонсън“ край летище „Нюарк“. Или може би установяваш, че Оливия Хънтър е настанена там — не знам кое от двете.

— Не е така — обажда се Сингъл.

— Но е приблизително така. Не са ми известни подробности, нито пък ме интересува защо и как Хънтър се е свързал с тебе. Важното е, че го е сторил. И че ти е дал снимката и видеото. Че си открила Чарлс Тали. Че двамата сте отишли в хотела му. Че Тали и Хънтър се сбиват. Че Хънтър излиза от тази схватка ранен, а Тали — мъртъв.

Сингъл гледа встрани.

— Нецо да добавиш? — пита Лорън.

Телефонът ѝ звънва. Тя го изважда, включва и казва сопнато:

— Да!

— Твоят приятел Ланс се обажда.

— Какво става?

— Познай къде се намирам?

— Пред къщата на Марша.

— Бинго. А сега познай чия кола е паркирана пред нея.

Лорън се изправя.

— За подкрепление ли звъниш?

— То вече е на път.

Лорън захлопва апарата. Сингъл я следи с поглед.

— Във връзка с Мат ли е?

Тя кимва.

— Всеки момент ще го арестуваме.

— Той ще подивее от ужас.

Лорън свива рамене. Изчаква.

Сингъл гризе един нокът.

— Не си разбрала правилно.

— Кое по-точно?

— Мислиш, че Тали е пратил онези снимки на Мат.

— А не е ли?

Сингъл бавно клати глава.

— Кой тогава?

— Уместен въпрос.

Лорън сядва отново. Мисли си за снимката на Чарлс Тали. Той е вдигнал ръце така, сякаш е изненадан или притеснен от факта, че го снимат. Не е правил тази снимка сам.

— Това няма значение. До няколко минути прибираме Мат.

Сингъл става. Започва да кръстосва помещението. Сплита ръце пред себе си.

— Може би — започва отново тя — тези снимки са част от голяма постановка.

— Каква?

— Хайде, Лорън, раздвижи си мозъка. Не ти ли се струва, че всичко е прекалено ясно и конкретно?

— Така е при повечето убийства.

— Дрън-дрън.

— Откриеш ли труп на мъж, най-напред проверяваш любовните му истории. Ако е на жена, насочваш се към приятеля или съпруга. Обикновено е просто като фасул.

— Само дето Чарлс Тали изобщо не е приятел на Оливия Хънтър.

— И как стигаш до подобен извод?

— Не аз, Мат го стори.

— Още не съм чула как.

— Снимките са манипулирани.

Лорън отваря уста и пак я затваря, решила да изчака.

— Именно затова Мат идва снощи при мене. Искаше да му ги увеличи. Усетил бе, че има нещо нечисто около тях. Сетил се, когато заваля.

Сингъл грабва снимката на Чарлс Тали.

— Виждаш ли как грее слънце през прозореца тук?

ГЛАВА 40

Колата на Ланс Банър е паркирана срещу дома на Марша.

— Познаваш ли го? — пита Оливия.

— Да. Съученици сме. Сега е местно ченге.

— Сигурно идва да те разпита за сбиването?

Мат не отговаря. Има логика в това, казва си той. След арестуването на Сингъл е нормално да съставят подробен доклад. А може да са споменали неговото име по радиостанцията като свидетел или пострадад, а Ланс да е чул. Може също така да следва политиката си на тормоз.

Какъвто и да е случаят, няма от какво да се опасява. Ако потропа на вратата, ще се наложи да го отпрати. Това е негово право. Не могат да арестуват пострадад заради това, че не е подал своевременно оплакване.

— Мат...

Той се обръща към Оливия.

— Каза, че не те са те открили, а ти тях.

— Така е.

— Не разбирам...

— Това е най-трудната част.

Той си мисли, надява се, че тя се шегува. Опитва се да разсъждава, да систематизира или чисто и просто да блокира съзнанието.

— Аз съм изрекла много лъжи — обажда се тя. — Но тази, последната, е най-страшна.

Мат стои прав до прозореца.

— Превърнах се в Оливия Мъри. Вече знаеш това. Кандис Потър умря за мене. Само че... съществува една част от нея, от която в никакъв случай не мога да се откажа.

Млъква.

— Коя е тя? — пита тихо Мат.

— На петнайсет забременях.

Той затваря очи.

— Толкова се уплаших, че го скривах, докато стана прекалено късно. Изтекоха ми водите и мащехата ме заведе на доктор. Накараха ме да подпиша куп документи. Платени бяха пари. Не знам колко, не видях — докторът ме упои. Родила съм. Когато идвам на себе си... — Гласът ѝ секва. Тя сякаш се отърсва от цялата история, и добавя: — Даже не знам момче ли е или момиче.

Мат не отделя поглед от колата на Ланс. Усеца сякаш нещо го пробужда в сърцето.

— Ами бащата?

— Измете се в секундата, когато научи за бременността. Съкруши ме. Загина след няколко години при автомобилна катастрофа.

— И ти не знаеш какво е станало с това дете?

— Нямам ни най-малка представа. В много отношения така бе по-добре за мене. Дори да исках да сторя нещо, нямаше как. С оглед на цялото ми положение. Но това не означава, че не ми пука. Или че не ме интересува съдбата ѝ.

Настъпва миг тягостно мълчание. Мат обръща лице към жена си.

— Каза „съдбата ѝ“.

Оливия не отговаря.

— От колко време знаеш, че е момиче?

— От няколко дни.

— Как разбра?

Оливия измъква втори лист хартия.

— Известно ли ти е нещо относно организациите за подпомагане на осиновени?

— Не.

— Това са структури, които помагат на осиновени деца да откриват своите биологически родители и обратно. Аз непрекъснато се интересувам от подобни проучвания. Макар никога да не съм разчитала на положителен резултат. Кандис Потър е мъртва. Дори да прояви интерес към нея биологическата ѝ дъщеря, щом научи това обстоятелство, ще забрави цялата история. Освен всичко друго не мога и да изляза наяве. Заради споразумението с Ема. Моето дете би имало само неприятности, ако все пак успее да ме открие.

— Но ти не спираш да се интересуваш.

— Нито за секунда.

— Колко често?
— Има ли значение, Мат?
— Май не.
— Значи не разбираш защо го правя?
— Напротив, разбирам — отвърща той, макар да не е убеден в правдивостта на думите си. — Но какво се случи?
Оливия му подава хартията.
— Намерих тази обява.
Хартията е намачкана. Явно е разгръщана и сгъвана много пъти. Датата е отпреди четири седмици. Обявата е следната:

„Случаят е спешен и изисква абсолютна дискретност.
Дъщеря ни е осиновена преди осемнайсет години в кабинета на доктор Ерик Текеста в Моиридиън, Айдахо, на 12 февруари. Името на майката е Кандис Потър, покойница. Не разполагаме с информация относно бащата.
Дъщеря ни е сериозно болна. Нуждае се от бъбрек на кръвен роднина за трансплантиране. Ако сте кръвен роднина на Кандис Потър, моля свържете се с нас на...“

Мат чете и препрочита текста.
— Трябваше да направя нещо — проговаря Оливия.
Той кимва безмълвно.
— Изпратих имейл до родителите. Първоначално се представих като стара приятелка на Кандис Потър, но те не пожелаха да ми дадат никаква информация. Не знаех какво да сторя. Свързах се отново и заявих, че съм кръвен роднина. И тогава всичко тръгна накриво.
— Защо? Какво стана?
— Не знам... Родителите започнаха нещо да шикалкавят. Уговорихме лична среща. Определихме време и място.
— В Нюарк ли?
— Да. Даже ми резервирах стая. Трябваше да се регистрирам и да чакам обаждането им. Така и сторих. Най-накрая звъни някакъв мъж и ми казва да отида в стая номер 508. Когато се явявам там, онзи иска да провери съдържанието на чантата ми. Сигурно тогава е взел телефона. Сетне ме кара да се преоблека в банята, да си сложа друга

рокля и перука. Не разбирах защо става всичко това, но той обясни, че ще ходим другаде и не искал някой случайно да разпознае било мене, било него. Толкова бях шашната, че даже не чувах какво ми говори. Той също си сложи перука. Черна. Когато излизах от банята, каза да седна на кревата. Тръгна към мене, точно както си видял на клипа. Когато ме доближи, каза, че знае коя съм. Ако искам да спася живота на дъщеря си, трябва да преведа пари в сметката му.

— Направи ли го?

— Да.

— Колко?

— Петдесет хиляди долара.

Той кимва, като се мъчи да изглежда спокоен. Всичките им пари.

— И после?

— Каза ми, че ще иска още. Още петдесет хиляди. Отговорих, че нямам толкова. Започва разправия. Накрая му заявих, че ще получи парите, след като видя дъщеря си.

Мат гледа встрани.

— Какво има? — пита го тя.

— Не се ли усъмни в този момент?

— В какво?

— Че става дума за някаква измама.

— Разбира се — отвърща Оливия. — Чела съм за онези мошеници, които лъжат, че се занимават с издирване на безследно изчезнали военнослужещи във Виетнам. Доят пари от близките, за да продължават уж търсенето. А близките, поради огромното си желание да открият синове, внуци или племенници, плащат, та се късат, без през ум да им мине, че става дума за шашма.

— Тогава?

— Кандис Потър е мъртва. Кому е притрябвало да търси пари от покойница?

— Може би някой се е досетил, че си жива.

— По кой начин?

— Де да знам. Може Ема Лемей да се е изпуснала някъде.

— Да кажем, че е така. И какво от това? Никой не знае нищо, Мат. Единствената жива душа, с която споделих, бе приятелката ми Кими във Вегас, но дори тя не разполага с подробна информация — рождена дата, града в Айдахо, името на оня доктор. Дори аз не го

помнех, преди да го видя отпечатано. Единствените хора, които биха могли да знаят всичко това, са дъщеря ми и нейните осиновители. И дори това да е някакъв вид мошеническа операция — това с перуката и всичко останало — аз нямам друг избор, освен да им играя по свирката. По някакъв начин тук е замесена моята дъщеря. Нима не разбираш, Мат?

— Разбирам го — отвърща той. Разбира още, че логиката ѝ малко понакуцва, но не е сега моментът да се обсъжда това. — И какво става нататък?

— Настоявах да видя дъщеря си. Той насрочи среща. Там трябва да занеса остатъка от парите.

— Кога?

— Утре в полунощ.

— Къде.

— В Рино.

— Невада?

— Да.

Отново Невада.

— Известен ли ти е мъж на име Макс Дароу?

Тя мълчи.

— Оливия?

— Той е мъжът с черната перука. Оня, с когото се срещнах. Знам го още от онова време. От Вегас. Постоянно висеше в бара.

Мат не знае какво да мисли по този въпрос.

— Къде в Рино?

— Адресът е 488 Сентър Лейн Драйв. Имам самолетен билет. Дароу каза да не споделям с никого. Ако не се явя... не знам, Мат. Казаха, че ще ѝ сторят нещо лошо. — Очите ѝ отново овлажняват. — Нямам представа какво става. Не знам дали е болна, или са я отвлекли, или дали — и това си мисля — самата тя не е замесена по някакъв начин. Но е жива, истинска, и аз трябва да отида при нея.

Мат се мъчи да осмисли всичко научено, обаче му е трудно. Звъни мобилният телефон. Той понечва инстинктивно да го включи, но в същия миг се сеща нещо. По това време най-вероятно е Сингъл. Може би е изпаднала в беда и търси помощ. Поглежда дисплея. Обажда се непознат абонат. Може би номерът е на полицейския участък.

— Ало...

— Мат?

Той смръщва вежди. Гласът е сякаш на Средкриз.

— Ти ли си, Айк?

— Мат, току-що разговарях със Сингъл.

— Какво?

— На път съм към окръжната прокуратура — казва онзи. — Искат да я разпитат.

— Тя ли се обади?

— Да, но ми се струва, че по-скоро е искала да говори с тебе.

— Какви ги приказваш?

— Иска да те предупреди.

— За какво?

— Записал съм си го. Дръж така. Значи... Първо, питал си я за някой си Макс Дароу. Убит е. Намерили са го застрелян в Нюарк.

Мат поглежда Оливия.

Тя пита:

— Какво има?

Средкриз продължава:

— Но има и по-лошо: Чарлс Тали е също мъртъв. Намерили са трупа му в хотел „Хауърд Джонсън“. Намерили също окървавен бронзов бокс. В момента провеждат ДНК-анализ. А в рамките на час ще разполагат със снимките от твоя мобилен телефон.

Мат мълчи.

— Разбираш ли какво ти приказвам, Мат?

Той разбира много добре. Бързо са се справили. Сега разсъждават така: Мат, осъждан вече за убийство при побой, получава по телефона тези унижителни снимки. Жена му очевидно се чука с Чарлс Тали. Мат наема частен детектив, за да открие местонахождението им. Тази нощ се втурва в хотела. Сбива се с Тали. Имат поне един свидетел — онзи от рецепцията. Може да разполагат и с наблюдателни камери. Налице са веществени доказателства. Следи от собствената му ДНК са по цялото тяло на убития.

В схемата на обвинението ще има пропуски. Мат ще покаже прозореца с дъждовни капки, ще изтъкне засушаването. Не знае кога е загинал Тали, но ако извади малко късмет, може да се окаже, че е станало по времето, когато той е бил в болницата. Може да си осигури

алиби посредством показанията на таксиметровия шофьор или Оливия.

— Това ще ги пообърка.

— Мат...

— Какво?

— Полицията сигурно те търси вече.

Той поглежда през прозореца. Патрулна кола спира до тази на Ланс.

— Май ме намериха.

— Искаш ли да им кажа, че се предаваш доброволно?

— Да се предаде доброволно. Да повярва на властите, че ще изяснят всичко. Както изисква законът.

— Както стана миналия път.

— Веднъж стомна за водица...

— А и да предположим, че се ориентират правилно. Тогава какво? Ще се разчуе навред за миналото на Оливия. Да оставим настрана обстоятелството, че Мат се е заклел — заклел се е! — никога повече да не попада в затвора. Оливия наистина е извършила престъпление. Най-малкото е помогнала за прикриване на доказателства — заровила е труп. Да не говорим за това, че Макс Дароу — също убит — я е изнудвал по-рано. Как ви се вижда всичко това?

— Айк...

— Казвай.

— Ако подушат този разговор, можеш да загазиш за съучастие.

— Няма начин, Мат. Аз съм ти адвокат. Съобщавам фактите и ти препоръчвам да се предадеш. А как ще постъпиш в действителност... е, това е извън моята власт. Мога единствено да остана поразен и възмутен до дъното на душата си. Нали така?

Така е. Поглежда пак през прозореца. Пристига втора патрулка. Представя си, че е отново в затвора. Вижда отражението на Стив Макграт върху стъклото. Той му намига. Мат усеща нещо да стяга гърдите му.

— Благодаря ти, Айк.

— Късмет, мой човек.

Средкриз затваря. Мат се извъръща към Оливия.

— Какво става? — пита тя.

— Трябва да се измъкнем оттук.

ГЛАВА 41

Ланс Банър приближава парадния вход на Марша Хънтър.

Двама изморени униформени го придружават. По лицата и на двамата е набола четина, която бележи края на лишена от събития нощна смяна в Ливингстън. И двамата са млади, сравнително отскоро в занаята. Всички се движат мълчаливо. Той долавя тежкото им дишане. Младостите са наддали видимо. Ланс не може да си обясни този феномен — всички новаци напълняват в началото на своята служба — но ще има случай да пожелае да е попаднал на изключения.

Ланс е изпълнен от противоречиви мисли. Започнал е да съжалява заради спречкването с Мат вчера. Каквото и да е сторил този мъж, какъвто и да е станал, Хънтър не заслужава подобно дебелашко и несправедливо издевателство от негова страна. Глупаво бе — няма две мнения по въпроса — да се държи като някакъв селски шериф от тъп филм.

Снощи Мат Хънтър се бе присмял над полианистичните^[1] усилия на Ланс да държи злото надалеч от любимия квартал. Но Мат не разбра точно. Ланс не е такъв наивник. Той знае, че не съществува защитно силово поле над неговия квартал. В това е въпросът. Работиш усърдно, за да си осигуриш достоен живот. Събираш се с единомишленици и съграждаш великолепна община. А после се бориш за опазването ѝ. Забеляваш потенциален проблем и не му позволяваш да се задълбочи. Отстраняваш самия него. Действаш профилактично. Така постъпва и с Мат Хънтър. Така постъпват мъжете като Ланс Банър, за да защитят домашното огнище. Те са войниците от фронтвата линия, малцината, които будуват нощем, за да могат останалите, включително собственото му семейство, да спят спокойно.

И когато колегите му в участъка започват да говорят за необходимостта да се предприеме нещо, когато собствената му жена Уенди, съученичка на Матовата сестра, боготворена от нея като „Кралицата Кучка“^[2], започва да мрънка заради това, че един осъждан убиец се нанася в квартала им, когато градски съветник изразява пред

него опасения относно главния фактор в действителността на местното население: „Ланс, имаш ли представа как би се отразило подобно нещо върху цените на недвижимата собственост?“, той решава да действа.

А сега не може да реши дали трябва да съжалява за това, или не.

Спомня си разговора с Лорън Мюз от вчера. Тя го разпитва за младите години на Мат Хънтър. Забелязал ли е Ланс някакви ранни симптоми за ненормално поведение? Отговорът е доста категорично не. Хънтър бе мек човек. Спомня си го да плаче, когато изпуска пас при един решаващ мач в Младшата лига. Баща му го утешава, а Ланс се забавлява от вида на това голямо бебе. Но — и това може би е обратната страна от проучванията на Лорън Мюз относно ранната симптоматика — мъжете наистина се променят. Не всичко е решено до петата година или колкото там смята Лорън.

Уловката се състои в това, че промяната е винаги — ама винаги! — към по-лошо.

Ако откриеш някой млад психопат, той няма да се преобрази и да стане възрастен послушко. Никога. От друга страна, има цял куп момчета, прекрасни момчета, които растат с уважение към истински ценности, качествени момчета, които намират насилието за отвратително, почитат закона и обичат ближния, сърдечни момчета, които винаги гледат да застават откъм справедливата страна, но въпреки всичко това вършат невероятно противни неща.

Кой ще обясни защо? Понякога става дума — както в случая на Мат — просто за лош късмет. Но нали във всичко е така, навсякъде главна роля играе късметът? Възпитание, генетика, житейски опит и условия, каквото ти дойде наум — всичко е от лукаваго. Мат Хънтър попада на лошо място в неподходящо време. Това вече е без значение. Личи от погледа му. Вижда се в начина, по който се движи, в отрано посивелите коси, в навика му да премигва, в скованата усмивка.

Злото неуморно преследва определени хора. Лепва се за тях и цял живот не им дава мира.

Както и да звучи това, не искаш такива хора наоколо.

Ланс чука по вратата на Марша Хънтър. Двамата униформени застават отстрани и крачка назад. Слънцето е започнало да изгрява. Ослушват се за някакъв шум отвътре.

Нищо.

Забелязва звънеца. Марша, той знае добре това, има две малки деца. Ако Мат е вътре, би било жалко да ги будят по такъв груб начин, но това не може да се избегне. Натиска звънеца.

Пак нищо.

Просто за всеки случай проверява дали вратата не е оставена отключена. Не е.

Полицаят отдясно предлага:

— Да я избия?

— Още не. Не сме сигурни, че е вътре.

Звъни отново и държи бутона натиснат, докато се чуе трети звън.

— Инспекторе — обажда се вторият полицай.

— Ще почакаме още малко — отвръща Ланс.

Във фоайето светва. Ланс се мъчи да види нещо през матовото стъкло, но това е невъзможно. Стреми се поне да установи признаци за някакво движение.

— Кой е?

Женският глас е напрегнат, което е напълно обяснимо предвид обстоятелствата.

— Инспектор Ланс Банър от полицията в Ливингстън. Отворете, моля.

— Кой?

— Инспектор Ланс Банър от полицията в Ливингстън. Отворете, моля.

— Един момент.

Те чакат. Ланс продължава да се вира през матираното стъкло. Сега успява да различи мъглява фигура, която приближава вратата. Марша Хънтър най-вероятно, решава той. Стъпките ѝ са също така напрегнати, какъвто е и гласът. Чува шум от дръпнато резе, после дрънчене на верига и след това вратата се отваря.

Марша Хънтър е пристегнала здраво хавлия около кръста си. Хавлията е мъхната и стара. Има вид на мъжка. Ланс си мисли, да не би да е на покойния съпруг. Косата ѝ е разчорлена. Няма грим, естествено, и макар Ланс винаги да я е намирал привлекателна, би спечелила, ако имаше малко.

Поглежда го, после двамината отстрани, после пак него.

— Какво искате по това време?

— Търсим Мат Хънтър.

Тя присвива очи.

— Аз ви познавам.

Ланс мълчи.

— Вие бяхте треньор на сина ми миналата година. И вие имате момче на възрастта на Пол.

— Точно така, мадам.

— Не съм ви мадам — отвръща остро тя. — Името ми е Марша Хънтър.

— Знам.

— Ние сме съседи. — Марша отново отправя строг поглед към униформените, преди да го върне върху Ланс. — Знаете много добре, че живея сама с две малки деца и въпреки това ни будите рано-рано, като някакви рамбовци.

— Крайно ни е необходимо да говорим с Мат Хънтър.

— Мами...

Ланс познава момченцето, което слиза по стълбите. Марша хвърля злобен поглед към Ланс, преди да се обърне към сина си.

— Връщай се в леглото, Етан.

— Ама, мами...

— Ей сега идвам. Отивай в леглото. — Обръща се отново към Ланс. — Изненадва ме обстоятелството, че не знаете.

— Какво да знам?

— Мат не живее тук. Той пребивава в Ървингтън.

— Колата му е пред вас.

— Е, и?

— Тук ли е?

— Какво означава това?

Още една жена се появява на горната площадка.

— Коя сте вие? — пита Ланс.

— Казвам се Оливия Хънтър.

Марша се обръща към етърва си.

— Пита защо си паркирала колата си в моята алея.

— По това време? — обажда се Оливия. — И защо иска да знае това?

— Търсят Мат.

Ланс Банър казва:

— Знаете ли къде се намира съпругът ви, госпожо Хънтър?

Оливия Хънтър започва да се спуска по стълбите. И нейните стъпки са напрегнати и предпазливи. Може би това е знак. А може да е заради дрехите. Нали носи дрехи, дяволите да я вземат. Обикновени дрехи. Джинси и блуза. Не е нощница. Нито роба, нито пижама. По това време.

Нещо не се връзва.

Когато Ланс Банър поглежда отново Марша Хънтър, той разбира. По лицето ѝ. Как може да съм такъв глупак, да пукна дано! Мълчанието отначало, разтакаването по стълбите, забавеният вървеж... всичко това яде време. Той се обръща към униформените:

— Вижте отзад. Бързо.

— Стоп! — виква Оливия. — Защо пращате хората си в задния двор?

Ченгетата хукват — единият откъм едната, другият — откъм другата страна на къщата. Ланс поглежда Марша. В очите ѝ вижда предизвикателство.

В този миг всички чуват писък на жена.

* * *

Мат благодари на Средкриз и затваря.

— Какво става? — пита Оливия.

— Средкриз се обади. Чарлс Тали и Макс Дароу са убити.

— Господи!

— И ако нещо не бъркам — продължава Мат, като сочи към прозореца, — тия там са дошли да ме арестуват заради убийство.

Оливия затваря очи, опитва се да пропъди кошмара.

— Какво смяташ да правиш?

— Трябва да се измъкна оттук.

— Искаш да кажеш, да се измъкнем заедно.

— Не.

— Идвам с теб, Мат.

— Теб не търсят. Не разполагат с нищо насреща. Най-много мислят, че изневеряваш на съпруга си. Няма да отговаряш на никакви въпроси. Няма право да те задържат.

— Значи ще бягаш?

— Не виждам друг избор.

— Къде ще отидеш?

— Ще измисля къде. Но няма да поддържаме връзка. Те ще наблюдават къщата, ще подслушват телефона.

— Трябва ни схема, Мат.

— Какво ще кажеш да се срещнем в Рино?

— Какво?

— Утре в полунощ. 484 Сентър Лейн Драйв.

— Мислиш, че дъщеря ми...

— Съмнявам се. Но подозирам също, че Дароу и Тали не са работили самостоятелно.

Оливия се поколебава.

— Какво има?

— Как ще прекосиш цялата страна за толкова кратко време?

— Нямам представа. Ако не успея, все ще измислим нещо по-късно. Знам, че не е кой знае какъв план, но нямаме време за по-добър.

Оливия пристъпва към него. Отново усеща нещо в гърдите си. Леко присвиване. Никога не е изглеждала толкова хубава. Толкова ранима.

— Имаме ли време да кажеш, че все още ме обичаш?

— Обичам те повече от всякога.

— Каквато съм?

— Именно каквато си.

— Дори след...

— Дори след.

Оливия поклаща глава.

— Прекалено си добър за мене.

— Да, знам.

Тя се размива през сълзи. Той я прегръща.

— По-късно ще анализираме тези неща. Сега трябва да намерим дъщеря ти.

Тя казва нещо, нещо за живота, който заслужава да се биеш за него. Това му прави впечатление. Дори по-дълбоко от нейните разкрития. Ще се бие. Ще се бие заради двамата.

Оливия кимва, бърше сълзите си.

— Ето. Имам само дваайсет долара.

Той ги взема. Поглеждат през прозореца. Ланс Банър приближава входната врата в компанията на двама униформени. Оливия застава пред него, сякаш за да поеме с тялото си куршум.

— Измъкни се отзад — промълвя тя. — Аз ще събудя Марша и двете ще се опитаме да ги позадържим.

— Обичам те.

Тя му дарява измъчена усмивка.

— Приятно е да го чуя. — Целуват се бързо и страстно. — Не позволявай да ти се случи нещо лошо.

— Няма.

Той се спуска надолу и тръгва към задната врата. Оливия е вече в спалнята на Марша. Несправедливо е да я въвличат в тази история, но имат ли избор? От кухнята вижда пристигането на трета полицейска кола.

На вратата се чука.

Няма време. Мат е намисли нещо. Мястото е разположено недалеч от Водния резерват на Ийст Ориндж. Това е най-вече гора. Ходил е там безброй пъти като дете. Ако стигне дотам, трудно ще го открият. След това ще се добере до Шорт Хилс, а после, е, после ще има нужда от чужда помощ.

Знае къде да отиде.

Ръката му е върху дръжката на задната врата. Чува звука от звънеца. Натиска дръжката и отваря вратата.

Някой е застанал от другата страна. Той почти припада от изненада.

— Мат... — Това е Кайра. — Мат, какво...

Той прави знак да мълчи и я вика вътре.

— Какво става? — шепне Кайра.

— Какво правиш тук?

— Ами... — Тя свива рамене. — Видях колите. Какво става?

— Дълго е за разправяне.

— Онази следователка, дето идва вчера... разпитва ме за тебе.

— Знам.

И двамата чуват подвикването на Марша:

— Един момент.

Очите на Кайра се разширяват.

— Искаш да избягаш ли?

— Дълго е за разправяне.

Погледите им се срещат. Пита се какво търси Кайра тук и сега. Не му се иска да я замесва. Ако вземе да пици, ще я разбере напълно. Та тя е още дете. Не ѝ е мястото тук, а и няма никаква причина да му вярва.

— Отивай — шепне Кайра.

Той не чака и не ѝ благодари. Хуква навън. Кайра го следва, а после се отправя на другата страна, към стаята си над гаража. Мат съзира възената люлка, която са направили с Бърни преди цяла вечност. Бе изключително жарък ден. И двамата са свалили ризи. Марша ги очаква на прага с ледени бири. Бърни бе настоявал да монтират и стоманено въже, по което децата да се спускат с помощта на ролка с дръжки, но Марша налага вето — прекалено опасно е. Мат е съгласен с нея.

Ама и спомени.

Дворното пространство е напълно открито. Няма дървета, няма храсти, няма камъни. Бърни е изринал всичко с намерение да монтира плувен басейн — още една мечта, макар и дребна, която си отива с него. Очертани са с бяло две бейзболни бази. Има и две малки футболни врати. Тръгва да прекосява двора. Кайра се е прибрала в гаража.

Мат долавя някакъв шум.

— Стоп! — Това е гласът на Оливия. Нарочно крещи, за да я чуе. — Защо пращате хората си в задния двор?

Няма време за колебание. Той е на открито. Да хукне с все сила? Шансът е нищожен. Втурва се в двора на съседите. Гледа да не тъпче цветните лехи, което е странна грижа при дадените обстоятелства, но той все пак го прави. Хвърля бегъл поглед назад.

Някакъв полицай се е показал иззад ъгъла на къщата.

Дяволите да го вземат.

Не са го забелязали. Още не са. Търси къде да се скрие. Съседите имат барачка за инструменти. Мат се хвърля зад нея. Притиска гръб към стената, както е виждал да правят по филмите. Няма смисъл от това. Бърка зад колана.

Пистолетът е там.

Мат рискува и надниква.

Ченгето гледа право към него.

Или поне така изглежда. Дръпва се бързо. Дали го е видял? Не може да се каже. Очаква всеки момент да чуе вик: „Ето го там, в съседния двор, крие се зад бараката!“.

Но нищо такова не последва.

Иска му се да надникне отново.

Не смее да рискува.

Клечи и чака.

Нов глас:

— Сам, видя ли нещо...

Гласът секва като от изключено радио.

Мат затаява дъх. Напряга слух. Стъпки? Шум от стъпки ли долавя? Не може да каже. Обмисля възможността да погледне отново. Ако така и така са се насочили насам, какво значение има?

Нещо много се умириха оттатък.

Ако полицаите все още го търсят, би трябвало да си подвикват един на друг. Но щом мълчат, значи има само едно обяснение: забелязали са го и сега се прокрадват насам.

Мат се ослушва отново.

Нещо подрънква. Като закачено на полицейски колан.

Няма съмнение — приближават го. Пулсът му забързва. Сърцето се блъска в гърдите. Заловен. Отново. Представя си какво ще се случи: грубо отношение, белезници, задната част на патрулна кола...

Затвор.

Обзема го страх. Те идват. Ще го хванат и тикнат отново в онази дупка. Никой там не ти обръща внимание. Затварят те като стой, та гледай. Та нали е бивш затворник. Пореден мъртвец след сбиване с Мат Хънтър. Забрави всичко останало. Това ти стига.

А какво ще стане с Оливия, ако пипнат него?

Той не може да каже истината, даже да иска, защото в този случай я праща право в затвора. А ако на този свят има нещо, което го плаши повече от собственото му затваряне...

Мат не знае как точно става това, но изведнъж усеща маузера в ръката си.

Успокой се, казва си той. Няма да стреляме по никого.

Но би могъл да ги заплаши, нали? Само дето те са трима или четирима, а други са на път. И те ще извадят оръжие, нали така? И тогава какво? Дали са се събудили Пол и Етан?

Пълзи към другата страна на бараката и наднича. Полицаите са на не повече от два метра. Забелязали са го. Няма как да им избяга. Идват право насам.

Няма спасение.

Мат стисва оръжието и се готви да побегне, когато нещо в двора на Марша привлича погледа му.

Кайра.

Сигурно е гледала през цялото време. Застанала е близо до гаражната врата. Погледите им се срещат. Мат вижда нещо като усмивка, изписано върху лицето ѝ. Понечва да поклати глава, но не го прави.

Кайра писва.

Писъкът разцепва въздуха и кънти в ушите му. Ченгетата се обръщат към нея и с гръб към него. Тя писва отново. Полицаите тръгват натам.

— Какво има? — крещи единият.

Мат не чака да го канят. Хуква като бесен към гората. Нов писък. Мат не се обръща. Чак докато потъва сред дърветата.

[1] Принципът на Полиана изисква да се стремим да виждаме единствено позитивното във всяка страна на живота. Изведен е въз основа на литературен образ, момиченце в едноименен роман за деца, издаден през 1913 г. от Елинър Портър. — Б.пр. ↑

[2] Песен на Дейвид Бауи от 1971 г., в която се възхваляват достойнствата на местна красавица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 42

Проснала крака върху бюрото, Лорън Мюз решава да се обади на вдовицата, оставена от Макс Дароу.

В Невада е три или четири сутринта — Лорън така и не може да запомни часовата разлика с този щат — но допуска, че жена, чийто съпруг е убит, едва ли спи много дълбоко.

Набира номера. Включва се гласова поща. Мъжки глас казва: „Макс и Гърти не могат да ви отговорят сега. Сигурно сме отишли на риба. Оставете съобщение, става ли?“.

Този глас от гроба я сепва. Макс Дароу, пенсионираното ченге, се оказва най-обикновен човек. Такива неща се забравят понякога. Вниманието ти е концентрирано върху дребни детайли, върху парченца от пъзела. Един живот е отнет. Гърти ще трябва да презапише обръщението в гласовата поща. Двамата с Макс никога вече няма да отидат заедно за риба. Звучи тривиално, обаче това е цял живот, борба, цял един съсипан свят.

Лорън оставя съобщение с телефонния си номер и затваря.

— Върху какво работите в момента?

Адам Йейтс, шефът на ФБР във Вегас. Дошъл е в окръжната прокуратура заедно с нея след срещата в кабинета на Джоан Търстън. Лорън вдига поглед към лицето му.

— Хрумват ми странни неща.

— Като например?

Разказва му за разговора със Сингъл Шейкър. Йейтс примъква стол от близкото бюро. Сяда, без да отделя поглед от нейния. Явно е от ония, дето много вярват в силата на погледа.

Когато приключва, Йейтс мръщи вежди.

— Просто не виждам ролята на тоя Мат Хънтър в цялата работа.

— Скоро ще го задържат. Може би тогава ще разберем.

Йейтс кимва, без да се отказва от втренчения поглед.

— Какво има? — пита го Лорън.

— Този случай... — започва Йейтс — ... е от голямо значение за мене.

— Поради каква причина?

— Имате ли деца?

— Не.

— Омъжена ли сте?

— Не.

— Гей ли сте?

— Ти да не си се шашнал нещо, Йейтс?

Той вдига длан за извинение.

— Това беше тъпо. Прости ми.

— Какъв е тоя разпит?

— Нямах деца — не знам дали ще разбереш.

— Майтап ли си правиш?

Йейтс вдига ръка отново.

— Не, казвам онова, което ме мъчи. Сигурен съм, че си свестен човек и прочее.

— Ще се разпадна от благодарност.

— Просто когато... когато имаш деца... нещата стават по-други.

— Направи ми една услуга, Йейтс. Спести ми баснята за това, как децата променят всичко, ако обичаш. Все тази глупост слушам от малцината си (за жалост) приятели.

— Не това имам предвид. — Той замълчава. — Всъщност си мисля, че от самотника става по-добро ченге. Повече възможности за концентрация.

— Като стана дума за концентрация... — Лорън взема някакъв лист от бюрото и започва да се прави на много заета.

— Да те питам нещо, Мюз.

Тя чака.

— Когато се събудиш заран... за кого най-напред се сецаш?

— Моля?

— Значи сутрин е. Отваряш очи. Понечваш да станеш от леглото. За кого най-напред ти минава през ума?

— Ти кажи.

— Е, не се обиждай, но отговорът е: за самата себе си. Нали така? Нищо лошо няма в това. Мислиш за себе си. Това е нормално. При всички самотници е така. Събуждаш се и се питаш какво имаш за

правене през този ден. Може да се грижиш за възрастен родител или нещо друго. Но толкоз. Когато имаш дете, преставаш завинаги да бъдеш номер едно. Някой е по-важен от тебе. Това променя светогледа ти. Няма как иначе. Ти си мислиш, че знаеш всичко по отношение на закрила и служене. Но когато имаш семейство...

— Имаш ли нещо конкретно предвид?

Адам Йейтс решава най-накрая да преустанови играта с погледа.

— Имам син. Казва се Сам. Сега е на четиринайсет. Когато бе на три, пипна менингит. Мислехме, че ще умре. Лежеше в болницата, в онова огромно легло. Прекалено голямо за него, знаеш. Изглеждаше, че всеки момент може да го погълне. А аз само седя край него и гледам как се влошава състоянието му.

Той преглъща мъчително. Лорън чака.

— По едно време го вземам на ръце. Не мога да заспя. Не мога да го оставя. Просто го държа в прегръдка. Жена ми твърди, че това продължило цели три денонощия. Не знам. Знаех само, че ако не го оставя, ако не заспя и го наблюдавам, смъртта няма как да ми го вземе.

Йейтс има вид на отнесен неизвестно къде.

Лорън се обажда с тих глас:

— Продължавам да не разбирам какво точно имаш предвид.

— Ами много е просто — казва той с нормалния си глас. Отново я фиксира с поглед. Зениците му са като топлийки. — Те заплашиха семейството ми.

Йейтс притиска длан към лицето си, после я плъзва надолу по него, после още надолу, сякаш не знае какво да прави с нея. — Когато се заех с този случай — продължава той, — заплашиха съпругата и децата ми. Сега вече разбираш.

Лорън зяпва.

Телефонът на бюрото звънва и тя вдига слушалката.

Обажда се Ланс Банър:

— Изгървахме Мат.

— Какво?

— Онова хлапе, дето живее с тях. Кайра... Както и да е. Започна да пици и... Тук е жена му. Твърди, че тя била карала колата — не той. Нямала представа къде може да бъде.

— Това са глупости.

— Знам.

— Докарай я тук.

— Не иска.

— Моля?

— Нямаме никакво основание да я задържим.

— Тя е свидетел по разследвано от нас дело.

— Разиграва ни адвокатски номера. Или да сме я арестували, или да я пускаме по живо по здраво.

Клетъчният телефон жужи. Лорън поглежда дисплея. От дома на Макс Дароу е.

— Ще ти позвъня пак. — Затваря служебния телефон и включва мобилния. — Следовател Мюз...

— Обажда се Гърти Дароу. Оставила сте ми съобщение.

Лорън долавя плач в този глас.

— Съжалявам за вашата загуба — казва тя.

— Благодаря.

— Много ми е неприятно да ви безпокоя в този толкова тежък за вас момент, но наистина се налага да ви задам няколко въпроса.

— Разбирам.

— Благодаря ви. — Лорън взема химикалка. — Знаете ли по какъв повод съпругът ви бе в Нюарк, госпожо Дароу?

— Не — отвърща жената така, сякаш това е най-мъчителната от всички думи за нея. — Каза, че отива да навести някакъв приятел във Флорида. Щели да ходят за риба. Така каза.

— Разбирам. Той бе пенсионер, нали?

— Точно така.

— Можете ли да ми кажете дали не е работил по някакъв случай в момента?

— Не ви разбирам. Какво общо има това с убийството?

— Просто рутинен...

— Моля ви, инспектор Мюз — прекъсва я тя, — съпругът ми бе полицай. Не забравяйте това. Не вярвам да ми звъните по това време на денонощието, за да ми задавате рутинни въпроси.

— Опитвам се да открия мотив.

— Мотив ли?

— Да.

— Но... — Изведнъж гласът става спокоен. — Другият полицай, дето ми се обади най-напред. Инспектор Уайн...

— Да. Колеги сме.

— Той ми каза, че Макс бил открит в някаква кола. — Гласът отново се задавя, но жената се овладява на мига. — Панталоните му били смъкнати.

Лорън затваря очи. Значи Уайн е успял да надрънка. Няма как, това е ясно. В днешната атмосфера на повсеместна откритост и свобода на информацията човек не може да пожали дори една вдовица.

— Госпожо Дароу...

— Моля?

— Според мен става дума за постановка. Не мисля, че в случая е намесена проститутка. Смятам, че съпругът ви е убит по някакъв друг повод. И освен това смятам, че този повод може да има отношение към някой от неговите по-раншни случаи. Точно затова ви питам дали не е работил по нещо напоследък?

Следва кратко мълчание, а после:

— Онова момиче.

— Кое?

— Знаех си аз. Знаех си.

— Съжалявам, госпожо Дароу. Май не разбирам...

— Макс никога не говори за работата си. Никога у дома. И бе пенсионер. Тя нямаше никаква причина да се мъкне у нас.

— Коя?

— Не й знам името. Младо момиче. Може би на двайсет.

— Какво искаше?

— Казах ви вече — не знам. Но Макс... когато тя си тръгна... сякаш полудя. Започна да рови из старите книжа.

— Имате ли представа кои по-точно?

— Не, но смятате ли, че това наистина би могло да има отношение към убийството му?

— Да, госпожо. Смятам, че има много общо. Името Клайд Рангор говори ли ви нещо?

— Не, съжалявам.

— Ами Ема Лемей или Чарлс Тали?

— Не.

— Кандис Потър?

Мълчание.

— Госпожо Дароу?

— Това име съм го виждала.

— Къде?

— Върху бюрото му. Там имаше папка. Трябва да беше преди месец. Видях само името Потър. Направи ми впечатление, понеже същото име носи лошият в „Такъв прекрасен живот“^[1]. Спомняте ли си? Господин Потър?

— Знаете ли къде е тази папка в момента?

— Ще я потърся, инспектор Мюз. Ако я откроя, ще ви позвъня пак.

[1] Американски филм от 1946 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

В затвора Мат научава как се крадат коли. Или поне си мисли, че се е научил.

През две килии от неговата е затворен тип на име Сол, чието любимо развлечение е да се вози за кеф с крадени автомобили. Много свестен мъж в контекста на затворническия свят. Това е неговият демон — на вид най-безобиден от всички в този свят — но и той успява да му види сметката. Арестуват го, докато се опитва да отмъкне някаква кола още на седемнайсетгодишна възраст. На деветнайсет — пак. При третия случай загубва контрол над колата и убива човек. Понеже е рецидивист, получава до живот.

— Тия истории, дето ги дават по телевизията — казва му той, — са пълна глупост до една. Не ти трябва да разбиваш ключалки. Не използваш никакви инструменти. Нито свързваш разкъсани преди това жици. Всичко това върши работа при най-стари модели. С днешните аларми и блокировки от всякакъв вид подобен подход може само да те загроби.

— Какво правиш в такъв случай? — пита Мат.

— Използваш ключовете на човека. Отключваш като цивилизован мъж и отпрашваш.

Мат прави гримаса на недоверие.

— Толкова ли е просто?

— Не, никак не е просто. Отиваш в някой претъпкан паркинг. Моловете вършат чудесна работа, само трябва да внимаваш за охраната. Гигантските супери са още по-добро място. Намиращ местенце, дето не се навъртат много хора. Просто си ходиш покрай колите и прокарваш ръка върху предните гуми и под броните. Хората си оставят най-често ключовете по тези места. Други използват магнити, с които ги лепват под левия праг. Не са много хората, които го правят. Бих казал по един на всеки петдесет. Потрудиш ли се достатъчно, няма начин да не попаднеш на такъв шаран. И айде.

Мат се пита дали затворническата му информация не е остаряла — девет години са това. Върви вече повече от час — първоначално през гората, а сетне по странични улички. Стигнал до булевард „Ливингстън“, той взема автобуса към студентския комплекс „Бъргън“. Пътуването трае час. Мат спи през цялото време.

„Бъргън“ е общински колеж с приходящи. Налице са буквално стотици коли, карани от безгрижни студенти. Охраната на практика е чиста фикция. Мат започва своето издирване. То му отнема почти час, но, както е обещал навремето Сол, усилията му биват възнаградени под формата на бяло субару с наполовина пълен резервоар. Не е зле. Ключовете са скрити в магнитна торбичка под левия калник. Мат се вмъква в колата и поема към Шосе номер 17. Не познава особено добре окръг Бъргън. Може би е за предпочитане да се насочи на север, но той иска час по-скоро да мине по моста „Джордж Уошингтън“. Тръгнал е към Уестпорт, щата Кънектикът.

Когато стига до будката за плащане на пътна такса преди моста, Мат се уплашва, че може да бъде разпознат — стига дотам, че сваля превръзката от главата си и нахлупва намерена на задната седалка шапка за бейзбол с логото на „Ню Йорк Рейнджърс“ — но нищо подобно не се случва. Включва радиото и слуша последователно две различни станции. По филмите винаги прекъсват предаванията със специални емисии, в които дават описания на издирвани лица. Но нито една от двете станции не му посвещава подобна. Всъщност радиото премълчава всичко. Не съобщава нито за него, нито за Макс Дароу или Чарлс Тали.

Трябват му пари. Трябва да спи някъде. Трябват му медикаменти. Болката е държана досега в търпими граници благодарение на адреналина. Той започва да спада. За последното денонощие е спал едва час, а разправиите от предходното също не са му осигурили особено добра възможност за почивка.

Проверява състоянието си. Трийсет и осем долара. Не може да се каже, че са достатъчни. Не може да използва кредитни карти. Веднага ще го проследят. Същото се отнася и до помощта от роднини или приятели — не че ги има в изобилие.

И все пак съществува едно лице, при което Мат може да отиде, без да се опасява от възможността полицията да го издебне и там.

Напуска магистралата през изхода за Уестпорт и намалява скоростта. Никога не е идвал тук, но знае адреса. След като излиза от затвора, минава на няколко пъти по този път, но все не намира кураж да свърне в нужната улица.

Сега завива два пъти подред надясно и спира на тиха трилентова улица. Пулсът му отново забързва. Поглежда към алейката. Нейната кола е единствена там. Понечва да използва мобилния телефон, но по-добре не, могат и него да проследят. Просто ще почука. Обмисля този вариант, но решава да играе на сигурно. Връща се към центъра на града и намира телефонен автомат Набира номера.

Соня Макграт отговаря след първото позвъняване:

— Ало...

— Аз съм — обажда се Мат. — Сама ли си?

— Да.

— Имам нужда от помощта ти.

— Къде се намираш?

— На около пет минути от вас.

* * *

Мат влиза в алеята на Макграт.

Край гаража стърчи ръждива конструкция с кош за баскетбол. Парцаливата му мрежа не е сменяна кой знае откога. Тази гледка никак не се вписва в околната. Тя лъха на запуснатост и немара, докато самата къща е лъскава и модерна. Мат остава за миг загледан в коша. Там е Стивън Макграт. Стреля с елегантни движения. Погледът му е прикован към металния обръч. Мат вижда усмивката му.

— Мат.

Обръща се. Соня Макграт стои на прага. Тя също поглежда към коша и чертите на лицето ѝ сякаш увисват.

— Разказвай — обажда се тя.

Той го прави, но забелязва, че изразът на опустошеност не напуска лицето ѝ. Наблюдавал е подобни пристъпи и по-рано, обаче тя всеки път съумява да се овладее — ако не изцяло, то поне донякъде. Сега не става така. Кожата запазва тази ужасяваща смъртна бледност. Няма да се промени. Мат вижда това, но не може да спре. Той приказва

и обяснява защо е тук, а в един момент има усещането, че излиза от тялото си и се превръща в слушател, също като самата Соня. Въпреки това не спира. Разправя и разправя, а един вътрешен гласец непрекъснато му повтаря да затвори най-сетне глупавата си уста. Но не го послушва. Кара нататък с надеждата, че все някак ще успее да свърши.

Но в края на краищата, като сложиш всичко на кантара, излиза все пак следното: още един побой, още един убит.

Когато най-накрая приключва, Соня Макграт го наблюдава няколко секунди. Мат усеща как се спаружва и загива под огъня на този поглед.

— Искаш да ти помогна, така ли? — обажда се тя.

Това е то. Толкова просто. Толкова ясно. Сега вече може да чуе собствените си думи. Не само абсурдни, но възмутителни. Направо неприлични.

Не знае какво да прави.

— Кларк е разбрал за нашите срещи — казва тя.

Понечва да каже, че съжالياва или нещо подобно, но му се струва крайно неуместно. Мълчи и чака.

— Кларк смята, че търся утеха. Има право да го мисли, но аз не съм на същото мнение. Според мене се стремя към завършек. Към опрощение, а виждам, че не мога да го дам.

— Трябва да си вървя — обажда се Мат.

— Не бива да се предаваш, Мат. Невинен си, а те...

— Те какво? — пита той малко по-остро, отколкото би желал. — Вече съм ял тази попара, нали?

— Така е. — Соня накланя глава. — Но беше ли невинен в оня случай, Мат?

Той отново поглежда към баскетболния кош отвън. Стивън държи топката в ръка. Понечил е да стреля, но сега спира напред движението, обръща се и чака отговора на Мат.

— Съжالياвам — казва той, като извърща поглед и от двамата. — Трябва да вървя.

ГЛАВА 44

Телефонът на Лорън Мюз звъни. Отново вдовицата на Макс Дароу.

— Открих нещо — съобщава тя.

— Какво?

— Прилича на протокол от аутопсията на Кандис Потър — отвърща Гърти Дароу. — Подписан е от предишния патолог. Помня го отлично. Много добър човек.

— Какво пише вътре?

— Разни неща. Ръст, тегло. Да ви го прочета ли целия?

— Какво е посочено като причина за смъртта?

— Задушаване. Споменати са още жесток побой и тежка травма на главата.

Това съвпада с вече известното. Какво тогава е събудило любопитството на Макс след толкова много години? Каква е била оная сила, която го е изпратила в Нюарк по следите на Ема Лемей в битността ѝ на сестра Мери Роуз?

— Имате ли факс, госпожо Дароу?

— Има в кабинета на Макс.

— Бихте ли ми изпратили документите?

— Разбира се.

Лорън ѝ диктува номера.

— Инспектор Мюз...

— Да.

— Омъжена ли сте?

Лорън едва сдържа въздишка на досада. Айде сега и тая.

— Не, не съм.

— А била ли сте?

— Не. Защо питате?

— Мисля, че другият инспектор, господин Уайн, е женен, нали?

— Точно така.

— Той твърди, че Макс е бил в онази кола с някаква жена, която... ъ-ъ-ъ... има съмнителен морал, така да го кажем.

— Точно.

— Само исках да знаете.

— Какво да знам, госпожо Дароу?

— Ами вижте, Макс не всякога се е проявявал като добър съпруг, нали ме разбирате.

— Мисля, че ви разбирам.

— Опитвам се да ви кажа, че Макс е правил подобни неща в миналото. Също така в кола. И неведнъж. Именно заради това повярвах веднага. Мисля, че трябва да го знаете.

— Благодаря ви, госпожо Дароу.

— Веднага ще изпратя документите по факса.

И затваря без дума повече. Лорън чака права до факса.

Адам Йейтс се връща с две коли в ръце. Подава ѝ едната, но тя поклаща глава.

— Това, дето го надрънках преди малко, за нямането на деца...

— Майната му — прекъсва го Лорън. — Разбирам какво имаш предвид.

— И все пак е глупаво от моя страна да поставям така въпроса.

— Добре, глупаво е.

— Какво става тук?

— Макс Дароу е ровил в материалите от аутопсията на Кандис Потър.

Йейтс смръщва вежди.

— Това какво общо има с нашата работа?

— Нямам представа, но не мисля, че е случайно.

Телефонът звъни и факсът започва опознавателното си бръмчене с машината на другия край. Първата страница тръгва бавно да се показва. Няма придружаващо писмо. Това е добре — Лорън ненавижда пилеенето на хартия. Грабва листа и започва да търси с поглед заключителната част. Всъщност тя много рядко чете друго в подобни доклади. Теглото на човешко сърце или черен дроб може и да представлява интерес за някои хора, но за нея е важна единствено връзката на написаното с нейния случай.

Адам Йейтс чете през рамото ѝ. Всичко си изглежда обичайно.

— Да забелязваш нещо? — пита тя.

— Не.

— Нито пък аз.

— Задънена улица.

— Май така излиза.

Апаратът бавно предъква още един лист. И двамата го зачитат.

Йейтс сочи с пръст някъде към средата на първия абзац.

— Какво е това тук?

Посред описанието на тялото е забита „лястовичка“.

Лорън чете на глас:

— Няма яйчници, скрити тестиси, вероятен САР.

— САР?

— Синдром на андрогенна резистентност — казва Лорън. —

Имах приятелка в колежа със същото.

— Какво ни интересува нас това?

— Не знам. Подобни жени изглеждат и се усещат като такива.

Приемат се за жени, имат законно право да се омъжват и осиновяват.

— Лорън млъква за момент.

— Обаче?

— Обаче на практика излиза, че Кандис Потър е от генетична гледна точка мъж. Има тестиси, а хромозомите ѝ са ХУ.

Йейтс прави гримаса.

— Тоест, тя е транссексуална?

— Не.

— Ами каква е тогава? Мъж?

— Генетично погледнато — да. Но не и от всяка друга гледна точка. Много често такива жени нямат представа за състоянието си чак до пубертета, когато очакваният цикъл изобщо не настъпва. Не е чак толкова рядко явление. Преди няколко години такова момиче стана Мис САЩ за девойки. Според мнението на мнозина Елизабет Първа, Жана д'Арк, както и един куп топмодели и актриси са такива, но това, разбира се, не е нищо повече от клюка. При всички случаи тези жени могат да водят съвършено нормален полов живот. Всъщност, ако Кандис Потър е била проститутка, колкото и извратено да звучи, тя би могла само да спечели от подобно състояние.

— Да спечели какво?

Лорън вдига поглед.

— Тези жени не могат да забременяват.

ГЛАВА 45

Мат си тръгва. Соня Макграт влиза в къщата. Връзката им — доколкото е съществувала — приключва. Малко странно е всичко това, но независимо от откровеността и чистото чувство, изграденото върху толкова голяма мъка не може да просъществува. Твърде крехко е. Те бяха само две души и всяка от тях жадува нещо, което другата не е в състояние да даде.

Пита се дали Соня ще се обади в полицията. Пита се дали това има някакво значение.

Какъв глупак бе да дойде точно на това място.

Много го боли. Трябва да си почине. Но не разполага с никакво време. Трябва да се мобилизира. Поглежда стрелката за гориво. Резервоарът е почти празен. Спира на следващата бензиностанция, за да даде последните си пари.

Докато кара, си мисли за бомбата, която Оливия му стовари съвсем неотдавна. В края на деня, колкото извратено и тъпо да звучи това, той се пита какво променя тя в края на краищата. Той все така обича Оливия. Обича начина, по който се мръщи, докато се гледа в огледалото, леката усмивка, която разцъфва върху лицето ѝ, ако си мисли за нещо смешно, въртенето на очите при казана от него двусмислица, кръстатото ѝ сядане, когато се готви да чете, дълбокото, почти като в рисуван филм дишане, когато се ядоса, насълзените от удоволствие очи, когато се любят, ускорения си пулс, когато тя се засмее, внимателния, изучаващ поглед, когато мисли, че не я вижда, спуснатите клепачи, когато слуша любима мелодия по радиото, маниера ѝ да го хваща несприлюдено за ръка по всякакъв повод и всяко време, мекотата на кожата ѝ, заряда на допира ѝ, прехвърленото през тялото му бедро сутрин, притиснатите към гърба му гърди нощем, навика да го целува сутрин по бузата, преди да провери дали го оставя добре завит в леглото.

Кое от всички тези неща се е променило сега?

Истината невинаги носи освобождаване. Едно минало си остава завинаги твое. Той самият не ѝ е разказал за „подхлъзването“ с цел да хвърли светлина върху „истинския“ Мат или за да извиси отношенията им на друго равнище. Казва ѝ, защото не храни никакво съмнение относно това, че рано или късно тя несъмнено ще разбере сама. Това не означава абсолютно нищо. Ако не бе споделил с нея, нямаше ли връзката им да си остане все така здрава?

Или пък всичко това са празни, никому ненужни разсъждения?

Спира край един банкомат недалеч от къщата на Соня — вече няма друг избор. Трябват му пари. Ако тя е звъннала в полицията, те така и така вече знаят, че се намира в този район. Докато проследят точното му местонахождение, той отдавна ще е отлетял. Не иска да използва кредитна карта в бензиностанция. Там биха могли да запомнят него или колата. Ако съумее да изтегли пари и остави достатъчно голямо разстояние между себе си и автомата в достатъчно кратък срок, всичко ще бъде наред.

Картата му позволява да изтегли максимум хиляда долара. Той ги взема.

След което започва да обмисля начини за стигане до Рио.

* * *

Лорън кара. Адам Йейтс седи до нея.

— Я ми разправи пак — обажда се той.

— Имам информатор на име Лен Фридман. Преди година открихме две мъртви жени в район на проститутки. И двете млади, и двете чернокожи, и двете с отрязани китки, за да не установим самоличността им по отпечатъци от пръстите. Едно от момичетата обаче имаше необичайна татуировка откъм вътрешната страна на лявото бедро — логото на университета „Принстън“.

— На „Принстън“?

— Да.

Той поклаща глава.

— Както и да е, ние публикувахме тия неща във вестниците. Единственото обаждане дойде от този Лен Фридман. Попита дали момичето няма и друга татуировка — розов цвят върху дясното

ходило. За него не бяхме съобщавали. Така че нашият интерес — да го кажем най-меко — бе силно възбуден.

— Помислихте го за извършителя?

— Ми да, защо не? Но се оказва, че и двете били стриптийзъорки — или изпълнителки на еротични танци, както се изрази Фридман — в някаква отчаяна дупка, наречена „Меденото зайче“, в Нюарк. Въпросният Фридман е голям специалист по всички свързани със стриптийза въпроси. Хоби. Колекционира афиши, биографии, лични данни, истински имена, описания на татуировки, белези по рождение, както и придобити по-късно — с една дума, всичко. Пълна база данни. И не само от района. Предполагам, познаваш занаята във Вегас?

— Естествено.

— Известно ти е как се разпространяват картички за реклама на проститутки, стриптийзъорки и подобни.

— Не забравяй, че живея там.

Тя кимва.

— Е, Лен Фридман събира и тях. Като коледни картички. Черпи информация по този начин. Пътува седмици наред из такива места, за да я попълва. Пише нещо, което може да мине за научен труд по тази тема. Издирва исторически артефакти. Притежава например сутиен на Джипси Роуз Ли^[1]. Има неща отпреди столетие.

Йейтс прави физиономия.

— Сигурно е много търсен по разни партита.

Лорън се усмихва.

— Дори не можеш си представи колко.

— Какво искаш да кажеш?

— Сам ще разбереш.

Двамата потъват в мълчание.

Нарушава го Йейтс:

— Много съжалявам за казаното преди малко. Още веднъж ти се извинявам.

Тя махва с ръка.

— Колко деца имаш?

— Три.

— Момчета, момичета?

— Две момичета, едно момче.

— Възраст?

— Дъщерите са на седемнайсет и шестнайсет, а Сам — на четиринайсет.

— Шестнайсет и седемнайсетгодишни момичета — повтаря Лорън. — Много ли са шантави?

Йейтс се усмихва.

— Представа нямаш.

— Носиш ли снимки?

— Никога не нося.

— А!

Йейтс се раздвижва на мястото си. Лорън го наблюдава с крайчеца на окото. Позата му е станала изведнъж някак скована.

— Преди около шест години — започва той — ми откраднах портфейла. Да, знам, шеф съм на окръжна структура на ФБР и все пак достатъчно тъп, та да стана жертва на джебчия. Дай ме под съд. Както и да е, излязох голям глупак. Но не заради парите или кредитните карти. Само като си помисля, че някакъв изрод държи снимките на децата ми! На моите деца! Най-вероятно е взел парите, а останалото е метнал в първия боклук. Ами ако не е? Ако е задържал снимките? За собствено удоволствие, нали разбираш? Може — де да го знам и аз — да пипа лицата им с мърляви пръсти, да ги гали.

Лорън смръщва вежди.

— Преди малко си говорехме за чаровници на парти.

Йейтс се усмихва безрадостно.

— Та поради тази причина никога вече не нося снимки.

Влизат по булевард „Нортфийлд“ в Уест Ориндж. Остаряващо по симпатичен начин градче. Повечето нови жилищни райони имат доста изкуствен ландшафт. Напомнящ за трансплантирана коса. Уест Ориндж може да се похвали с тучни морави и бръшлян по стените. Дърветата му са дебели и високи. Къщите не наподобяват разрязана торта, а са издигнати в автентичен, старинен стил. Всичките са малко поевхтели, но все още не се дават.

В алеята е спряла триколка. Лорън застава зад нея. И двамата излизат. В двора е издигната мрежа за връщане на бейзболни топки, а на земята са сгущени една в друга две ръкавици.

— Тук ли живее твоят информатор? — пита Йейтс.

— Както ти казах, има да гледаш.

Йейтс свива рамене.

Вратата отваря жена, сякаш току-що излязла от страниците на „Модерна домакиня“. Носи карирана кухненска престилка и усмивка от типа, който Лорън свързва с религиозно рвение.

— Лен е долу в работилницата — оповестява тя.

— Благодаря.

— Искате ли кафе?

— Не, много сте любезна.

— Мами!

Момче на около десет години излита през вратата.

— Имаме гости, Кевин.

Момчето се усмихва също като майка си.

— Казвам се Кевин Фридман. — Протяга ръка и гледа Лорън в очите. Здрависването му е енергично. Обръща се към Йейтс, който изглежда притеснен. Ръкува се и с него, като се представя. — Много ми е приятно да се запозная с вас — казва Кевин. — Дватамата с мами опекохме бананов хляб. Искате ли да го опитате?

— Може би след малко — отвърща Лорън. — Ние... ъ-ъ-ъ...

— При него се отива отгук — обажда се Модерната домакиня.

— Благодаря.

Отварят вратата към мазето. Йейтс мърмори:

— Какво са му сторили на това момче? Моите не можеш ги накара на мене да кажат здрасти, камо ли на непознати.

Лорън преглъща смеха си.

— Господин Фридман! — подвиква тя.

И той се появява. Косата му е малко по-сива от предишния път. Облечен е в строга, светлосиня блуза и панталон с цвят каки.

— Драго ми е да ви видя отново, инспектор Мюз.

— Чувствата ни са взаимни.

— Кой е вашият приятел?

— Специален агент Адам Йейтс, шеф на ФБР за Вегас.

Очите на Фридман грейват, когато чува името на града.

— Вегас! Добре дошли. Настанявайте се и да видим дали ще мога да ви бъда полезен с нещо.

Отваря една врата с ключ. Вътре... вътре е истинско царство на стриптийза. Снимки по стените. Всякакви документи. Поставени в рамки пликчета и сугиени. Стари афиши. Змии и ветрила от пера. Рекламен плакат на Лили Ст. Сир и нейния танц „Мехури във ваната“ и

втори — на Дикси Еванс — „Мерилин Монро на бурлеската“, от отдавнашни гастролни в Нюарк. Лорън и Адам се оглеждат известно време със зяпнали уста.

— Имате ли представа какво е това? — пита Фридман и сочи огромно ветрило от пера, поставено в стъклен куб, както правят в музеите.

— Ветрило? — обажда се Лорън.

Той се смее.

— Не само. Да го наречеш просто ветрило би било като — Фридман обмисля сравнението — ... като да наречеш Декларацията за независимост парче пергамент. Не, не, това ветрило с използвано от великата Сали Ранд^[2] в клуб „Парамаунт“ през 1932 година.

Фридман явно очаква бурна реакция, каквато не последва.

— Сали Ранд изобретява танца с ветрило. Снима се с него и в „Болеро“ през 1934 година. Самото ветрило е изработено от истински пера на щраус. Да не повярва човек. Ами оня камшик там? Той е бил на Бети Пейдж^[3]. Наречена е Кралицата на робите.

— От майка си ли? — не се сдържа Лорън.

Фридман въси вежди, видимо разочарован. Лорън подава ръка за извинение. Фридман въздъхва и сядва пред компютъра.

— Значи приемаме, че става дума за изпълнителка на еротични танци от района на Вегас.

— Би могло така да се окаже — отвръща Лорън.

— Разполагаме ли с име?

— Кандис Потър.

Той спира.

— Убитата?

— Да.

— Но тя е мъртва от десет години.

— Знаем това.

— Според повечето мнения била убита от някой си Клайд Рангор — започва Фридман. — Той и приятелката му Ема Лемей имат набито око за млади таланти. Те менажират някои от най-долнопробните, но заредени с дарования мъжки клубове из цялата страна.

Лорън хвърля крадешком поглед към Адам. Той клати глава от възхищение или отврата. Трудно е да се каже точно. Фридман също забелязва това.

— Някои пък се влудяват по автомобилни състезания на писта — отбелязва той хапливо.

— Така си е. Чиста загуба на време — съгласява се Лорън.

— Друго?

— Носят се гадни слухове относно Клайд Рангор и Ема Лемей.

— Че тормозят момичетата?

— Това едно на ръка, но изглежда са свързани с мафията. За съжаление това не е нещо изключително в тези среди. Но хвърля петно върху общата естетика на занаята, нали разбирате?

— Ъ-хъ — дава израз на разбиране Лорън.

— Дори крадците си имат свой нравствен кодекс. А тези двамата изглежда го нарушават.

— По какъв начин?

— Виждали ли сте последните реклами за Лас Вегас? — пита Фридман.

— Не.

— Има една, в която се казва: „Каквото във Вегас става, там си и остава“.

— А, тая съм я виждала — сеща се Лорън.

— Е, този лозунг е възприет в мъжките клубове най-сериозно. До степен на фанатизъм. Никога, никому нищо не казвай.

— А тия двамата казват, така ли?

Фридман помръква.

— Още по-лошо. Те...

— Достатъчно — прекъсва го Йейтс.

Лорън го поглежда. Свива рамене в недоумение.

— Вижте какво — продължава агентът, като поглежда часовника си, — всичко това е много интересно, обаче ние сме малко притеснени с времето. Какво по-конкретно можете да ни кажете във връзка с Кандис Потър?

— Мога ли да попитам нещо?

— Давайте.

— Тя е мъртва от много време. Нещо ново ли има по случая?

— Може би — отвръща Лорън.

Фридман скръства ръце и чака. Лорън се възползва от възможността:

— Знаеш ли, че Кандис Потър може да е била — решава да употреби по-известен, макар и не съвсем точен термин — хермафродит?

Чутото го поразява.

— Стига, бе!

— Така е.

— Сигурна ли си?

— Видях протокола от аутопсията.

— Чакай малко! — почти крясва Фридман. — Имаш оригиналния протокол от аутопсията?

— Да.

Фридман облизва устни, старее се да не издава степента на възбудата си.

— Има ли начин и аз да получа копие?

— Сигурно ще може да се уреди — казва Лорън. — Какво още можеш да ни кажеш за нея?

Фридман започва да кълве по клавишите.

— Информацията относно Кандис Потър е оскъдна и откъслечна. През повечето време се подвизава с артистичното име Канди Кейн, което — трябва да си признаем — е отвратително име за една изпълнителка на екзотични танци. Прекалено е, нали разбирате? Крайно праволинейно. Всички знаем какво значи едно хубаво име. Например Джена Джеймисън^[4]. Сигурно сте чували за нея. Е, Джена започва като танцьорка, преди да се захване с порно. Името Джеймисън взема от бутилката ирландско уиски. Какво ще кажете? Класика. Къде-къде по-секси.

— Имаш право — съгласява се Лорън, защото все трябва да каже нещо.

— А соловият акт на Канди не е нещо особено оригинално. Появява се облечена в дреха на розови и бели ивици и носи в ръце бонбон? Чат ли си? Захарна пръчица. Чисто клише. — Поклаща глава като учител, останал подведен от отличник, комуто възлага огромни надежди. — Като професионалистка ще бъде запомнена много по-ярко с изпълнението си в дует. Там се появява с името Браяна Пиколо.

— Браяна Пиколо?

— Да. Изпълнява го с още една танцьорка, афроамериканка на име Кими Дейл. Тя пък се явява тук под името Гейл Сайърс.

Лорън и Йейтс се споглеждат.

— Пиколо и Сайърс? Майтапиш ли се?

— Не бе. Браяна и Гейл изпълняват цяла поредица скечове върху епизоди от филма. Гейл казва например с насълзени очи: „Обичам Браяна Пиколо“, също като Били Дий^[5] на екрана.

— После Браяна ляга болна. Помагат си една на друга при събличането. Никакъв секс. Няма такива работи. Просто екзотично, артистично изпълнение. Въздействието е особено силно върху мъжете със склонност към междурасови връзки. Каквито са, между нас казано, почти всички мъже. Мисля, че този танц представлява едно от най-изтънчените политически заявления, правени някога в тази сфера, ранна проява на чувствителност към расовия проблем. Никога не съм гледал това изпълнение лично, но съм дълбоко убеден, че то представлява покъртителен портрет на социално-икономическите...

— Точно така, покъртителен — прекъсва го Лорън. — А нещо друго?

— О, има. Зависи какво ви интересува. Изпълнението на Сайърс-Пиколо обикновено предхожда това на Графиня Алисън Бет Уайс IV, известна повече като Еврейската царица. Нейният акт се нарича — отбележете това — „Кажете на мама, че е кашер“. За това няма начин да не сте чували.

Ухание на бананов хляб се донася откъм кухнята над главите им. То си остава божествено, въпреки убиващата апетита обстановка наоколо. Лорън се опитва да поведе Фридман във върнатата посока:

— Искам да кажа, още нещо във връзка с Кандис Потър. Нещо, което да хвърли светлина върху случилото се с нея.

Експертът свива рамене.

— Двете с Кими Дейл са не само партньорки в танца, но и съквартирантки в реалния живот. Всъщност Кими плаща погребението ѝ, за да избегне неизбежното заравяне в отделения за лишени от близки и средства участък в гробището. Погребана е в „Светата Майка“ край Коулдейл. Ходил съм на гроба, за да изразя своята почит. Впечатляващо преживяване.

— Дума да няма. Проследяваш ли съдбите на екзотичните танцьорки и след като се оттеглят от бизнеса?

— Естествено — отговаря Фридман с апломба на кюре, когато го питат дали понякога ходи на литургия. — В много случаи точно тази

част от живота им се оказва най-интересна. Няма да повярвате, ако ви кажа какво неизброимо разнообразие представляват тези съдби.

— Чудесно. Какво става с Кими Дейл?

— Продължава да танцува. Истински боен кон. Вече не изглежда като едно време. Тя — простете за каламбура — се плъзна надолу по стълба. Времената, когато пълнеше първите страници, са вече забравено минало. Но Кими и днес разполага с малка фаланга верни почитатели. Онова, което не ѝ достига по отношение, да кажем, тен или стегната мускулатура, тя умело компенсира с опит. Но вече не е във Вегас.

— А къде?

— В Рио, доколкото чувам.

— Друго?

— Няма друго — казва Фридман. После вдига пръст. — Почакайте. Искам да ви покажа нещо, с което се гордея особено много.

И те чакат. Лен Фридман държи три високи до тавана кантонерки в ъгъла. Отваря средната и започва да бърника из нея.

— Изпълнението на Пиколо и Сайърс. Това е уникат. Единичен цветен кадър, направен с полароид. Как ми се иска да изровя още нещо. — Прокашля се, докато продължава да рови. — Дали ще получа и аз едно копийце от оня протокол, а, инспектор Мюз?

— Ще видя какво може да се направи.

— Би било съществено допълнение към документацията на моите проучвания.

— Проучвания. Именно.

— А, ето я.

Той измъква някаква снимка и я плясва на масата пред тях. Йейтс я поглежда и кимва. Извърща се към Лорън и забелязва особеното изражение на лицето ѝ.

— Какво има? — пита той.

— Следовател Мюз? — присъединява се Фридман.

Тука не. Тук — ни дума. Тя втренчва поглед в образа на Кандис Потър, наричана още Канди Кейн, наричана още Браяна Пиколо, наричана още Жертва на убийство.

— Това е тя със сигурност, нали?

— Да.

— Няма грешка?

— Никаква.

Йейтс я гледа с ням въпрос в очите. Лорън се мъчи да го укроти.

Кандис Потър. Ако това наистина е Кандис Потър, то тя в никакъв случай не може да бъде жертва на убийство. Няма да е мъртва въобще. Жива и здрава си е, пребивава щастливо в Ървингтън със съпруга си — бившият затворник Мат Хънтър.

Всичко са оплескали. Не Мат е свързващото звено тук. Най-накрая нещата започват да придобиват някакъв смисъл.

Тъй като Кандис Потър се появява вече с ново име.

Тя е Оливия Хънтър.

[1] Роуз Луиз Ховик (1914–1970), американска актриса с бурен личен живот. — Б.пр. ↑

[2] Американска актриса и танцьорка (1904–1979), кралица на Бурлеската, снимала се и в нямото кино. — Б.пр. ↑

[3] Американски модел, на шумяла през 50-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

[4] Джена Масоли (1974), известна като Кралица на порното. — Б.пр. ↑

[5] Американски актьор, спечелил колосална известност още с първата си роля през 1971 г. на Гейл Сайърс в „Песента на Браян“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Адам Йейтс се мъчи да запази безучастен израз на лицето си.

Те са отново навън, върху предната морава на Фридманови. Работата беше на косъм. Когато кукувицата Фридман започва да дрънка врели-некипели за това, как никога, ама никога, никога нищо не се казва, е, тук можеше всичко да приключи — кариерата му, бракът и даже свободата му.

Йейтс трябва да поеме нещата в свои ръце.

Изчаква да останат насаме с Лорън Мюз в колата. И тогава, спокойно колкото може, той пита:

— Кажете сега, каква е цялата работа?

— Кандис Потър е жива и здрава.

— Я пак?

— Жива е, здрава е и е омъжена за Мат Хънтър.

Йейтс слуша обясненията на Лорън. Вътрешно потръпва от нерви. Когато приключва, иска да види протокола от аутопсията. Тя му го подава.

— Няма снимки на жертвата.

— Това не е цялото досие. Само онова, което има отношение към Макс Дароу. Бих предположила, че по някакъв начин той се е добрал до истината, а именно, че Кандис Потър изобщо не е убита преди десет години. Може би има нещо общо с обстоятелството, че същинската жертва е жена със САР.

— За какво му е на Дароу да се занимава с това нещо едва сега? След цели десет години.

— Де да го знам. Трябва непременно да си поговорим с Оливия Хънтър.

Адам Йейтс кимва, докато се мъчи да асимилира всичко научено. Не може да си го представи истински. Оливия Хънтър е убитата стриптийзьорка Кандис Потър. Канди Кейн. Тя е била там онази нощ, сигурен е в това.

Сега изглежда много вероятно, напълно вероятно Оливия Хънтър да разполага с видеозаписа.

Кое то на свой ред означава, че трябва да извади Лорън Мюз от уравнението. Още сега.

Йейтс отново разглежда протокола от аутопсията. Мюз кара. Ръстът, теглото и цветът на косите съвпадат, но истината изглежда вече очевидна. Фактичката жертва е Касандра Медоуз. Тя е била мъртва през цялото това време. Трябваше сам да се сети за тази възможност.

Лен Фридман говори с пълно основание за бандитския кодекс на честта. Точно на него разчита Йейтс, което, погледнато със задна дата, надхвърля всякакви представи за пределите на човешката глупост. Хората от тези среди пазят дискретност не поради някакви съображения за чест, а с оглед на печалбата. Излезе ли ти име на бъбрица, губиш клиента. Просто е като две и две. Въпросът е в това, че Клайд Рангор и Ема Лемей откриват начин да спечелят дори още повече. И „кодексът на бандита“ мигом заминава по дяволите.

Йейтс не го прави особено често, но да, в течение на годините му се случва сегиз-тогиз да изневери на Бес. Никога не го е смятал за кой знае какво. Този акт не заема особено, собствено място в неговата ценностна система. Нищо общо няма с постановката „сексът е едно, любовта — друго“. Сексът му с Бес си е съвсем на място, покорно благодаря. Дори след толкова много години. Но един мъж се нуждае от още. Направете справка, с който искате исторически източник — всичко е налице. Няма велик мъж, който да е моногамен. Такава е простата и в същото време твърде сложна истина.

И всъщност няма нищо лошо в това. Наистина ли се притесняват жените, когато съпругът гледа понякога порно по телевизията? Престъпно ли е това? Повод за развод ли е? Изневяра?

Разбира се, че не.

Наемането на проститутка не е нещо по-различно. Мъжът може да използва снимки, Мрежата или нещо друго в качеството на външен стимулатор. И толкоз. Много съпруги проявяват разбиране по въпроса. Йейтс би могъл дори да го обясни на Бес.

Ако бе само това.

Рангор и Лемей — да горят в ада дано!

Йейтс издирва Рангор, Лемей, Касандра и оня проклет запис вече десет години. И на ти сега! Двама от тях се оказват мъртви през цялото

време. А Кандис Потър си живурка ни лук яла, ни лук мирисала.

Доколко може да е в течение?

Прокашля се и поглежда Лорън Мюз. Първо: да я извади окончателно от играта. Но как по-точно...?

— Казваш, че познаваш Хънтър от по-рано?

— Да.

— Тогава по-добре да не разпитваш жена му.

Лорън свъсва вежди.

— Защото съм познавала някога него ли?

— Именно.

— Това бе в началното училище. Не мисля, че сме разменили и една дума, откак навършихме десет години.

— Все пак. Съществува някаква връзка.

— Е, та?

— Е, та, защитата може да се възползва от това обстоятелство.

— Как?

Йейтс поклаща глава.

— Какво?

— Изглеждаш ми много свестен следовател, Мюз, обаче от време на време проявяваш смайваща наивност.

Ръцете ѝ стискат по-здраво волана. Той разбира, че думите му са я ужилили.

— Върви в службата. Кал и аз ще проведем тази част от разследването.

— Кал ли? Оня носорог отпред кабинета на Джоан Търстън ли?

— Той е страхотен агент.

— Хич не се съмнявам.

Настава мълчание. Лорън мисли как да се измъкне от ситуацията. Йейтс изчаква, набелязал вече собствените си действия.

— Виж какво, знам пътя. Ще те закарам до къщата на Хънтър и ще чакам отвън в случай, че...

— Не става.

— Но аз искам...

— Искаш? — прекъсва я Йейтс. — С кого мислиш, че разговаряш, инспектор Мюз?

Тя млъква, навъсена като облак.

— Това вече е федерално разследване. В по-голямата си част всъщност този случай води към Невада. При всички обстоятелства обаче прехвърля щатски граници, да не говорим за посраните окръжни. Ти си окръжен следовател. Разбрано? Има окръзи, после щати и най-отгоре са федералните. Мога да ти го нарисувам, ако искаш. Само че не ти командваш парада, а аз. Сега си отиваш право в кабинетчето, а пък аз, ако сметна за необходимо, мога да те информирам за хода на моето разследване. Достатъчно ясно ли се изразявам?

Лорън с мъка удържа гласа си равномерен.

— Ти дори нямаше да разбереш, че Оливия Хънтър и Кандис Потър са едно и също лице, ако не бях аз.

— А, сега вече ми е ясно. За това ли става дума, Лорън Мюз, за твоето его? Искаш слава? Добре, твоя е. Лично ще закача златна звезда редом с името ти върху почетната дъска.

— Не това имам предвид.

— Но точно така прозвуча в моите уши. Наивност и славолюбие. Особено печеливша комбинация.

— Това не е честно.

— Не е какво? — Йейтс избухва в смях. — Бе ти на луд ли ме правиш? Честно? На колко години си, Мюз? На дванайсет? Това е федерално разследване на убийство и схема за изнудване, а ти се притесняваш за моето честно отношение към някаква жалка окръжна следователка? Връщаш ме веднага в твоята служба и — стига вече лошо, дай малко с добро — ако искаш да участваш в това разследване, непосредствената ти задача ще бъде да изровиш всичко възможно около оная, другата курва. Черната, дето са спели в една стая.

— Кими Дейл.

— Именно. Издири я, преслушай я, направи всичко, което е необходимо. Но няма да влизаш в личен контакт с нея, без да говориш първо с мен. Ако тази схема не ти допада, отстранявам те от случая. Ясно?

Тя предъква думата така, сякаш устата ѝ е пълна с пирони:

— Ясно.

Убеден е, че ще приеме. Лорън иска да остане в играта. Ще се съгласи и с подкрепящата роля, като запази надежда да получи главна. Наистина е невероятно добър следовател. Той ще се опита да я шутира, когато всичко това свърши. Ще я ласкае, ще ѝ засвидетелства

уважение, ще ѝ признае главната заслуга и тя, колкото и да е добра, вероятно няма да вникне в подробностите.

Поне на това се надява.

Защото всички загинали до момента не са били невинни — всеки се е опитал да му навреди по някакъв начин. Случаят при Лорън Мюз е по-различен. Наистина не му се иска да я нарани. Но, както върви открай време светът, стигне ли се до положението „ние или те“, при всички случаи доминират интересите на „ние“.

Лорън Мюз спира на паркинга и напуска безмълвно колата. Йейтс я оставя да се дуе. Вика Кал Долинджър, едничката жива душа на тази земя, на която може да довери такава информация. Обяснява му набързо какво се иска. Кал не се нуждае от много приказки.

Болезнен спомен проблясва в съзнанието на Адам — болнична стая, а в нея, повален от менингит, лежи малкият Сам. Онова, което изпуска от историята, когато я разказва на Лорън, е ролята на Кал в нея. Той също не излиза от болницата. Най-старият приятел на Адам долича отнякъде неудобен железен стол и се курдисва връз него пред болничната стая. Преседява така три денонощия — безмълвен и неподвижен, готов да се притече на помощ, ако Адам поиска каквото и да било.

— Сам ли да ида? — пита сега той.

— Не, чакай ме пред къщата на Хънтър — отвръща с кротък глас Йейтс. — Ще си върнем записа. И после — край на цялата работа.

ГЛАВА 47

Оливия Хънтър държи фронта до момента, в който Средкриз съумява да я освободи от захапката на Ланс Банър. Върнала се в собствения си дом, тя рязко сваля гарда. Започва тихо да плаче. Сълзи се стичат по страните ѝ. Не ѝ е ясно дали са от радост, страх, облекчение, или дявол знае какво. Знае само, че всеки опит да ги спре би бил загуба на време.

Трябва да действа.

Куфарът ѝ е още в „Хауърд Джонсън“. Пълни втори. Няма какво да чака. Полицията ще се появи отново. Ще започнат да разпитват.

Трябва да изчезва към Рино начаса.

Все не може да удържи сълзите, което е необичайно за нея, но напълно разбираемо при дадените обстоятелства. Тя е изхабена както физически, така и емоционално. Бременна е, все пак. От друга страна, безпокои се за дадената на осиновители дъщеря. И най-накрая, след толкова много години, вече е казала на Мат цялата истина за себе си.

Споразумението загубва своята сила. Тя го наруши, когато отговори на онази обява в Мрежата. Нещо повече — пряко отговорна е за смъртта на Ема Лемей. Неин е грехът. Ема е направила много поразии в своя живот. Причинила е вреда на мнозина. Оливия знае, че тя направи опит да изкупи греховете си, че прекара последните години от живота си в най-искрено покаяние. Не знае къде класира всичко това Ема във Великата небесна стълбица, но ако някой изобщо заслужава опрощение, мисли тя, то това без съмнение е Ема Лемей.

Онова, което Оливия няма сили да надмогне и което е истинската причина за пороя от сълзи, е споменът за изражението на Мат, когато му разкрива истината в цялата ѝ пълнота.

Изобщо не стана, както си го е представяла толкова много пъти.

Трябваше да се ядоса. И сигурно се е ядосал. Как иначе? От първия миг на запознанството им във Вегас Оливия остава запленена от начина, по който я гледа — сякаш Бог никога не е успявал да сътвори нещо по-съвършено, по — тъй като няма подходяща дума —

чисто. Естествено, тя очаква този израз да изчезне или поне да помръкне, след като Мат научи истината. Очаквала е бледосините му очи да помътнеят, да изстинат.

Но това не се случва.

Нищо не се променя. Мат научава, че всичко около жена му представлява една колосална опашата лъжа, че тя е вършила неща, които биха накарали повечето мъже да изчезнат на мига в неизвестна посока. А той реагира с пълна и безусловна любов.

В хода на годините Оливия се е научила да се гледа от разстояние, което ѝ дава възможност да разбере, че условията на живот са я направили склонна, подобно на толкова много от останалите момичета в нейната среда, към саморазрушение. Момчетата, израсли в подобна среда, обикновено реагират чрез насилие. Така реагират уязвените мъже, за да дадат израз на своя гняв — удрят с необяснима за околните бруталност.

Жените са по-други. Те прибегват до по-изтънчени форми на жестокост, като в повечето случаи насочват проявите ѝ навътре към себе си — понеже не могат да наранят другото, раняват се сами. Кими бе такава. Оливия — не. Но Канди е същата.

Докато се появява Мат.

Може би това се дължи на прекараните в затвора години. Може би, както казва самата тя по много поводи, обяснението се крие в получените от двамата рани. Но Мат е най-прекрасният човек, когото е срещала. Той наистина не се интересува от дребнавости, умее да цени момента. Обръща внимание само на важните неща. Умело заобикаля капаните на всекидневието. Пренебрегва повърхностното и винаги открива същината. Това ѝ помага да прави същото. Поне вътре в себе си.

Мат не забелязва грозното у нея — и продължава да не го забелязва! — следователно то липсва.

Но докато приготвя багажа си, Оливия вижда суровата, безмилостна истина. След всичките години на лъжа и преструвки тя не се е освободила от този стремеж към саморазрушение. Как иначе да се обяснят постъпките ѝ? Каква глупост! — да търси Кандис Потър в Мрежата.

Виж само какви бели натвори! Най-вече на Ема, разбира се. На себе си също, но по-важното е, че ги докара до главата на единствения

мъж, когото обича.

За какво ѝ беше да рови в миналото?

Защото — такава е истината — не намери сили да се удържи. Можеш да си четеш колкото искаш апологетики на избора, осиновяването и прочие — самата тя се е нагълтала с такива до повръщане — но съществува една само истина: бременността — това е единственият решителен избор в живота. Който и път да избереш, вечно ще се питаш защо не си предпочел другия. Макар да бе съвсем млада, макар запазването на детето да бе абсолютно невъзможно и крайното решение да е взето от други, нито един ден от живота ѝ не е минал, без да се запита: „Ами ако...?“.

Няма жена, която да намери лесен отговор.

На вратата се чука.

Оливия чака. Втори път. Няма т шпионка и тя дръпва леко края на завесата от близкия прозорец.

Пред вратата стоят двама. Единият има вид на току-що излязъл от страниците на каталог за спортно облекло. Другият е огромен. Носи костюм, който изглежда му е малък, но, както бе вече казано, никакъв костюм не би му станал. Той е с военна подстрижка и няма шия.

Гигантът се обръща към прозореца и среща погледа ѝ. Сръчкава по-малкия. Той също се обръща натам.

— ФБР — съобщава оня с нормалните габарити. — Бихме желали да си поговорим малко.

— Няма за какво.

Каталогът пристъпва към нея.

— Не мисля, че заемате разумна позиция, госпожо Хънтър.

— Моля да се обръщате по всички въпроси към моя адвокат Айк Кайър.

Мъжът се усмихва.

— Май ще трябва да започнем отначало.

Оливия не харесва тона му.

— Аз съм специален агент Адам Йейтс от ФБР и отговарям за Лас Вегас. Този тук — посочва „гардероба“ — е специален агент Кал Долинджър. Имаме голямо желание да поговорим с Оливия Хънтър или, ако тя предпочита това, да арестуваме Кандис Потър.

Краката на Оливия се подкосяват при произнасянето на това име. Жестока усмивка разчупва каменното лице на големия. Той се

наслаждава на момента.

— Всичко зависи от вас, госпожо Хънтър.

Няма вече избор. Попадна в капана. Ще се наложи да ги пусне вътре, да отговаря на въпросите им.

— Може ли да видя документите ви, моля?

Едрият приближава прозореца. Оливия с мъка преодолява порива да се дръпне навътре. Бърка във вътрешния джоб, изважда служебна карта и я плясва върху стъклото достатъчно силно, за да я накара да отскочи. Другият, дето се казва Йейтс, прави същото. Картите изглеждат истински, макар тя да е наясно с това, колко лесно е да се снабди човек с фалшиви.

— Пъхнете визитките си под вратата. Ще се обадя в службата ви да проверя.

Едрият мъж, Долинджър, свива рамене, без да сваля от лицето си мръсна усмивка. Отваря уста за пръв път:

— Нямах проблем, Канди.

Тя преглъща. Едрият бърка в портфейла си, изважда картата си, пъха я под вратата. Няма защо да продължава по-нататък и звъни по телефона. Картата разполага със сух печат и има твърде автентичен вид, а и не забеляза следа от колебание в действията на Кал Долинджър, който, съгласно картата, наистина се явява специален агент от ФБР — Лас Вегас.

Тя отваря. Адам Йейтс влиза пръв. Кал Долинджър се сгъва, сякаш влиза в иглу. Остава до входа със скръстени пред гърдите ръчища.

— Хубаво временце се е отворило — отбелязва Йейтс.

И тогава Долинджър затваря вратата.

ГЛАВА 48

Лорън Мюз е готова да се пръсне всеки миг. Главата ѝ пуши.

Понечва да се оплаче на Ед Стейнбърг, но се отказва. Малката госпожица не може да се грижи сама за себе си. Вика на помощ големия шеф. Не, няма да се даде толкова лесно.

Все още участва в разследването. Е, тя друго и не иска. Пъхнала е крак в отвора на вратата. Започва да рови около съквартирантката Кими Дейл. Не е особено трудно. Кими има досие като проститутка. Независимо от всеобщо приетото погрешно мнение, това занимание не е узаконено в окръг Кларк, където попада Лас Вегас.

Един от аprobационните надзорници на Дейл, стара служба на име Тейлър, се оказва ранобуден. Спомня си я без затруднение.

— Какво да ви кажа за нея? — започва той. — Кими Дейл израства в лоша семейна среда, но такива са всичките момичета в тоя занаят. Слушате ли понякога Хауард Стърн?

— Разбира се.

— Ами да сте попадали на шоу със стриптийзърки? Всеки път пита уж на шега: „Та на каква възраст ви изнасилиха за първи път?“. И те всеки път отговарят. Уж разправят колко е гот да се шматкаш гола по подиума, да имаш право на избор и дрън-дрън-та-пляс, но всеки път в основата се крие нещо. Разбирате какво имам предвид, нали?

— Разбирам.

— Та Кими Дейл е пореден класически пример. Избягва от къщи и започва да се съблича още на четиринайсет години. Максимум петнайсет.

— Знаете ли къде е понастоящем?

— Пресели се в Рино. Имам и адрес, ако го искате.

— Искам го.

Той съобщава адреса на Кими Дейл.

— За последно чух, че работи в някакво длнопробно заведение наречено „Надървеният бобър“, което, ако щете вярвайте, изобщо не е от такава висока класа, каквато предполага названието.

„Надървеният бобър“, казва си тя. Не е ли същото, в което работи, според Йейтс, Чарлс Тали?

Тейлър добавя:

— Рино е приятен град. Не е като Вегас. Не ме разбирайте погрешно — аз обичам Вегас. Всички ние го обичаме. Той е ужасен, страховит и фрашкан с гангстери, но никой не го напуска. Не знам дали ме разбирате.

— Обаждам ви се от Нюарк в Ню Джърси, така че ви разбирам отлично.

Тейлър се смее.

— Както и да е, Рино е доста добро място за семеен живот в наши дни. Климатът е прекрасен, понеже градът е разположен в подножието на Сиера Невада. Едно време бе рай на разводите за целите Съединени щати, а и никъде другаде няма толкова милионери на глава от населението. Била ли сте там?

— Не.

— Хубава ли сте?

— Божествена съм.

— Тогава заповядайте във Вегас. Ще ви разведа навсякъде.

— Още с първия полет.

— Ей, да не сте някоя от ония феминистки-мъжемразки?

— Само когато не съм си dospала.

— Та за какво става дума?

Мобилният звъни.

— Ще ви обясня по-късно. Става ли, Тейлър? Благодаря.

— Ще се настаним в готин хотел. Имам предвид едно местенце. Няма да съжالياвате.

— Добре, до скоро.

Тя затваря и включва мобилния.

— Ало...

Без опит за въведение, майка Катерина казва:

— Убили са я, нали?

Лорън е на път да захъмка и замънка, но нещо в гласа на игуменката ѝ подсказва, че би било глупаво.

— Да.

— Тогава искам да те видя.

— Защо?

— Нямах право да говоря досега. Случаят със сестра Мери Роуз е твърде особен.

— Какво му е особеното?

— Моля те, намини в кабинета ми колкото се може по-скоро, Лорън. Искам да ти покажа нещо.

* * *

— С какво мога да ви бъда от полза, агент Йейтс — пита Оливия. Застанал до вратата, агент Долинджър оглежда обстановката. Адам Йейтс сядат и облягат лакти върху коленете си.

— Доста книги имате — отбелязва той.

— Много сте наблюдателен.

— Ваши ли са, или на съпруга?

Оливия слага ръце на кръста.

— Да, ясно виждам смисъла на този въпрос и затова нека внесат пълна яснота по него: по-голямата част са мои. Достатъчно ли е това?

Йейтс се усмихва.

— Много сте забавна — казва той. — Не е ли забавна, Кал?

Кал кимва.

— Повечето стриптийзърки са по съвместителство и курви. Те са озлобени. Но не и тази. Тя е направо слънчева.

— Точно така — слънчева — съгласен е Йейтс.

На Оливия това не се харесва.

— Какво искате? — пита остро тя.

— Инсценирала сте собствената си смърт — пояснява Йейтс. — Това е престъпление.

Тя мълчи.

— Момичето, което умира наистина, как се казва?

— Не знам за какво говорите.

— Името е Касандра, нали? — Йейтс се навежда леко напред. — Вие ли я убихте?

Оливия не се дава.

— За какво сте дошли?

— Знаете много добре.

Ръцете на Йейтс се свиват в юмруци, а сетне се отпускат. Тя поглежда към вратата. Кал стои изправен и неподвижен като статуя.

— Съжалявам, но не знам.

Йейтс пуска крива усмивка.

— Къде е лентата?

Оливия замръзва. Мисълта ѝ се мята светкавично назад през годините. Към караваната. Когато двете с Кими се нанасят в нея, там вони ужасяващо. Сякаш дребни животинки са умрели в кухините на стените. Кими купува някакви благовония — невероятно миризливи. Опитва се да неутрализира смрадта, която не подлежи на прикриване. И сега дори споменът за онова зловоние я удря в носа. Вижда сгърченото тяло на Касандра. Спомня си изписания върху лицето на Клайд Рангор страх, когато пита: „Къде е лентата?“.

Мъчи се да овладее гласа си.

— Нямам представа за какво говорите.

— Защо избягахте и променихте името си?

— Исках да започна отначало.

— Просто така?

— Не — отвръща Оливия. — Нищо на този свят не става „просто така“. — Тя се изправя. — И не искам да отговарям на никакви въпроси повече, преди да е дошъл адвокатът ми.

Йейтс я поглежда.

— Седнете.

— Искам и двамата да напуснете тази къща.

— Казах да седнете.

Тя поглежда отново Кал, който продължава да изпълнява ролята на статуя. Погледът му е абсолютно празен. Оливия се подчинява. Сяда.

— Имах намерение да кажа нещо от рода на: „Хубавичко си живеете тук. Не вярвам да искате да загубите всичко“. Обаче не съм сигурен, че ще свърши работа. Кварталчето ви прилича на градско бунище. Тази къща е истинска дупка. Съпругът ви, бивш затворник, се издирва по обвинение в тройно убийство. — Той се усмихва. — Човек би очаквал да сте извлякла максимума от това ново начало, Канди, но случаят е тъкмо противоположен. Да се чуди човек.

Той умишлено се старее да я предизвика. Тя не ще допусне това.

— Искам да си тръгнете веднага.

— Не ви пука, че тайната ще престане да бъде такава?

— Вървете си, моля.

— Бих могъл да ви арестувам.

Тук Оливия решава да рискува. Протяга ръце напред, сякаш предлага да я закопчат в белезници. Йейтс не помръдва. Може да я арестува, разбира се. Тя не познава нито закона, нито с тегнещите над него самия ограничения, но едно е ясно: без съмнение се е набъркала в разследване на убийство и нещо повече — представила се е сама като жертва на убийство. Това е повече от достатъчно, за да я задържат.

Но не това иска Йейтс.

Умоляващият глас на Клайд: „Къде е лентата?“.

Йейтс иска нещо друго. Нещо, заради което умря Касандра. Нещо, заради което Клайд Рангор бе извършил убийство. Тя го поглежда в очите. Те са неподвижни и безизразни. Юмруците му се свиват и отпускат.

Нейните ръце са сега отпуснати отпред. Тя изчаква още секунда и отново ги връща на хълбоците.

— Нищо не знам за никаква лента — заявява Оливия.

Сега е ред на Йейтс да я изучава с поглед. Не бърза.

— Вярвам ви — казва той накрая.

Неизвестно защо начинът, по който го казва, я плаши повече от всичко досега.

— Елате с нас, моля.

— Къде?

— Арестувам ви.

— По какво обвинение?

— По азбучен ред ли да ги изредя?

— Трябва да се обадя на адвокатата си.

— Можете да го направите от участъка.

Тя не знае какво да отговори. Кал Долинджър прави крачка към нея. Когато отстъпва също крачка, големият мъж проговаря:

— Да не искате да ви извелека отгук в белезници?

Оливия застива.

— Няма да е необходимо.

Излизат навън. Най-отпред върви Йейтс. Долинджър е редом с нея. Оливия оглежда улицата. Гигантската кафява бирена бутилка се е забила в небосклона. Поради неизвестна причина видът ѝ я успокоява.

Йейтс продължава да върви отпред. Отключва шофьорската врата, сяда вътре, пали двигателя. Обръща глава към нея и нещо я срязва на мига.

Познава го.

Имената често ѝ убягват, но физиономииите са нейни пленници до гроб. Докато танцува, това се превръща в упражнение за изключване от обстановката. Изучава лицата на присъстващите. Класифицира ги по степента на отегчение или възбуда, опитва се да запомни кой колко пъти е посещавал заведението. Упражнение за ума, начин да се изключи.

Адам Йейтс е посещавал клуба на Клайд.

Може да се е издала с нещо, или пък Кал Долинджър разполага с шесто чувство. Готви се да побегне, да затича колкото ѝ сили държат, но Долинджър я хваща за ръката над лакътя. Дърпа се от него, но то е все едно да измъкнеш ръка, зазидана в бетонен блок.

Не може да шавне.

Почти са стигнали до колата. Кал я кара да забърза. Погледът на Оливия обхожда улицата, за да спре върху Лорънс. Той се олюлява на ъгъла, потънал в приказка с някакъв, когото не познава. И двамата държат по книжна кесия. Лорънс поглежда към нея и понечва да я поздрави с вдигната ръка.

Оливия мърда устни: Помогни ми.

Нито едно мускулче върху лицето на Лорънс не трепва. Никаква реакция. Другият пуска някаква шега. Лорънс се смее гръмко и продължително, като се тупа силно по бедрата.

Не е разбрал.

Вече са при колата. Мозъкът ѝ работи на пета скорост. Не иска да влезе в тая кола с тях. Опитва да се забави. Долинджър я стиска бързо и болезнено за ръката.

— Не спирай — съветва я канарата.

При задната врата са. Долинджър я отваря. Тя понечва да се опъне, но хватката му е от стомана. Блъсва я върху задната седалка.

— Дай долар.

Мъжата се оглежда бързешком. Лорънс. Долинджър се опитва да прогони просяка, но Лорънс се вкопчва в рамото му.

— Гладен съм бе, човече, бутни долар.

— Чупка.

Лорънс опира длани в гърдите на огромния мъж.

— Искам само един долар, мой човек.

— Разкарай се от мене.

— Доларче само... толкова ли е много...

В този момент Долинджър я пуска. Когато хваща с две ръце предната част от парцалите на Лорънс, тя е вече готова. Изскача и хуква да бяга.

— Давай, Лив!

Тя не чака да ѝ кажат втори път.

Долинджър зарязва Лорънс и се извързва. Скитникът му скача на гърба. Агентът го бръсва като пърхот от ревер. И тогава Лорънс прави нещо наистина глупаво. Удря Долинджър с книжната кесия. Оливия чува звука от съприкосновението на главата му с бирената бутилка от плика. Долинджър се обръща и нацелва просяка в гръдната кост. Лорънс тупва тежко на земята.

Агентът крясва:

— Стой! ФБР!

„Ей сега“, казва си тя.

Оливия чува колата да потегля. Гумите ѝ пищят. Тя поглежда назад.

Долинджър тича след нея. А в ръката си има пистолет.

Преднината ѝ е около петнайсет-шестнайсет метра. Бяга с все сила. Това си е нейният квартал. Нейно е и преимущество, нали така? Минава напърно по една задна уличка. Тя е празна — никого не вижда. Долинджър я гони. Хвърля поглед през рамо. Той скъсява дистанцията и никак няма вид на изтощен.

Оливия засилва темпото, като си помага с махане на ръце.

Един куршум свирва покрай ушите ѝ. После още един.

Господи! Тоя стреля!

Трябва да излезе от алеята. Да попадне сред хора. Няма да я застреля пред очите им, я.

Или напротив?

Излиза отново на улицата. Колата е там. Йейтс потегля към нея. Претъркулва се през един паркиран автомобил върху тротоара. Вече са при старата пивоварна. Тя скоро ще остане зад тях, за да бъде заместена от един безличен търговски център. Но точно сега, в този момент, фабричните развалини могат да се окажат истински рай за нея.

Момент... къде беше оная стара кръчма?

Тя се мята наляво. На другия ъгъл е. Това поне помни. Вече не смее да погледне назад, но чува стъпките. Приближава я.

— Стой!

Как не, казва си тя. Кръчмата. Къде се дяна кръчмата!

Надясно.

Ето я!

Вратата е вдясно. Близо е. Тича с все сили. Хваща дръжката, когато Долинджър взема завоя. Отваря вратата и пада вътре.

— Помощ!

Тук има само един човек. Бърше чаши зад бара. Вдига изненадан поглед. Оливия се изправя и мигом дръпва резето.

— Ей — виква барманът, — какво става тук?

— Искат да ме убият.

Вратата се разтриса.

— ФБР! Отворете!

Оливия клати глава. Барманът се поколебава, а сетне ѝ сочи задната врата с глава. Тя се втурва натам. Барманът изважда пистолет, а Долинджър разбива вратата с ритник.

Кръчмарят се стряска при вида на канарата.

— ФБР! Хвърли го веднага!

— Я по-кратко, приятел...

Долинджър се прицелва и стреля два пъти.

Барманът се свлича, като оставя кърваво петно върху стената зад себе си.

Господи! Господи! Господи!

Оливия иска да закрепци.

Не. Бягай. Бързай.

Сеща се за бебето у себе си. Тази мисъл ѝ дава нови сили. Втурва се в задното помещение, посочено от бармана.

Куршуми се врязват в стената зад нея. Оливия се хвърля на пода.

Пълзи към задната врата. Тя е от масивен метал. В ключалката стърчи ключ. В рамките на един миг тя скача, отваря вратата и я заключва зад себе си с такава сила, че ключът става на две. Излиза отново на слънце.

Чува го да върти като бесен дръжката на вратата. Когато това не довежда доникъде, започва да блъска с ръце и крака. Тази врата няма

да поддаде толкова лесно. Оливия тича, като се държи далеч от главните улици, оглежда се за колата, за Йейтс и Долинджър.

Не съзира нищо и никого. Време е да си обира крушите от това място.

Изминава още около три километра, като редува ходом и бегом. От някаква автобусна спирка се мята в пристигналата кола, без да му мисли много-много къде ще я откара. Слиза в центъра на Елизабет. Тук има дълга редица таксита.

— Накъде? — пита шофьорът.

Тя се мъчи да си поеме дъх.

— Летище Нюарк, ако обичате.

ГЛАВА 49

Докато навлиза в Пенсилвания с крадената бяла кола, Мат установява с изненада колко много от придобитата в затвора и смятана от него за безполезна информация се е запазила в паметта му. Разбира се, затворът не е универсално училище по престъпност, както са свикнали да мислят мнозина. Не бива да се забравя, че „преподавателите“ са били заловени до един и това обстоятелство хвърля известна сянка върху експертния им имидж.

Той никога не се е заслушвал особено внимателно. Престъпната дейност не влиза в кръга на неговите интереси. Проектите му, които следва неотклонно в течение на девет години, предвиждат поддържане на максимална дистанция спрямо всичко, което макар и малко намирисва на затвор.

Всичко това се промени.

Усвояения от Сол метод за крадене на леки коли дава резултат. И ето че сега Мат си припомня други уроци по закононарушаване, които е научил там. Спира на голям паркинг. Няма охрана, няма дявол. Сега не иска да краде кола — само номера. Трябва му комплект номера с буквата „Р“. Вади късмет. В участъка за служебни коли съзира номер, който започва с интересуващата го буква. Това, че колата се намира в тази част на паркинга, е добре. Работното време изтича не по-рано от 17:00, а сега е 11 часа. Собственикът ще остане вътре минимум още няколко часа.

Отбива се в „Направи си сам“, за да купи тънка изолационна лента. С нейна помощ оформя буквата „Р“ във „В“. Разбира се, тази фалшификация не може да издържи една по-сериозна проверка, но е достатъчно добра да му помогне да стигне желаната цел.

Харисбърг, щат Пенсилвания.

Няма друг избор. Трябва да отиде в Рино. Това предполага полет със самолет. Знае, че е рисковано. Затворническите инструкции за запазване на конспирацията са все отпреди 11 септември. Мерките за сигурност са се променили много след тази дата, но все още си има

вратички. Трябва само добре да помисли, да действа светкавично и да извади малко повече от обикновен късмет.

Започва с елементарна хитрост и дребно хулиганство. От телефонен автомат на щатската граница резервира полет Нюарк — Торонто. Може би ще го засекаат и си кажат, че си имат работа с аматьор. Може би не. Окачва слушалката, мести се на втори автомат и прави истинската резервация. Записва нейния номер, връща слушалката на място и поклаща глава.

Няма да е лесно.

Спира на паркинга пред летище „Харисбърг“. Маузерът е все така в джоба му. Няма как да го вземе със себе си. Скрива го под седалката на шофьора с мисълта, че ако нещата не протекат, както са планирани, може да се върне тук. Колата му е свършила добра работа. Ще му се да остави бележка за собственика, в която да обясни какво е сторил и защо. Но за това ще има време по-нататък. Стига да извади късмет.

Сега да видим дали планът му струва нещо...

Но най-напред — малко сън. Настанява се в чакалнята за пристигащи, нахлупва ниско бейзболната шапка, кръстосва ръце пред гърдите си и затваря очи. Чакалните са непрекъснато пълни със спящи хора. Защо именно той да привлече нечие нежелано внимание?

Събужда се точно след един час в абсолютно отвратително състояние. Качва се горе в сектора на заминаващите. Купува силни успокоителни, производство на две различни фирми, и гълта по три от всеки вид. Привежда се в що-годе прилично състояние, като използва за целта тоалетната.

Пред гишето за билети има дълга опашка. Това е добре — служителите са прекомерно заети. Идва неговият ред и жената отвъд се обръща с обичайната служебна усмивка.

— Чикаго, полет 188 — казва Мат.

— Самолетът излита след 20 минути — уведомява го тя.

— Знаем, но имаше задръстване и...

— Може ли документи за самоличност, ако обичате...

Подава ѝ шофьорска книжка. Тя въвежда в компютъра „Хънтър М.“ Ето го мигът на истината. Той застива. Нищо. Жената мръщи вежди и въвежда още нещо.

— Не ви виждам тук, господин Хънтър.

— Това е странно.

— Имате ли номер на резервация?

— Разбира се.

Съобщава ѝ получения по телефона номер. Тя въвежда YTIQZ2.

Мат задържа дихание.

Жената въздъхва.

— Ясно...

— Какъв е проблемът?

Тя поклаща глава.

— Името ви е сбъркано в резервацията. Записан сте като Хинтер, а не Хънтър.

— Стават грешки — смилява се Мат.

— Ще се изненадате, ако разберете колко често.

— Нищо не е в състояние да ме изненада.

Двамата се засмиват. Жената принтира билета и прибира парите.

Мат ѝ дарява усмивка и се отправя към самолета.

Няма директен полет до Рино, обаче това обстоятелство може да се окаже в негова полза. Той няма представа по какъв начин федералните следят компютърната система на авиокомпаниите, но два къси полета са при всички случаи за предпочитане пред един дълъг. Дали системата ще извади името му начаса? Мат храни известно съмнение по въпроса — или по-скоро ще му се да се надява да не е така. Ако се разсъждава логично, цялата процедура трябва да отнеме известно време — събиране на информацията, пресяване, сортиране, изпращане до нужната персона — поне няколко часа.

А той ще пристигне в Чикаго след един.

Звучи добре теоретически.

Когато се приземява на „О’Хара“ в Чикаго, сърцето му отново се разтуптява. Слиза от самолета, като се старее да остави незабележим, и обмисля начин за бягство, ако види полицаи при изхода. Но никой не сграбчва лакътя му по целия път и той най-накрая въздъхва с облекчение. Значи не са го засекли — все още. Сега обаче настъпва сложната част. Полетът до Рино е по-дълъг. Ако успеят да разгадаят първия му номер, ще имат достатъчно време да го закопчаят.

Затова опитва нещо малко по-различно.

Нова дълга опашка пред билетното гише. Може да има нужда от нея. Мат изчаква и бавно напредва между очертаната с плюшени

въжета змия на опашката. Наблюдава служителите и се мъчи да прецени кой от тях изглежда най-уморен и благодушен. Открива я в края откъм дясната страна. Изглежда отегчена до плач. Преглежда личните документи, но в погледа ѝ липсва енергия. Непрекъснато въздиша. Работи и все се оглежда разсеяно. Сигурно я притеснява нещо лично, казва си Мат. Може би пореден скандал със съпруга или дъщерята тийнейджърка, или пък бог знае какво друго.

А може би, Мат, просто е изпълнена с лукавство, а лицето ѝ си е уморено по принцип.

Но няма има друга алтернатива? Когато застава най-отпред, а избраницата му е все още заета, той започва да се суети и пропуска семейството зад себе си. Прави това още един път и ето че неговият човек се обажда: „Следващият“.

Той приближава с независим вид.

— Казвам се Матю Хънтлър. — Подава листче с номер на резервация.

Тя го взема и започва да го въвежда в системата.

— Чикаго-Рино, господин Хънтлър.

— Да.

— Документи, моля.

Това е най-опасният момент. М. Хънтлър е записан като възнамеряващ да ползва редовно и често услугите на тази авиокомпания. Лично Мат го е сторил преди няколко часа. Компютрите не пропускат разлика от една буква. Хората понякога го правят.

Подава ѝ портфейла си. Отначало тя не го поглежда. Все още пише в компютъра. Може пък да извади късмет. Може тя дори да не провери шофьорската книжка.

— Багаж?

— Не, днес нямам.

Тя кимва, все така забила нос в клавиатурата. След това обръща поглед към портфейла. Стомахът му се свива. Спомня си как преди години Бърни му изпрати по имейл късичък текст, написан с главни и малки букви. Кара го да преброи колко от тях са „Н“. Мат брой няколко пъти и все ги изкарва четири, а те са шест. Ние не виждаме всички букви при четене. Така сме устроени. На нещо подобно разчита той сега. Хънтър, Хънтлър. Кой би забелязал разликата?

Жената го пита:

— До прозорец или пътека?

— Пътека.

Успява. Изпитанието при портала минава още по-лесно. Вече са проверили самоличността му на билетното гише, нали така? Служителят поглежда шофьорската книжка, после лицето му, но не успява да забележи, че върху нея пише Хънтър, а върху бордовата карта — Хънтлър. Човекът гледа хиляди документи на ден. Не е лесно да се открие толкова незабележима разлика.

За пореден път Мат се качва в самолета, миг преди да затворят портала. Настанява се в креслото до пътеката, затваря очи и не се буди, докато пилотът предупреждава за предстоящо приземяване в Рино.

* * *

Вратата към кабинета на майка Катерина е затворена.

Този път никакви реминисценции не спохождат Лорън. Чука силно и хваща дръжката. Когато чува гласа на майка Катерина „Влез“, тя е готова.

Игуменката е с гръб към вратата. Не се обръща, когато Лорън влиза. Само пита:

— Сигурна ли си, че сестра Мери Роуз е убита?

— Да.

— Знаеш ли кой го е извършил?

— Още не.

Майка Катерина кимва бавно.

— Установи ли истинската й самоличност?

— Да — отвръща Лорън. — Но щеше да е много по-лесно, ако ми бяхте казали направо.

Очаква игуменката да започне да възразява, но това не се случва.

— Не можем.

— Защо?

— За жалост тази тайна не бе моя.

— Казала ви е?

— Не точно. Но знаех достатъчно.

— Как разбрахте?

Старата монахиня свива рамене.

— Някои от нещата, които разказа относно миналото си. Не се връзваха.

— Питайте ли я за това?

— Не, нито един път. А и тя не ми каза истината. Заяви, че това би поставило в опасност други хора. Знаех, че е нещо нечисто. Сестра Мери Роуз искаше да се освободи от него. Да се пречисти. И го направи. Тя даде твърде много на това училище, на тези деца.

— С труд или с пари?

— И с двете.

— Дала ви е парите си?

— На енорията — поправя я калугерката. — Да, даде доста.

— Мирише ми на гузна съвест.

Майка Катерина се усмихва.

— Съществува ли друга?

— Значи всички тия приказки за сърдечни масажи...

— За имплантите знаех. Тя самата ми каза. Каза още, че ако се разбере коя е в действителност, ще я убият.

— Но не смятахте, че се е случило именно това?

— Изглеждаше като естествена смърт. Мислех, че ще е най-добре да оставя нещата такива, каквито са.

— Какво ви накара да промените становището си?

— Слуховете.

— Какво имате предвид?

— Една от сестрите сподели с мене, че забелязала някакъв мъж в килията на сестра Мери Роуз. Усъмних се, разбира се, но нищо не успях да открия. Освен това трябваше да се грижа за репутацията на училището. Точно поради тези причини исках разследването да се проведе дискретно и без да се изважда на показ проблемът на сестра Мери Роуз.

— А сега, когато сте вече сигурна, че е била убита?

— Тя остави писмо.

— За кого?

Майка Катерина показва плика.

— За жена на име Оливия Хънтър.

* * *

Адам Йейтс е на път да изпадне в паника.

Паркира достатъчно далеч от старата пивоварна и чака Кал да замаже следите. Те трябва да изчезнат. Оръжието на Кал не може да се проследи. Използваните от двамата автомобилни номера няма да доведат доникъде. Някоя откачалка може и да съобщи за огромен мъж, който преследва жена, но няма начин да ги свържат с убийството на бармана.

Най-вероятно.

Не, тук няма място за разни вероятности. Той е попадал и в големи каши. Барманът вади оръжие срещу Кал. Върху него ще открият отпечатъци от пръстите му. Неподлежащото на проследяване оръжие ще изчезне. За броени часове и двамата ще са далеч от този щат.

Ще се отърват.

Когато Кал сяда до него в колата, Адам проговаря:

— Оплеска работата.

Кал кимва.

— Така си е.

— Не трябваше да стреляш по нея.

Другият кимва отново.

— Грешка — признава той. — Но не можехме да я оставим просто така. Ако миналото ѝ излезе наяве...

— То ще излезе, така или иначе. Лорън Мюз знае за него.

— Така е, но в отсъствие на самата Оливия това не значи много. Ако я пипнат, ще опита да се отърве. Кое то може да събуди нечий интерес относно случилото се тогава.

Нещо вътре у Йейтс започва да се разкъсва.

— Не искам да причинявам зло никому.

— Адам...

Той го поглежда.

— Много е късно за това. Ние или те, няма как иначе.

Той кимва замислено.

— Трябва да намерим Оливия — казва Долинджър. — Ние трябва да я намерим. Защото ако го сторят други...

Йейтс довършва фразата:

— Може да проговори.

— Именно.

— Обявяваме издирване на ключов свидетел — започва Йейтс.

— Поставяме под наблюдение всички летища и автогари в околността, но предупреждаваме да не се предприемат никакви действия при засичане, преди да бъдем уведомени.

Кал кимва.

— Пиши го направено.

Адам Йейтс обмисля алтернативите.

— Дай да се върнем в окръжната. Може Лорън да е изровила нещо полезно около Кими Дейл.

Карат вече от доста време, когато телефонът звъни. Кал го включва и лае в слушалката:

— Агент Долинджър.

След това слуша напрегнато.

— Нека се приземи. Тед да я проследи. В никакъв случай, повтарям, в никакъв случай да не я предизвиква. Идвам със следващия полет.

Затваря.

— Какво става?

— Оливия Хънтър вече лети за Рино.

— Пак това Рино.

— Градът на Чарлс Тали и Макс Дароу.

— И може би местонахождение на лентата. — Йейтс прави десен завой. — Всичко сочи Запада, Кал. Май ще е най-добре и ние да се пренесем в Рино.

ГЛАВА 50

Таксиметровият шофьор работи за местна компания, наречена „Рино Райдс“.

Той спира, дърпа ръчната спирачка, обръща се към Оливия и пита:

— Сигурна ли сте, че точно това е мястото, мадам?

Оливия гледа с безизразен поглед.

— Мадам...

Натруфено разпятие виси от огледалцето на колата. Картички с религиозни мотиви красят капака на жабката.

— Тук ли е 488 Сентър Лейн Драйв? — пита тя.

— Да.

— Тогава това е мястото.

Оливия бърка в портмонето си. Подава му парите. Той ѝ връчва листовка.

— Не трябва да го правите — съветва я шофьорът.

Листовката съдържа стихове от Светото писание. Тя се усмихва едва-едва.

— Исус ви обича — съобщава шофьорът.

— Благодаря ви.

— Ще ви закарам където пожелаете. Без пари.

— И тук ми е добре — отвърща Оливия.

Излиза от таксито. Шофьорът ѝ отправя пълен със съжаление поглед. Тя му махва за довиждане. Сетне заслания очи с длан. Древният неонов надпис гласи:

„Надървеният бобър — голи танци“

Тялото ѝ затреперва. Стар рефлекс, казва си тя. Кракът ѝ не е стъпвал на това място, но го знае добре. Познава мърлявите пикапи на паркинга. Знае мъжете, които се мъкнат тук с празни погледи,

приглушеното осветление, лепкавата повърхност на пръта. Отправя се към входа с ясното съзнание за онова, което я очаква вътре.

Мат се страхува от затвора — да не го върнат там. Това тук, право отпред, е нейният собствен затвор.

Канди Кейн е събудена за живот.

Оливия Хънтър се опитва да прогони от себе си Кандис „Канди Кейн“ Потър преди години. А сега това момиче се е върнало. Не за добро. Няма значение какво дрънкат специалистите. Миналото може да се забрави. Оливия знае това. Напълно е в състояние да заключи Канди в някое забутано ъгълче, а после да захвърли ключа. Тя почти го стори — щеше да го е сторила — само че едно нещо вечно държи вратата, независимо от усилията ѝ да я затръшне докрай, леко открехната.

Собственото ѝ дете.

Внезапна тръпка пробягва по гръбнака ѝ. Господи, казва си тя, да не би дъщеря ми да работи на това място?

Моля те, недей.

Четири следобед е. Много време остава до срещата в полунощ. Може да се поразходи или да наеме стая някъде, та да поспи. Успяла е да дремне по време на полета, но още малко сън няма да ѝ навреди.

Когато се приземява, Оливия се обажда в главната квартира на ФБР и иска да я свържат с Адам Йейтс. Дават ѝ службата на завеждащия в Лас Вегас и тя затваря.

Значи е истински. Следователно Долинджър — също.

Ще рече, двама агенти от ФБР се опитаха да я убият.

Никакво задържане, никакви обвинения. Твърде много знае. Каквото и да са замислили Йейтс и Долинджър, каквото и да има върху онази лента, те ще се погрижат никой друг да не научи.

В съзнанието ѝ прозвучават последните думи на Клайд: „Къде е? Само ми кажи... моля те...“.

Като че започва да разбира по малко. Носеха се слухове, че Клайд прави тайно записи, за да изнудва разни хора. Сигурно е опитал да го стори с неподходящ човек — Йейтс или негов близък. По някакъв начин в нещата се забърква бедната Касандра. Дали е докопала записа? Или е съучастница?

Застанала сега тук с устремен в надписа „Обедно меню — 4,99 долара!“ поглед, тя кимва мислено.

Това ще е то. Това трябва да бъде. Тръгва към входната врата.
Не е ли по-добре да изчака, да дойде по-късно?

Не.

На входа ѝ хвърлят любопитен поглед. Сами жени не идват по такива места. От време на време някой може да се появи с приятелка. Приятелката ще се мъчи да се прави на еманципирана. Или на лесбийка. Но при всички случаи сами жени не идват.

При влизането ѝ към нея се извързват няколко глави, но не чак толкова много, колкото е нормално да се очаква. По такива места хората реагират забавено. Атмосферата е сладникава, ленива. Светлините са приглушени. Ченетата — отпуснати. Повечето са я помислили за работеща в бара или за лесбийка, която чака любовницата си да свърши смяната.

От колоните се разнася мелодия, която е била брадата класика още по времето на Оливия. Старомодно, казва си тя, но самата мелодия винаги ѝ е харесвала много. Текстът на песента би следвало да мине за възбуждащ на подобно място, но всъщност певецът предизвиква сърдечна болка с усещането за несподелена любов. Заглавието „Не ме ли искаш, мила“ се повтаря не сладно, както се предполага, а с покъртителна нотка на недоверие.

Оливия сядва в едно задно сепаре. В момента на подиума има три момичета. Две от тях гледат в пространството, а третото работи някакъв клиент, като симулира страст и го подмамва да тика банкноти в прашките ѝ. Мъжът играе по гайдата ѝ. Оливия оглежда публиката и установява, че нищо не се е променило през десетилетието, изтекло от собствените ѝ сценични изяви. Мъжете са същата стока. Едни са с празни погледи. Други — със застинали усмивки. Трети се мъчат да добият тарикатски вид, дуют се като пуяци, за да покажат, че са над тия неща. А четвърти се наливат с бира и гледат момичетата с открита неприязън, сякаш задават вечния въпрос: „Това ли е цялата работа?“.

Момичетата на подиума са млади и друсани. Това им личи. Нейната приятелка Кими имаше двама братя, починали от свръхдоза. Кими не обичаше дрогата. Затова Оливия — не, Канди — започна да пие, обаче Клайд Рангор ѝ забрани, след като се изтъркала един-два пъти от подиума долу. Клайд в качеството си на алкохолен рехабилитатор. Да пукнеш от смях, но това е положението.

Мазнината от отвратителното обедно меню се носи из въздуха по-скоро като лепкав лосион, отколкото като обикновена воня. Какво са готвили, боже мой. Стекове от времето на Гражданската война? Кренвирши, понесени върху гърбовете на червеите в тях? Картофи, толкова мазни, че не могат да се задържат върху вилицата? Тлъсти мъже пълнят пластмасови чинии с тази отврат. Оливия вижда как се издуват жили по вратовете им, докато преживят в смрадливия полумрак.

Някои стриптийзърски свърталища се кичат с титлата „клуб за джентълмени“ и бизнесмените сред тяхната публика пристигат издокарани в костюми и връзки, за да се отличават от останалата гнусна папlach. Тук не са дотам извратени. Тук броят на татуировките е по-голям от този на зъбите в устата на клиентелата. Постоянно избухват свади и сбивания. Охраната разполага с търбуси, много повнушителни от мускулите, тъй като мускулатурата е за да прави впечатление, а за да ти метнат един хубав бой, си трябва на първо място килограми.

Оливия не е нито уплашена, нито притеснена — просто се пита какво прави тук. Момичетата започват ротация. Първото слиза от сцената, другите две сменят позиции, а на мястото с номер три излиза свежо девойче. Няма никакъв начин да е пълнолетно. Цялото е само бедра. Качено върху високи токове, прилича много на младо жребче. Усмивката изглежда почти истинска, значи, казва си Оливия, живеят още не е изтръгнат от нея.

— Ще желаете ли нещо?

Сервитьорката разглежда чудатото нещо под формата на Оливия с уморен поглед.

— Кола, моля.

Онази изчезва. Странната посетителка не отделя поглед от девойчето. Нещо в излъчването му ѝ навява спомен за бедната Касандра. И тя на същата възраст. Но Касандра бе доста по-красива. Докато гледа трите момичета върху подиума, в главата ѝ съзрява закономерен въпрос: „Дали някоя от тях не е собствената ѝ дъщеря?“

Търси някаква прилика в лицата, но не намира. Това, разбира се, не означава абсолютно нищо. Сервитьорката донася кола. Оливия не я докосва. По-скоро ще пукне, отколкото да отпие от тукашна чаша.

След десет минути — нова ротация. Следващо ново момиче. Сигурно са пет — три на сцената, две почиват. Стабилна ротация. А може и шест да са. Пита се как ли ще се добере Мат до това място. Изглеждаше толкова убеден в успеха си. А може да се е преструвал, за да не я обезсърчи.

Момичето от втора позиция работи някакъв с перука така яко, че смях да те хване. Сигурно му излиза с изтъркания номер как печели пари, за да си плаща учението. Винаги се е чудила защо мъжете с такава охота налапват образователната въдица. Дали не търсят някакъв елемент на чистота, за да компенсират собствената си свинщина?

Момичето от първи пост при влизането на Оливия се появява изневиделица. Приближава някакъв с щръкнала от устата пилешка кълка. Мъжът пуска кълката и бърше длани о джинсите си. Момичето го хваща за ръка и изчезва с него в един ъгъл. Оливия понечва да ги последва. Исква ѝ се да измъкне всички тия деца на слънчева светлина.

Стига вече.

Дава знак на сервитьорката за сметката. Онази се изтръгва от компанията на захилена група постоянни клиенти.

— Три и трийсет — обявява тя.

Оливия се изправя и вади пет. Тъкмо се готви да ѝ ги даде и да се разкара от това гадно местенце, когато танцьорките правят нова рокада. Още едно момиче се появява отзад.

Оливия замръзва на място. Сетне тих стон, вопъл на безсилно, дълбоко страдание се изтръгва от гърлото ѝ.

Сервитьорката се стряска:

— Лошо ли ви е, госпожице?

На подиума момичето заема трета позиция.

Това е Кими.

— Госпожице...

Краката ѝ омекват. Отпуска се отново на стола.

— Още една кола, моля.

Не е докоснала първата, но ако това прави някакво впечатление на сервитьорката, тя го прикрива умело. Оливия гледа втренчено. В течение на няколко секунди я разтърсва буря от чувства. Съжаление, разбира се. Дълбока мъка, предизвикана от вида на Кими все още на сцената след толкова много години. Вина заради онова, което Оливия се вижда принудена да остави зад себе си. Но също и радост. Радост от

случая да съзре отново своята стара приятелка. През последните няколко седмици Оливия търси из Мрежата информация за това, дали Кими още танцува. Нищо не открива, както се и надява. Кими не е вече в бизнеса. А сега се натъква случайно на голата истина: Кими е изпаднала до равнище, което даже не се споменава в Интернет.

Оливия няма сили да помръдне.

Независимо от всеобщото мнение, не е толкова трудно да се симулират приятелски чувства. Повечето момичета се харесват едно друго. Те са като войници, чиято връзка им помага да оцеляват. Но никоя не е била като Кими Дейл. Кими е нейната най-близка приятелка, единствената, която ѝ липсва до ден-днешен, с която има нужда да си поприказва. Кими я кара да се смее, Кими я пази от кокаина. Кими държи постоянно в караваната оръжието, което спасява живота ѝ.

Оливия се усмихва в тъмното. Кими Дейл, вманиачената чистница, партньорката ѝ от едно време, нейната единствена довереница.

И ето че чувството за вина и мъката отново я заливат.

Изтеклите години не са били благосклонни към Кими Дейл, но и онези преди тях не са. Кожата ѝ е провиснала. Край устата и очите личат бръчки. Малки синини се виждат по бедрата. Сложила е дебел пласт грим, също като „старите чанти“, каквито винаги са се бояли, че ще станат. Това е най-големият им страх: да станат „стари чанти“, които не усещат, че им е време да слязат от подиума.

Номерът на Кими не е променен — същите няколко стъпки, макар малко по-бавни, сега по-сковани. Същите високи черни ботуши, които винаги са ѝ били любими. Беше време, когато Кими се открояваше с походката си сред всички останали. Усмивката ѝ бе ослепителна. Край с всичко това. Оливия се притаява в мрака.

Кими ме мисли за умряла.

Как ли ще реагира тя при вида на... този дух? Оливия се пита какво да стори. Да ѝ се покаже ли, или си кротува тук, докато минат още трийсет минути, та да се измъкне незабелязано, сигурна, че Кими е вече отзад и не може да я види?

Седи си така, гледа приятелката си и мисли как да постъпи. А то е ясно от само себе си. Всичко започва да изплува на повърхността. Споразумението с Ема е обезсилено. Йейтс и Долинджър знаят коя е

всъщност. Няма причина да се крие повече. Няма вече кого да прикрива, а може би — само може би — съществува друг, когото има възможност да спаси.

Когато Кими стига последния етап от този тур, Оливия прави знак на сервитьорката.

— Момичето отдясно — казва ѝ тя.

— Черната ли?

— Да.

— Викаме ѝ Маги. От Магия.

— Добре. Искам самостоятелен сеанс.

Сервитьорката вдига вежди.

— Имате предвид отзад?

— Точно така. Отделна стая.

— Петдесетарка отгоре.

— Няма проблем — отвърща Оливия. Изтеглила е пари от банкомат в Елизабет. Дава на момичето десет за компенсиране на допълнителните усилия.

Сервитьорката пъха банкнотата в пазвата си и свива рамене.

— Идете отзад и надясно. Втората врата. Белязана е с буквата „В“. Ще пратя Маги до пет минути.

Минават повече. В стаята има диван и легло. Оливия не сяда. Остава права и чака. Цяла трепери. Чува хора да минават край вратата. От тонколоната разбира, че „всеки е тръгнал да управлява света“. Без майтап?

На вратата се чука.

— Вътре ли сте?

Този глас. Няма съмнение чий е. Оливия бърше очите си.

— Влез.

Вратата се отваря. Кими влиза.

— Нека първо ви съобщя цената...

Спира.

В продължение на няколко секунди двете се гледат и не се сецат да обършат сълзите по бузите си. Кими поклаща глава с недоверие.

— Няма начин...

Канди — не, Оливия — най-накрая промълвява:

— Аз съм.

— Но...

Кими вдига ръка към устата си и се разридава. Канди разтваря обятия. Кими почти припада. Канди я сграбчва и силно я притиска към себе си.

— Няма нищо, няма нищо — тихо шепне тя.

— Не може да бъде...

— Няма нищо — повтаря Оливия, докато гали косите на приятелката си. — Аз съм. Върнах се.

ГЛАВА 51

Полетът на Лорън до Рино е през Хюстън.

Билета е платила от собствения джоб. Поела е колосален риск — такъв, след който наистина може да се види принудена да се засели в място като Ню Мексико или Аризона — обаче това е положението. Стейнбърг се стреми да се придържа към правилата. Тя го разбира и в известна степен е съгласна с него.

Но в крайна сметка ѝ става ясно, че това е единствено правилният път.

Йейтс, могъщият федерален агент, е намислил нещо.

Първото ѝ подозрение се заражда, когато той внезапно променя отношението си към нея след визитата при Фридман. Изведнъж започва да се прави на тъп задник — което само по себе си не е необичайно състояние за един високопоставен федерален агент, но в дадения случай звучи фалшиво. Вижда ѝ се преиграно. Йейтс се прави на велик, но тя долавя зад тази маска животински страх. Направо го помирисва.

Йейтс не иска тя да се среща или разговаря с Оливия Хънтър. Това е ясно.

Но защо?

И на първо място: какво предизвиква този внезапен и неочакван обрат? Спомня си нещо, което се случва в мазето на Фридман. Нещо на пръв поглед дребно и незначително. Йейтс си скъсва гъза от усилия да отклони Фридман от темата за Рангор и Лемей, които вършели нещо „по-лошо“ от това, да пеят за клиентите. В онзи момент тя само се подразни от неговата намеса. Но когато към това обстоятелство се прибави и нейното отстраняване от случая...

Добре, но и сега не вижда връзката.

След посещението при майка Катерина тя го търси по мобилния. Йейтс не се обажда. Опитва в дома на Оливия Хънтър. И там няма никого. А след това по радиото съобщават за убийство в Ървингтън. В разположена недалеч от дома на Хънтър кръчма. Още няма много

подробности, но вече се говори за някакъв огромен мъжага, който преследвал жена.

Огромен. Кал Долинджър, за когото Йейтс казва, че ще го придружи при разпита на Оливия Хънтър, е огромен.

И пак само по себе си всичко това не говори кой знае колко много.

Но прибавено към онова, което тя знае...

Обажда се на Стейнбърг и пита:

— Знаеш ли къде е Йейтс?

— Не.

— Аз знам — заявява тя. — Свързах се с моя информатор от летището. — То поне се намира в нейната юрисдикция. Службата ѝ разполага там с няколко източника. — Той и оня кит са излетели за Рино.

— И какво ми влиза това на мене в работата?

— Искам да ги проследя!

— Да си мръднала леко?

— Йейтс е намислил нещо.

Разказва му каквото знае. Почти вижда бръчката посред челото на шефа.

— Искам да ме разбереш съвсем правилно — започва началникът. — Ти смяташ, че Йейтс е замесен по някакъв начин в тази афера? Адам Йейтс, многократно награждаваният специален агент на ФБР! Отвори си ушите хубавичко: говорим за главата на Федералното бюро за цял Лас Вегас, щат Невада. След това, първо, има си свои работи. Второ, един голям шеф от ФБР може да бъде забелязан близо до местопрестъпление в Ървингтън, но не на самото местопрестъпление. И трето, отива си в родния щат. Това задоволява ли те?

— Трябваше да го видиш как играе скеча „Лошо ченге — Добро ченге“, шефе.

— Ъхъ.

— Иска да ме отстрани от случая, за да ме държи далеч от Оливия Хънтър. Казвам ти шефе: Йейтс смърди, та се къса. Сигурна съм.

— Знаеш какво ще ти кажа сега, нали?

Лорън знае.

— Да събера доказателства.

— Позна.

— Една услуга, шефе.

— Каква?

— Провери версията му за Рангор и Лемей като евентуални свидетели.

— Какво по-точно?

— Виж дали е истина.

— Да не мислиш, че си я е изсмукал от пръстите?

— Просто виж.

Той се колебае.

— Съмнявам се, че от това ще излезе нещо. Аз съм на окръжно равнище. Те са федерални. Не си отварят устата за щяло и нещяло.

— Помоли тогава Джоан Търстън.

— Тя ще ме помисли за луд.

— Че не те ли мисли отдавна?

— Точно това имам предвид — отвърща шефът. После се прокашля. — Още нещо.

— Да, шефе.

— Намислила си нещо абсолютно идиотско, нали?

— Кой, аз?

— В качеството си на твой началник — това ти е напълно ясно — не давам санкция за глупости. Но ако не си на работа, и аз от къде да знам, че...

— Достатъчно.

И тя затваря.

Лорън знае, че търсените отговори са скрити в Рино. Чарлс Тали работи в „Надървеният бобър“ именно в този град. Кими Дейл — също. А сега натам летят Йейтс и Долинджър. И Лорън си взема почивен ден, а после резервира полет до Рино и хуква към летището. Преди да се качи в самолета, провежда последен телефонен разговор. Лен Фридман е все още в подземното си царство.

— Здравсти — казва той. — Нещо във връзка с аутопсията на Канди Кейн ли ще ми кажеш?

— Имаш протокола, ако отговориш на няколко въпроса. Спомена нещо за това, че каквото става във Вегас, там си и остава.

— Да.

— Когато те попитах дали Клайд Рангор и Ема Лемей пеят за клиентелата, ти каза „по-лошо“.

Мълчание.

— Какво имаше предвид, Фридман?

— Просто нещо, което дочух.

— Какво е то?

— Че Рангор е отработил някаква схема.

— За изнудване ли?

Мълчание.

— Как го е правил?

— Записи...

— На какво?

— Ти на какво мислиш?

— На клиенти, които чукат жени?

Нова кратка пауза.

— Фридман?

— Да — отзовава се той. — Но...

— Но какво?

— Но — гласът му стихва, — не съм сигурен дали могат да се определят точно като жени.

Тя се мръщи.

— Мъже?

— Не са и мъже. Виж какво, аз дори не съм сигурен доколко е вярно всичко това. Хората си измислят какво ли не.

— Мислиш ли, че случаят е такъв?

— Нямам представа.

— Но си чул слухове?

— Да.

— И какви са тези слухове? — пита Лорън. — Какво е записвал Рангор?

ГЛАВА 52

Мат напуска самолета и бързо излиза от сградата на летището.

Никой не го спира. През тялото му преминава радостна тръпка — успя. Стигна до Рино и даже разполага с време в запас.

Качва се в едно такси.

— 488 Сентър Лейн Драйв.

Карат в мълчание. Спират пред адреса. Мат гледа през прозореца към заведението. Плаща, слиза от колата и влиза в сградата.

Подходящо, казва си той.

Не очаква 488 Сентър Лейн Драйв да се окаже стриптийз бар, но и не е особено изненадан от това обстоятелство.

Оливия пропуска някои неща в цялата работа. Той разбира защо. Иска да открие детето си. Тази мисъл я заслепява донякъде. Не съумява да съзре онова, което за него е очевидно: тук става дума за нещо повече от осиновяване или изнудване за пари.

Всичко е свързано със снимките от видеотелефона.

Ако зад гърба ти има семейство с фатално болна дъщеря, няма да тръгнеш да будиш ревност у нечий съпруг. Ако си долнопробен мошеник в ден на голям удар, няма да седнеш да рушиш нечий брак.

Значи става дума за нещо по-значително. Мат не знае какво точно, обаче не се съмнява, че е някаква гадост — гадост, която оправдава действията на оня, дето дърпа конците и дето ги е извикал на подобно място.

Влиза вътре и сяда на маса в единия ъгъл. Оглежда се с надеждата да съзре Оливия. Няма я. Три момичета се поклащат бавно на подиума. Опитва да си представи собствената си жена — онази, която кара всеки срещнат да се чувства благословен от вида ѝ, изправена на това място. Странно, обаче това не се оказва непосилна задача. Вместо да го обърка напълно, споделената от Оливия истина вкарва известен ред в неговото съзнание. Сега си обяснява неистовия стремеж към неща, които повечето хора намират за банални,

страстното желание да има дете, семейство и къща в предградие. Тя жадува за неща, които за нас са едновременно мечта и реалност.

Какъв живот. Живот, който се опитват двамата заедно да съградят. Тя има право: струва си да се биеш за него.

Пристига сервитьорка и Мат поръчва кафе. Има нужда от кофеин. Тя го донася. Кафето се оказва изненадващо добро. Той отпива от него, наблюдава момичетата и се опитва да подреди поне част от пъзела. Но не става.

Изправя се и пита за телефонен автомат. Биячът, масивен мъжага с надупчено от едра шарка лице, му сочи с дебел палец. Мат винаги носи със себе си фонокарта — друг научен в затвора трик. Всъщност една такава карта може да бъде проследена. Може да се разбере откъде е купена и дори кой я е купил. Евентуално. Добър пример в това отношение е проследеният телефонен разговор след бомбения атентат в Оклахома през 1995 година. Но за това отива време. Може да се използва като доказателство, но на Мат не му е до това. Клетъчният телефон е изключен. Ако го държиш включен, има начин да открият местонахождението ти. Проследяването на мобилен телефон, дори когато не се използва, е възможно и се извършва рутинно. Въвежда 800 за услугата, после кода на картата и накрая частния номер на Средкриз.

— Айк Кайър.

— Аз съм.

— Не казвай нищо, което не искаш да бъде чуто от трето лице.

— Ти говори тогава, Айк.

— Оливия е добре.

— Задържана ли е?

— Не, измъкна им се.

Това е приятно за ухото.

— И?

— Дръж така. — Подава слушалката някому.

— Здравсти, Мат.

Сингъл.

— Казах това-онова на онази твоя приятелка от следствието. Надявам се да не ми се сърдиш, защото ме бяха притиснали здравата.

— Не се коси.

— Но нищо от споделеното не може да ти навреди. Бъди спокоен.

— Не се притеснявай.

Мат гледа по посока на входа. Сингъл му разправя нещо — нещо за Дароу и Тали, но внезапен шум в ушите не му позволява да я чуе.

Мат почти изпуска слушалката при вида на новия посетител.

В „Надървеният бобър“ току-що е влязла Лорън Мюз.

* * *

Тя тиква значката в лицето на бияча при вратата.

— Търся една от танцърките ви. Кими Дейл.

Дебелакът се блещи безмълвно.

— Чухте ли ме?

— Да.

— Е?

— Е, картата ви е от Ню Джърси.

— Това не ме прави по-малко инспектор.

Дебелият клати глава.

— Извън юрисдикцията си сте.

— Бе ти да не си адвокат?

Мъжът я посочва с пръст.

— Добре го каза. А сега — чао.

— Казах: търся Кими Дейл.

— Аз пък казах, че нямаш никакви права в този окръг.

— Искаш ли да дойда с някого от местните?

Онзи свива рамене.

— Стига да се разкараш оттук, сладурано, прави каквото знаеш.

— Мога да причиня доста неприятности.

— Това тук... — Мъжът сочи надупченото си лице. — Това се казва неприятност.

Телефонът на Лорън звъни. Тя прави стъпка надясно. Музиката реве. Допира телефона до едното си ухо и пъха пръст в другото. Присвива очи, сякаш от това връзката ще стане по-добра.

— Ало...

— Искам да се споразумеем.

Мат Хънтър.

— Слушам.

— Предавам се на тебе и единствено на тебе. После отиваме някъде и чакаме да мине един след полунощ.

— Защо точно един?

— Сериозно ли мислиш, че съм убил Дароу и Тали?

— Със сигурност мисля, че те издирват за разпит.

— Не това питам. Питам дали ме смяташ за убиец.

Тя смръщва вежди.

— Не, Мат. Не мисля, че имаш нещо общо с когото и да било от двамата. Но мисля, че жена ти има. Знам истинското ѝ име. Знам, че от дълго време бяга и се укрива. Мисля, че по някакъв начин Макс Дароу е разбрал, че е жива. Мисля, че са започнали да я преследват, а ти, засега неизвестно по какъв начин, си се наврял между шамарите.

— Оливия е невинна.

— В това — отвръща Лорън — не съм напълно убедена.

— Предложението ми остава в сила. Предавам се на тебе. Отиваме някъде и обсъждаме нещата, но не по-рано от един след полунощ.

— Къде другаде да отидем, като даже не ми знаеш координатите в момента?

— Напротив, знам ги съвсем точно.

— Откъде?

Щрак. Дяволите да го вземат — затвори. Понечва да се обади за проследяване на разговора, когато някой я потупва по рамото. Обръща се и ето ти го него, сякаш изникнал от нищото.

— Е — обажда се Мат, — разумно ли бе да ти се доверя?

ГЛАВА 53

След като самолетът каца, Долинджър поема нещата в свои ръце. Йейтс е привикнал към това. Повечето запознати приемат погрешно Кал за грубата сила, докато Йейтс си остава мозъкът на тази двойка. Адам Йейтс е вечният кандидат за изборна длъжност, който трябва да остава винаги неопетнен, докато Долинджър е довереното лице за мръсни поръчки.

— Давай — казва той. — Обаждай се.

И Йейтс се обажда на Тед Стивънс, агентът, комуто е поръчано да проследи Оливия Хънтър.

— Здравсти, Тед, по следата ли си?

— По следата съм.

— Къде е тя?

— Няма да повярвате. Слезе от самолета и се заби право в един стриптийз бар на име „Надървеният бобър“.

— Още ли е там?

— Не, тръгна с една от черните танцьорки. Проследих ги до някаква дупка в западния край на града.

Стивънс съобщава адреса. Йейтс го казва на глас заради Долинджър.

— Значи е още в караваната на оная курва?

— Да.

— Да има и другиго там?

— Не, сами са двете.

Йейтс поглежда Долинджър. Вече са обсъдили как да се отърват от Стивънс и да продължат нататък сами.

— Добре, благодаря ти, Тед, можеш вече да ги оставиш. Ела при мене в бюрото след десет минути.

— Друг ли поема наблюдението? — пита онзи.

— Няма вече нужда от наблюдение — отвърща Йейтс.

— Какво значи това?

— Оливия Хънтър е работила навремето при Зализания. Вчера я надушихме.

— Много ли знае?

— Достатъчно.

— И какво търси при черната мацка?

— Ами обеща да убеди някакво чернокожо момиче, танцьорка на име Кими Дейл, също да пропее. Според нея Дейл знае куп неща. Та затова ѝ закачихме опашка — да се убедим, че е искрена.

— Излиза, че изглежда е.

— Така излиза.

— Значи нещата отиват на добре.

Йейтс хвърля поглед към Долинджър.

— Докато Зализания не е надушил нищо, да, бих казал същото. Ще се видим в офиса след десет минути. Там ще поговорим.

Йейтс изключва апарата. Потъват в тълпата в посока към изходите. Двамата с Долинджър крачат рамо до рамо, както правят от началното училище до днес. Живеят на една улица в Хендерсън, край Лас Вегас. Жените им са делили стая като студентки и са неразделни до ден-днешен. Най-големият син на Долинджър е пръв приятел на Ани, дъщерята на Йейтс. Всяка сутрин я кара на училище.

— Трябва да има и друг начин — проговаря Йейтс.

— Няма.

— Твърде далеч отиваме, Кал.

— Правили сме го и преди.

— Не чак дотам.

— Е, не чак. Имаме семейства.

— Знам.

— Сметката е проста: от едната страна — жена, Кандис Потър, бивша стриптийзьорка, може би закоравяла курва, забъркана с отрепки от рода на Клайд Рангор и Ема Лемей. Така изглежда едната страна на уравнението, нали?

Йейтс кима с ясното съзнание накъде отиват нещата.

— От другата — две семейства: двама съпрузи, две съпруги, три твои и две мои деца. Ние с теб може да не сме света вода ненапита. Ами останалите? Така че прекратяваме живота на една бивша курва — може и на две, ако не успее да се отърва безболезнено от оная Кими Дейл — или съсипваме седем достойни живота.

Йейтс остава с наведена глава.

— Ние или те — казва Долинджър. — В дадения случай даже не става дума за истинско уравнение. Нещата са несравними.

— Трябва да дойда с тебе.

— Не трябва. Онова, което трябва, е ти да бъдеш в офиса с Тед. Осигуряваш нашето алиби. Когато намерят трупа на Хънтър, ще изглежда като дело на мафията, целящо да запуши устата на една информаторка.

Те излизат отвън. Нощта е започнала да се спуска.

— Съжалявам — казва Йейтс.

— Измъквал си ме от достатъчно много каша, Адам.

— Трябва да има и друг начин — повтаря Йейтс. — Кажу ми, че има.

— Отивай в службата — отвърща Долинджър. — Ще ти се обадя, когато всичко е готово.

ГЛАВА 54

Ухание на сушени билки пълни караваната на Кими.

Усетила подобен аромат през последните години, Оливия всеки път се пренася в една друга каравана, край Лас Вегас. Новото обиталище на Кими има същия аромат. Оливия започва да се връща назад във времето.

Околността представлява дива пустош. Отвън караваната прилича на забравен от всички коптор. Избитите прозорци са заковани с парчета шперплат. Старата кола на Кими клечи ръждива и унила като изоставен пес. Пътната настилка отпред представлява обилно застлан с маслени петна пясък. Интериорът обаче, вън от приятния аромат, блести от чистота и вкус, както биха написали в някое списание за дома и семейството. Нищо скъпо, разбира се. Но се забелязват елегантни акценти. Красиви възглавнички, ефектни декоративни фигурки.

С две думи: дом.

Кими измъква две чаши и бутилка вино. Сядат на бамбуков диван с мек матрак и Кими пълни чашите. Оливия гаврътва своята наведнъж. Климатичната инсталация мърка под тавана. Кими бута празната чаша встрани. Протяга ръце и нежно обхваща в длани лицето на Оливия.

— Още не мога да повярвам, че си тук.

И сега Оливия започва да разказва цялата си история.

Отнема доста време. Започва от мига, в който ѝ прилошава оня път в бара, разказва как се прибира по-рано, как открива мъртвото тяло на Касандра, за нападението на Клайд. Кими слуша като омагьосана. Дума не обелва. Навремени проплаква. Тялото ѝ трепери. Но не я прекъсва.

Когато Оливия стига до пуснатата в Мрежата обява във връзка с дъщерята, Кими настръхва.

— Какво има?

— Аз я видях — отвръща Кими.

Оливия усеща как стомахът ѝ се преобръща.

— Дъщеря ми?

— Идва тук. У дома.

— Кога?

— Преди два месеца.

— Нищо не разбирам. За какво ѝ е било да идва тук?

— Каза, че започнала издирване на истинската си майка. Ей така, от любопитство. Както правят много деца. Казах ѝ възможно по-внимателно, че си отдавна мъртва, но тя вече знаеше. Искала да открие Клайд и отмъсти заради тебе.

— Откъде би могла да знае за Клайд?

— Каза, че най-напред се обърнала към ченгето, което разследваше твоя случай.

— Макс Дароу?

— Да, мисля, че така му е името. Отива значи тя при него. Той казва, че според него си убита от Клайд, но никой не го знае къде се намира. — Кими клати глава. — А той бил мъртъв, кучият син, през всичките тия години.

— Да — казва Оливия.

— Това е като да ми кажеш, че самият Сатана е умрял.

— Как е името на дъщеря ми?

— Не го каза.

— Имаше ли вид на болна?

— Болна? А, заради обявата. Не, изглеждаше в цветущо здраве. — Сега Кими се усмихва. — Беше красива. Без излишна плът. Има характер, да знаеш. Също като тебе. Дадох ѝ онази снимка. На нас двете. Помниш я, нали?

— Да. Да, помня.

Кими поклаща глава.

— Просто не мога да повярвам, че си тук. Прилича ми на сън. Страх ме е да не започнеш да избледняваш и да се стопиш в пространството. Или пък, че ще се събудя насаме с хлебарките.

— Тук съм — успокоява я Оливия.

— И си се оженила. И си бременна. — Тя клати глава още известно време с лъчезарна усмивка на уста. — Просто не мога да повярвам.

— Кими, познаваш ли някой си Чарлс Тали?

— Тали? Изрод от клуба.

— Кога го видя за последно?

— А, най-малко преди седмица. — Тя свъсва вежди. — Защо? Какво общо има този копелдак с тебе?

Оливия мълчи.

— Какво има, Канди?

— Те са мъртви.

— Кой те?

— Чарлс Тали и Макс Дароу. По някакъв начин са разбрали. И аз не знам по какъв. Изглежда появяването на дъщеря ми ги е навело на някаква идея. Най-вероятно те са пуснали онази обява, за да ме открият. — Оливия замлъква. Нещо тук не е както трябва, но засега ще го остави настрана. — Дароу искаше пари. Дадох му петдесет хиляди. Чарлс Тали също бе замесен.

— Всичко това не звучи никак смислено.

— Имам среща с някого тази нощ. Трябва да ми покажат дъщеря ми. Но сега и двамата са мъртви. А някой продължава да издирва някаква касета.

Лицето на Кими помръква.

— Касета ли казваш?

— Докато ме пребиваше, Клайд все за нея питаше. А днес...

— Чакай малко. — Кими вдига ръка. — Клайд ли те е питал за това?

— Да.

— И поради тази причина е убил Касандра? За да получи видеокасета?

— Така си мисля. Беше се побъркал заради тоя запис.

Кими започва да си гризе ноктите.

— Кими?

Но старата ѝ приятелка просто става и отива към изправения в ъгъла шкаф.

— Какво има? — пита Оливия.

— Знам защо му е била на Клайд тази касета — отвърща Кими с внезапно успокоил се глас. Отваря вратата на шкафа. — Но знам и къде се намира.

ГЛАВА 55

Мат води Лорън към полутъмното задно сепаре в „Надървеният бобър“. Сядат, а по уредбата пускат приятно парче. Цялото помещение е полутъмно. Стриптийзърките остават изведнъж някъде много надалеч.

— Не си въоръжена, нали? — пита Мат.

— Нямах време да получа разрешително за самолета — казва тя.

— И си пристигнала тук самоволно.

— Какво от това?

Мат свива рамене.

— Стига да искам, като едното нищо мога да те цапардосам по тиквата и да изчезна.

— Аз не съм толкова безобидна, колкото изглеждам.

— Не се съмнявам. И като дете не беше лесна.

— Кое то не може да се каже за тебе.

Мат кимва в съгласие.

— Та какво ти е известно за моята жена?

— Защо ти не започнеш пръв, Мат?

— Защото всички прояви на доверие до момента са все за моя сметка, а ти и пръста не си помръдваш в този смисъл, ето защо.

— Има някаква логика в това.

— Та?

Лорън мисли известно време, но не много. Защо да не му каже? Тя наистина е убедена в неговата невинност, а пък ако греши, обстоятелствата ще го покажат. Няма да успее да се отърве само с приказки. Бившите затворници нямат тази привилегия.

— Знам, че истинското име на жена ти е Кандис Потър.

И тя започва да разказва. Той също говори. Прекъсва я с въпроси и допълнения. Когато Лорън стига до аутопсията и момичето със САР, Мат се изправя на мястото си с разширени очи.

— Я повтори.

Макс Дароу бе отбелязал с „лястовичка“ онова място от протокола, където става дума за САР.

— Кое е нещо като хермафродитизъм?

— Нещо подобно... може да се каже, да.

— Значи ето как е разбрал Дароу.

— Кое?

— Че Кандис Потър е жива. Жена ми е родила дете на петнайсетгодишна възраст и детето е дадено моментално за осиновяване.

— И Дароу разбира това по някакъв начин.

— Точно така.

— И тогава си спомня онзи синдром от аутопсията. Щом Кандис Потър е родила един път...

— Значи не тя е убитата — завършва Мат.

— Трябва ли жена ти да се срещне със своята дъщеря тук тази нощ?

— В полунощ. Да.

Лорън кимва.

— Затова значи склучи тази сделка с мен. Да може жена ти да проведе тази среща.

— Точно така — признава Мат.

— Много красиво от твоя страна. Такава саможертва.

— Да, аз съм принцът от приказките... — Мат млъква. — Господи, чуй само какво приказваме. Всичко е постановка. Няма друг начин.

— Защо мислиш така?

— Ами постави се на мястото на Макс Дароу. Разбираш, че Кандис Потър е жива, че е избягала и се укрива. Как ще я намериш след толкова години?

— Не знам.

— Ще се помъчиш да я изкараш на светло, нали.

— Ами да.

— И как? Като я принудиш сама да излезе. Можеш да пуснеш например някаква обява за това, че дъщеря ѝ е сериозно болна, на смъртен одър. Ти, ако си ченге, можеш да се добереш до някои подробности, свързани с града, болницата, името на доктора. Можеш да научиш нещо дори от самата осиновена дъщеря, знам ли и аз.

— Несигурен подход — отбелязва Лорън.

— В какъв смисъл?

— Какво би го накарало да приеме, че тя все още се интересува от старата си персона?

Той мисли по въпроса.

— Не знам. Но, разбира се, няма да се ограничиш само с това. Ще проследиш най-различни стари връзки. Стъпка по стъпка. Но ако тя се крие някъде там и ако има компютър, какъвто има всеки в този свободен свят, може да прояви любопитство и да дебне около старото си име. Може да стане така, нали?

Лорън мисли на свой ред. Мат също. Тревожи ги едно и също нещо.

— Тия снимки в телефона ми — обаждат се Мат.

— Какво за тях?

Той обмисля как точно да се изрази, когато край масата изниква сервитьорката и пита:

— Още по едно питие?

Мат изважда портфейла си. Показва двайсетдоларова банкнота.

— Познавате ли Кими Дейл?

Тя се поколебава.

— Кажете само да или не.

— Да.

Той връчва двайсетарката и вади нова.

— Сега тук ли е?

— Само с да или не?

— Точно така.

— Не.

Дава и тези двайсет. Измъква още три подобни банкноти.

— Тези ще получите, ако ми кажете къде мога да я намеря.

Сервитьорката обмисля предложението. Мат държи парите пред погледа ѝ.

— Може да си е у тях. Стана нещо странно. Смяната ѝ е до единайсет, но тя изфуча навън преди час с някаква жена.

Лорън го поглежда, но Мат и с око не мигва. Лицето му е безизразно. Добавя още двайсет. Изважда и снимка на Оливия.

— С тази ли?

Сервитъорката видимо се уплашва от нещо. Не отговаря. Но и не е нужно. Лорън е вече на път към вратата. Мат оставя доларите и я следва.

— Какво има? — пита я той.

— Върви, върви — отвърща Лорън. — Имам вече адреса на Кими Дейл.

* * *

Кими пъха касетата във видеото.

— Трябваше да се сетя — отбелязва тя.

Оливия остава седнала на дивана и чака.

— Спомняш ли си онази ниша в кухнята? — пита Кими.

— Да.

— Три, може би четири седмици след твоето убийство купувам едно голямо шише растително олио. Вземам стълба, за да го кача върху най-горната лавица, и там, към тавана на нишата, виждам прикрепено с тиксо ето това. — Тя кимва към видеото.

— Гледала ли си го?

Кими свива рамене.

— Какво има на нея?

Тя понечва да каже, но само посочва с глава екрана:

— Виж сама.

Оливия изправя снага. Налива си още вино. Кими кръстосва помещението, кърши ръце и не поглежда екрана. За известно време там има само електронни смущения. След това изведнъж се появява позната до болка сцена.

Спалня.

Кадрите са черно-бели. В долния десен ъгъл личат дата и час. Върху ръба на леглото седи мъж. Тя не го познава.

Мъжки глас шепне.

— Това е господин Александър.

Господин Александър — ако това е истинското му име — започва да се съблича. От дясната му страна се появява жена и се заема да помага.

— Касандра — обажда се Оливия.

Кими кимва.

Оливия се мръщи.

— Клайд е снимал клиенти?

— Да. Но извратени.

Двамата участници на екрана са голи. Касандра е върху мъжа в този момент. Гърбът ѝ е извит. Устата отворена. Двете чуват стенанията на фалшива страст — по-измислени дори от рисуван филм.

— Мисля, че ми стига толкова — обажда се Оливия.

— Аз не мисля така — възразява Кими.

Натиска бутона за превъртане напред. Действието на екрана забързва. Променят се пози, разменят се позиции. Не трае дълго. Мъжът се облича и изчезва за нула време. Тогава Кими отпуска бутона и скоростта става отново нормална.

Касандра приближава обектива. Усмивва се насреща. Оливия затаява дъх.

— Виж я само, Кими, толкова е млада.

Кими престава да кръстосва. Допира пръст до устните си и сочи екрана.

Разнася се мъжки глас:

— Това е за спомен на господин Александър.

Оливия прави гримаса. Прилича на Клайд Рангор, който се мъчи да преиначи гласа си.

— Забавлява ли се, Касандра?

— Много — отговаря Касандра монотонно. — Господин Александър е направо велик.

Кратка пауза. Касандра облизва устни и поглежда към някого, който е извън кадър, сякаш си чака реда.

— На колко години си, Касандра?

— На петнайсет.

— Сигурна ли си?

Тя кимва.

— Миналата седмица ги навърших. Ето ми кръщелното. — Тя поднася документа към обектива. За известно време картината е неясна, но после някой оправя фокуса. Касандра държи хартията близо половин минута. Родена в благотворителния център на Нампа, Айдахо. Родителите са посочени като Мери и Силвестър. Всички дати личат напълно ясно.

— Господин Александър искаше някоя на четиринайсет — казва Касандра така, сякаш чете реплики от сценарий, — но после каза, че и аз ставам.

Екранът угасва.

Оливия седи мълчалива. Кими също.

— Господи — промълвява най-накрая Оливия.

Кими кимва.

— Клайд не само ги изнудва с проститутки — отбелязва Оливия. — Подхвърля им непълнолетни. Показват си кръщелните за доказателство. Даже представя нещата така, сякаш самите клиенти настояват за невръстни момичета, но при всички случаи, дори мъжът да твърди, че е мислел проститутката за стогодишна, това си остава сериозно престъпление. Този тип, този господин Александър, рискува не само семейния живот и кариерата си — като едното нищо може да отгърми в панделата.

Кими замълчава.

Екранът оживява отново и върху него се появява друг мъж.

— Господин Дъглас — пояснява шепнещият глас.

Оливия застива.

— Господи!

— Какво има, Канди?

Тя приближава екрана. Този мъж. Този мъж на леглото. Няма съмнение. Господин Дъглас е Адам Йейтс. Оливия гледа като хипнотизирана. Касандра отново влиза в стаята. Помага му да се съблече. Значи това е то. Затова Клайд изпада в такова отчаяние. Заснел е важен федерален агент. Сигурно не е бил наясно с това обстоятелство — дори Клайд Рангор не може да е дотам глупав — и когато е направил опит да го изнуди, всичко се е обърнало с главата надолу.

— Познаваш ли го? — пита Кими.

— Да — отвърща Оливия. — Срецнахме се днес.

Входната врата се отваря с трясък. Оливия и Кими обръщат като по команда глави натам.

— Какво искаш, по дя... — кресва Кими.

Кал Долинджър затваря вратата зад себе си, вади пистолет и се прицелва.

ГЛАВА 56

Лорън е взела кола под наем.

— Значи според тебе от Дароу е тръгнала цялата работа — обажда се Мат.

— Това изглежда най-логично. По някакъв начин той установява, че жена ти има дъщеря. Спомня си аутопсията. И започва да разсъждава. Ясно му е, че става дума за пари. Наема груба сила да му помогне.

— Имаш предвид Чарлс Тали.

— Точно така, Тали.

— И мислиш, че откриват Оливия, когато тя отговаря на онази обява?

— Да, макар че...

— Какво?

— Най-напред намират Ема Лемей.

— Като сестра Мери Роуз.

— Да.

— Как го правят?

— Не знам. Може и тя да е предприела някакъв ход. Игуменката ми разказа всичко за нея. След промяната на своята самоличност тя живее праведен и благочестив живот. Може би, де да знам, може и тя да е видяла обявата.

— И се опитва да помогне.

— Именно. Това би могло да обясни онзи шестминутен разговор с дома на твоята снаха.

— Мислиш, че е предупредила Оливия?

— Може би, не знам. Но видимо те откриват най-напред Ема Лемей. Според съдебния медик тя е измъчвана. Може би са искали пари. Или пък са успели да научат името на жена ти. Каквото и да се е случило, в крайна сметка Ема умира. И когато аз се опитвам да установя истинската ѝ самоличност, на разни места светват сигнални лампички.

— Което не остава незабелязано за оня тип от ФБР. Йейтс.

— Така става според мене. А може той вече да е знаел нещо повече и сега използва случая да се намеси, като прикрива истинските си цели. Не знам.

— Мислиш ли, че прави опити да прикрие нещо?

— Един от моите източници твърди, че според непотвърдени слухове навремето са въртели голям бизнес за изнудване на клиенти, които търсят непълнолетни момичета. Ако слуховете отговарят на истината, мисля, че този агент е замесен по някакъв начин. Мисля, че ме свали от разследването, понеже се приближих твърде опасно до истината. И той се намира в Рино понастоящем.

Мат поглежда напред.

— Много ли има още?

— Следващата пряка.

Колата заобикаля ъгъла и в същия миг Лорън съзира Кал Долинджър край една каравана. Той се е привел и наднича през някакъв процеп. Лорън скача върху спирачката.

— По дяволите!

— Какво?

— Трябва ни оръжие.

— Защо? Какво има?

— Оня там е човек на Йейтс. Дето стои до караваната.

Долинджър се изправя. Виждат го как бърка под сакото си и вади пистолет. С неподозирана с оглед на размерите му бързина той се привежда, разбива вратата и се шмугва вътре.

Мат не се колебае.

— Чакай, къде си тръгнал?

Той не се обръща, не забавя ход. Спринтира към караваната. Вижда вътрешността ѝ през разбитата врата.

Там е Оливия. Тя рязко става и вдига ръце. Вътре има и друга жена — вероятно Кими Дейл. Тя отваря уста, за да запици. Долинджър е насочил оръжие към тях.

Стреля.

О, не...

Кими пада. Оливия се хвърля нанякъде и изчезва от погледа. Мат не губи време. Долинджър е застанал до прозореца. Стрелва се през зейналия отвор на вратата.

Пада на крака и отново не се колебае. Долинджър продължава да стиска пистолета. Ченето му е виснало от изненада. Мат иска да се възползва от нея. Скача право отгоре му.

Все едно върху паметник. Долинджър почти не помръдва.

— Бягай! — крясва Мат.

Сега Долинджър реагира. Обръща оръжието към Мат. Той се вкопчва в китката му с две ръце. Започва да дърпа. Същото прави и Долинджър. Независимо от обстоятелството, че в схватката участват две ръце срещу една, Мат е губещата страна. Със свободната си ръка Долинджър нанася ъперкът в ребрата на Мат. Въздухът излита от гърдите му. Искане му се да се свлече и свие върху пода.

Но няма как.

Тук е Оливия.

Затова стиска тази китка с все сили.

Втори удар намира диафрагмата му. Очите му се насълзяват. Вижда черни петна. Започва да губи съзнание, хватът му отслабва.

Разнася се остър глас:

— Не мърдай! Полиция! Хвърли оръжието!

Лорън Мюз.

Долинджър се извърща. Мат пада. Поглежда отдолу лицето на канарата. То е озадачено. Лорън Мюз не се вижда никаква.

Мат знае как ще протекат нещата. Долинджър сега се пита защо не я вижда. След това ще съобрази, че тя е току-що долетяла от Нюарк и като представител на местната власт няма право да носи оръжие в самолета.

Значи няма пистолет и сега блъфира.

Оливия пълзи към Кими Дейл. Мат поглежда натам. Погледите им се срещат.

— Бягай — раздвижва безмълвно устни той. Поглежда отново Долинджър.

Той вече се е ориентирал в новата обстановка. Отново насочва оръжието си към Оливия.

— Недей! — крещи Мат.

Сгъва крака и ги изхвърля напред като две мощни бутала. Мат знае едно-друго за мръснишките похвати при уличен бой. Известно му е, че по-големият обикновено побеждава по-малкия, но сега не му е до

победа. Сега всички мисли и действия са насочени към това, да спаси жена си. Трябва да направи достатъчно, за да може тя да избяга.

Мат знае още нещо: дори най-едрият и силен мъж има същите уязвими точки по себе си, каквито имат всички останали.

Мат приготвя дланта си за саблен удар. Скочил на крака, той уцелва противника си точно в средата на слабините. Гигантът ахва и се превива в кръста. При това движение увлича и Мат със себе си. Той се опитва да се съпротивлява, но масата на федералния е преголяма.

Уязвимите места, повтаря си Мат, търси уязвимите места.

Прави рязко движение с глава назад и намира носа на Долинджър. Агентът изревава и се изправя. Мат поглежда към мястото, където бе стояла жена му, и не вярва на очите си.

Оливия не е избягала. Коленичила край Кими, тя се занимава с приятелката си — трескаво се опитва да спре кръвотечението от крака ѝ.

— Махай се! — крясва Мат.

Долинджър се е свестил от удара. Пистолетът отново гледа към Мат.

Откъм другия край на караваната се разнася вик и Лорън Мюз се мята върху гърба на канарата. Посяга към лицето му. Мъжата се дръпва назад с окървавени нос и уста. Отхвърля Лорън както вол муха — с едно потрепване на гърба. Тя се блъсва силно в стената. Мат скача на крака.

Търси уязвимите...

Опитва се да уцели Долинджър в очите, но не успява. Едва стига до шията на врага.

Също като тогава.

Също като преди много години в един студентски град с момчето на име Стивън Макграт.

Мат не се колебае.

Стиска с все сила. Намества палците във вдлъбнатината на гърлото и натиска още по-силно.

Очите на Долинджър изпъкват. Но ръката с оръжието е вече свободна. Вдига я към главата на Мат. Той маха едната ръка от гърлото му. Опитва се да отклони дулото. Пистолетът гръмва. Нещо горещо се врязва в плътта над бедрото му.

Кракът увисва. И другата ръка освобождава гърлото на Долинджър.

Сега вече няма накъде. Той впива поглед в очите на Мат и започва да натиска спусъка.

Разнася се изстрел.

Очите на Долинджър изпъкват още малко. Куршумът е попаднал в слепоочието. Огромният мъж се стоварва върху пода. Мат се извъръща и поглежда жена си.

Тя държи малък пистолет. Отива при нея. И двамата поглеждат надолу. Кръвта на Кими Дейл се стича от рана над лакътя.

— Не си забравила, значи — обаждат се тя.

Оливия се усмихва.

— Какво да забрави? — пита Мат.

— Нали ти бях казала — отвръща Оливия. — Кими винаги носи пистолет в ботуша си. Просто ми трябваша две-три секунди да се добера до него.

ГЛАВА 57

Лорън Мюз седи срещу Харис Граймс, шеф на бюро на ФБР в Лос Анджелис. Той е сред най-могъщите федерални служители в района и не е никак щастлив.

— Нали си давате сметка за това, че Адам Йейтс ми е личен приятел — казва той.

— Да, споменавате го за трети път — отвръща Лорън.

Разговорът протича в някаква стая на Медицинския център „Уашоу“ в Рино. Граймс присвива очи и захапва долната устна. После пита:

— Престъпила ли сте правилата на субординацията, Мюз?

— Вече и аз три пъти ви разказах какво се случи.

— Направете го още един път. Веднага.

И тя го прави. Има много неща за прикриване. Цялото повествование отнема часове наред. Много въпроси остават открити. Йейтс го няма. Никой не знае къде е. А Долинджър е мъртъв. Лорън научава, че и той е обичан от колегите си.

Граймс се изправя и разтърква брадичка. В стаята има още трима федерални агенти. Всичките са свели глави над планшети и усилено записват. Сега им е ясно. Никому не се иска да повярва, но видеозаписът с Йейтс и Касандра е повече от красноречив. Макар и неохотно, те започват да възприемат нейната хипотеза. Само че не я харесват.

— Имате ли някаква представа къде би могъл да отиде Йейтс? — пита я Граймс.

— Не.

— Забелязан е за последно в нашата главна квартира за района на Рино около четвърт час преди инцидента в жилището на госпожица Дейл. Срещнал се е с агент на име Тед Стивънс, комуто е възложил проследяването на Оливия Хънтър след пристигането ѝ на летището.

— Точно така. Казахте ми го вече. Мога ли сега да си вървя?

Граймс ѝ обръща гръб и махва с ръка:

— Изчезвайте от очите ми.

Тя става и се отправя към интензивното на партера. Оливия Хънтър седи до дежурната на рецепцията.

— Здравсти — казва Лорън.

— Здравсти. — Оливия успява да се усмихне. — Току-що дойдох да видя Кими.

Оливия не е пострадала особено. Кими Дейл е към края на процедурата. Ръката ѝ виси върху метната през шията лента. Куршумът се е разминал с костта, но е успял да нанесе сериозни увреждания на мускулатурата. Ще я боли доста и възстановяването ще бъде продължително. Но в тези времена на светкавично изхвърляне на пациенти от болницата — шест денонощия, след като отварят гръдния му кош, Бил Клинтън вече чете в задния си двор — те бързо приключват с въпросите и казват на Кими, че може да си върви, но да „не напуска града“.

— Къде е Мат? — пита Лорън.

— Ей сега излезе от операция.

— Как мина?

— Докторът каза, че всичко ще бъде наред.

Куршумът на Долинджър е одраскал повърхността на бедрената кост точно под ябълковидната става. Безобидна операция, казват лекарите. Ще бъде на крака след два дни.

— Трябва малко да си починеш — обажда се Оливия.

— Не мога, много съм напрегната.

— Да, и при мене е същото. Защо не поседиш малко при Мат, в случай, че излезе от упойката. Аз ще придружа Кими и веднага се връщам.

Лорън взема асансьора до третия етаж. Сяда край леглото на Мат. Размишлява за целия случай, за Адам Йейтс, за това къде е и къде може да отиде.

След няколко минути клепачите на Мат потрепват. Той я поглежда.

— Здравей, герой — приветства го тя.

Мат пуска измъчена усмивка. Извъръца глава надясно.

— Оливия?

— Долу е, при Кими.

— Как е тя?

— Добре. Оливия помага да уредят формалностите.
Той затваря очи.
— Искам да те помоля за нещо.
— Защо не си починеш малко?
Мат поклаща глава. Гласът му е слаб.
— Искам да ми донесеш записите.
— Сега?
— Видеотелефонът. Снимките. Видеоето. Нещо пак не се връзва.
За какво им е на Долинджър и Йейтс да правят всичко това?
— Не са те. Дароу е бил.
— Защо... — Отново затваря очи. — За какво са му били?
Лорън мисли по въпроса. Сетне Мат внезапно отваря очи.
— Колко е часът?
Тя поглежда часовника си.
— Единайсет и половина.
— През нощта?
— Естествено, че през нощта.
И сега Лорън си спомня. Срещата в полунощ. В „Надървеният бобър“. Грабва телефона и се обажда на дежурната долу.
— Аз съм инспектор Мюз. Преди малко бях при вас с една жена на име Оливия Хънтър. Тя чакаше пациентката Кими Дейл.
— Да, видях ви.
— Там ли са още?
— Мис Дейл и госпожа Хънтър ли?
— Да.
— Не, тръгнаха си много бързо, почти заедно с вас.
— Много бързо?
— С такси.
Лорън затваря.
— Тръгнали са.
— Дай телефона на мене — обажда се Мат все така опънат възник. Тя нагласява апарата до ухото му. Мат дава номера на Оливия.
На третото позвъняване тя се обажда.
— Аз съм.
— Как си?
— Къде сте?
— Знаеш къде.

— Все още ли мислиш...

— Тя се обади, Мат.

— Какво?

— Потърси мобилния на Кими. Или пък някой друг го е направил. Каза, че уговорената среща остава в сила, но без ченгета, без съпрузи, без никого. Вече сме на път.

— Оливия, това е капан. Знаеш много добре.

— Всичко ще бъде наред.

— Лорън тръгва натам.

— Не. Моля те, Мат. Знаем какво правя. Моля те.

И Оливия затваря.

ГЛАВА 58

11:50 вечерта

„Надървеният бобър“

Рино, Невада

Когато Оливия и Кими пристигат, дебелакът край вратата бучва пръст към Кими и заявява:

— Излезе по-рано — имаш да връщаш часове.

Тя му показва превръзката.

— Не мога.

— Какво пречи превръзката да излезеш гола?

— Ама ти наистина ли...

— Това — той сочи лицето си — е единствената истина за мене.

На някои им става от рани и превръзки.

— От бинтована ръка?

— Естествено. Също като ония, дето се дървят на ампутирано.

— Нищо не ми е ампутирано.

— Някои мъже го вдигат и при силен вятър, не вярваш ли? — Дебелакът потрива ръце. — Познавах един, който се празнеше при вида на бурканче от крем за крака. Крем за крака, представяш ли си!

— Страхотно.

— Коя е тая с тебе?

— Никоя.

Той свива рамене.

— Някакво ченге от Ню Джърси идва да те търси.

— Знам. Всичко се оправи.

— Искам да излезеш. С превръзката.

Кими поглежда Оливия.

— Може би оттам ще мога да наблюдавам по-добре. Без сама да привличам ненужно внимание.

Оливия кимва.

— Както решиш — казва тя.

Кими изчезва отзад. Оливия се настанява край една маса. Не обръща внимание на тълпата. Не търси дъщеря си сред танцьорките. Главата ѝ бучи. Тъга, всеобхватна тъга я притиска.

Да се откаже. Да си тръгне.

Тя е бременна. Съпругът ѝ е в болница. Това е нейният сегашен живот. А това тук е минало. И трябва да си остане в миналото.

Но тя не помръдва.

Оливия пак си мисли, че наранените винаги се стремят към самоунищожение. Просто нямат сили да спрат. Поемат този път, без оглед на последиците или опасността. А може да постъпват така тъкмо поради обратна причина — защото колкото и да ги блъска животът, колкото и да се мъчи да ги пречупи и сломи, те не губят надежда.

Не съществува ли тази вечер, макар и слаба надежда да види детето, което е дала за осиновяване преди толкова много години?

Пред очите ѝ се появява сервитьорка.

— Вие ли сте Кандис Потър?

Няма и следа от колебание.

— Да, аз съм.

— Има съобщение за вас.

Подава ѝ бележка и си тръгва. Посланието е лаконично и просто:

„Иди отзад в стая В и чакай десет минути.“

Все едно ходи на кокили. Вие ѝ се свят. Стомахът ѝ се бунтува. Блъсва някакъв мъж пътьом и казва, без да го поглежда:

— Извинете.

— За мене е удоволствие, маце — отвръща онзи.

Мъжът до него цвили от удоволствие.

Оливия продължава да върви. Влиза в задната част на заведението. Намира вратата, означена с В, същата стая, в която е била само преди няколко часа.

Отваря и влиза. Телефонът ѝ звъни. Включва го и казва „ало“.

— Не затваряй.

Това е Мат.

— В заведението ли си?

— Да.

— Веднага се махай. Мисля, че ми е ясна цялата игра.

— Шшшт.

— Какво?

Оливия плаче.

— Обичам те, Мат.

— Оливия, каквото и да си мислиш, моля те, просто...

— Обичам те повече от всичко на света.

— Чуй ме сега. Веднага из...

Тя затваря телефона и го изключва. Обръща се към вратата. Минават пет минути. Остава права, неподвижна. Не се оглежда и не се поклаща. На вратата се чука.

— Влез — казва Оливия.

И вратата се отваря.

ГЛАВА 59

Колкото и да се опитва, Мат не може да се измъкне от леглото.

— Върви — казва той на Лорън.

Тя се обажда в полицията на Рино и тича към колата. Още е на три километра от „Надървеният бобър“, когато телефонът звънва.

Тя го включва и казва мрачно:

— Мюз.

— Значи си още в Рино.

Адам Йейтс. Гласът е неясен.

— Да.

— Аплодират ли всички твоя гений?

— По-скоро обратното.

Йейтс хихика.

— Обичат ме хората, а?

Явно е пиян.

— Кажи ми къде се намиращ, Адам.

— Истина ти казвам.

— Знам, Адам, знам.

— Имам предвид заплахата срещу моето семейство. Не казвам, че е била в някой момент физическа. Но жена ми, децата. Работата ми. Този запис беше по-страшен от пистолет. Насочен срещу всички нас. Ясно ли ти е?

— Ясно ми е.

— Работех под прикритие. Представях се за богат търговец с недвижимости. И оня изрод, Клайд Рангор, ме взе за подходяща мишена. Де да го знам онова момиче на колко е години? Трябва да ми повярваш.

— Къде си, Адам?

Той не обръща внимание на въпроса.

— И ето че някакъв звъни. Иска откуп за лентата. Отиваме двамата с Кал при Рангор. Притискаме го както трябва. Има си хас! Да не сме деца. Кал се заема със случая. Той е добряк по душа, но има

склонност към садизъм. Един път усмърти един по време на разпит. Тогава аз му отървах кожата. Аз неговата — той моята. Това са приятелите. Сега е мъртъв, нали?

— Да.

— По дяволите! — Той заплаква. — Кал удари Ема Лемей здраво в бъбрека. Предупреждение. Влизаме вътре и си викам: ей сега ще си поговорим, както подобава, а той я грабва и почва да я изтупва като брашнен чувал. Рангор пет пари не дава — нали и той си я блъска редовно. По-добре нея, отколкото него.

Лорън е вече почти на паркинга.

— Тоя Рангор да вземе да се напикае. В буквалния смисъл. Уплашен е като не знам какво и търтва да донесе записа. Обаче го няма. Момичето, казва той, оная Касандра от записа — тя го е свила. Обещава да го върне. Двамата с Кал си викаме: страх божи му вселихме на тоя дръвник. Ще прави каквото му кажем. И изведнъж хоп — и Лемей, и Рангор, и пустата му Касандра потъват вдън земи. Минават години. Аз не преставам да си мисля за това. Всеки ден. И ето, пристига съобщение от Националния институт по криминология и криминалистика. Открито е тялото на Лемей. И всичко започва да се завръща. Както винаги съм знаел, че ще стане.

— Адам, много е късно за това.

— Да, така е.

Тя паркира колата.

— Все още имаш приятели.

— Знам. Свързах се с тях. Затова ти се обаждам.

— Какво общо...

— Граймс ще потули случая със записа.

— Какви ги дрънкаш?

— Ако се разчуе, съсипва ми семейството.

— Не може просто да се унищожи тази касета.

— Никому не е нужна повече. Граймс и хората му ще го уредят заради мене. Имат нужда само от твоето сътрудничество.

И в този момент тя разбира какво се готви да направи Адам. Обзема я паника.

— Почакай, Адам, изслушай ме.

— Двамата с Кал ще паднем на огневата линия.

— Адам, недей! Чуй ме!

— Граймс трябва да получи шанс да уреди нещата.

— Помисли за децата си...

— Вече го сторих. Семействата ни ще получат всички обезщетения и компенсации.

— Баща ми, Адам — промълвя Лорън с насълзени очи, — сложи край на живота си. — Нямах представа какво ще причиниш на...

Но той не слуша.

— От тебе се иска само да си затвориш устата. Ти си добър следовател. От най-добрите. Моля те в името на моите деца.

— Дяволите да те вземат, Адам, чуй ме!

— Сбогом, Лорън.

И затваря.

Лорън оставя колата на паркинга. Излиза разплакана, вдига яден поглед към небесата, а в далечината — готова е да се закълне — се разнася мощен изстрел.

ГЛАВА 60

Вратата на стая В се отваря. Оливия чака.

Когато Кими влиза, двете жени се споглеждат. Очите и на двете са насълзени също както преди няколко часа.

Но сега и преди нямат нищо общо.

— Ти разбра — проговаря Кими.

Оливия поклаща глава.

— Много мислих.

— И?

— Ти се направи, че не помниш Макс Дароу. А той ти бе клиент по онова време. Главното е обаче обстоятелството, че всички приемат Дароу за автор на онази обява. А той няма как да знае, че по този начин може да ме извади на светло. Само приятел, и то добър приятел — най-добрата ми приятелка — би могла да е наясно с това, че не спирам да издирвам детето си.

Кими влиза в стаята.

— Ти просто ме захвърли, Канди.

— Знам.

— Щяхме уж да го направим заедно. Споделих с теб мечтите си. Ти с мене — твоите. Винаги сме си помагали една на друга. Забрави ли?

Оливия поклаща глава.

— Ти ми обеща.

— Да, обещах.

Кими на свой ред клати глава.

— През всичките години те мислех за умряла. Аз платих за погребението ти, знаеш ли това? Жалеех за тебе. Плаках като луда месеци наред. Правех какво ли не за Макс — без пари — само и само да се добере до твоя убиец.

— Трябва да разбереш: никому не можех да кажа. Двете с Ема...

— Какво? — почти крясва Кими. — Обещала си?

Оливия замълчава.

— И аз умрях заедно с тебе. Това ясно ли ти е? Мечтите. Надеждата да се измъкна от този живот. Всичко си отиде заедно с тебе. Нищо не ми остана.

— Как...

— Как разбрах, че си жива ли?

Оливия кимва.

— Два дни след идването на онова момиче на прага ми цъфва Макс Дароу. Казва, че той я е пратил. Не ти е никаква дъщеря. Пратил я да ме изпита.

Оливия нищо не разбира.

— Да те изпита ли?

— Да. Той знае, че сме близки. Предполага, че знам къде си. И ми прави постановка. Изпраща някакво момиче да се представи за твоя дъщеря, а после ме дебне. Дали няма да потърся връзка с теб. Но вижда единствено как отивам да поплача на твоя гроб.

— Много съжалявам, Кими.

— Можеш ли да си представиш какво ми стана, когато Дароу отново дойде и ми показа протокола от аутопсията? Казва, че покойната има някакъв идиотски дефект, който категорично изключва възможността да роди. Казва ми, че си жива — и знаеш ли какво правя аз? Поклащам глава. Не мога да повярвам. Как бих могла? Канди никога не би ми сторила подобно нещо, казвам аз. В никакъв случай не би ме зарязала. Но Макс показва снимка на убитата. И там виждам Касандра. И прозирам истината. Виждам цялата картинка.

— Поискала си да отмъстиш — обажда си Оливия.

— Да... Отначало. — Кими свежда поглед. — Но всичко се обърка. Стана толкова шантаво...

— Ти си помогнала на Дароу да ме открие. Твоя е идеята за онази обява. Знаела си, че ще се хвана.

— Да.

— Значи ти си организираща и срещата. В мотела.

— Не сама. Ако бях само аз... — Кими млъква с празен поглед.
— Толкова ме болеше...

Оливия кимва безмълвно.

— Но, да, исках да получа възмездие. Плюс голяма сума. Този път аз ще започна отначало. Най-накрая идва и моят ред. Когато обаче

Макс и Тали заминаха за Джърси — Кими така гръска глава, сякаш иска да изхвърли нещо от нея, — всичко излезе от контрол.

— Искала си да ме нараниш — отбелязва Оливия.

— Да.

— И нанасяш първия удар по брака ми посредством онези снимки.

— Макс го измисли всъщност. Щеше да използва собствения си апарат, но после му хрумна, че ще е много по-убедително, ако вземе твоя. Ако нещо се обърка, Тали остава на топа на устата — той е на снимката, той държи чантата ти. Но най-напред имаме нужда от неговата помощ.

— За Ема Лемей.

— Да. Тали е тъпа горила. Двамата с Макс отиват при Ема, за да я накарат да проговори. Но тя отказва да те издаде. Независимо от всичко, което ѝ причиняват. И те засилват натиска, докато прехвърлят границата.

Оливия затваря очи.

— Значи това — тя сочи обстановката с широк жест, — нашето присъствие тук, всичко трябва да се превърне в елемент от твоята славна победа. В щастливата за тебе развързка. Така ли, Кими? Прибираш ми парите. Разбиваш ми сърцето с новината, че няма ни дъщеря, ни дявол. И после какво?

Кими мълчи известно време и казва:

— Не знам.

— Напротив, Кими, много добре знаеш. Дароу и Тали не биха ме оставили жива.

— Дароу... нищо не можеше да зависи вече от него.

— Защото го уби ли?

— Именно. — Тя се усмихва. — Знаеш ли колко пъти този кучи син си е свалил гащите в една кола с мене?

— Заради това ли го уби?

— Не.

— Защо тогава?

— Трябваше да спра цялата тази работа и затова бе нужно да ударя първа.

— Смяташе, че той ще те убие?

— За такава сума Макс Дароу е в състояние да убие собствената си майка. Да, бях силно уязвена, когато научих... Даже може да се каже, бях шокирана. А за Макс си мислех, че сме заедно в един кюп. Но той започна своя игра и аз трябваше да ѝ сложа край.

— Какво имаш предвид?

— Ами... — От цялото ѝ същество струи изтощение. — Майната му на всичко. Важното е, че Макс не обичаше свидетели. Аз съм курва, на която е неразумно да се разчита. Мислиш ли, че той би се изложил на такъв риск?

— А Чарлс Тали?

— Мъжът ти го засече. И проследи. След оня побой Тали избягва. Обажда се на мен. Аз съм на етаж под твоя. Той се е посрал от страх — ченгетата идвали. А той е пуснат под гаранция. Една стъпка накриво — и чао, до живот. Казвам му да чака на стълбището.

— Нарочно го правиш, за да излезе, че убиецът е Мат.

— Такава е идеята на Макс от самото начало — да насади както Тали, така и мъжа ти. Реших, че това не влиза в противоречие с моите планове.

Оливия поглежда старата си приятелка. Прави стъпка към нея.

— Винаги съм си мислила за тебе. Не съм те забравила нито за миг. Не вярваш ли?

— Вярвам, но това не е достатъчно.

— Страхувах се. Ема каза, че ако ни надушат, всичките ще загазим. Отново ще започнат да търсят записа. А ние не знаем къде е. Ще ни убият.

— Погледни ме — казва Кими.

— Гледам те.

Тя изважда пистолет.

— Виж на какво съм заприличала.

— Кими!

— Какво?

— Не съм искала да стане така. Страх ме беше да умра.

— Сега разбирам.

— И съм бременна.

Кими свежда глава.

— И това ми е известно. — Пистолетът в ръката ѝ потреперва.

Оливия прави още една крачка напред.

— Няма да убиеш бебето.

Лицето на Кими посърва. Гласът ѝ едва се чува.

— Заради лентата.

— Какво за лентата, Кими? — И сега Оливия разбира. — О, господи...

— Проклетата лента. — Сълзи се стичат по лицето на Кими. — Заради нея загина Касандра. От нея започна всичко.

— Господи! — Оливия преглъща. — Касандра не я е откраднала от Клайд. Ти си била!

— Заради нас, Канди. Нима не разбираш? Този запис бе нашият билет към новия живот. Щяхме да получим голяма бала пари. Щяхме да избягаме, ти и аз — точно както го мислехме. Това бе нашият голям шанс. Но ето че се прибирам, а някой взел, че те убил...

— През всичките години... през цялото време си се обвинявала заради моята смърт...

Кими едва успява да потвърди с глава.

— Толкова съжалявам...

— Бях като гръмната, когато научих, че си жива. Толкова те обичах! Не разбираш ли?

Оливия разбира. Човек тъжи не само за починалите, но и за себе си, за онова, което би могло да бъде. И ето че трябва да поемеш върху себе си вината за смъртта на най-близкия, на оня, с когото си мечтала и кроила планове. Живееш със съзнанието за този грях цели десет години и един ден научаваш, че са те измамили...

— Можем да оправим всичко — обажда се Оливия.

Кими се изправя.

— Погледни ме.

— Искам да ти помогна.

Силен удар по вратата.

— Отворете! Полиция!

— Убих двама души — проговаря Кими. После се усмихва — усмивка на гримиран за погребение труп, от която Оливия настръхва. — Що за живот е това? Дойде моят ред, нали ти казах. Моят ред да избягам.

— Моля те, Кими.

Но тя стреля в пода. След миг на вцепенение вратата се отваря с трясък. Кими се завърта на пети и насочва оръжието.

Оливия крещи:

— Недей!

Следват изстрели. Кими се завърта още един път, също като марионетка, и после пада на пода. Оливия се отпуска на колене и поема в длани главата на приятелката си. Започва да шепне в ухото ѝ.

— Не ме оставяй — моли тя.

Но вече — най-накрая — редът на Кими е дошъл.

ГЛАВА 61

Два дена след това Лорън Мюз си е у дома, в градинския апартамент. Приготвя сандвич с шунка и сирене. Взема две филийки хляб и ги слага в чинията. Майка ѝ седи в съседната стая и гледа по телевизията „Обзорно шоу“. Лорън долавя познатия пилотен рефрен. Забива дълбоко ножа в майонезата и започва да я размазва, когато неочаквано се разплаква.

Риданията ѝ са безмълвни. Изчаква да отминат, да е отново в състояние да говори.

— Мамо...

— Гледам си предаването.

Лорън пристъпва зад гърба ѝ. Кармен нагъва пакет картофен чипс. Подутите ѝ крака са вдигнати върху мека възглавница на масичката за кафе. Лорън усеща вонята на фасове, чува хъхренето в дробовете на майка си.

Адам Йейтс се самоуби. Граймс няма как да покрие работата. Двете дъщери Ела и Ан, както и синът Сам, когото той е носил на ръце три денонощия в болницата, за да не допусне смъртта, ще научат. Не за лентата. Въпреки страховете на Адам, не тя ще дава храна на техните кошмари.

— Винаги съм те обвинявала за това — промълвява Лорън.

Няма отговор. Единствените звуци идват откъм телевизора.

— Мамо?

— Чух те много добре.

— Съвсем наскоро се запознах с един мъж. Застреля се. Остави три деца.

Кармен най-накрая обръща глава.

— Виждаш ли, обвинявах тебе, понеже иначе... — Тя млъква. Мъчи се да поеме въздух.

— Знам това — отвърща тихо Кармен.

— Защо — пита Лорън с неравен глас и сълзи по бузите. Лицето ѝ се сгърчва. — Защо татко не ме е обичал достатъчно много, та да

поиска да живее?

— О, скъпа.

— Ти си му жена. Би могъл да те зареже. Но аз съм му дъщеря.

— Той те обичаше много.

— Но не дотам, че да остане жив.

— Не е толкова просто — възразява Кармен. — Така го болеше. Никой не можеше да го спаси. Ти бе най-скъпото нещо в неговия живот.

— Ти — обажда се Лорън. — Ти ме остави да те виня.

Кармен мълчи.

— Искала си да ме предпазиш.

— Имаше нужда от виновник.

— Значи през всичкото време си носила бремето...

Мисълта ѝ се връща към Адам Йейтс, към това, колко много обичаше децата си и как все пак това се оказа недостатъчно. Бърше очи.

— Трябва да им се обадя — казва Лорън.

— На кого?

— На децата му.

Кармен кимва и протяга ръце.

— Може и утре, нали? Сега ела при мене. Седни на дивана.

Лорън присяда. Майка ѝ я загръща с пухкавата завивка.

— Няма нищо, няма нищо — успокоява я тя.

По телевизията пускат реклами. Лорън се обляга на майчиното рамо. Мирише ѝ на застоял цигарен дим, но това сега я успокоява. Кармен гали косите на дъщеря си. След малко започва да щрака с дистанционното.

— Нищо свястно не дават — отбелязва тя.

Без да отваря очи, Лорън се усмихва и се притиска по-плътно към нея.

* * *

Мат и Оливия летят към дома същия ден. Мат е с бастун. Накуцва, но няма да е задълго. Когато излизат от самолета, той казва:

— Мисля да отида сам.

— Не — възразява Оливия. — Двамата.

Той не спори.

Излизат през същия изход на магистралата, поемат по същите улици. Днес колите в алейката са две. Мат поглежда към баскетболния кош. Няма и помен от Стивън Макграт. Днес не.

Приближават вратата рамо до рамо. Оливия го държи за ръка. Той позвънява. Минава около минута. След това вратата отваря Кларк Макграт.

— Какво търсиш тук, по дяволите?

Зад гърба му се чува гласът на Соня:

— Кой е, Кларк?

Видяла кой е, Соня замръзва на място.

— Мат!?

— Прекалено силно настоявах — казва той.

Наоколо цари тишина. Няма вятър, няма коли, няма пешеходци. Само четирима души и може би един дух.

— Можех да се откажа. Толкова ме беше страх. И си мислех, че отчасти за това е виновен Стивън. А когато се приземихме... какво да ви кажа... Можех да го сторя и по-рано. Твърде дълго мълчах. Не мога да изразя с думи дълбочината на съжалението си. На мъката.

Кларк Макграт прехапва устна. Лицето му почервенява.

— И си мислиш, че това оправя нещата?

— Не, не мисля. Знам, че не ги оправя. Жена ми е бременна и ми се струва, че сега разбирам всичко по-добре. Но това трябва да свърши. Тук и сега.

Соня пита:

— За какво говориш, Мат?

Той подава лист хартия.

— Какво е това? — пита Соня.

— Разпечатка на телефонни разговори.

Когато идва на себе си в болницата, моли Лорън да му я набави. У него мъждука слабо подозрение — само толкова. Но нещо около плана за отмъщение на Кими... нещо му пречи да повярва, че всичко е рожба на нейното въображение. Твърде изчистено е всичко, прекалено злонамерено не само спрямо Оливия... но и против самия Мат.

— Тази разпечатка е от телефона на някой си Макс Дароу от Рино, Невада — съобщава Мат. — Той се е обаждал на съпруга ви

осем пъти през миналата седмица.

— Нищо не разбирам — обръща се Соня към Кларк.

Но той затваря очи.

— Макс Дароу е полицай — обяснява Мат. — Разбрал един път коя е Оливия, той започва разследване. Научава, че съпругът ѝ е бивш затворник. Влиза в контакт с вас. Не знам колко сте му платил, господин Макграт, но всичко е толкова логично. С един куршум — два заека. Както партньорът на Дароу казва на моята жена, той играе собствена игра. С вас.

Соня се обажда:

— Кларк?

— В затвора му е мястото на тоя — излайва той. — А не на обяд с тебе.

— Какво си направил, Кларк?

Мат пристъпва по-близо.

— Всичко свърши, господин Макграт. Искам да се извиня още един път за случилото се. Знам, че няма да приемете тези извинения. Разбирам ви. Много ми е мъчно за Стивън. Но има още едно нещо, което се надявам вие да разберете.

Мат прави още една стъпка напред. Двамата мъже почти допират носове.

— Ако усетя отново присъствието ви в близост до моето семейство — казва Мат, — ще ви убия.

Мат си тръгва. Оливия остава още секунда-две. Поглежда най-напред Кларк, а сетне Соня Макграт, сякаш за да запечата в съзнанието им казаното от мъжа ѝ. После се извъръща, настига го и го хваща за ръка, без да погледне назад.

ГЛАВА 62

Мат потегля от къщата на Макграт. Доста време двамата мълчат. Радиото свири. В един момент Оливия се навежда напред и го изключва.

— Всичко това е малко гадно — обажда се тя.

— Знам.

— Какво излиза? Караме нататък, все едно, че нищо не се е случило.

Мат поклаща глава.

— Не мисля, че е така.

— Започваме отначало?

— И това не го мисля.

— Е, поне изяснихме докрай тази история.

Той се усмихва.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Всичко ще бъде наред.

— Само това не ми стига.

— Нито на мен.

— Всичко ще бъде фантастично.

Пристигат пред къщата на Марша. Тя тича да ги посрещне, прегръща едновременно и двамата. Пол и Етан я следват по петите. Кайра стои край входната врата със скръстени пред гърдите ръце.

— Господи — проговаря Марша, — какво се е случило с вас двамата?

— Дълга история.

— Кракът ти...

Мат махва с ръка.

— Дребна работа.

— Страхотен бастун имаш, чичо Мат — възхищава се Пол.

— Яка работа — присъединява се Етан.

Всички приближават вратата, където е застанала Кайра. Мат си спомня как му помогна да избяга.

— Благодаря ти за онези писъци.

— Няма защо — изчервява се тя.

Кайра отвежда децата в задния двор. Мат и Оливия започват да разказват. Марша е цяла в слух. Разказват ѝ всичко. Нищо не пропускат. Тя ги слуша с благодарност. Когато свършват, предлага:

— Да ви нахраня сега.

— Няма...

— Сядайте.

Те се подчиняват. Оливия поглежда встрани. Мат усеща огромна празнота.

— Обадох се на Сингъл.

— Благодаря ти.

— Ще открием детето ти.

Оливия кимва, но целият ѝ вид издава недоверие.

— Трябва да се поклоня пред гроба на Ема. За сбогом.

— Разбирам.

— Просто не мога да повярвам, че е свършила толкова близо до нас.

— Какво искаш да кажеш?

— Това бе част от уговорката. Знаехме новите си имена, разбира се. Но никога не сме влизали във връзка. Мислех си, че продължава да живее в Орегон.

Мат усеща някакъв гъдел в гръбнака. Става прав.

— Какво има? — пита го Оливия.

— Ти не си знаела за пребиваването ѝ в „Света Маргарита“?

— Не.

— Но тя ти се е обаждала.

— Кога?

— В качеството си на сестра Мери Роуз. Има разпечатка на телефонните ѝ разговори. Търсила те е.

Оливия свива рамене.

— Не ѝ е било трудно да ме открие. Знаеше новото ми име. Сигурно е искала да ме предупреди.

Мат поклаща глава.

— Цели шест минути.

— Какви шест минути?

— Толкова е траял разговорът. И освен това не те е търсила у нас. Звъннала е тук.

— Нищо не разбирам.

И тогава друг глас се обажда:

— Тя говори с мене.

И двамата се обръщат. Кайра пристъпва в стаята. Марша стои зад нея.

Кайра продължава:

— Чудех се как да ви го кажа.

Мат и Оливия са като вкаменени.

— Не ти наруши договора, Оливия. Сестра Мери Роуз го стори.

— Как така?

— Виждаш ли, аз винаги съм знаела, че съм осиновена.

Оливия допира уста с длан.

— Мили боже!

— И когато започнах да ровя около това осиновяване, доста бързо научих, че рождената ми майка е била убита.

Оливия издава някакъв скърцащ звук. Мат остава онемял.

Оливия, казва си той, е от Айдахо. А Кайра идва от един от онези щати...

— Исках да разбера повече. Затова издирих полицаия, водил тогавашното разследване.

— Макс Дароу — подсказва Мат.

Кайра кимва.

— Казах му коя съм. Той изглеждаше обхванат от искрено желание да ми помогне. Записа си всичко — къде съм родена, името на доктора, с една дума — всичко. Даде ми адреса на Кими Дейл. Посетих я.

— Ама нали Кими каза, че... — възразява немошно Мат.

Кайра го поглежда, но той и сам млъква. Отговорът е очевиден. Дароу отново държи нещата под контрол, като не казва истината на Кими. За какво му е да я открехва, че на хоризонта наистина има дъщеря? Откъде да е сигурен, че Кими, вече емоционално нестабилна, няма да кривне по друг път, ако разбере, че пред себе си вижда плътта и кръвта на Канди?

— Извинявай — казва Мат. — Продължавай.

Кайра се обръща бавно към Оливия.

— Та отивам аз в караваната на Кими. Тя ме приема много мило. И като си говоря с нея, обзема ме неустойимо желание да науча още за теб. Искам да... Искам — да, зная как звучи това сега, но у мен се поражда желание да открия убиеца. И продължавам да ровя. Разпитвам наляво и надясно. И тогава ми се обажда сестра Мери Роуз.

— Как така...

— Искаше да помогне на някое от старите си момичета май. Да направи добро. Чула с какво се занимавам и ме потърси сама.

— И ти каза, че съм жива?

— Да. Пълно объркване. Абсолютен шок. Както те мисля за мъртва, сестра Мери Роуз ми казва, че ако правя каквото ми нареди, мога и да те открия. Но трябва да си отваряме много очите, казва тя. Не исках да те изложам на опасност. Искях просто да... Искях, много исках да те намеря.

Мат обръща поглед към Марша.

— И ти ли знаеше?

— Довчера не. Тогава ми каза.

— Как стана така, че дойде да живееш на това място?

— Отчасти късмет — отвръща Кайра. — Търсех начин да се приближа до тебе. Сестра Мери Роуз се готвеше да ми помогне да започна работа в „Дейта Бетър“. И тогава научихме, че Марша се нуждае от детегледачка. Сестра Мери Роуз се обади в „Света Филомена“ и оттам дадохме моето име.

Мат си спомня сега, че Марша попада на Кайра посредством нейната църква. Кой би се усъмнил в препоръката на една монахиня?

— Искам да знаеш — продължава Кайра с поглед, устремен към Оливия, — че просто изчаквах подходящ момент. Но тогава се обади сестра Мери Роуз. Преди три седмици. Предупреди ме да си мълча, докато ми каже, че вече може. Уплаших се, но ѝ вярвах. Затова се подчиних. Дори не знаех, че е убита. А нощта, когато се появихте тук двамата, бях готова да ти кажа. Затова и дойдох втория път. Но Мат вече бе тръгнал да бяга.

Оливия става, отваря уста, затваря я. Прави нов опит:

— Значи ти... си ми...

— Дъщеря. Да.

Оливия пристъпва предпазливо към Кайра. Протяга едната си ръка. След това се сеца нещо и я отпуска.

— Как се чувстваш, Кайра? — пита тя.

Кайра се усмихва, а усмивката ѝ толкова много прилича на майчината, че Мат се пита къде са му били очите до този момент.

— Нищо ми няма — казва тя.

— Щастлива ли си?

— Да, много.

Оливия не казва нищо.

Кайра прави стъпка към нея.

— Добре се чувствам, наистина.

И сега Оливия се разплаква.

Мат поглежда настрани. Няма място за него в тази ситуация. Долавя риданията и звуците, издавани от две същества, за да се успокоят взаимно. Мисли за изминатия път, болката, затвора, неправдата, годините и казаното от Оливия по повод на този живот, този простичък живот, който е достоен да се биеш за него.

ЕПИЛОГ

Ти се казваш Мат Хънтър.

Изминала е година.

Ланс Банър ти е поднесъл своите извинения. Няколко месеца остава нащрек, но сетне, по време на едно съседско парти, те кани да му станеш помощник-треньор в детския баскетболен отбор. Племенникът ти Пол, напомня той като те потупва по гърба, също участва в него. Та какво ще кажеш?

Казваш да.

В края на краищата купуваш онази къща в Ливингстън. Сега работиш в дома си — консултираш „Картър Стърджис Ко“. Най-големият ти клиент е Айк Кайър. Плаща добре човекът.

Всички обвинения срещу Сингъл Шейкър отпадат. Тя открива собствена детективска агенция. Нарича се „Сингъл Сървис“. Айк Кайър и Картър Стърджис й дават цялата работа, която попада в тяхното поле на действие.

Снаха ти Марша е започнала много сериозна връзка с един мъж на име Ед Еси. Той работи в промишлеността. Не ти е много ясно какво точно прави. Възнамеряват да се женят скоро. Този Ед Еси изглежда приятен мъж. Исква ти се да го харесаш, но не става. Но той обича Марша. Ще се грижи за нея. Може би ще се превърне в единствения баща, когото Етан и Пол познават. Много са малки, за да помнят Бърни. Сигурно така и трябва да бъде, но тази мисъл те съсипва. Винаги ще се стремиш да бъдеш част от техния живот, но ще се превърнеш просто в чичо — Етан и Пол винаги ще тичат най-напред при Ед.

Когато идваш последния път в тази къща, търсиш с поглед снимката на Бърни върху стената на хладилника. Все още е там, но е отчасти закрита от други снимки, честитки и детски рисунки.

Никога вече не чуваш каквото и да било за Соня и Кларк Макграт.

Синът им Стивън продължава да те посещава понякога. Но не както по-рано. Дори понякога се радваш на тези визити.

След нанасянето в новата къща един ден наминава Лорън Мюз. Двамата сядате в задния двор с по бира в ръка.

— Ето те значи пак в Ливингстън — отбелязва тя.

— А-ха.

— Щастлив ли си?

— Не местоживеенето ни прави щастливи, Лорън.

Тя кимва.

Над главата ти продължава да виси една неизвестност.

— Какво ще стане с Оливия? — питаш ти.

Лорън бърка в джоба си и вади някакъв плик.

— Нищо.

— Какво е това?

— Писмо от сестра Мери Роуз, наричана още Ема Лемей. Даде ми го майка Катерина.

Ти се изправяш в стола си. Подава ти го. Започваш да четеш.

— Ема Лемей поема всичко върху себе си — обажда се Лорън. — Тя и само тя е убила Клайд Рангор. Тя и единствено тя е скрила трупа му. Тя и никой друг е лъгала относно самоличността на жертвата. Твърди, че Кандис Потър не знае абсолютно нищо по въпроса. Има още, но това е основното.

— Дали ще мине?

Лорън свива рамене.

— Има ли кой да твърди друго?

— Благодаря — казваш ти.

Лорън кимва. Остава бирата си и също изправя гръб.

— Искаш ли да ми разкажеш за телефонните записи, Мат?

— Не.

— Да не мислиш, че не знам с кого е разговарял Дароу в Уестпорт, Кънектикът?

— Това е без значение. Нищо не може да се докаже.

— Няма как да си сигурен. Макграт сигурно му е пращал пари. Може да са оставили следа.

— Тури му пепел, Лорън.

— Не търсиш възмездие.

— Тури му пепел.

Тя хваща бирата си отново.

— Всъщност не ми трябва твоето одобрение.

— Вярно е.

Лорън поглежда встрани.

— Ако Кайра бе казала истината на Оливия в самото начало...

— Сигурно сега щяха да са мъртви всички.

— Какво те кара да мислиш така?

— Обаждането на Ема Лемей. Тя казва на Кайра да си трае. И явно е имала сериозно основание за това.

— Какво например?

— Мисля, че Ема — сестра Мери Роуз — е знаела, че те са наблизо.

— Искаш да кажеш, че е поела удара заради всички останали?

Ти свиваш рамене. Питаш се как стигат до Лемей и само до нея. Питаш се защо Лемей, ако е усетила нещо, не е избягала. Питаш се как така е издържала на изтезанията, без да издаде Оливия. Може би е вярвала в пречистващата сила на това последно изпитание. Не е знаела, че ще пуснат онази обява за болното дете. Сигурно е мислела, че тя е едничката връзка с миналото, а ако тя бъде прекъсната — особено силно — няма друг начин да се открие Оливия.

Никога няма да узнаеш с положителност.

Лорън отново гледа встрани.

— Пак обратно в Ливингстън — казва тя.

И двамата клатите глави. И двамата отпивате от бирата си.

Лорън продължава да се отбива понякога. Ако времето е хубаво, двамата сядате отвън. Година след първото посещение слънцето виси високо на небосклона. Опънали сте се върху шезлонги отзад. Отново държите по бира. Този път е „Сол“. Лорън изразява мнение, че е по-добра от „Корона“.

Ти отпиваш и се съгласяваш.

Както обикновено Лорън хвърля поглед наоколо и повтаря познатия рефрен:

— Обратно в Ливингстън.

Ти си в собствения си заден двор. Жена ти Оливия е също тук. Сади цветя. Синът ти Бенжамин се търкаля върху постелка край нея. Бен е на три месеца. Гука щастливо. Чуваш го през целия двор. Кайра е

също тук. Помага на майка си. Вече година живее при вас. Възнамерява да остане докато завърши следването си.

И сега ти, Мат Хънтър, ги наблюдаваш. Тримата. Оливия усеща погледа ти. Вдига глава и се усмихва. Същото прави и Кайра. Синът ти гука.

Гърдите ти се изпълват с щастие.

— Да — обръщаш се към Лорън с овча усмивка на лицето. —
Обратно в Ливингстън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.